

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

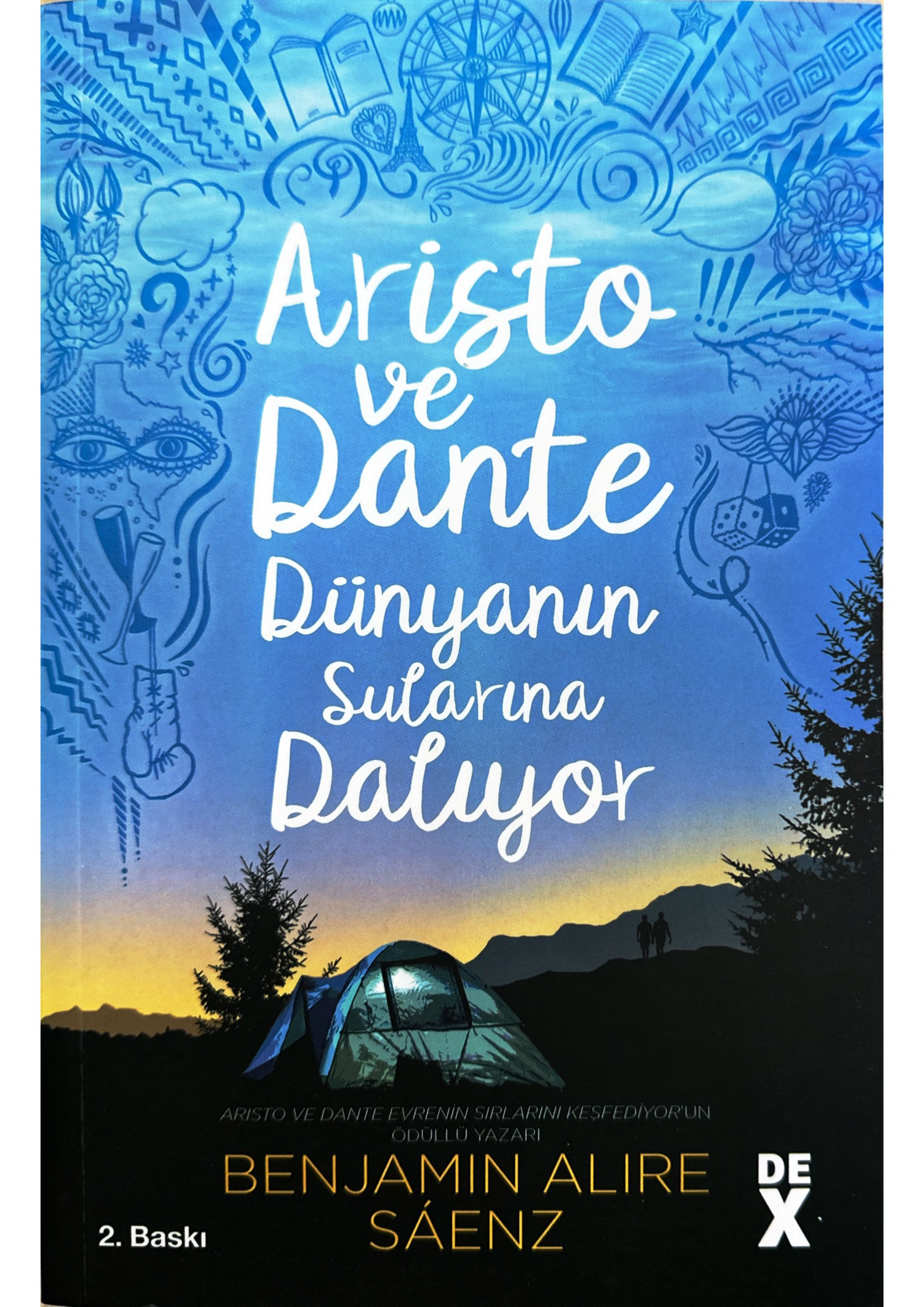
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Aristo ve Dante Dünyanın Sularına Dalıyor

ARISTO VE DANTE EVRENİN SIRLARINI KEŞFEDİYOR'UN
ÖDÜLLÜ YAZARI

BENJAMIN ALIRE
SÁENZ

2. Baskı

DE
X

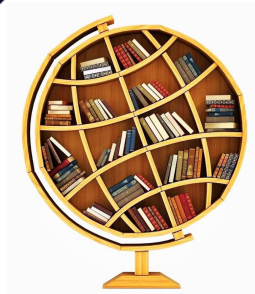
Aristo
ve
Dante
Dünyanın
Sularına
Dalıyor

BENJAMIN ALIRE
SÁENZ

Çeviren: Seyhan Dönmez

*Amanda, güneşin doğuşunu izlerken
seni düşünüyorum.
Bazen odada kahkahanı ve
"Delisin sen Ben Amca" dediğini duyuyorum.
Bu kitap senin için.
Seni seviyorum,
daima seveceğim.*

NEREYE DÖNSEM, NEREYE GİTSEM HERKESİN AŞKA DAİR söyleyecek bir sözü vardı. Anneler, babalar, öğretmenler, şarkıcılar, müzisyenler, şairler, yazarlar, arkadaşlar. Aşk hava gibiydi. Okyanus gibiydi. Güneş gibiydi. Yazın bir ağacın yaprakları gibiydi. Kurak topraklara yağan yağmur gibiydi. Bir derenin çağlayan sularının yumuşacık sesi gibiydi. Fırtınada kıyıyı döven dalgaların sesi gibiydi. Aşk bütün savaşlarımızın nedeniydi. Aşk, uğruna yaşadığımız ve öldüğümüzdü. Aşk uyurken rüyasını gördüğümüzdü. Aşk günü karşılamak için uyandığımızda içimize çekmek istediğimiz havaydı. Aşk seni karanlıktan çıkarsın diye taşıdığın meşaleydi. Aşk insanı sürgünden alıp Aidiyet adında bir ülkeye götürüyordu.

Kartografi Sanatını Keşfetmek

Günün birinde Dante'yle birlikte isimlerimizi dünya haritasına yazmamıza izin verilecek mi acaba? Diğer insanlara yazı yazmaları için araçlar veriliyor, okula gittikleri zaman bunları nasıl kullanacakları öğretiliyor. Ama Dante ve benim gibi çocuklara kurşun kalem, dolma kalem ya da spreylere boya vermiyorlar. Okumamızı istiyorlar ama yazmamızı istemiyorlar. Peki isimlerimizi neyle yazacağız? Hem haritanın neresine yazacağız?

DANTE BAŞINI GÖĞSÜME YASLAMIŞTI. SEHER VAKTİNİN sessizliğinde Dante'nin soluklarından başka şey duyulmuyordu. Sanki evren bütün işini gücünü bırakmış, sırlarını keşfetmiş olan iki oğlana bakıyordu.

Dante'nin kalp atışlarını avucumda hissederken kendi kalbimi göğsümden söküp içinde ne varsa Dante'ye göstermek istiyordum.

Sonra şu da vardı: Aşk sadece kalbimle ilgili değildi, bedenimle de ilgiliydi. Bedenim hiç bu kadar kıpır kıpır olmamıştı. O zaman anladım, sonunda arzu denen şeyin ne olduğunu anladım.

ONU UYANDIRMAYI HİÇ İSTEMİYORDUM. AMA BU AN SON bulmak zorundaydı. Sonsuza kadar pikabımın arkasında yaşayamazdık. Geç olmuştu, yeni güne girmiştik, eve gitmemiz gerekiyordu, evdekiler merak ederdi. Dante'nin başına bir öpücük kondurdum. "Dante? Dante? Kalk."

"Hiç kalkasım yok" diye fısıldadı.

"Eve gitmek zorundayız."

"Ben zaten evdeyim. Seninleyim."

Bunu duyunca gülümsedim. Tam da Dante'lik bir laftı.

"Hadi gidiyoruz. Yağmur yağacak gibi duruyor. Ayrıca annen bizi öldürür."

Dante güldü. "Öldürmez. Sadece o meşhur bakışlarıyla bakar."

Onu çekip kaldırdım, ikimiz yan yana durup gökyüzüne baktık.

Dante elimi tuttu. "Beni hep sevecek misin?"

"Evet."

"Beni başından beri benim seni sevdiğim gibi mi seviyordun peki?"

"Evet, galiba. Galiba öyle seviyordum. Bu benim için daha zor Dante. Anlaman gerek. Benim için hep daha zor olacak."

"Hiçbir şey o kadar karmaşık değildir Ari."

"Hiçbir şey senin sandığın kadar basit değildir."

Tam bir şey söyleyecekti ki onu öptüm. Sanırım susturmak için. Tabii onu öpmekten hoşlandığım için de.

Gülümsedi. "Sonunda tartışmayı kazanmanın yolunu buldun."

"Evet" dedim.

“Bir süre iş görür.”

“Her zaman aynı fikirde olmak zorunda değiliz.”

“Doğru.”

“İyi ki sen benim gibi değilsin Dante. Benim gibi olsaydın seni sevmezdim.”

“Sen beni sevdiğini mi söyledin şimdi?” Gülüyordu.

“Uzatma artık.”

“Neyi uzatmayayım?” dedi Dante. Sonra da beni öptü. “Tadın yağmur gibi.”

“Yağmuru çok severim.”

“Biliyorum. Yağmur olmak istiyorum.”

“Sen zaten yağıyorsun Dante.” *Sen yağıyorsun, sen çölsün, sen “yalnızlık” kelimesini silen silgisin* demek istedim. Ama söylenecek çok şey vardı ve ben hep az konuşan adamdım, Dante ise hep çok konuşanlardan.

EVE DÖNERKEN HİÇ KONUŞMADIK.

Dante sessizdi. Belki fazla sessiz. Her zaman söyleyecek bir şeyi olan, ne söyleyeceğini ve korkmadan nasıl söyleyeceğini bilen Dante. Sonra düşündüm ki belki Dante de başından beri korkuyordu, tıpkı benim gibi. Sanki birlikte bir odaya girmiştik ve o odada ne yapacağımızı bilmiyorduk. Belki de, belki de, belki de. Düşünmeden duramıyordum. Acaba bir gün her şeyi bu kadar düşünmeye bir son verecek miydim?

Sonra Dante'nin sesini duydum: "Keşke kız olsaydım."

Yüzüne baktım. "Ne? Bu söylediğin şakaya gelmez. Gerçekten kız olmak mı istiyorsun?"

"Hayır. Aslında erkek olmayı seviyorum. Yani bir penisimin olması hoşuma gidiyor."

"Benim de."

"Ama kız olsaydım hiç değilse evlenebilirdik ve..."

"Bu asla olmayacak."

"Biliyorum Ari."

"Üzülme."

"Üzülmem."

Ama üzüleceğini biliyordum.

Sonra radyoyu açtım; Dante, Eric Clapton'la birlikte şarkı söylemeye başladı ve fısıldayarak "My Father's Eyes"ın belki de yeni favori şarkısı olduğunu söyledi. "Prensimin gelmesini bekliyorum" diye fısıldadı. Sonra da gülümsedi.

Ardından sordu, "Sen neden hiç şarkı söylemiyorsun?"

“Şarkı söylemek mutlu olduğunu gösterir.”

“Mutlu değil misin?”

“Belki sadece seninle birlikteyken.”

Dante’yi gülümseten bir şey söylediğimde seviniyordum.

Dante’nin evinin önünde durduğumuzda güneş yüzünü yeni güne göstermek üzereydi. Gerçekten de yepyeni bir günün başladığını hissediyordum. Ama yeni günün ne getireceğini belki de bir daha asla bilemeyeceğimi –ya da bundan emin olamayacağımı– düşünüyordum. Ayrıca Dante’nin içimdeki korkuyu bilmesini istemiyordum çünkü onu sevmediğimi düşünebilirdi.

Korktuğumu ona asla göstermeyecektim. Kendime söylediğim buydu. Ne var ki bu sözü tutamayacağımı biliyordum.

“Seni öpmek istiyorum” dedi Dante.

“Biliyorum.”

Gözlerini kapadı. “Hadi öpüşüyormuş gibi yapalım.”

Gülümsedim, Dante gözlerini kapatınca da güldüm.

“Benimle dalga geçiyorsun.”

“Hayır, geçmiyorum. Seni öpüyorum.”

Gülümseyerek bana baktı. Gözleri öyle umut doluydu ki. Pikaptan atlayıp kapıyı kapattı. Başını camdan içeri uzattı. “İçinde bir özlem görüyorum Aristo Mendoza.”

“Özlem mi?”

“Evet. Bir hasret.”

“Hasret mi?”

Dante güldü. “Bu kelimeler senin içinde yaşıyor. Bir araştır derim.”

Basamakları sekerek çıkışını izledim. O yüzücü zarafetiyle hareket ediyordu. Adımlarında ne bir ağırlık ne de endişe vardı.

Dönüp el sallarken yüzünde yine o meşhur gülümsemesi vardı. Gülümsemesi yeterli olacak mıydı?

Tanrım, gülümsemesi yeterli olsun.

DAHA ÖNCE HİÇ BU KADAR YORULMAMIŞTIM. KENDİMİ yatağa attım, ne var ki uyku kolay kolay geleceğe benzemiyordu.

Bacaklı, yanıma zıplayıp yüzümü yaladı. Fırtınanın sesini duyunca bana iyice sokuldu. Bacaklı gök gürültüsünü kafasında ne olarak düşünüyordu acaba ya da köpekler böyle şeyler düşünür müydü? Bana gelince, ben gök gürültüsünden dolayı mutluydum. Bu yıl ne muhteşem fırtınalar olmuştu, gördüğüm en muhteşem fırtınalar. Uykuya dalmış olmalıyım çünkü uyandığımda bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu.

Bir fincan kahve içmeye karar verdim. Annem mutfak masasında oturuyordu, bir elinde bir fincan kahve, diğerinde mektup vardı.

“Selam” diye fısıldadım.

“Selam” dedi annem yüzünde her zamanki gülümsemesiyle. “Geç geldin.”

“Aslında düşünürsen erken gelmiş sayılırım.”

“Bir anne için erken geç demektir.”

“Endişelendin mi?”

“Endişe benim göbek adım.”

“Demek sen de Bayan Quintana gibisin.”

“Çok fazla ortak yanımız olduğunu bilmek seni şaşırtabilir.”

“Evet” dedim, “ikiniz de oğullarınızın dünyanın en güzel çocukları olduğunu sanıyorsunuz. Dışarı pek çıkmıyorsun herhalde, değil mi anne?”

Annem elini uzatıp parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. Sonra açıklama beklercesine yüzüme baktı.

“Dante ve ben pikabımın arkasında uyuyakalmışız. Biz...” Sus-
tum, sonra omuz silkmekle yetindim. “Bir şey yapmadık.”

Annem başını salladı. “Çok zor, değil mi?”

“Evet” dedim. “Zor olması mı gerekiyor anne?”

Annem başını salladı. “Aşk hem kolay hem de zordur. Babanla
benim için öyle olmuştu. Bana dokunmasını çok isterdim. Bir yan-
dan da çok korkardım.”

Başımı salladım. “Ama en azından...”

“En azından ben kızdım, o da erkek.”

“Evet.” Annem bana her zaman baktığı gibi baktı. Bir gün birine
böyle bakıp bakmayacağımı merak ettim, bilinen evrende iyi olan
ne varsa, hepsini barındıran bir bakışla.

“Neden anne? Neden böyle olmak zorundayım? Belki değişi-
rim ve kızlardan hoşlanmam gerektiği şekilde hoşlanmaya başla-
rım ha? Yani belki de Dante’yle hissettiklerimiz sadece... geçici bir
evredir. Hem sadece Dante’ye karşı böyle hissediyorum. Belki de
aslında erkeklerden hoşlanmıyorumdur... sadece Dante olduğu için
Dante’den hoşlanıyorumdur.”

Annem yarım yamalak gülümsedi. “Kendini kandırma Ari. Bu
durumdan mantık yürüterek sıyrılamazsın.”

“Bu konuda nasıl bu kadar rahat olabiliyorsun anne?”

“Rahat mı? Tam tersine. Ophelia Teyzen konusunda kendimle
çok mücadele ettim. Ama onu seviyordum. Sen, ablaların ve baban-
dan sonra en sevdiğim kişi oydu.” Sustu. “Ve abinden.”

“Abimden de mi?”

“Abinden bahsetmemem onu düşünmediğim anlamına gel-
mez. Ona duyduğum sessiz bir sevgi. O sessizlikte binlerce şey
yaşiyor.”

Bunun üzerine biraz düşünmem gerekecekti. Sadece annemi
dinleyerek bile dünyayı başka bir gözle görmeye başlıyordum. An-
nemin sesini dinlemek sevgisini dinlemek demekti.

“Sanırım bunun beyzboldaki ilk vuruşum olmadığı söylenebi-
lir.” Yüzünde o hiddet dolu inatçı ifade vardı. “Sen benim oğlum-
sun. Baban ve ben bu sessizliğin bir seçenek olmadığına karar ver-

dık. Abine dair o sessizliğin bize ne yaptığına bir bak, sadece sana değil, hepimize. Bu hatayı bir daha yapmayacağız.”

“Bu her şeyi anlatmam gerektiği anlamına mı geliyor?”

Gözlerinin yaşlarla dolduğunu görebiliyor, sesindeki yumuşaklığı hissedebiliyordum, “Her şeyi değil. Ama sürgünde yaşıyor-muşsun gibi hissetmeni istemiyorum. Dışarıda bu ülkeye, hatta hiçbir ülkeye ait değilmişsin gibi hissetmene yol açacak bir dünya var. Ama bu evde sadece aidiyet var Ari. Sen bize aitsin. Biz de sana.”

“Peki gey olmak yanlış değil mi? Herkes öyle olduğunu düşünüyor.”

“Herkes değil. Bu rezil bir ahlak anlayışı. Ophelia Teyzen *ait değilim* sözlerini kalbine kazıdı. Bu sözleri vücudundan söküp atması çok zaman aldı. Harf harf söküp attı onları. Nedenini bilmek istiyordu. Değişmek istiyordu... ama yapamıyordu. Bir adamla tanıştı. Adam teyzene âşık oldu. Kim Ophelia gibi bir kadına âşık olmaz ki? Ama Ophelia’nın elinden gelen bir şey yoktu Ari. Sonunda adamın kalbini kırdı çünkü onu asla Franny’yi sevdiği gibi sevemezdi. Gizlilik içinde bir hayat sürdü. Bu çok üzücü Ari. Ophelia Teyzen çok güzel bir insandı. Bana asıl önem verilmesi gerekenler hakkında çok şey öğretti.”

“Ne yapacağım anne?”

“Kartograf nedir biliyor musun?”

“Elbette biliyorum. O kelimeyi bana Dante öğretti. Harita yapan kişi demek. Haritadaki yerleri o yaratmıyor tabii, sadece o yerlerin haritasını çıkarıp insanlara oralarda ne olduğunu ayrıntılarıyla gösteriyor.”

“İşte bu kadar” dedi annem. “Sen ve Dante yeni bir dünyanın haritasını çıkaracaksınız.”

“Ve bir sürü yanlış adım atıp hepsini sır olarak saklamak zorunda kalacağız, değil mi?”

“Maalesef dünya böyle. Ama nasıl hayatta kalacağınızı öğreneceksiniz ve emniyette olacağınız, doğru insanlara güvenmeyi öğreneceğiniz bir yer yaratacaksınız. Ve mutluluğu bulacaksınız. Şimdi

bile Dante'nin seni mutlu ettiğini görebiliyorum Ari. Bu da beni mutlu ediyor çünkü seni mutsuz görmekten nefret ediyorum. Ayrıca biz yanınızdayız, Soledad ve Sam de öyle. Beyzbol takımınızda dört kişi var."

"İyi de dokuz kişiye ihtiyacımız var."

Annem güldü.

Ona yaslanıp ağlamayı çok istiyordum. Utandığım için değil. Berbat bir kartograf olacağımı bildiğim için.

Sonra kendi fısıltımı duydum, "Anne, neden kimse bana aşkın bu kadar acı verdiğini söylemedi?"

"Söyleseydim bir şey değişir miydi?"

YAZIN BİTMESİNE BİR ŞEY KALMAMIŞTI. BİRKAÇ YAĞMURLU günden sonra her zamanki kuraklıkla baş başa kalacak gibiydik. Bodrumda ağırlık kaldırırken bir hobi mi edinsem diye düşünüyordum. Beni daha iyi biri yapacak ya da kafamı dağıtacak bir şey. Hiçbir konuda iyi değildim. Her konuda iyi olan Dante gibi değildim. Hiç hobim olmadığını fark ettim. Benim hobim Dante'yi düşünmekti. Benim hobim onu düşününce tüm vücudumun titrediğini hissetmekti.

Belki de gerçek hobim tüm hayatımı sır gibi saklamak zorunda kalmak olacaktı. Bu bir hobi miydi? Dünyada beni öldürmek isteyen milyonlarca erkek vardı, içimde neyin yaşadığını bilseler beni kesin öldürürlerdi. Dövüşmeyi bilmek... bu bir hobi değildi. Hayatta kalmak için ihtiyaç duyabileceğim bir yetenektir.

Duş aldıktan sonra yapmak istediğim şeylerin listesini çıkarmaya karar verdim.

– ~~Gitar çalmayı öğrenmek~~

Gitar çalmayı öğrenmek'in üstünü çizdim çünkü bunda asla iyi olamayacağımı biliyordum. Hamurumda Andrés Segovia olmak yoktu. Ya da Jimi Hendrix. Ben de listeme devam ettim.

– Üniversiteye başvurmak

– Daha fazla okumak

– Daha fazla müzik dinlemek

– Geziye çıkmak (hiç değilse kamp yapmak... Dante'yle?)

– Her gün günlük yazmak (en azından dene)

– Bir şiir yazmak (salak)

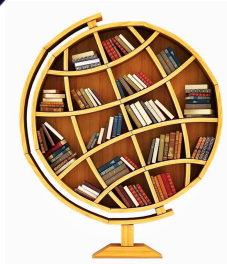
ARİSTO VE DANTE DÜNYANIN SULARINA DALIYOR

- ~~Dante'yle sevişmek~~

Bunu çıkardım. Ama kafamdan çıkaramıyordum. Bedeninizde yaşadığı zaman arzuyu kafanızdan çıkaramıyordunuz.

Altı

DANTE'Yİ VE O PİSLİKLER ÜSTÜNE ATLAYIP ONU KANLAR içinde yere serdikleri zaman kim bilir ne kadar korktuğunu düşünüyordum. Ya ölseydi? Umurlarında bile olmazdı. Onu korumak için yanında değildim. Orada olmalıydım. Orada olmadığım için kendimi affedemiyordum.

KİTAP OKURKEN UYUYAKALMIŞIM. ANNEM UYANDIRDIĞINDA
Bacaklı yanımda yatıyordu. "Dante telefonda."

"Neden gülümsüyorsun?"

"Ne gülümsemesi?"

"Anne kes şunu."

Annem başını iki yana sallarken omuzlarını *Ne olmuş yani?* der
gibi yukarı kaldırdı.

Oturma odasına gidip telefonu aldım. "Merhaba."

"Ne yapıyorsun?"

"Kitap okurken uyumuşum."

"Hangi kitabı okuyordun?"

"*Güneş de Doğar.*"

"O kitabı hiç bitiremedim."

"Ne?!"

"Benimle kafa buluyorsun."

"Evet. Ama sadece sevdiğin biriyle kafa bulduğun türden."

"Ah, demek beni seviyorsun."

"Zarf atıyorsun."

"Evet." Gülümsediğini görebiliyordum. "Ee, sen bana ne yaptığımı sormayacak mısın?"

"Soracaktım."

"Ben de babamla takılıyordum. Çok şapşık ya. Bana tarihteki
ünlü eşcinselleri anlatıyordu."

"Ne?"

Evet, ikimiz de gülme krizine girmiştik.

"Eşcinsellik konusunda soğukkanlı davranmaya çalışıyor. Gerçekten çok tatlı."

"Harbi tatlı."

"Oscar Wilde'ı okumam gerektiğini söyledi."

"O kim?"

"Şu İngiliz adam. Ya da İrlandalı. Bilmiyorum. Victoria döneminden ünlü bir yazar. Babam onun zamanının ötesinde olduğunu söyledi."

"Baban kitaplarını okumuş mu?"

"Tabii. Babam edebiyatçı."

"Demek rahatsız olmuyor... şeyden..."

"Birinin gey olması düşüncesinin babamı rahatsız ettiğini sanmıyorum. Belki biraz üzülüyor olabilir... çünkü benim için çok da kolay olmayacağını biliyor. Ayrıca babam her şeye meraklıdır, düşüncelerden korkmaz. *Düşünceler seni öldürmez*. Hep böyle söyler."

Kendi babamı düşündüm. Onun ne düşündüğünü merak ettim. Benim için üzülüyor muydu, kafası karışık mıydı?

"Babanı seviyorum" dedim.

"O da seni seviyor." Bir müddet sustu. "Ee, takılmak ister misin? Okulun açılmasına bir şey kalmadı."

"Of, yaşam döngüsü."

"Okuldan nefret ediyorsun, değil mi?"

"Sayılır."

"Hiçbir şey öğrenmiyor musun?"

"Hiçbir şey öğrenmiyorum demedim. Sadece yola devam etmeye hazırım. Koridorlardan, malzeme dolaplarından, göt göt tiplerden bıktım, zaten okula hiç uyum sağlayamamıştım. Bundan sonra da sağlayamayacağım. Hassiktir!"

Dante hattın diğer ucundan hiçbir şey söylemedi. Sonunda, "Bütün bunlardan nefret mi ediyorsun Ari?" dedi. Sesinden kırıldığını anlayabiliyordum.

"Bak, hemen geliyorum. Birlikte takılırız."

Dante evlerinin ön basamaklarında oturuyordu. Yalınayaktı.

"Selam." Elini salladı. "Kızgın mısın?"

"Neden? Ayakkabı giymedin diye mi? Umurumda değil."

"Annemden başka kimsenin umurunda değil, annem bana ne yapmam gerektiğini söylemeye bayılıyor."

"Anneler böyledir. Hem bunda ne var ki? Seni sevdiği için yapıyor."

"*Correcto*. İspanyolcada böyle deniyordu, değil mi?"

"Eh, gringo'lar öyle der."

Dante gözlerini devirdi. "Peki gerçek bir Meksikalı nasıl der? Gerçi sen de gerçek Meksikalı değilsin ya."

"Bunu daha önce konuşmuştuk, değil mi?"

"Sürekli bu konuya döneceğiz çünkü kimin Amerikalı olduğu konusunda fikir birliğine varılamayan bu konunun içinde yaşıyoruz."

"Biz Amerikalıyız. Baksana, Meksikalıya benzer yanın yok."

"Senin var. Ama bu seni daha fazla Meksikalı yapmıyor. İkimiz de ne olduğumuzu belli eden soyadlarına sahibiz, bazı insanların bizi asla gerçek Amerikalı olarak görmemesine yol açacak soyadlarına."

"Eh, Amerikalı olmak isteyen de yok zaten."

"Bu konuda seninle hemfikirim bebeğim." Hafifçe gülümsedi.

"Üstümde bu 'bebeğim' lafının denemesini mi yapıyorsun?"

"Fark etmeyesin diye sohbete katmaya çalışıyorum."

"Fark ettim." Tam olarak gözlerimi devirdim sayılmaz. Sadece ona gözlerimi devirdiğimi anlatan o bakışlarla baktım.

"Ne düşünüyorsun?"

"Gerçekten de bebek gibiyim ama," dedim, "bana gerçekten 'bebeğim' mi diyeceksin?"

"Bebek olman ukalalık etmeni gerektirmiyor." Sesi hem eğlenip hem sinir olduğu zamanlardaki gibi çıkıyordu. "Demek 'bebeğim' sana pek uymadı. Öyleyse ne demem gerekiyor?"

"Ari'ye ne dersin?"

"Peki 'sevgilim'e ne dersin?" Şaka yaptığını biliyordum.

"Of, kesinlikle olmaz."

"Peki ya 'mi amor'?"

"Daha iyi ama annem babama böyle der."

"Evet, benim annem de."

"Cidden annelerimiz gibi konuşmak istiyor muyuz?"

"Of, tabii ki hayır" dedi Dante. Eski zavallı-bunalım-çocuk halime bu kadar çok kahkaha katması hoşuma gidiyordu. Ayrıca onu öpmek istiyordum.

"Biz ayvayı yemişiz Ari."

"Evet, ayvayı yemişiz."

"Asla yeterince Meksikalı olmayacağız. Asla yeterince Amerikalı olmayacağız. Ayrıca asla yeterince heteroseksüel de olmayacağız."

"Evet," dedim, "ayrıca yolun bir yerinde yeterince gey olmayacağımızdan da emin olabilirsin."

"Ayvayı yemişiz."

"Evet hem de nasıl" dedim. "Geyler tedavisi olmayan bir hastalıktan ölüyor. Galiba çoğu kişinin bizden korkmasının nedeni de bu, hastalığı onlara bulaştırmamızdan korkuyorlar. Şimdi bizim gibi çok sayıda kişi olduğunun farkına varıyorlar. Milyonlarcamızın New York, San Francisco, Londra, Paris ve dünyanın bütün şehirlerinde yürüdüğünü görüyorlar. Hepimiz ölsek umurunda bile olmayacak çok fazla insan var. Bu konu gerçekten ciddi Dante. Sen ve ben ayvayı yemişiz. Ciddiyim. Biz. Gerçekten. Ayvayı. Yemişiz."

Dante başını salladı. "Cidden öyle, değil mi?"

İkimiz de oturmuş üzülüyorduk. Çok üzülüyorduk.

Ama Dante ikimizi de bu üzüntüden kurtardı, "Ayvayı yediğimize göre sence bir ara yasak elmayı da yiyebilir miyiz?"

"İşte bu ilginç bir fikir. Hamile kalacak halimiz yok nasıl olsa." Bunu gayet rahat bir tavırla söylemiştim. Tek düşünebildiğim onunla sevişmekti. Ama bunun için delirdiğimi ona söylemeyecektim. Biz erkektik. Bütün erkekler böyleydi, gey de olsalar, heteroseksüel de başka bir şey de olsalar böylelerdi.

"Birimiz gerçekten hamile kalsaydı evlenmemize izin vermekle kalmaz bizi zorla evlendirirlerdi."

"Bu şimdiye dek söylediğin salakça şeyler arasında en zekice olanı."

Bu çocuğu nasıl da öpmek istiyordum. Onu öpmek için deliriyordum.

"HADİ SİNEMAYA GİDELİM."

"Olur" dedim. "Hangi filme?"

"Benimle Kal diye bir film var ya. Ona gitmek istiyorum. Güzel olduğunu söylüyorlar."

"Konusu neymiş?"

"Ceset aramaya çıkan bir grup çocuk."

"Güzele benziyor" dedim.

"Dalga geçiyorsun."

"Evet."

"Film gerçekten güzel."

"Daha izlemedin bile."

"Ama söz veriyorum hoşuna gidecek."

"Ya gitmezse?"

"Paranı geri veririm."

Hafta ortası ve vakit öğleden sonra olduğu için sinemada pek kimse yoktu. En üst sıranın kenarına oturduk, yakınımızda kimse oturmuyordu. Üniversite öğrencisine benzeyen genç bir çift vardı, öpüşüyorlardı. Sevdiğin kişiyi istediğin zaman öpebilmek nasıl bir duyguysa acaba? Herkesin önünde. Nasıl bir şey olduğunu asla bilemeyecektim. Hiçbir zaman.

Ama karanlık bir sinemada Dante'nin yanında oturmak güzeldi. Oturduğumuzda gülümsedim çünkü Dante'nin ilk işi spor ayakkabılarını çıkarmak oldu. Büyük boy patlamış mısırı birlikte

yyorduk. Bazen ikimiz aynı anda mısıra uzanınca ellerimiz birbirine değiyordu.

Filmi seyrederken Dante'nin bana baktığını hissedebiliyordum. Ne gördüğünü merak ediyordum, bana baktığında kafasında nasıl birini kurduğunu. "Seni öpmek istiyorum" diye fısıldadı.

"Filmi izle" dedim.

Gülümsediğimi gördü.

Sonra da beni öptü.

Kimsenin bizi göremeyeceği karanlık bir sinemada bir erkek beni öptü. Ağzından mısır tadı gelen bir erkek. Ben de onu öptüm.

ONU EVİNE GÖTÜRÜRKEN DANTE AYAKLARINI PİKABIMIN konsoluna koydu.

Başımı iki yana salladım. "Bil bakalım ne oldu?"

"Komik olan ne?"

"Ayakkabılarını sinemada unuttun."

"Hassiktir."

"Döneyim mi?"

"Aman boş ver."

"Annen boş vermeyebilir."

"Ruhu bile duymaz."

"Bahse var mısın?"

SİNEMADAN DÖNDÜĞÜMÜZDE DANTE'NİN ANNESİYLE babası verandada oturuyordu. Dante'yle birlikte basamakları çıktık.

"Ayakkabıların nerede Dante?"

"Verandada oturup eve dönmemi beklemeniz gerekmiyor. Buna tuzağa düşürmek derler."

Bay Quintana başını iki yana sallıyordu. "Belki de sanatı bırakıp avukat olmalısın. Ayrıca soruma cevap vermediğini unuttum sanıyorsan bir daha düşün."

"Neden *bir daha* düşün demek bu kadar hoşuna gidiyor?"

Bayan Quintana ona ters ters bakmakla yetindi.

"Sinemada ayakkabılarımı çıkarmıştım. Giymeyi unuttum."

Bay Quintana gülmedi ama bence gülmek istiyordu. "Hiç ilerleme kaydetmiyoruz Dante, öyle değil mi?"

"Peki 'ilerleme'nin tanımını kim yapıyor baba?"

"Ben. Baba benim."

"Biliyorsun baba, bu yetişkinlik taslamalar bende hiç işe yaramıyor."

Bayan Quintana gülmemeye kararlıydı.

Sonra Dante devam etmek zorunda kaldı. Kendini tutamamıştı. "Şöyle düşünün. Biri ayakkabıları buldu, onları beğendi ve alıp götürdü diyelim. Yeni bir çift spor ayakkabısı olacak. Belki ailesinin ona yeni ayakkabı alacak parası yoktur. Yani her şey yolunda."

Bu çocuğu gerçekten öpmek istiyordum. Dante komik olduğunun farkında değildi. İnsanları güldürecek şeyler söylemezdi. Bunun için fazla içtendi.

Dante'nin babası başını iki yana salladı. "Dante, bu söylediklerine gerçekten inanıyor musun?"

"Galiba. Evet."

"Ben de bundan korkuyordum."

Bay Quintana ve Dante sözlü satranç oyunlarına devam ettiler, ben de orada dikilip onları izledim. Elimde olmadan Bayan Quintana'nın artık *iyice* hamile görünmeye başladığını fark ettim. Eh, belki *iyice* denemezdi. Ama bilirsiniz, hamileydi işte. Ne acayip bir kelime. Belki bebek sahibi olacak bir kadın için daha güzel bir kelime olmalıydı. Dante ve babasının tartışması bitince Bayan Quintana bana dönüp sordu, "Film nasıldı?"

"Gerçekten güzeldi. Bence siz de seversiniz."

Bay Quintana Bayan Quintana'nın elini sıktı. "Soledad sinemaya gitmeyi sevmez. Çalışmayı tercih eder."

Bayan Quintana kocasına bakıp sırtıttı. "Bu doğru değil. Kitap okumayı tercih ediyorum."

"Evet. Tercihen ruhsal gelişim ya da davranışsal değişikliklerin nasıl gerçekleştiği üzerine son teorilerden bahseden kitapları."

Bayan Quintana güldü. "Ben senin post-modern şiir zevkine laf ediyor muyum?"

Birbirleriyle geçinme tarzlarını seviyordum. Bu samimi oynamaları gerçekten çok tatlıydı. Dante'nin evi sevgi doluydu. Bayan Quintana Bay Quintana'dan daha sert olabilirdi ama iyi biriydi. Katı ve iyi biriydi.

Dante annesine baktı. "İsim buldun mu?"

"Henüz bulmadım Dante." Bayan Quintana bunu Dante'nin yeni hobisine hem sinir oluyormuş hem de bundan keyif alıyormuş gibi söylemişti. "Karar vermek için daha dört ayımız var."

"Erkek olacak biliyorsun."

"Fark etmez. Ha erkek ha kız." Bay Quintana'ya baktı. "Gücenme ama umarım bebek annesine daha çok benzer."

Bay Quintana ona baktı. "Ciddi misin?"

"Yine *Ciddi misin*'e başlama Sam. Ben azınlıkta kalıyorum. Dante sana çekmiş. İki erkekle yaşıyorum. Bu ailede bir yetişkine daha ihtiyacımız var."

Bu beni gülümsetti. Hem de bu gerçek bir gülümsemeydi.

"Yaptığım listeyi duymak ister misin?"

"Liste mi?"

"Kardeşim için seçtiğim isimler işte." Dante yatağında uzanıyordu, ben de onun koltuğunda oturuyordum. Dikkatle bana bakıyordu. "Benimle dalga geçiyorsun."

"Hayır, geçmiyorum. Güldüğümü duydun mu?"

"İçinden gülüyorsun. Anlayabiliyorum."

"Evet, içimden gülüyorum. Gerçekten çok amansızsın."

"O kelimeyi sana ben öğrettim."

"Evet."

"Ve şimdi onu bana karşı kullanıyorsun."

"Öyle görünüyor." Ona ters ters baktım. "İsim konusunda annenle babanın söz hakkı yok mu?"

"Fırsat bırakmazsam yok."

Masasına gidip bir not defteri çıkardı. Kendini yeniden yatağa attı. "Şimdiye kadar bulduğum isimler şunlar: Rafael..."

"Güzel."

"Michelangelo."

"Yok artık!"

"Bunu Aristo adlı bir çocuk söylüyor."

"Kapa çeneni."

"Öyle bir fonksiyonum yok."

"Farkında değilim sanki."

"Ari, beni dinleyecek misin? Yoksa yorum yapmaya devam mı edeceksin?"

"Bunun bir sohbet olduğunu sanıyordum. Hep konuşmadığımı söylersin. Konuşuyorum işte. Ama çenemi kapatacağım. Senin tersine bunun nasıl yapılacağını biliyorum."

"Ya tabii" dedi.

"Ya tabii."

"Bak, sadece listeyi dinle, ironi ve alaylarını ben bitirdikten sonra saçabilirsin."

"Ben ironi yapmıyorum."

"Bok yapmıyorsun."

Tanrım, onu öpmek istiyordum. Öpmek öpmek öpmek. Delirmek üzereydim. İnsan birine âşık olunca aklını mı kaçırıyor? Kimim ben? Artık kendimi tanımıyorum. Hassiktir.

"Tamam" dedim. "Çenemi kapatacağım. Listeyi oku."

"Octavio. Javier. Juan Carlos. Oliver. Felipe ya da Philip. Constantine. Cesar. Nicholas. Benjamin. Ben değil Benjamin. Adam. Santiago. Joaquin. Francis. Noel. Edgar. Şimdilik bu kadar bulabildim. Sıradan isimlerin hepsini eledim."

"Sıradan isimler mi?"

"John, Joe, Michael, Edward falan filan. Ee, ne diyorsun?"

"Bu isimlerden çoğunun kulağa Meksikalı geldiğinin farkındasın."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Öylesine söylüyorum."

"Bak Ari, *onun bir Meksikalı olmasını istiyorum*. Benim olmadığım her şey olmasını istiyorum. İspanyolca bilmesini istiyorum. Matematikte iyi olmasını istiyorum."

"Ve heteroseksüel olmasını istiyorsun."

"Evet" diye fısıldadı. Yüzünden süzülen yaşları görmeye dayanamıyordum. "Evet Ari, heteroseksüel olmasını istiyorum." Yatağında oturup elleriyle yüzünü kapadı... ve ağladı. Dante ve göz yaşları.

Yanına oturup onu kendime çektim. Hiçbir şey söylemedim. Bıraktım omzumda ağlasın.

On Bir

BÜTÜN GECE DANTE'Yİ HAYAL ETTİM. ONU VE KENDİMİ.

Dudaklarını hayal ettim. Dokunuşunu hayal ettim. Bedenini hayal ettim.

Şu arzu denen şey nedir?

MUTFAK MASASINDA ÖDEVİMİ YAPARKEN BABAM GELDİ, yorgun görünüyordu ve ter içindeydi. Bana bakıp gülümsedi, işte o zaman yeniden genç göründü.

“İş nasıldı?”

“Ne kar ne yağmur ne sıcak ne de gecenin karanlığı...”

Sözünü kesip cümlesini tamamladım: “...bu postacıları postalarını dağıtmaktan alıkoyabilir.”

Babam bana baktı. “Mottomuzu ezberledin mi yani?”

“Elbette ezberledim. Yedi yaşındayken ezberlemiştim.”

Babam neredeyse ağlayacak gibi görünüyordu. Babamın hayatı boyunca pek çok kez ağlamak istediğinden ama gözyaşlarını kendine sakladığından emindim. Ben de ona çok benziyordum. Bazen burnumuzun dibinde duranı göremiyorduk. Aramızda bir şeyler değişmişti. Ondan nefret ettiğimi sanırdım, aslında hiçbir zaman etmemiştim. Ayrıca beni önemsemediğini düşünürdüm. Ama şimdi beni düşündüğünü, benim için endişelendiğini, beni hiçbir zaman tam olarak anlayamayacağım bir biçimde sevdiğini biliyordum.

Belki Dante’nin babası gibi yanağımdan hiç öpmemişti. Ama bu beni sevmediği anlamına gelmezdi.

“Gidip duşumu alayım.”

Ona gülümseyip başımı salladım. Babamın duş ritüeli. Her gün işten gelince duş alırdı. Sonra kendine bir kadeh şarap doldurup dışarı çıkar ve birkaç sigara içerdi.

Mutfağa döndüğünde şarabını doldurmuştum bile. “Bahçede seninle oturabilir miyim? Yoksa yalnız kalmak mı istersin?”

Babam buzdolabına gidip bir kutu Dr Pepper çıkardı. Sonra da bana uzattı. “Gel de babanla bir şeyler iç.”

Babam. Babam, babam, babam.

SABAH BACAKLI'YLA KOŞUYA ÇIKTIK. SONRA ONU YIKADIM, sonra da kendim duş aldım. Bedenler üzerine düşünmeye başladım ve birden, şey, heyecanlandım. İşte aşk denen şey sadece kalple değil bedenle de ilgiliydi. Ve ben kalp kısmından da beden kısmından da pek memnun değildim. Yani ayvayı yemiştım.

Durmadan Dante'yi düşünüyordum. Bu beni deli ediyordu, Dante'nin de durmadan beni düşünüp düşünmediğini merak ediyordum. Ona soracak değildim elbette. ONA SORMAYACAKTIM.

"Yüzmeye gitmek ister misin?"

"Olur."

"İyi uyudun mu Ari?"

"Saçma bir soru."

"Bu bir cevap değil."

"İyi uyudum Dante."

"Ben uyuyamadım."

Bu konuşmayı yapmak istemiyordum. "Eh, yarın daha iyi uyuysun. Bacaklı'yı sana gönderirim. Onunla uyuyabilirsin. Bacaklı yanımda olduğunda hep daha iyi uyurum."

"İyi fikir" dedi Dante. Sesinde hafif bir hayal kırıklığı vardı. Belki de Bacaklı yerine benimle uyumayı tercih ederdi. Erkekler gidip ana babalarının burnunun dibinde kız arkadaşlarıyla uyuyor muydu yani? Hayır. Uyumuyorlardı. Ana babasının evinde Dante'yle birlikte uyumak? Böyle bir şey olmayacaktı. Benim evimde? Hayır. Kesinlikle hayır. Hassiktir!

İnsanlar aşkın bir tür cennet olduğunu söyler. Bense aşkın cehennem gibi olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Annem kahve içerken bazı notları gözden geçiriyordu.

"Ders için yeni özet mi çıkarıyorsun?"

"Bir dersi tekrar tekrar aynı şekilde öğretmek hoşuma gitmiyor." Doğruca bana baktı. "Dün gece rüya görüyordun."

"Her zamanki gibi."

"Pek çok savaş veriyorsun Ari." Kalkıp bana bir fincan kahve doldurdu. "Aç mısın?"

"Sayılmaz."

"O çocuğu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

"Amma doğrudan sordun."

"Lafı dolandırdığımı ne zaman gördün?"

Kahvemden bir yudum aldım. Annem gerçekten kahveyi güzel yapıyordu... ama soruları çekilir gibi değildi. Ondan da sorularından da kaçış yoktu. "Evet anne, galiba o çocuğu gerçekten seviyorum." Yaşların yüzümden süzülmesi hiç hoşuma gitmiyordu. "Bazen kim olduğumu bilmiyorum anne, ne yapacağımı da."

"Kimse yaşamamanın ustası değildir. İsa bile her şeyi bilmiyordu. Hiç İncil okudun mu?"

"Okumadığımı biliyorsun."

"Okumalısın. Çarmıha gerilme hikâyesinin farklı versiyonları var. İsa birinde ölürken, 'Susadım' diyor. Bir başkasında, 'Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?' diyerek ölüyor. Bu bana umut veriyor."

"Umut mu veriyor?"

"Evet Ari, umut veriyor."

"Bunu düşüneceğim." Anneme baktım. "Tanrı benden nefret mi ediyor? Benden ve Dante'den?"

"Elbette hayır. İncil'de Tanrı'nın nefret ettiğine dair hiçbir şey görmedim. Nefret Tanrı'nın görev tanımında yer almıyor."

"Çok kesin konuşuyorsun anne. Belki de o kadar iyi bir Katolik değilsindir."

“İyi olmadığımı söyleyenler çıkabilir. Ama kimsenin inancımı nasıl yaşayacağımı söylemesine ihtiyacım yok.”

“Ama ben bir günahkârım, değil mi?”

“Hayır, günahkâr değilsin. Genç bir adamsın. Bir insansın.”
Sonra bana gülümsedi. “Ve benim oğlumsun.”

Bir müddet konuşmadan oturduk, dingin sabah güneşi kadar sessizdik. Daha önce annemin gözlerini aldığımı fark etmemiştim. Babama benziyordum... ama gözlerimi annemden almıştım.

“Dün gece sen Dante’nin adını fısıldarken babanla konuşuyorduk.”

“Demek fısıltılarım o kadar duyuluyordu. Peki ne konuşuyordunuz?”

“Ne yapacağımızı bilmediğimizden bahsediyorduk. Sana nasıl yardım edeceğimizi bilmiyoruz. Biz de kartograf olmayı öğrenmek zorundayız Ari. Seni çok seviyoruz.”

“Biliyorum anne.”

“Artık çocuk değilsin. Erkekliğe adım atmak üzeresin.”

“Uçurumun kenarındaymışım gibi geliyor.”

“Erkeklik tuhaf bir ülke Ari. Ve sen de o ülkeye adım atacaksın. Çok çok yakında. Ama asla yalnız olmayacaksın. Bunu sakın unutma.”

Ona gülümsedim. “Dante bekliyor.”

Başını salladı.

Kapıya yürüdüm, tam elimi tokmağa atmışken dönüp tekrar mutfağa girdim. Annemi yanağından öptüm. “Kendine iyi bak.”

On Dört

DANTE'YLE ÇIKIP GİTMEK İSTİYORDUM. BELKİ KAMPA gidebilirdik. Baş başa kalırdık, ağaçların arasında kaybolurduk. Sadece ben ve Dante. Peki bizimkiler ne yaptığımızı anlamayacak mıydı? Utanmak istemiyordum. Yine de "utanç" kelimesi hâlâ bedenimde dolanıyordu. Bana yapışıp kalan bir kelimeydi bu, kolay kolay gitmeyen bir kelime.

KALDIRIMDA YÜRÜRKEN BAYAN QUINTANA'NIN verandanın basamaklarında oturduğunu gördüm. "Merhaba."

"Merhaba Ari."

"Bugün çalışmıyor musunuz?"

"İzin aldım" dedi. "Doktor randevum var."

"Her şey yolunda mı?"

"Doğum öncesi kontrol."

Başımı salladım.

"Yardım et de kalkayım." Elimi tuttuğunu hissetmek ve onu çekip ayağa kaldırmak tuhaf ve güzeldi. Kendimi güçlü ve gerekli biri gibi hissetmişim. Gerekli biri gibi hissetmek -vay- bu daha önce hiç düşünmediğim bir şeydi.

"Hadi biraz yürüyelim" dedi. "Yürümeye ihtiyacım var."

Karşıya geçtik, parka varır varmaz, yemyeşil çimenler ayaklarımızın altına serilir serilmez, Bayan Quintana ayakkabılarını çıkardı.

"Dante'nin ayakkabısız gezme huyunu kimden aldığını şimdi anladım."

Bayan Quintana başını iki yana salladı. "Yalınayak gezmeyi sevmem. Ayaklarım şişiyor diye çıkardım. Hamilelik yüzünden."

"Dante'yle bu parkta epey vakit geçiriyorsunuz, değil mi?"

Bir yetişkinle parkta yürümek tuhaftı. Her zaman yaptığım bir şey değildi. Gerçekten sormak istemediğim bir soru sordum, sormak istemiyordum çünkü cevabı zaten biliyordum. "Sizce Dante ve ben değişecek miyiz? Ne demek istediğimi biliyorsunuz." Tanrım, gerçekten çok aptaldım.

"Hayır Ari, değişeceğinizi sanmıyorum. Bu benim için, Sam için ya da annenle baban için sorun değil. Asıl sorun başka, çoğu insanın Dante ve senin gibi erkekleri anladığını sanmıyorum. Anlamak istediklerini de."

"Siz çoğu insan gibi olmadığınız için mutluyum."

Bana gülümsedi. "Ben de Ari. Çoğu insan gibi olmak istemem."

Ben de ona gülümsedim. "Dante'nin sizden çok Bay Quintana'ya benzediğini düşünürdüm. Galiba yanılmışım."

"Sen gerçekten tatlı bir çocuksun."

"Size karşı gelmem yakışık almaz."

"Gerçekten çok bilmişsin."

"Evet, öyleyimdir."

"Galiba seninle konuşmak istediğim bir şey mi var diye merak ediyorsun."

Başımı salladım.

"Şikago'dan döndüğümüzde, o ilk gün, bize gelmiştin. Bana baktın ve sanki aramızda bir şey geçti. Bu bana çok samimi bir şey gibi geldi, bunda yakışık almayan bir şey olduğunu falan söylemeye çalışmıyorum. Ama benimle ilgili bir şey fark etmiştin."

"Evet" dedim.

"Bebeğim olacağını anlamış mıydın?"

"Olabilir. Yani evet. Düşündüm de evet. Evet, anlamıştım. Sizde farklı olan bir şey vardı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Işık saçıyor gibiydiniz. Aptalca geldiğini biliyorum. Ama hayat doluydunuz... bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Altıncı hissim güçlü olduğundan falan değil... onunla alakası yok. Gerçekten aptalca."

"Aptalca mı? Bu senin favori kelimen mi?"

"Galiba bugün öyle."

Bayan Quintana sırttı. "O gün bende bir şeyin farkına varmış olman hiç de aptalca değil Ari. Keskin bir algılama yeteneğine sahip olmak için altıncı hissinin güçlü olması gerekmiyor. İnsanları okuyorsun. Bu bir yetenek. Sende erkeklerden hoşlandığın gerçeğinden çok daha fazlası olduğunu bilmeni istiyorum."

Yaşlı bir ağacın gölgesinde durduk.

"Bu ağacı seviyorum" dedi Bayan Quintana.

Gülümsedim. "Dante de öyle."

"Neden bilmiyorum ama bu beni şaşırtmadı." Ağaca dokunarak Dante'nin adını fısıldadı.

Tekrar eve doğru yürümeye başladık. Bayan Quintana birden sol elinde sallanan ayakkabılarından birini kaldırıp tüm gücüyle fırlattı. Bir kahkaha attıktan sonra diğer ayakkabıyı da fırlattı, ayakkabı ilkinin hemen yanına düştü. "Dante'nin icat ettiği bu oyun o kadar da kötü değilmiş."

Tek yapabildiğim gülümsemekti.

Her şey çok yeniydi. Kendimi yeni doğmuş gibi hissediyordum. Şu anda yaşadığım hayat şimdiye dek sadece havuzda yüzmüşken birden okyanusa dalmak gibiydi. Havuzda fırtınalar olmazdı. Fırtınalar dünyanın okyanuslarında doğuyordu.

Sonra bir de şu kartograf meselesi vardı. Yeni bir dünyanın haritasını çıkarmak zordu çünkü harita sadece benim için değildi. Bayan Quintana gibi insanları da kapsaması gerekiyordu. Ve Bay Quintana'yı. Annemi, babamı ve Dante'yi.

Dante.

Ben Altı

ANNEM VE BABAMLA BİRLİKTE HABERLERİ İZLİYORDUM. AIDS pandemisine dair günlük raporu veriyorlardı. Binlerce insan New York sokaklarında yürüyordu. Gecenin karanlığında bir mum denizi. Kamera gözleri yaşlarla dolu bir kadına odaklandı. Ve elinde pankart taşıyan daha genç bir kadına:

OĞLUMUN ADI JOSHUA'YDI.

BİR HASTANE KORİDORUNDA ÖLDÜ.

Kendine hâkim olmak için büyük çaba harcayan bir adam muhabirin uzattığı mikrofona konuşuyordu. "Bu ülkede sağlık hizmetine ihtiyaç yok. İnsanların ölmesine izin vermek varken sağlık hizmetine ne gerek var?"

Bir grup insan üstünde AIDS HER ON İKİ DAKİKADA BİR CAN ALIYOR yazan bir pankart taşıyordu.

Bir başka grubun taşıdığı pankartta şunlar yazılıydı: BİZ ÜLKE-MİZDEN NEFRET ETMİYORUZ – ÜLKEMİZ BİZDEN NEFRET EDİYOR

Kamera uzaklaştı... ardından bir sonraki haber başladı.

"Anne, bu ne zaman sona erecek?"

"Galiba çoğu insan hastalığın kendiliğinden yok olacağını düşünüyor. Kendimize yalan söyleme kapasitemiz gerçekten inanılmaz."

On Yedi

YÜZEN DANTE'Yİ SEYREDİYORDUM. ONUNLA TANIŞTIĞIM günü düşünüyordum. Tesadüfen karşılaşmıştık, planlı bir şey değildi. Planlar yapan biri değildim. Her şey kendiliğinden oluveriyordu. Daha doğrusu hiçbir şey olmuyordu. Dante'yle tanışana kadar. Tıpkı böyle bir yaz günüydü. Yabancılar her gün yabancılarla tanışır ve genellikle de yabancı olarak kalır. Dante'nin sesini ilk duyduğum anı düşündüm. O sesin hayatımı değiştireceğinden haberim yoktu. Bana sadece yüzme havuzunun sularında nasıl yüzüleceğini öğretecek sanıyordum. Oysa o bana hayatın sularına dalmayı öğretti.

Bizi evrenin bir araya getirdiğini düşünmek istiyorum. Belki de öyleydi. Belki de sadece buna inanmak istiyordum. Evren ya da Tanrı hakkında fazla bilgim yoktu. Ama şunu biliyordum: Dante'yi hep tanıyormuş gibiydim. Dante hayatı boyunca beni beklediğini söylemişti. O bir romantikti ve bu yüzden ona hayranlık duyuyordum. Sanki masumiyetinden vazgeçmeyi reddediyordu. Ama ben Dante değildim.

Dante'yi seyrettim, suyun içinde öyle zarıftı ki. Su onun eviydi sanki. Belki benim çölü sevdiğim kadar o da suyu seviyordu. Havuzu tekrar tekrar turlarken kenarda oturup onu izlemek bile beni mutlu ediyordu. Yüzmek onun için öyle kolaydı ki. Onun için çoğu şey kolaydı. Nereye gitse evinde gibiydi... beni sevmesi dışında. Belki bu bir daha asla bir evi olmayacağı anlamına geliyordu.

Üstüme suların sıçradığını hissettim. "Hey! Neredesin?"

"Burada?" dedim.

"Yine kendi kafanın içindesin."

“Ben hep kafamın içindeyim.”

“Bazen keşke düşündüğün her şeyi bilebilsem diyorum.”

“Pek iyi bir fikir değil.”

Gülümseyerek beni havuza çekti, su sıçratma savaşına başladık, kahkahalar atarak birbirimizi suya batırıyorduk. Sonra yüzdük, Dante bana yüzmeye dair başka şeyler öğretti. Yüzmede ilerlemiştim. Ama asla gerçek bir yüzücü olamazdım. Benim için pek önemi de yoktu. Dante’yle birlikte suda olmak yeterliydi. Bazen Dante’nin suyun ta kendisi olduğunu düşünüyordum.

Merdivenden çıkıp atlama tahtasının ucuna yürüyüşünü seyrettim. Bana el salladı. Ayaklarını sıkıca tahtaya bastı, sonra parmak uçlarında yükseldi, o inanılmaz dinginliğini koruyarak derin bir nefes aldı. Benim hiç tatmadığım bir özgüvene sahipti. Sakin ve korkusuzca havaya sıçrarken kollarıyla cennete uzanıyormuş gibiydi, mükemmel bir açıyla dalışa geçti, sonra havada tam bir daire çizerek neredeyse hiç su sıçratmadan suya daldı. Muhteşem dalışı nefesimi kesmişti.

Ona sadece âşık değildim. Hayrandım da.

Eve yürürken Dante bana bakıp, “Yüzme takımından çıktım” dedi.

“Neden? Saçmalama.”

“Çok zamanımı alıyor. İdmanlara başladılar bile, koça artık takımda olmak istemediğimi söyledim.”

“Ama neden?”

“Dediğim gibi çok vakit alıyor. Zaten geçen yıl yoktum, yani yokluğumu fazla hissetmeyeceklerdir. Hem seçmelere de yeniden girmem gerekecekti.”

“Takıma alınmama ihtimalin varmış gibi. Ciddi olamazsın.”

“Sonra takımdakilerin çoğundan hoşlanmamam gibi küçük bir mesele de var. Öyle pislikler ki. Sürekli kızlardan bahsedip memeler hakkında aptalca şeyler söylüyorlar. Erkeklerin çoğunda da varken bu meme takıntısı nedir anlamıyorum. Aptal insanlardan hoşlanmıyorum. Ben de ayrıldım.”

“Hayır Dante, bunu yapmamalısın. Yüzmede çok iyisin. Takımdan çıkamazsın.”

"Evet çıkabilirim."

"Yapma Dante." Bunu benimle daha fazla zaman geçirmek istediği için yaptığını düşünüyordum, özellikle de aynı okula gitmediğimiz için. Kendini geri çekmesinin nedeni olmak istemiyordum.

"Takımdan ayrılamayacak kadar iyisin."

"Ne olmuş? Sanki Olimpiyatlar'a falan mı katılacaktım?"

"Ama yüzmeyi seviyorsun."

"Yüzmeyi bırakmıyorum ki. Sadece takımdan çıkıyorum."

"Annenler ne dedi?"

"Babam sorun etmedi. Anneme gelince, o pek memnun olmadı. Biraz patırtı koptu. Ama şöyle bak, bu sayede birlikte daha fazla vakit geçirebileceğiz."

"Dante, zaten birlikte çok vakit geçiriyoruz."

Dante bir şey söylemedi. Üzüldüğünü anlamıştım. Sonra fısıldadı, "Anneme Austin Lisesi'ne gitmek istediğimi bile söyledim. Sırf daha fazla birlikte olabilelim diye. Galiba sen aynı fikirde değilsin." Ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Bazen keşke bu kadar çok ağlamasa diye düşünüyordum.

"Mesele o değil. Mesele..."

"Sence aynı okula gitseydik çok eğlenceli olmaz mıydı?"

Bir şey söylemedim.

"Sen de annem gibi düşünüyorsun, değil mi?"

"Dante..."

"Konuşma Ari. Hiçbir şey söyleme. Şu anda sana çok kızgınım."

"Sürekli birlikte olamayız."

"Ari, 'konuşma' dedim."

Dante'nin öfkesinin sessizliğinde, bozmama izin verilmeyen bir sessizlikti bu, evlerine doğru yürürken neden bu kadar mantıksız davrandığını düşünüyordum. Ama cevabı zaten biliyordum. Dante'nin muhteşem bir zekâsı olabilirdi ama duygusallığı onu mahvediyordu. Ayrıca katır gibi inatçıydı. Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Sanırım öğrenmem gerekecekti.

Evine vardık, ikimiz de hiç konuşmadan öylece durduk.

Dante hoşça kal demedi, yüzüme bile bakmadı. İçeri girip kapıyı çarpışını izledim.

En Sık

EVE YÜRÜRKEN KAFAM HİÇ OLMADIĞI KADAR KARIŞIKTI. Dante'yle bu ilişki boyumu fazlasıyla aşıyordu. İlişki. Bunun kadar belirsiz bir terim yoktu. Hemen her şeyi tarif edebiliyordu. Yani Bacaklı'yla da bir ilişkimiz vardı sonuçta.

Dante'yi seviyordum. Ama bunun ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyordum. Aşkın sizi nereye götürmesi gerekiyordu?

Ayrıca lisedeki son yılımıza başlıyorduk. Sonra ne olacaktı? Dante'yle aynı üniversiteye gitmeyeceğimizi biliyordum. Üniversite üzerine fazla düşünmemiştim, Dante'nin ise sürekli bunu düşündüğünü biliyordum. Bu konuda fazla konuşmuş falan değildik. Ama tanıştığımız zaman bir okuldan bahsetmişti. Oberlin. Ohio'daydı ve Dante'nin tam gitmek istediği türden bir üniversiteydi.

Ya ben? Ben özel bir üniversiteye gitmeyeceğimi biliyordum. Orası kesindi. Benim gibi biri için bu olası değildi. Belki Teksas Üniversitesi'ne giderim diye düşünüyordum. Annem Austin'in üniversite okumak için iyi bir yer olabileceğini söylüyordu. Notlarım da yeterince iyiydi galiba. İyi notlar kolay elde edilmiyordu. Kesinlikle. Çok çalışmak zorunda kalmıştım. Bende Dante'nin dev beyni yoktu. Ben bir yük beygiriydim. Dante ise safkandı. Sanki atlar hakkında çok şey biliyordum da.

Dante gerçekten benim tek dostumdu. İnsanın tek dostuna âşık olması gerçekten zordu. Şimdi de hiç beklemediğim bir öfkeye kapılmıştı, tabiatında böyle bir şey olduğunu bile bilmiyordum. Bana hep içinde öfkenin kırıntısı bile yok gibi geliyordu. Ama yanılmıştım. Elbette öfke o kadar kötü bir şey değildi. Yani kötü bir şey

olabilirdi de. Ah kahretsin, kendi kendine konuşmanın hiç faydası yoktu. Olduğun yerde dönüp duruyordun.

“Aristo ve Dante” ne anlama geliyordu?

Kendi kendimi bunalıma sokuyordum. Bunda gerçekten iyiydim. Bunda hep iyi olmuşum.

EVE GELDİĞİMDE KAPI AÇIKTI. BABAM YENİ TEL TAKTIĞI için annem kapıyı açık tutmaktan hoşlanıyordu. Klima açıkken bile. “Ev havalanıyor.” Babamsa hep başını iki yana sallayarak homurdanıyordu, “Evet, bütün mahalleyi serinletmeye çalışıyoruz.” Babam homurdanmaya bayılırdı. Belki ben de bu huyu ondan almıştım.

Eve girince iki kişinin konuştuğunu duydum. Sesler mutfaktan geliyordu. Durup dinleyince Bayan Quintana’nın sesini tanıdım. Donup kaldım. Neden bilmiyorum. Sonra annemin, “Onlar için korkuyorum” dediğini duydum, “Dünyanın onları bozmasından korkuyorum. Hem korkuyorum hem de öfke duyuyorum.”

“Öfkenin bize faydası olmaz.”

“Sen öfkeli değil misin Soledad?”

“Biraz öfkeliyim. İnsanlar eşcinselliği anlamıyor. Anladığımdan ben de emin değilim. Ama biliyorsun, birini sevmek için onu anlamam gerekmiyor, özellikle de bu biri oğlumsa. Ben bir terapistim. Gey hastalarım ve arkadaşlarım var. Bu benim için yeni bir şey değil. Bir yandan da yeni çünkü oğlum söz konusu. Onu neyin beklediğini bilmiyorum. Ari’yi de.”

Sonra bir sessizlik oldu, ardından annemin sesini duydum. “Ari’nin zaten kendine dair pek çok şüphesi var. Şimdi bir de bu.”

“Onun yaşındaki bütün oğlanlar kendinden şüphe etmez mi?”

“Dante’nin böyle bir sorunu yokmuş gibi görünüyor.”

“Dante mutlu bir çocuk da ondan. Hep öyleydi. Bu özelliğini babasından almış. Ama inan bana Lilly, Dante de her çocuk gibi zaman zaman bunu yaşıyor.”

Yine sessizlik oldu, sonra yine annemin sesini duydum. "Sam bununla nasıl başa çıkıyor?"

"Her zamanki iyimserliğiyle. Tek yapmamız gerekenin Dante'yi sevmek olduğunu söylüyor."

"Eh, haklı."

"Tek yapabileceğimiz bu, öyle değil mi?"

"Sanırım öyle."

Uzun bir sessizliğin ardından Bayan Quintana anneme sordu, "Peki Jaime nasıl başa çıkıyor?"

"Jaime beni şaşırtıyor. Ari'nin sandığından daha güçlü olduğunu söyledi. Galiba Jaime artık kendini Ari'ye daha yakın hissediyor. Uzun zamandır içinde bir savaş vardı. Sanırım bunu Ari'nin içsel savaşıyla özdeşleştiriyor."

"Belki hepimizin yaptığı budur."

Sonra güldüklerini duydum. "Sen zeki bir kadınsın Soledad."

Orada durup duymamam gereken bir konuşmayı dinlediğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. Çok yanlış bir şey yapıyor-muşum gibi. Ne yapacağımı bilemediğimden usulca evden çıktım.

Tekrar Danteler'e kadar yürümeye karar verdim. Belki de Dante sakinleşmişti. Belki artık kızgın değildi.

Babamı, annemi, Bay ve Bayan Quintana'yı düşünüyordum; Dante'yle onları üzdüğümüz için kendimi suçlu hissediyordum. Onlara acı veriyorduk ve bundan nefret ediyordum. Ama sonra düşündüm ki annelerimizin tüm bunları konuşabilmesi gerçekten güzel bir şeydi. Buna ihtiyaçları vardı.

Yürürken karşıdan gelen birkaç genç yanımdan geçti. Onları okuldan tanıyordum. Yanımdan geçerlerken içlerinden biri, "Arkadaşlarımdan birini dövdün şerefsiz" dedi. "Bir ibneyi savunmak için. Neyin oluyor, sevgilin falan mı?"

Ne yaptığımı bile bilmeden yakasından tuttuğum gibi çocuğu yere fırlattım. "Demek bana bulaşmak istiyorsun. Harika. Ağzına sıçarım senin. Sıkıyorsa gel. On sekiz yaşını göremezsin." Gerçekten ama gerçekten üstüne tükürmek istedim. Ama yapmadım. Yürümeye devam ettim. İyi ki Dante yanımda değil de bir Cro-Magnon adamı gibi davrandığımı görmedi diye seviniyordum.

Dante'nin evine bir blok kala durup kaldırımın kenarına oturmak zorunda kaldım. Titriyordum. Titremem geçene kadar orada oturdum. Aklıma sigara geldi. Babam sigaranın titremesini geçirdiğini söylerdi. Anneme göreyse bunun aslı astarı yoktu. "Aklına bile getirme." Orada oturup sigara içmek hakkında düşünmek güzeldi. O çocuğa neler yapabileceğimi düşünmekten iyiydi.

Danteler'in evine varınca kapıyı çaldım. Kapıyı elinde bir kitapla Bay Quintana açtı. "Merhaba Ari."

"Merhaba Bay Quintana."

"Bana Sam diyebilirsin. Adım bu."

"Adınızın Sam olduğunu biliyorum. Ama size asla öyle hitap edemem."

"A evet" dedi. "Saygısızlık olur."

"Evet."

Gülümseyerek başını iki yana salladı.

"Dante bana çok kızgın" dedim.

"Biliyorum."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Omuz silkmekle yetindim.

"Galiba o kadar hoşlandığın çocuğun sinirli biri olduğundan haberin yoktu."

"Evet, sanırım yoktu."

"Hadi yukarı çık. Eminim kapısını açacaktır."

Merdivenleri çıkarken Bay Quintana'nın sesini duydum. "Birbirinize öfkelenmeyeceksiniz diye bir kaide yok."

Dönüp ona baktım... ve başımı salladım.

Dante'nin kapısı açıktı. Elinde bir parça füzenle gözlerini eskiz defterine dikmişti. "Selam" dedim.

"Selam."

"Bana hâlâ kızgın mısın?"

"Genelde kızgınlığım birkaç gün devam eder. Bazen daha da uzun sürer. Ama sen özel olmalısın... çünkü artık sana kızgın değilim."

"Öyleyse şimdi konuşabilir miyim?"

"Odamı temizlememe yardım ettiğin müddetçe konuşabilirsin. Sonra da beni öpersen."

"Ah, anladım. Yaptıklarımın sonuçlarına katlanacağım yani." Odaya bakındım. Gerçekten içeride fırtına kopmuş gibi görünüyordu. "Bu odada nasıl yaşayabiliyorsun?"

"Herkes keşiş gibi yaşamıyor Ari."

"Bunun bu kadar dağınık olmakla ne ilgisi var?"

"Dağınıklığı seviyorum."

"Ben sevmiyorum. Odan beynime benziyor."

Dante bana gülümsedi. "Belki beynini de bu yüzden seviyorumdur."

"Beynimi sevdiğini sanmıyorum."

"Nereden biliyorsun?"

Öğleden sonrası Dante'nin odasını temizleyip Beatles plakları dinleyerek geçirdik. Oda temizlendikten sonra Dante kendini yatağa attı, ben de onun büyük deri koltuğuna oturdum. Dante ne düşündüğümü sordu. "Anne babalarımızı Dante," dedim. "Bizi gerçekten ama gerçekten seviyorlar."

"Biliyorum. Ama onları çok fazla düşünürsek asla seks yapamayacağız. Çünkü annelerimiz de bizimle aynı odada olacak. Ve bu gerçekten berbat bir şey. O yüzden annelerimizi yatak odasına sokmayalım, Freud zaten orada olduklarını söylese de."

"Freud. Bir defasında onun hakkında bir ödev hazırlamıştım. Hatırlattığın için teşekkürler."

"Evet. Freud'un dünyasında ne zaman biriyle yatsak yatak çok kalabalık oluyor."

Şövalenin üstünde çarşafı örtülmüş bir tuval olduğunu fark ettim. Üstünde çalıştığı resim olsa gerekti. Uzun zamandır bu resim üzerinde çalışıyordu. "Resmi ne zaman görebilirim?"

"Sürpriz olacak. Zamanı gelince görürsün."

"Ne zaman peki?"

"Ben söyleyince."

Sırtımda Dante'nin elini hissettim.

Arkama döndüm. Yavaş. Çok yavaş. Beni öpmesine itiraz etmedim. Evet, ben de onu öptüm tabii.

Yirmi

DANTE'Yİ VE KARTOGRAF MESELESİNİ DÜŞÜNÜP duruyorum. Yeni dünyanın haritasını çıkarmayı. Bu gerçekten inanılmayacak kadar güzel olmaz mıydı? Ari ve Dante'ye göre dünya. Dante'yle daha önce kimsenin görmediği bir dünyada yürüyoruz, haritada bütün nehirleri, vadileri gösterip arkamızdan gelecek olanlar korkmasın diye yollar açıyoruz... ve kaybolmasınlar diye. Çok güzel olmaz mıydı?

Evet, Dante'ye kapılmaya başlamıştım.

Ama elimdeki tek şey yazacağım günlük. Görüp göreceğim en güzel ve şahane şey bu. Bana uyar. Deri ciltli bu günlüğün uzun zamandır bende olması ne garip. Ophelia Teyzemden bir notla birlikte kitaplıkta duruyordu: *Bir gün bu sayfaları içinden gelen kelimelerle dolduracaksın. İçimde kelimelerle uzun bir ilişki yaşayacakmışsın gibi bir his var. Kim bilir? Belki kelimeler seni kurtarabilir bile.*

Şimdi mutfakta oturmuş önümdeki boş sayfaya bakarken Ophelia Teyzemin notunu düşünüyorum, bir düşmana bakar gibi gözlerimi uzun süre boş sayfadan ayırmıyorum. Bir şey yazmak istiyorum, önemli bir şey söylemek istiyorum, bütün dünya için önemli olan bir şey değil çünkü bütün dünya beni ya da Dante'yi umursamıyor. Aslında dünyanın hikâyesini her kim yazdıysa bizi bu hikâyeye dahil etmediğini düşünüyorum. Ama ben dünya için yazmak istemiyorum, sadece düşündüklerimi ve *benim* için önemli olan şeyleri yazmak istiyorum.

Bütün gün bunu düşündüm: Çölde yıldızlı bir gece Dante'yi öptüğümü. Sanki biri beni havai fişek gibi ateşliyordu ve patlayıp tüm

çölün göğünü aydınlatacakmışım gibi hissediyordum. Kendi kelimelerim beni nasıl kurtarabilirdi? Keşke Ophelia Teyzem şimdi yanımda olsaydı. Ama değil. Oysa ben, yani Ari, işte buradayım. Sanırım şöyle başlayacağım: *Sevgili Dante*. Dante'yle konuşuyormuş gibi yapacağım. Gerçi yine her zaman yaptığım şeyi yapıyorum ya, evet kendi kendime konuşuyorum. İyi olduğum tek konu kendi kendime konuşmak. Öyleyse Dante'yle konuşuyormuş gibi yapacak ve kendimi konuşmaya değer biriyle konuştuğuma inandıracam.

Annem kendimi sevmeyi öğrenmem gerektiğini söylüyor ki bu tuhaf bir düşünce. Kendini sevmek gerçekten acayip bir hedef. Ama ben ne anlarım ki?

Geçen yıl Bay Blocker yazdıklarımızda kendimizi bulabileceğimizi söyledi. Bütün düşünebildiğim şeydi: Kaybolmak için güzel bir yere benziyor. Evet, sanırım kim olduğumu ve nereye gittiğimi bulmadan önce yüzlerce, binlerce kez kaybolabilirim.

Ama adını da yanımda götürürsem Dante, Aristo Mendoza denen karanlıkta yolumu aydınlatan bir meşale olacaktır.

Sevgili Dante,

Bana kızman hiç hoşuma gitmiyor. Kendimi kötü hissediyorum. Bu konuda başka ne söyleyebilirim bilmiyorum. Üzerine biraz daha düşünmem gerek. Öfkelenmek kafamdaki Dante'yle hiç örtüşmüyor. Ama benim Dante tanımına uymak zorunda değilsin. Düşüncelerime hapsolarak yaşamamı istemiyorum. Orada yaşaması gereken tek kişi benim.

Sorun şu: Sürekli seni düşünüyorum, karşımda soyunarak Bu benim demeni izlemenin nasıl bir şey olacağını. Ve benim de soyunup sana Bu benim dememin.

Birbirimize dokunmanın. Daha önce kimseye ya da hiçbir şeye dokunmamışım gibi olurdu, ellerini tenimde hissedene kadar dokunmanın ne demek olduğunu bile bilmiyormuşum gibi.

Sürekli parmağımın dudaklarının üzerinde gezinip durduğunu hayal ediyorum.

Böyle şeyler düşünmemeye çalışıyorum. Bunları düşünmek istemiyorum.

Ama bu düşünceler bana inanılmaz güzel geliyor. Kendime neden bütün dünyanın bu düşüncelerin –benim düşüncelerimin– çirkin olduğuna inandığını soruyorum. Sorularıma verecek cevabının olmadığını biliyorum. Sanırım bu soruları sen de soruyorsun.

Seni bir hastane odasında düşünüp duruyorum, gülümseyişin o çocukların sende bıraktığı yaraların altında neredeyse görünmüyor. Seni tekmeleyebilecekleri, hatta öldürebilecekleri bir hayvan olarak gördüler. Bence asıl hayvan olan onlar.

Ne zaman hepimiz insan olacağız Dante?

Yirmi Bir

BACAKLI'YLA KOŞUYA ÇIKTIK. SABAHİ VE ÇÖL HAVASINI seviyordum, dünyada Bacaklı'yla benden başka canlı yokmuş gibi geliyordu.

Ne kadar koştuğumu hiç bilmezdim. Sadece koşardım. Bir şeyleri ölçmek ilgimi çekmiyordu. Sadece soluğumu ve vücudumun ritmini dinleyerek koşuyordum, tıpkı Dante'nin suda vücudunu dinlediği gibi.

Hep Dante'nin evinin önünden geçiyordum.

İşte oradaydı, evin basamaklarına oturmuştu, yalınayaktı, üstünde içini gösterecek kadar yıpranmış olan o eski püskü tişört vardı, gözlerinden hâlâ uyku akıyordu. Bana el salladı. Durup Bacaklı'nın tasmaını açtım, Bacaklı hemen koşup Dante'nin yüzünü yalamaya başladı. Ben Bacaklı'nın yüzümü yalamasına izin vermezdim ama Dante Bacaklı tarafından öpülmeye bayılıyordu.

Onları seyrettim. Onları seyretmeyi seviyordum. Sonra Dante'nin sesini duydum. "Seyretmeyi seviyorsun, değil mi?"

"Galiba" dedim. "Belki de babama çekmişimdir."

Basamakları çıkıp Dante'nin yanına oturdum. O ve Bacaklı karşılıklı sevgi gösterisinde bulunmakla meşguldü. Başımı Dante'nin omzuna yaslamak istedim ama yapmadım. Çok terlemiştim ve leş gibi kokuyordum.

"Bugün bir yerlere gitmek ister misin?"

"Olur" dedim. "Okul başlamadan pikapla uzun bir gezinti yapabiliriz aslında."

"Okul. Öf."

"Okulu sevdiğini sanıyordum."

"Lisede öğrenilecek ne varsa zaten biliyorum."

Bunu duyunca bir kahkaha attım. "Öğrenecek bir şey kalmadı desene."

"Eh, bir yıl harcamaya değecek kadar değil. Direkt üniversiteye gidip birlikte yaşamalıyız."

"Plan bu mu?"

"Elbette bu."

"Ya birbirimizi öldürürsek... ev arkadaşları olarak?"

"Birbirimizi öldürmeyeceğiz. Ayrıca ev arkadaşından fazlası olacağız."

"Anladım" dedim. Bundan konuşmak istemiyordum. "Eve gidip duş alacağım."

"Burada al. Ben de seninle alırım."

Bir kahkaha attım. "Annenin bundan hoşlanacağını pek sanmıyorum."

"Evet anne babalar bazen bütün eğlenceye engel oluyor."

Eve giderken Dante'yle ikimizi duşta hayal ettim.

Bir yanım Dante'ye âşık olmanın bütün zorluklarından kaçmak istiyordu. Ari artı Dante eşittir aşk demek olabilirdi ama aynı zamanda zorluk da demekti. Hem dünyayla saklambaç oynamak anlamına da geliyordu. Ama koşmak sanatıyla kaçmak sanatı arasında bir fark vardı.

Yirmi İki

O GÜN DANTE'YLE YÜZMEYE GİTTİK. KENDİMİZİ BİRBİRİMİZE su sıçratmaya kaptırdık, sanırım bunu yapmamızın tek nedeni kazara birbirimize dokunabilecek olmamızdı. Eve dönerken Dante yüzünü buruşturdu.

"Ne oldu?" dedim.

"Okulu düşünüyordum. Ve öğretmenlere gerçekten senden daha zeki olduklarına inanıyormuşsun gibi bakma saçmalığının ne kadar gıcık olduğunu."

"Gıcık mı?" Bir kahkaha attım. "Gıcık" kesinlikle bir Dante sözüydü.

"Komik mi geldi?"

"Hayır. 'Gıcık' demeyi seviyorsun."

"Ne? Anlamını bilmiyor musun yoksa?"

"Ondan değil, kullandığım bir kelime olmadığı için."

"Peki sen bir şeye gıcık olduğunda ne diyorsun?"

"Kafam bozuldu diyorum."

Birden Dante'nin yüzünde o muhteşem ifade belirdi. "Harika" dedi. "Gerçekten çok iyi." Yanaşıp beni omzuyla dürttü.

"Cidden enteresansın Dante. 'Hudutsuz' gibi kelimelere bayılıyorsun, mesela 'Hudutsuz sıkıldım' diyorsun, ya da 'liminal' gibi kelimelere..."

"Sözlüğe baktın mı?"

"Baktım. Kelimeyi cümle içinde bile kullanabilirim: Aristo ve Dante liminal bir boşlukta yaşıyor."

"Hassiktir, cidden harika."

"Gördün mü, işte bu yüzden enteresansın. Adeta yürüyen sözlüksün ve küfretmeyi seviyorsun."

"Beni enteresan yapan bu mu yani?"

"Evet."

"Enteresan olmak mı daha iyi yakışıklı olmak mı?"

"Kendine zorla iltifat ettirmeye mi çalışıyorsun Dante?"

Gülümsedi.

"Enteresan olmakla yakışıklı olmak birbiriyle örtüşmeyen şeyler değil ki." Dante'ye baktım, o iri, berrak kahverengi gözlerinin içine bakıp sııttım. "Birbiriyle örtüşmeyen. Tanrım, ben de senin gibi konuşmaya başladım."

"Beynin varmış gibi konuşmak o kadar da kötü bir şey değil."

"Hayır, değil tabii ki. Ama kelime dağarcığını herkese ne kadar üstün bir varlık olduğunu göstermek için kullanmak..."

"Kafamı bozmaya başlıyorsun."

"İşte şimdi sen de benim gibi konuşuyorsun." Güldüm. Dante gülmedi. "Sen gerçekten üstün bir varlıksın" dedim. "Ayrıca enteresan, yakışıklı ve..." Gözlerimi devirdim. "Büyüleyicisin." O zaman ikimiz de kahkahalara boğulduk çünkü "büyüleyici" Dante'nin annesinin lafıydı. Dante ne zaman başını belaya soksa annesi, "Dante Quintana, hiç de sandığın kadar büyüleyici değilsin" derdi. Ama Dante "büyüleyici" kelimesinin tam karşılığıydı. Pantolonumu büyüyle çok rahat çıkarabileceğini düşünüyordum. İç çamaşırlarımı da.

Tanrım, ne kadar edepsizdim. Doğruca cehenneme gidecektim.

Yirmi Üç

Sevgili Dante,

Odanı temizlemene yardım ederken zihnindeki her şey bu kadar düzenliyken nasıl böyle dağınık olabildiğini düşünüyordum. Pikap ve plakları çizdiğin resim harika. Onu yatağının altından çıkarıp bana gösterdiğinde nutkum tutuldu. Yatağının altında bir sürü çizim olduğunu gördüm. Bir gün gizlice odana girip hepsini oradan çıkarmak ve ellerimi her birinin üzerinde gezdirmek isterdim. Sana dokunmak gibi olurdu.

Aşk denen bir karmaşa içinde yaşıyorum. Mükemmel bir dalış yaptığını görüp ne kadar mükemmel olduğunu düşünüyorum. Sonra bütün zamanımı seninle geçirmek istemediğim için bana kıızıyorsun. Ama bir tarafım tüm zamanımı seninle geçirmemi istiyor. Ve bunun mümkün olmadığını biliyorum, hatta iyi bir fikir olmadığını da. Aynı okula gitmenin iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum diye seni sevmediğime kanaat getirmen mantıklı değil. Sonra benden daha çok konuşmamı istiyorsun ama birden konuşmamamı söylüyorsun. Çok da mantıklı değilsin. Hiç mantıklı değilsin. Sanırım seni sevmemin nedeni biraz da bu. Ama beni deli etmenin nedeni de bu.

Dün gece rüyamda yine abimi gördüm. Aynı rüyaydı. Rüyalarımı gerçekten anlayamıyorum, neden içimde olduklarını ve ne yaptıklarını. Abim her defasında nehrin karşı kıyısında duruyor. Amerika'dayım. Abimse Meksika'da. Yani farklı ülkelerde yaşıyoruz, sanırım bu gerçekten doğru. Ama onunla konuşmayı çok istiyorum. Belki de insanların düşündüğünden daha iyi biridir, evet, her şeyi bok etmiş falan olabilir ama belki de bütünüyle kötü değildir. Kimse tamamen kötü değildir. Bunda yanlış mıyım? Belki de sefil pisliğin tekidir ve hayatı da tam bir trajediden

iharettir. Hangisi olursa olsun bilmek isterdim. O zaman hayatımın geri kalanını, puslu hatırası eline batan ve çıkarılması mümkün olmayan bir kıymık gibi içimde yaşayan bir abi merak ederek geçirmezdim. Hissettirdiği tam olarak bu. Dante, annen bir oğlan doğurursa –hep istediğin o erkek kardeşe kavuşursan– onu sev. Ona iyi davran. İyi davran ki büyüdüğü zaman kâbuslarla uğraşmak zorunda kalmasın.

Günlüğümü yazarken annem odaya girdi. “Bence harika bir fikir,” dedi, “günlük tutmak yani.” Sonra defteri fark etti. “Bunu sana Ophelia vermişti, değil mi?”

Başımı salladım. Annemin ağlayacağını sandım. Bir şey diyecek gibi oldu ama vazgeçti. Sonra, “Okul başlamadan Dante’yle birlikte birkaç gün kamp yapsanıza” dedi. “Kampa gitmeyi severdin.”

Şimdi ağlayacak gibi olma sırası bana gelmişti. Ama ağlamadım. Ağlamadım. Anneme sarılmak istedim. Anneme tekrar tekrar sarılmak istedim.

Birbirimize kırık dökük gülümsedik, onu ne kadar sevdiğimi söylemek istedim ama yapamadım. Neden bilmiyorum. Bazen içimde yaşayan çok güzel kelimeler oluyordu ama diğer insanların da görmesi için bu kelimeleri dışarı çıkaramıyordum.

“Ee, kamp fikrine ne diyorsun?”

Ne kadar heyecanlı olduğumu belli etmek istemiyordum, o yüzden sakın bir sesle, “Anne, sen harikasin” dedim. Biliyordu. Yüzümdeki sırıtıştan ne anlaması gerektiğini biliyordu.

“Keyfini yerine getirdim, değil mi?”

Ona *Bu konuya hiç girmeyeceğim* diyen ukala bakışımla baktım.

Annem de bana *Evet. Keyfini yerine getirdim* diyen tatlı ama kendinden hoşnut bakışıyla baktı. Sonra bir kahkaha attı. Bazen birbirimizle kelimeleri kullanmadan konuşabilmemiz hoşuma gidiyordu.

Sonra bombayı patlattı: “Ah bu arada, neredeyse unutuyordum. Ablaların seni öğle yemeğine götürmek istiyor.”

“Yemek mi? Anne...”

“Biliyorsun ki artık çocuk değilsin, yetişkinliğe adım atarken yetişkinlerin yaptığı şeyleri yapmaya başlarsın; ailenle, arkadaşlarınla yemeğe gitmek gibi.”

"Onlara söyledin, değil mi?"

"Elbette söyledim Ari."

"Hassiktir! Anne ben..."

"Onlar senin kardeşlerin Ari, seni seviyorlar. Sana destek olmak istiyorlar. Bunun nesi kötü?"

"Onlara söylemek zorunda mıydın?"

"Eh, senin söyleyeceğin yoktu. En son öğrenmeleri de uygun olmazdı; gücenirlerdi."

"Benden izin almadan söylediğin için de ben gücendim."

"Ben senin annenim. İznine ihtiyacım yok. Bilmeleri gerektiğini düşündüğüm her şeyi çocuklarıma söylerim."

"Ama çok patronluk taslıyorlar. Beni bir birey olarak bile görmüyorlar. Küçükken beni oyuncak bebekmişim gibi giydirirlerdi. Ve hep ne yapmam gerektiğini söylerlerdi. *Onu elleme bunu elleme yoksa gebertirim. Öf.*"

"Vah vah, ne acılar çekmişsin Melek Aristo Mendoza."

"Bu çok sinir bozucu anne."

"Bana hiç kızma."

"Kızıyorum."

"Eminim yakında geçer."

"Evet" dedim. "Benimle ropörtaj mı yapacaklar? Cevaplayamayacağım ne kadar soru varsa soracaklar mı?"

"Onlar gazeteci değil Ari, onlar senin kardeşlerin."

"Dante'yi de çağırabilir miyim?"

"Hayır."

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun. Onu neden çağırmak istiyorsan tam da o nedenden. Sürekli Dante konuşacak, sen de oturup izleyeceksin. Dante'yi seviyorum ve seni rahatsız eden şeylerden konuşmak istemediğin için onu paravan olarak kullanmana izin vermeyeceğim."

"Ki çoğu şey beni rahatsız ediyor."

"Evet."

"Seninle konuşuyorum ama anne, değil mi?"

"Bu çok yeni bir gelişme."

“Ama doğru yönde atılmış bir adım” dedim. Yüzümde şu aptal sırıtış vardı.

Annem gülümsedi, sonra da hafif bir kahkaha attı. Parmaklarını saçlarımdan geçirdi. “Of Ari, ablalarının seni sevmesine izin ver. İzin ver insanlar seni sevsin. Biliyorsun ki onları içeri almanı isteyen bir sürü insan var.”

Yirmi Dört

BÖYLECE PİZZACIDA İKİZ ABLALARIM EMILIA, TAM OLARAK annemin genç versiyonuydu ve Elvira'nın,¹ o da Ophelia teyzemin genç versiyonuydu, karşısında oturuyordum. Emmy ve Vera'nın.

Emmy, Bayan Otorite, pepperoni, sosis ve mantarlı büyük boy pizza sipariş etti. Bana bir de kola söyledi.

"Artık pek kola içmiyorum."

"Eskiden severdin."

"Her şey değişiyor."

"Eh, eski günlerin hatırına bir tane içersin."

"Siparişi verdin bile."

Bana gülümsedi. Tanrım, keşke annemize bu kadar benzemeseydi.

Vera gözlerini devirdi. "Emmy çok ısrarcıdır. Üç dakika otuz üç saniye önce doğdu diye bana ablalık taşıyor. Senin hiç şansın yok Ari."

Dirseklerimi masaya koyup başımı avuçlarımdan arasına aldım. "İkinize karşı da hiç şansım olmadı. Ben sadece itip kakabileceğiniz küçük kardeşim."

Emmy o meşhur sırtışılarından biriyle bana baktı. "Küçükken tatlıydın. Sana küçük bir oyuncak ayı almıştık. Adını Tito koymuştun. Nereye gitsen Tito'yu da götürürdün. Çok şirindin. Sonra on yaşına geldin ve arsız bir veledede dönüştün. Bu bir gerçek. Annem ve babam seni çok şımarttı."

"Off, kardeş çekememezlikleri."

1. Birinci kitap *Aristo ve Dante Evrenin Sırlarını Keşfediyor*'da Cecilia ve Sylvia olarak geçen ikiz ablalar, bu kitapta Emilia ve Elvira olarak geçmektedir. İlk kitabın orijinalindeki tekrar baskılarda isimler değiştirildiğinden aynı şekilde Türkçe yeni baskılarda da değiştirilecektir. (yay.n.)

Emmy elini uzatıp kolumu hafifçe kendine doğru çekti. Parmak eklemlerimden öptü. "Ari, ister bil ister bilme seni çok seviyorum."

Vera başını salladı. "Elbette ben hep seni daha çok sevdim."

"Sense bizi hep başından savdın."

"Evet tamam pisliğin tekiyim. Ama bunu zaten biliyorsunuz."

"Sen pislik değilsin Ari." Vera ağlayacakmış gibi görünüyordu. Bizim ailede gözyaşları kraliçesi oydu. "Kendine karşı çok acımasısızsın."

Emmy tam o anda söze karıştı. "Gerçekten öylesin. Çocukluğundan beri. Bir defasında karneni getirip anneme vermiştin ve 'Özür dilerim' deyip duruyordun. Sonra parmak eklemlerinle kafana vurmaya başladın. Annem nazikçe kolundan tutup seni oturttu. Bir tane C aldın diye kendine vurup duruyordun. Karnenin hepsi A'lar ve B'lerle doluydu, sadece bir tanecik C vardı. Sürekli, 'Benim hatam' türünden bir şeyler söylüyordun. Her şeyin suçlusu sen değildin."

Vera başını salladı. "Bernardo gittiği zaman anneme, 'Bana mı kızdı? O yüzden mi gitti?' diye sormuştun. Bu beni çok üzmüştü Ari. Onu çok seviyordun. Bernardo geri gelmeyince değiştin. Sessizleşip içine kapandın. Her şey için hep kendini suçluyordun."

"Bunların hiçbirini hatırlamıyorum."

"Hatırlamaman normal" dedi Emmy.

Vera bana baktı. Şu sevecen ama ciddi bakışıyla. "Sorumlu olmadığın şeylerden sen sorumluymuşsun gibi düşünmeyi bırak."

"Yani gey olmam gibi mi?"

"Kesinlikle."

Sonra prova falan yapmışlar gibi ikisi aynı anda konuştu. "Erkeklerden hoşlanmanda bir sorun yok."

Emmy güldü. "Yani biz de erkeklerden hoşlanıyoruz, bir şey demeye hakkımız yok."

"Sizin erkeklerden hoşlanmanız normal" dedim. "Benim içinse tam tersi. Çocuklarınızın hakkında fısıldaştığı gey bir dayı olacağım. Onlardan pek de büyük olmayan bir dayı."

"Umursayacaklarını sanmıyorum. Sana bayılıyorlar."

"Onlarla fazla vakit geçirmiyorum."

"Doğru. Ama vakit geçirdiğinde muhteşem davranıyorsun. On-

ları güldürüyor ve kendi uydurduğun aptal hikâyeleri anlatıyorsun. Bu arada nadir bir yetenek olduğunu da söylemeliyim. Hem eskiden onlara şarkı da söyledin.”

Yüzümden akan yaşlardan nefret ediyordum. Bana neler oluyordu? “Teşekkürler” diye fısıldadım. “İnsanları sevmek konusunda pek iyi değilim. Annem de insanların beni sevmesine izin vermem gerektiğini söyledi.”

Vera parmak eklemime bir fiske attı. “Doğru söylemiş. Hem biliyorsun Ari, seni sevmek hiç de o kadar zor değil.”

“Bence pek sevinecek biri değilim.”

“Her düşündüğüne inanmayı bırakmanın vakti geldi.”

“Bunu daha önce nerede duymuştum?”

“Binlerce kez duymuş olabilirsin ama hiç dinlememişsin. Dinlemeye başlamanın vakti geldi kanka.” Emmy hayat derslerine çok düşkündü. Tavsiyede bulunurken emir verir gibi konuşuyordu. İki çocuğu ona gıcık oluyor muydu acaba?

“Ari, seni her zaman sevdik, hatta sevmemizi istemediğin zamanlarda bile.” Vera’nın sesi şefkat doluydu. “İnsanlara kimi seveceklerini söyleyemezsin.”

“Sanırım karşılığında benim de sizi sevmem gerekiyor.”

“Şart değil... ama güzel olurdu.”

“Üzerinde çalışacağım.”

“Gerçekten tam bir ukalasın Ari, bunu biliyor muydun?”

“Evet, biliyorum. Dante cazibemin kısmen buradan geldiğini söylüyor.”

Bir an sessizlik oldu. Gözlerimi yere diktim, sonra tekrar abla-larıma baktım ve annemde gördüğüm bakışların aynını gördüm, seni öldüren çünkü *seni seviyorum* demeyen o bakışları. *Seni daima seveceğim* diyen bakışları.

“Sanırım ikinizi de sevdiğimi söylemek beni öldürmez.”

“Eh, söyledin ve ölmedin işte. Bize bunu daha önce hiç söylemediğinin farkındasındır.”

Emmy başını salladı.

“Gerçekten denyonun tekiyim, değil mi?”

Emmy de Vera da cevap veremedi pizza geldi.

Yirmi Beş

ARI, SENDEN TEK BİR ŞEY İSTİYORUZ, MUTLU OLMANI. Ablalarımın sesini kafamda hâlâ duyabiliyordum. Mutluluk. Ne demekti bu? Üzgün olmamaktan fazlası olsa gerekti. Ve şu “istemek” kelimesi. Bu “arzu” kelimesiyle bağlantılıydı. Bana söylediklerini kafamda yeniden yazdım. *Sana dair tek arzumuz mutlu olman Ari.*

Kafamda Dante’nin sesini duydum. *Sende bir özlem görüyorum... bir hasret... Bu kelimeler senin içinde yaşıyor.*

Arzu. Bedenle ilgili bir şey. Kalple ilgili bir şey. Bedenle ve kalple.

Eskiden düşüncelerimden oluşan bir dünyada yaşırdım. Bu dünyanın ne kadar küçük olduğunu bilmezdim. Kendi düşüncelerimde boğulmuştum. Hayallerden oluşan bir dünyada yaşamak gibiydi. Şimdi içinde yaşadığım dünya ise gittikçe büyüyordu.

Bir kere şimdi yaşadığım dünyada gökyüzü vardı. Mavi, geniş ve güzel bir gökyüzü. Ama “mutlu” kelimesini haritamın neresine koyacaktım? “Arzu” yu haritamın neresine koyacaktım?

Sonra aklıma şu düşünce geldi: “Mutlu” ve “arzu” birbirine uymuyordu. Bu kelimeler asla bir arada olamazdı. Arzu sizi mutlu etmezdi, sadece bedbaht ederdi.

HARİTASINI ÇIKARMAKTA OLDUĞUM DÜNYADA BELLİ yerlere giden belli yollar vardı. Çöle giden bir yol olacaktı ve çölün adını Arid koyacaktım çünkü adımı içeriyordu; o yolu seçecek ve Arid adlı çölde duracaktım; bir yaz fırtınasının geldiğini görecekti ve fırtınanın kokusunu içime çekecektim; o fırtınanın kokusunun Tanrı'nın kokusu olduğunu anlayacaktım. Sonra haritaya bir tepeye uzanan bir yol yerleştirecektim, tepede bir meskit ağacı ve kocaman bir kaya olacaktı. O kayanın üstüne oturup tam oturduğum yere doğru yaklaşan fırtınayı izleyecektim, gittikçe yaklaşan gök gürültülerini ve şimşekleri. Ama fırtına benim için bir tehlike oluşturmuyacaktı çünkü fırtına bir zorba değil, beni dünyaya bu yur eden ve bana çölün ve tüm güzelliklerin bir parçası olduğumu hatırlatan bir varlık olacaktı. Sonra yağmur gelecek ve üstüme yağmaya başlayacaktı, *yağmurun bir parçası olacaktım*. Dante'nin yağmurda beni öptüğünü hayal ettim. Fırtınadan korkmayacaktık. Yağmurun dilini öğrenene kadar Dante'yle orada oturacaktık.

Ve haritamda oraya Lugar de los Milagros adını verecektim.

Mucizeler Yeri.

Yirmi Yedi

DANTE İKİNCİ ÇALIŞINDA TELEFONU AÇTI. "BAY DANTE Quintana'yla görüşebilir miyim acaba? Sadece birkaç dakikasını alacağım."

"Buyurun ben Dante Quintana. Kiminle görüştüğümü ve ne satmaya çalıştığınızı öğrenebilir miyim, ayrıca hangi firmadan aradığınızı?"

"Elbette. Ben Art Angel, küçük bir tur şirketinden arıyorum, Jaime, Lilly & Ari Anonim Şirketi, San Antonio, Houston, Dallas ve Albuquerque'de ofislerimiz var; El paso'da da yeni bir ofisimiz. Herkesin tatili hak ettiğini düşündüğümüz için ekonomik kaçamak tatilleri konusunda faaliyet gösteriyoruz."

"Bence takdire şayan bir felsefe."

"Takdire şayan?"

"Evet evet, takdire şayan. Kesinlikle."

"Diyordum ki bugün şanslı gününüzdesiniz Bay Quintana. Yaz sonu tatil paketi avantajlarımızdan yararlanmak üzere seçildiniz. Bu teklif Cloudcroft, New Mexico'da iki buçuk günlük bir kampı ve muhteşem White Sands Ulusal Parkı'nda konaklamayı içermektedir. Beyaz kum tepeleri alçıtaşı kristallerinden oluştuğu için en sıcak yaz gününde bile ısınmamakta ve yalınayak doğa yürüyüşleri için ideal bir ortam oluşturmaktadır, ayakkabılara antipatisi olan kişiler için mükemmel bir fırsat."

"Antipati mi? Bu kelimeleri size satış konferanslarında mı öğretiyorlar?"

"Satış ekibimizin eğitim düzeyi hakkında yanlış bir izlenime sahipsiniz sanırım."

"Şey..."

"Dediğim gibi beyaz kumullar mükemmel yalınayak deneyimlere imkân sağlıyor. Kum tepelerinden Cloudcroft'a kadar olan manzara muhteşemdir, ayrıca teklifimizi kabul etmek için kamp deneyiminizin olması da gerekmiyor. Ulaşım ve masraflar tamamen şirketimiz tarafından karşılanacaktır."

Birden telefonun öbür ucunda bir sessizlik oldu.

"Dante? Orada mısınız?"

Fısıldadığını duydum, "Sen ciddi misin Ari? Sahi mi söylüyorsun?"

Telefonda başımı salladım.

"Ağlama."

"Ağlamayacaktım."

"Evet, ağlayacaktın."

"Ayrıca canım isterse ağlarım. Bana ne yapacağımı söyleyemezsin." Ardından ağladığını duydum. Sonra kendini topladı. "Şirketinizin cömert-ötesi teklifini kabul etmek için yirmi bir yaşında olmam gerekmiyor mu?"

"Hayır" dedim. "Şirketimize gereken tek şey anne babanızdan ya da yasal vasinizden alınmış imzalı bir beyan."

Telefonun öbür ucunda yine bir sessizlik oldu. "Bütün bu zamanı baş başa mı geçireceğiz yani?"

"Evet" diye fısıldadım.

"Sen dünyaya gelmiş en inanılmaz insansın."

Ahizeye doğru gülümsedim. "Benimle üç gün geçirdikten sonra böyle düşünmeyebilirsin. Belki de benim gibi birine âşık olmanın ilacı budur."

"İlaca ihtiyacım yok. Hasta falan değilim."

Ben hastayım diye düşündüm. Aşk acısından kıvranıyorum.

Yirmi Sekiz

Sevgili Dante,

Kamp malzemelerini gözden geçirmek için bodruma indim. Babam hepsini güzelce düzenlemiş. Her kamp gezisinden sonra kaldırmadan önce tüm malzemeleri havalandırır. Bir dahaki sefer için hepsini temizleyip hazırlar, gerçi uzun süredir kampa gittiğimiz yok ya. Tüm malzemeleri iyice gözden geçirdim: bir çadır, iki gaz lambası, uyku tulumları, küçük bir tüplü ocak, boş bir tüp ve birkaç branda. Hepsi babamın yaptığı rafa güzelce yerleştirilmişti. Beşinci ya da altıncı sınıfa giderken babama raf yapımında yardım ettiğimi hatırlıyorum. Aslında pek de yardım etmiyordum. Çoğunlukla yanında durup onu izliyordum. Raf yapımıyla ilgili gerçekten hatırladığım tek şey babamın testerelelere saygı duymak konusunda verdiği dersti. "Parmaklarını seviyorsan dikkatini toplaman gerekir." Elbette testerenin nasıl kullanılacağını bana öğretmemişti. Tahtayı keserken fazla yaklaşmama bile müsaade etmezdi. Belki annem de babama ben ve testere konusunda bir ders vermişti.

Şimdi düşünüyorum da belki de annem bana karşı hep biraz fazla korumacıydı. Eskiden sadece patronluk tasladığı için böyle davrandığını sanırdım. Ama artık patronluk tasladığını düşünmüyorum. Galiba hep beni kaybetmekten korkuyordu. Sanırım bu korku da abimle yaşadıklarından ileri geliyor.

Bana sürekli annenle babanı analiz ettiğini söylediğini hatırlıyorum. Şimdi de ben benimkileri analiz etmeye başladım. Psikoloji diplomamızı ne ara aldık sahi?

Günlüğümü kapatıp ayağımın dibinde yatan Bacaklı'ya baktım. "Bacaklı, annenle babanı hatırlıyor musun?" Bacaklı bana bakıp ka-

fasını kucağıma koydu. "Elbette hatırlamıyorsun. Senin baban benim. Hem iyi bir babayım, değil mi?" Neden söylediğimiz aptalca şeyleri anlıyorlarmış gibi köpeklerle konuşuyorduk ki? Bacaklı'nın kafasını kaldırıp o köpek alnından öptüm.

Annem mutfağa girip başını iki yana salladı. "Bazı insanların köpeklerini öpmesi pek hoş. Ama ben bir köpeği onu besleyerek seviyorum."

"Belki de kedileri köpeklerden daha çok sevdiğin içindir."

"Kedileri seviyorum. Köpekleri de seviyorum. Ama onları yatağında istemem ve öpmem." Sonra doğruca Bacaklı'ya baktı. "Sahibin Ari olduğu için şanslısın. Yoksa haysiyet sahibi ataların gibi bahçede uyurdun." Bir parça peynir kesip Bacaklı'nın yanına geldi ve peyniri ona verdi. "Köpek böyle sevilir işte."

"Hayır anne, köpeğe rüşvet böyle verilir."

Babamla birlikte kamp malzemelerini gözden geçirdik. "Demek Dante'yle kampa gidiyorsunuz."

"Neden sırtıyorsun?"

"Dante'yi bir kampta hayal etmeye çalışıyorum da ondan."

Kendimi tutamayıp bir kahkaha attım. "Benim işim zor. O başının çaresine bakar."

"Eskiden hep kampa giderdik."

"Sonra neden bıraktık?"

"Bilmem. Kampa gitmeyi severdin. Her zaman ciddi bir çocuk oldun. Ama kampa gidince kendini salıyor gibiydin. Bol bol gülüyor ve gördüğün her şeyden büyüleniyordun. Ne bulsan eline alır gizemini çözmeye çalışıyormuş gibi evirip çevirirdin.

Seninle ilk ateş yakışımızı hatırlıyorum. Hayret dolu bakışlarını. Dört yaşlarında falandın. Annenin elini tutup bağırmıştın, 'Anne! Bak! Ateş! Babam ateş yaktı!' Sen küçükken benim için her şey daha kolaydı."

"Daha kolay derken?"

"Benim gibi bir adam için." Sustu. "Benim gibi bir adam bir çocuğa sevgisini gösterebilir ama asıl zor olan..." Sustu. "Konuşmamaya alışıyorsun. Sessizliğe alışıyorsun. Bir parçan olarak gör-

düğün sessizliği bozmak zordur. Hayat tarzı haline gelmiş olan sessizliği. Ari..." Gözlerini yere indirdi, sonra yeniden bana baktı.

Yüzümden yaşlar aktığını biliyordum. Engel olmaya çalışmıyordum bile.

"Seni sevmiyor değildim. Sadece, eh, biliyorsun işte."

"Biliyorum baba."

Babamın ne demeye çalıştığını anlıyordum. Ona yaslandım, titriyordum. Titrerken kendimi küçük bir çocuk gibi babamın omzunda ağlarken buldum. Babam beni kollarına alıp sarıldı. Aramızda bir şey oluyordu, farkındaydım, önemli bir şey oluyordu ve kelimeler bunun ne olduğunu anlatamazdı, kelimeler önemli olsa da her şey demek değildi. Pek çok şey kelimelerin dünyasının dışında gerçekleşiyordu.

Babamın söyledikleri yüzünden mi ağladığımı bilmiyordum. Galiba nedeni kısmen buydu. Sanırım pek çok şey için ağlıyordum, kendim için, başka bir erkeğin bedenini arzuladığım için ki bu gizemli, korkutucu ve insanın kafasını karıştıran bir şeydi. Hayaleti peşimi bırakmayan abim için ağlıyordum. Tanıdığım birine dönüşmeye başlayan babamı ne kadar çok sevdiğimi fark ettiğim için ağlıyordum. Babam artık bir yabancı değildi. Onu adına savaş denen bir cehennemden sağ çıkmış sessiz, sevecen bir adam olarak görmek yerine hakkında kötü düşünerek kaybettiğim zamana ağlıyordum.

İşte bu yüzden ağlıyordum.

Annem kendisinin de babamın da sadece birer insan olduklarını söylemişti. Haklıydı. Belki de annemle babamın birer insan olduğunu ve benimle aynı şeyleri hissettiklerini anlamak büyümeye başladığımın bir göstergesiydi, sadece onlar bu şeyleri benden çok daha uzun süredir hissediyorlardı ve bu duygularla nasıl başa çıkacaklarını öğrenmişlerdi.

Yavaşça babamın kollarından sıyrılıp başımı salladım. O da başını salladı. Yüzündeki o müşfik gülümseyişi hafızama kazımak ve nereye gidersem yanımda taşımak istiyordum. Yukarı çıkmak için bodrum merdivenlerine doğru döndüğümde annemin basamakların dibinde durduğunu gördüm. Şimdi biri hakkında "mutluluktan ağlıyordu" derken neyi kastettiklerini biliyordum.

Yirmi Dokuz

Sevgili Dante,

Eskiden senin gibi ağlayan erkeklere hayret ederdim, şimdi ben de onlardan birine dönüştüm. Bundan hoşlandığımı pek sanmıyorum. Boş yere ağlıyor değilim elbette, demek istediğim, kahretsin, ne demek istediğimi bilmiyorum. Değişiyorum. Ve sanki bütün değişiklikler hep birden üstüme çullanıyor. Bunlar kötü değişiklikler değil. Gerçekten iyiler. İyi değişiklikler.

Eskiden olduğum kişiyi sevmiyordum.

Şimdiyse kim olduğumu bilmiyorum. Aslında kim olduğumu biliyorum. Ama büyük ölçüde tanımadığım birine dönüşüyorum. Sonunda kim olacağımı bilmiyorum.

Ama daha iyiyim Dante. Daha iyi biriyim, gerçi bu o kadar da büyük bir marifet olmayabilir.

Tanıştığımız zaman annenle babana deli olduğunu söylediğini hatırlıyorum. O zaman bunun başka bir erkeğin ağzından duyduğum en tuhaf şey olduğunu düşünmüştüm. Biliyorsun ki bazen bir bok bilmiyorum. Sanırım annemle babamı her zaman sevdim. Belki de onlara duyduğum sevginin o kadar da önemli olmadığını düşünüyordum. Yani, sonuçta annemle babamdılar, değil mi? Hep onlar için adeta görünmez olduğumu düşündüm. Aslında tam tersiydi. Asıl onlar benim için görünmezdi.

Çünkü onları görebilme yetisinden yoksundum.

Sanırım bir kedi yavrusu gibiydim, gözlerim kapalı doğmuştum, nereye gittiğimi göremediğim için miyavlayarak dolanıyordum.

Ama bil bakalım ne oldu Dante? Kedi yavrusu gözlerini açtı. Görebiliyorum Dante, görebiliyorum.

KAMPA GİTMEDEN ÖNCEKİ AKŞAM QUINTANALAR BENİ yemeğe davet etti. Annem elmalı turta pişirdi. "Misafirliğe eli boş gitmek ayıp olur." Babam anneme sırtıttı. "Annenin sık sık göçmenliği tutuyor. Ne yapsın, elinde değil." Bunu hayli komik buldum. Annem de öyle.

"Turta göndermek göçmenliğimin tuttuğunu göstermez."

"Ah gösterir Lilly. Tamale ve kızarmış biber göndermemen bunun göçmence bir davranış olmadığı anlamına gelmez. Sadece onu bir Amerikan kılığına sarıp sarmalıyorsun. Elmalı turta? Bundan daha Amerikan bir şey olamazdı."

Annem onu yanağından öptü. "Kapa çeneni Jaime. *Estás hablando puras tonterias*. Sen gidip sigara falan içsene."

Normalde Danteler'e yürüyerek giderdim ama pikapla gitmeye karar verdim. Kafamda turtayı kaldırıma düşürdüğümüne dair görüntüler canlanıyordu ve tüm o dramanın merkezinde olmak istemiyordum. Yedi yaşındayken annemin yaptığı Noel kurabiyeleriyle dolu porselen tabağı düşürdüğümde ödüm kopmuştu. Yakın zamana kadar son ağlayışım da bu olmuştu. Üstelik annem kızmamıştı bile. Aslında beni teselli etmişti ve bu, durumu daha da kötüleştirmişti.

Annem de kararımı bütünüyle destekliyordu. "Akıllılık belirtileri gösteriyorsun."

"Anne, belki de sadece pratik davranma belirtileri gösteriyordur."

"Eh, akıllılık ve pratiklik bir arada olamaz diye bir kaide yok."

Başımı sallamakla yetindim.

"Bana göz devirmeme konusunda hayli gelişme gösterdin. Bu da kendini tuttuğuna işaret ediyor." Babamın diğer odadan güldüğünü duyabiliyordum.

"Anne," dedim, "hiçbir zaman iyi bir palavracı olacağını sanmıyorum."

Annem sırtarak turtayı bana verdi. "İyi eğlenceler. Dante'nin annesiyle babasına sevgilerimi ilet."

"Anne, senin sevgine ihtiyaçları yok" dedim kapıdan çıkarken. "Elmalı turtana ihtiyaçları var."

Kapıyı usulca kapatırken annemin kahkahasını duyabiliyordum.

Danteler'e giderken kısa yol boyunca gülümseyip durdum.

Kapıyı Bayan Quintana açtı. Elimde turtayla kapıda dikilirken kendimi biraz utangaç ve aptal hissediyordum. "Merhaba" dedim. "Annem sevgilerini ve bu elmalı turtayı gönderdi."

Tanrım, Bayan Quintana gülümseme yarışmasına girse kazanabilirdi.

Turtayı elimden aldı. Tek düşünebildiğim turtayı düşürmediğim ve deneyimli bir turta tutucunun ellerine sağ salım teslim ettiğimdi. Bayan Quintana'nın peşinden oturma odasına girdim, Bay Quintana taco dolu büyük bir tabağı masaya yerleştirmekle meşguldü.

"Dünyaca ünlü tacolarımdan yaptım." Bana bakıp sırıttı.

Odaya Dante girdi, üstünde küçük bir timsah olan pembe bir tişört giymişti. Sarışın teninin pembeyle nasıl ışıldadığını görmezden gelmeye çalıştım. Tanrım, çok yakışıklıydı. Dante. Hassiktir. Tanrım. "Pilavı da ben yaptım."

"Sen mi yaptın? Vay be."

"Eh, sadece pilav yapmayı ve yemek ısıtmayı biliyorum."

Yüzündeki o tatlı ifade. Dante mütevazı olabiliyordu.

Bay Quintana'nın vasat tacolar yaptığını söylemeliyim. Dante'nin Meksika usulü pilavı ise muhteşemdi. Anneminki kadar yumuşak değilse de çok güzeldi. Dante ve ben beşer taco yedik, Bay Quintana dört tane yemişti, Bayan Quintana ise üç tane yediği

için özür diledi. "Genelde iki tane yerim ama şimdi iki kişilik yiyorum. Yemezsem olay çıkartıyor."

Dante'nin gözleri parıldadı. "Şu anda tekmeliyor mu?"

"Tabii ya." Bayan Quintana Dante'yi yanına çağırdı. "Elini koy da bak."

Dante yarım saniyede yerinden kalkıp annesinin yanında bitmişti bile. Bayan Quintana Dante'nin elini tutup karnına koydu. "Gördün mü?"

Dante tek kelime etmedi, sonunda, "Ah anne, bu inanılmaz" dedi. "Aman Tanrım, bu, bu hayat. Bu hayatı içinde taşıyorsun. Ah anne." Bir müddet sonra elini usulca çekip annesini yanağından öptü. "Biliyorsun anne, seninle kavga etmeyi aslında hiç istemiyorum."

"Biliyorum. Tabii ayakkabı meselesi hariç."

"Evet," -Dante gülümsedi- "ayakkabı meselesi hariç."

"Sırası gelmişken, Ari, seni ayakkabı polisi yapıyorum. Dante sadece White Sands'e ayakkabısız gidebilir."

"Sanırım bunu halledebilirim."

"Annemin tarafını mı tutuyorsun yani?"

"Bu soruyu sorma" dedi Bay Quintana. "Doğru cevabı yok."

Dante ters ters babasına baktı. "Babam kendini İsviçre sanıyor. Hep tarafsızlık peşinde."

"Hayır. Hayatta kalma peşindeyim."

Bunu duyunca bir kahkaha attım.

"Eh, Lilly'nin elmalı turtasından bir dilim yemek için yeterince bekledim. Turtamızı yerken kamp yaparken nasıl davranacağınız konusunda konuşabiliriz."

Tanrım, öleceğim sandım. Bayan Quintana seksten bahsetmeyecekti herhalde. Yani aklıma başka bir şey gelmiyordu ki bu da gezegendeki on yedi yaşındaki tüm erkekler gibi olduğumu gösteriyordu. Oturduğum yerde donup kaldım. Neyse ki Bayan Quintana turtayı kesip servis yapmakla meşguldü. Yoksa yüzümdeki *Masanın altına saklanmak istiyorum* bakışını fark edebilirdi.

"Ot içmek de bira içmek de yok. Anladınız mı?"

Başımı salladım. "Evet efendim, anladım."

"Ah, senden yana endişem yok Ari. Bu küçük öğüt daha çok Dante için."

"Ha deyince ot bulabilirmişim gibi konuşuyorsun anne."

"Bilmiyorum Dante; sen bir şekilde işini halledersin."

"Öf anne, sanki siz babamla reşit olmadan hiç ot ya da bira içmediniz."

"Birincisi, reşit olmadan evvel babanın ya da benim ne yaptığım seni hiç ilgilendirmez, ikincisi sizin durumunuzla alakasız. Ben bir anneyim, sen tek istediğimin seni kontrol etmek olduğuna inanmak isteyebilirsin ama inan yanıyorsun. Ben sadece başınızın belaya girmesini istemiyorum. Zaten uğraşmanız gereken yeterince şey var. Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun, o yüzden daha fazla uzatma." Dante'yi alnından öpüp önüne bir tabak turta koydu.

Bay Quintana karısına bir öpücük gönderdi.

"Görüyorsun" dedi Dante. "Ona nasıl da öpücük gönderiyor. Bu *Aferin tatlım* demek. Sonra da İsviçre olduğuna inanmak istiyor." Yüzünü buruşturarak çatalını turtasına sapladı, turtanın tadını alınca daha yutmadan gözleri şimdiye dek hiç görmediğim kadar kocaman açılıverdi. "Hassiktir, bu şimdiye kadar yediğim en güzel turta."

Bayan Quintana başını öne eğip iki yana salladı. "Ağzını sabunla yıkayacağım. O kelimeyi sevdiğini biliyorum, tıpkı senin de o kelimedenden nefret ettiğimi bildiğin gibi. Geniş bir kelime dağarcığın var, onun yerine başka kelimeler bulabileceğinden eminim."

"Başka kelime aradım. Bunun yanında hepsi sönük kalıyor."

"Kızgın bakışlarımı görüyor musun? Benim yanımda değilken bu kelimeyi kullanmana engel olamayabilirim ama benim yanımda kullanma. Sakın."

"Özür dilerim anne. Gerçekten." Dante çatalıyla turtasını işaret etti. "Tatsana."

Bayan Quintana Dante'ye meşhur bakışlarından birini attıktan sonra turtanın tadına baktı. "Aman Tanrım, Ari, annen yemek yapmayı nereden öğrenmiş?"

"Bilmem. Mutfakta her zaman muhteşemdir."

"Sınıfta da mutfakta olduğu kadar iyi mi?"

"İçimde öyle olduğuna dair bir his var."

Bayan Quintana başını sallayarak turtasından bir parça daha aldı. "Benim de" dedi. "O kelimeyi kullandığın için neredeyse seni bağışlayacağım."

Dante'nin yüzünde zafer kazanmış gibi bir ifade belirdi.

"Şımarma. 'Neredeyse' dedim."

O anda Bay Quintana'nın turtadan ikinci bir dilim aldığını fark ettim.

"Sam, tadını aldın mı? Yoksa doğruca yuttun mu?"

"Ah, tadını aldım, gayet güzel. Siz konuşmaya devam edebilirsiniz. Ben Lilly'nin elmalı turtasıyla yakınlaşmakla meşgulüm."

Dante bana gülümsedi. "Annenin turtası için Tanrı'ya şükürler olsun. Annemi konferans verme modundan çıkardı."

"Şansını zorlamasan olmaz, değil mi Dante?" Bayan Quintana kendini gülmekten alamıyordu.

Bayan Quintana'dan kısa bir konferans daha dinledik ama sorun etmedim. Bizi önemsiyordu. Ayrıca bu sayede Dante'nin inatçılığını nereden aldığını da anlamış oldum. Elbette annesinden. Bayan Quintana sözünü bitirince bizi yanaklarımızdan öptü. Sonra bana baktı. "Dante inatçılıkta beni geçmeye çalışmaktan vazgeçmez. Ama asla başaramayacak. Yine de bu onu denemekten alıkoyamayacak elbette. Ayrıca Lilly'ye bir dahi olduğunu ve turta tabağını yarın getireceğimi söyle." Bu da biz gittikten sonra annelerimizin oğulları hakkında konuşacağı anlamına geliyordu.

Dante'yle verandanın basamaklarına oturup gözlerimizi karanlığa diktik. Dante ayakkabılarını çıkardı. "Telefonda şakalaştığımızda 'takdire şayan' ne demek bilmiyordun, değil mi?" *Ben senden daha zeki* der gibi baktığını anlamak için yüzüne bakmama gerek yoktu.

Artık alışmaya başladığım bu ses tonunu görmezden gelmeye karar verdim. "Hayır, bu kelimeyi daha önce duyduğumu hiç san-

mıyorum. Anlamını da bilmiyordum. Ama şimdi lugatıma yeni bir kelime daha ekledim.”

“Lugat?”

“Evet lugat” diye tekrarladım. “Takdire şayan da övgüye değer anlamına geliyor.”

“Vay vay vay, sen neymişsin Aristo Mendoza.”

“Ya, ben neymişim.”

“Çok kısa sürede sözlük gibi konuşuyor olacaksın.”

“Mümkün değil” dedim. “Mümkün değil.”

Dante benimle pikaba kadar yürüdü. “Şu anda seni öpüyorum.”

“Ben de seni öpüyorum” dedikten sonra pikabıma bindim.

Otuz Bir

Sevgili Dante,

Senden başka bir şey düşünemiyorum. Seninle birlikte uyumanın nasıl bir şey olacağından başka şey düşünemiyorum. İkimiz de çırlçıplakken. Seni tekrar tekrar öperken neler hissedeceğinden. Ve çok korkuyorum. Neden bu kadar korktuğumu bilmiyorum. Şimdiye kadar hiç bu kadar heyecanlı, bu kadar mutlu olmadım, hiç bu kadar korkmadım.

Sen de korkuyor musun Dante?

Lütfen bana korktuğunu söyle.

BÜTÜN GECE UYUMADIM. UYUYAMADIM. DANTE. DANTE.
Dante.

Şafak şökerken koşuya çıktım. Yüzümden terler süzülürken kendi tuzumun tadını alıyor ve bedenimi düşünüyordum. Belki de bedenim bir ülke gibiydi ve bir kartograf olacaksam yapmam gereken ilk şey kendi bedenimin haritasını çıkarmaktı. Ve Dante'nin bedeninin.

Duştayken onun adını fısıldadım. Dante.

Dante. Dante. Dante. Dante bedenimin bütün gözeneklerinde atan bir kalp gibiydi. Kalbi kalbimin içinde atıyordu. Kafamın içinde atıyordu. Karnımın içinde atıyordu. Bacaklarımda atıyordu. Kollarımda, ellerimde, parmaklarımda atıyordu. Dilimde, dudaklarımda atıyordu. Titrememe şaşmamak gerekti. Titriyor, titriyor, titriyordum.

BABAMIN PİKABI KAMP MALZEMELERİMİZLE DOLUYDU. Kendi pikabımı almama izin vermemişti. Quintanalar'ın evinden döndüğümde aramızda bir tartışma geçmişti. "O şey kasabada gezmek için iyi ama daha güvenilir bir şeye ihtiyacın var."

"Benim pikabımın güvenilir olmadığını mı söylüyorsun?"

"Sana hakaret etmişim gibi bakıyorsun."

"Belki de etmişsindir."

"Kimliğini o pikaba bu kadar bağlama" dedi annem.

"Bayan Quintana'yla takılmışsın gibi konuşuyorsun."

"Bunu iltifat kabul ediyorum."

Dante de ben de inatçılıkta annelerimizi asla geçemezdik.

Annem ben koşudayken yaptığı burrito'larla dolu kesekâğıdını uzattı. Kesekâğıdının içine, alüminyum folyoya sarılı burrito'lara baktım. "Neli yaptın?"

"*Huevos con chorizo y papas.*"

Elimde olmadan gülümsedim. Bunun favorim olduğunu biliyordu. "Sen dünyanın en iyi annesisin" dedim. Annem parmaklarını saçımdan geçirdi. "Dikkatli olun. Bana sağ salim dön."

Başımı salladım. "Söz veriyorum anne, dikkatli olacağım."

Beni öptü, sonra alnımda haç çıkardı. "İyi eğlenceler."

Babam pikabının anahtarlarını verdi. "Ben yokken pikabımı mahvetme" dedim ona.

"Ukala dümbeleği." Bana biraz para verdi.

"Param var baba."

"Al şunu."

Başımı salladım. Babam bana bir şey veriyordu. Hem bana verdiği şey para değildi. Kendinden bir parçaydı.

Pikabı çalıştırırken verandadan bana el salladılar. Bacaklı kam-pa onu da götürmediğim için ihanete uğramış gibi bakıyordu. Evet, annemle babamın arasında otururken hiç de o kadar bedbaht bir hali yoktu. Babam o köpeği neredeyse benim kadar severdi.

Ben de annemle babama el salladım.

Annem ve babam hayat dolu görünüyordu. Gerçekten hayat doluydular, hem de çoğu insanın olmadığı kadar.

Evlerinin önünde durduğumda Dante anne ve babasıyla birlikte verandada oturuyordu. Pikabı park eder etmez Dante basamaklardan atladi, sırt çantasını falan takmıştı. Annesiyle babası bana el salladı. "Bir sorun olursa hemen bizi arayın."

"Söz" diye bağırdım.

Bay Quintana'nın Bayan Quintana'ya sarılıp yanağından öptüğünü fark ettim. Kulağına bir şey fısıldıyordu.

Dante pikaba binerken annesiyle babasına seslendi: "Sizi seviyorum."

Dante'nin annesiyle babasının yeni evliler gibi davranması hoşuma gidiyordu. Onlarda öyle bir şey vardı ki bana hep genç kalacaklarmış gibi geliyordu. Dante de onlar gibiydi. O da hep genç kalacaktı. Ya ben? Ben şimdiden yaşlı bir adam gibi davranıyordum.

Kontağı çevirdim, ya gülümsüyor ya da sırtıyordum; hangisi bilmiyorum. Dante spor ayakkabılarını çıkarıp, "Senin için bir şiir yazıyorum" dedi, "Daha bitirmedim ama sonunu yazdım. 'Yürüdüğüm sokakların hepsi sensin. Penceremin önündeki ağaç sensin, uçan serçe sen. Okuduğum kitap sensin. Sevdiğim şiirlerin hepsi sensin.'"

Kendimi evrenin merkezi gibi hissettim. Sadece Dante bana bunu hissettirebilirdi. Ama biliyordum... asla evrenin merkezi olamazdım.

Otuz Dört

YOLA ÇIKINCA KOLTUKTAKİ KESEKÂĞIDINI İŞARET ETTİM.
"Pakette burrito var. Annem yaptı."

"Annen muhteşem." Dante bana bir burrito verdi, bir tane de kendine aldı. Alüminyum folyoyu açıp kesekâğıdından bir peçete çıkardı. Burrito'dan bir ısırık aldı, sonra bir tane daha. "Bunlar amma da güzel."

"Gerçekten öyle" dedim. "Annem dün akşam tortilla yaptı."

"Ev yapımı tortilla ha? Vay canına. Anneme de öğretir mi acaba?"

"Ya annen öğrenmek istemezse?"

"Neden istemesin ki?"

"Çünkü yorucu bir iş. Ve insanlar tortilla yapmayı bildiğini öğrendiği an ayvayı yedin demektir. Ablalarım öğrenmeye hiç yanaşmadı, 'Öf, asla,' dediler, hazır alıyorlar."

Dante gülümsedi. "Eh, belki annen *bana* öğretir."

"Harika fikir. Bana istediğin kadar tortilla yapabilirsin."

"Ha ha ha ha ha. Sürekli sana tortilla yapacağımı mı sanıyorsun? Ah, kesinlikle hayır. Sen kendin için hazır alabilirsin."

"Zaten tortilla yapmayı pek becerebileceğini sanmıyorum."

"Nedenmiş?"

"Çünkü tortilla yapmayı öğrenmek sabır ister."

"Sabırlı olmadığımı mı söylüyorsun yani?"

"Ne dediysem onu söylüyorum."

"Böyle konuşmaya devam edersen beni yine öpmek zorunda kalacaksın."

“Sabır adamım, sabır.” White Sands’e kadar şakalaşmaya devam ettik. Dante’yle birlikte olmak beni şakacı yapıyordu. Ve nedense ikimiz de çok acıkmıştık. White Sands’e varana kadar üçer burrito yedik. Ve hâlâ açtık.

PİKABI ALÇITAŞINDAN BÜYÜK BİR KUMULUN ETEĞİNE park eder etmez Dante kapıyı açıp önümüze serilen beyaz kum okyanusunda koşmaya başladı. "Ari! Bu harika! Cidden harika!" Kumula tırmanırken tişörtünü çıkardı. "Aman Tanrım!" Onu seyretmeye bayılıyordum; sansürsüz Dante, küçük bir çocuk gibi davranmaktan korkmayan Dante, salakça davranmaktan korkmayan Dante, kendisi olmaktan korkmayan, çevresindeki her şeyin bir parçası olmaktan korkmayan Dante. Kollarını açarak kendi etrafında dönüşünü izledim. Mümkün olsa bütün manzarayı kucaklayıp kollarıyla saracaktı. "Ari! Ari! Bak! Sonsuza dek uzanıyor!"

Tişörtümü çıkarıp torpidodan güneş kremi aldım. Yavaş yavaş tepeye tırmandım. Kum ayağımın altında yumuşacık ve serindi, acımasız tabiat güçleri dünyanın masumiyetini tamamen yok edememişti. Annemle babamın beni buraya ilk kez getirdiği zamanı hatırladım. Ablalarım beni kuma gömmüştü, günbatımını izlerken annemin elini tutmuştum. Bir geceliğine gelmiştik ve arabaya giderken babamın beni omuzlarında taşıdığını hatırlıyordum. "Ari? Yine kendi düşüncelerine mi daldın?"

"Affedersin."

"Ne düşünüyordun?"

"Seni."

"Yalancı."

"Tamam, beni yakaladın. Annem, babam ve ablalarım buraya ilk gelişimi düşünüyordum. Beş yaşında falandım herhalde."

Dante güneş kremi elimden aldı, sırtımda ve omuzlarında kremin serinliğini ve Dante'nin ellerini hissettim. Kazadan sonra süngerle beni temizlediği gün geldi aklıma, yüzündeki yaşları ve ondan nasıl nefret ettiğimi hatırladım, ondan nefret etmişim çünkü yüzü yaşlarla dolması gereken o değil bendim. Gözyaşları *Hayatımı kurtardın Ari* diyordu ve ben bunu düşünmek istemiyordum. O anda nedenini bilmeden ondan nefret etmişim, oysa ondan nefret etmem imkânsızdı, özellikle de onu çok sevdiğim ama bunun farkında olmadığım için. "Bana dön" dedi, söylediğini yaptım. Güneş kremi göğsüme, omuzlarıma ve karnıma sürdü, gıdıklandığım için gülmeye başladım. "Seni seviyorum Aristo Mendoza" diye fısıldadı.

Bir şey demedim. Sadece berrak kahverengi gözlerine baktım, galiba gülümsüyordum çünkü Dante, "Muhteşem bir gülümseme var" dedi. Güneş kremi bana verdi. Göğsüne, kollarına ve sırtına krem sürerken tek düşünebildiğim yüzücü bedeni ve teniyle ne kadar mükemmel olduğuydu. Kalbimin göğsümden fırlayarak Dante'nin kalbine erişmek ve sonsuza dek orada kalmak ister gibi attığını hissedebiliyordum.

"Ne düşünüyorsun Ari? Söylesene."

"Şu anda ölsem hiç itirazım olmazdı diye düşünüyorum."

"Daha önce kimse bana böyle bir şey söylemedi. Çok güzel bir şey söyledin. Gerçekten. Ama ben şu anda burada ölmemizi istemezdim."

"Neden?"

"Çünkü daha benimle sevişmedin."

Bunu duyunca gülümsedim. Gerçekten gülümsedim.

"Eskiden buranın okyanus olduğunu biliyor muydun? Onca suyu hayal etsene."

"Sana o okyanusta yüzmeyi öğretebilirdim."

"O sulara dalmayı da öğretebilirdin."

Başını sallayarak gülümsedi.

"Diğer yandan," dedim, "o sulara boğulabilirdik de."

"Hadi ama. Böyle şeyler söylemek zorunda mısın?" Elimi tuttu.

Sonsuz beyaz kum tepelerine yürüdük, az sonra dünyadaki herkesten uzaklardaydık. Elini tuttuğum genç adamdan başka herkes evrenden silinip gitmişti, şimdiye kadar doğmuş olan her şey ve şimdiye kadar ölmüş olan her şey Dante'nin elinin elime dokunduğu yerde var olmuştu. Her şey, gökyüzünün mavisi, bulutlardaki yağmur, kumulların beyazı, okyanusların suyu, bütün ulusların bütün dilleri ve acıları içine atmayı öğrenmiş bütün kırık kalpler.

Konuşmadık. Bu hayatımın en sessiz anıydı. Durmadan çalışan beynim bile sessizdi. O kadar sessizdi ki sanki bir kilisedeydim. O anda aklıma Dante'ye duyduğum aşkın kutsal olduğu geldi, tanrısal bir yanımdan değil, ona olan hislerim saf olduğu için.

Hayır, konuşmadık. Konuşmaya ihtiyacımız yoktu. Çünkü kalbin müzik yapabildiğini keşfediyorduk. Ve kalbin müziğini dinliyorduk. Uzaktaki şimşekleri izliyor, gök gürültülerinin yankılarını duyuyorduk. Dante bana yaslandı, sonra onu öptüm. Ağzıma ter ve annemin burrito'larının tadı geldi. Zaman diye bir şey yoktu ve dünya bizim için ne düşünüyor olursa olsun o anda kimsenin dünyasında değil, kendi dünyamızda yaşıyorduk.

Sanki gerçekten de yeni bir dünyanın kartografları olmuş, kendi ülkemizin haritasını çizmiştik; burası bizimdi, sadece bizim; ikimiz de neredeyse ortaya çıktığı kadar çabuk yok olacağını bildiğimiz halde bu ülkenin vatandaşıydık ve birbirimizi sevmekte özgürdük. Ari Dante'yi seviyordu. Dante Ari'yi seviyordu.

Dante'yi öperken kendimi kaybolmuş gibi hissetmiyordum. Hiç de kayıp değildim. Ait olduğum yeri bulmuştum.

Aslolan Diyarında Yaşamak

Evrende dünya yüzünde varolan herkesin hakikatini barındıran bir ses var. Anlamadığımız nedenlerle doğduğumuza inanıyorum, bu nedenleri keşfetmek bize kalmış. Tek görevimiz bu. Oturup içinizde yaşayan sessizlikte evrenin sesini dinleyecek kadar cesursanız asıl önemli olanın ne olduğunu anlarsınız, evren için tahmin edemeyeceğiniz kadar önemli olduğunuzu da anlarsınız...

TOPRAĞIN RENGİ IŞIKLA BİRLİKTE DEĞİŞİYORDU. BABAMIN sesi kafamın içindeydi. Çölde ışık dağlardaki ağaçların arasından dolanan ışıktan çok farklıydı. Dağda ışığın eğik açısı her şeyi saf, dokunulmamış ve yumuşak hale getiriyordu. Çöldeki ışık ise zorluydu, yumuşaklıkla alakası yoktu, her şey sertti çünkü yaşamak istiyorsa her şey sert olmalıydı. Belki ben de bu yüzden serttim çünkü çok sevdiğim çöl gibiydim, Dante ise sert değildi çünkü o daha yumuşak bir yerden geliyordu, ışığı kalbinizin taşla dönmesini engelleyecek kadar süzen sevecen yaprakların ve suyun olduğu bir yerden.

“Kaç mil geldik?”

Gülümsedim. “Bu da senin *Daha gelmedik mi* versiyonun mu?”

Dante bana *Gözlerimi devirmeyeceğim* bakışıyla baktı.

“Seksen milden biraz fazla. Bir kamp yerine varana dek daha yirmi beş milimiz falan var.”

“Kamp. Bu kelimenin kökenini biliyor musun?”

“Kelimenin nereden geldiğini neden bilmek istiyorsun?”

“Bilmem. Altı yaşındayken sözlüklerle aşk yaşamaya başladım. Annem legolarımla oynamamın daha iyi bir fikir olabileceğini düşünüyordu. Ama annem ve babam oyuncaklardan gerçekten hoşlanmadığımı biliyorlardı. O yüzden beni olmadığım birine dönüştürmeye çalışmaktan vazgeçtiler.”

“Onları iyi birer ana-baba yapan da bu zaten.”

“Evet, sanırım bu doğru. Sekiz yaşındayken bana *Compact Edition of the Oxford English Dictionary* hediye ettiler. Aldığım en güzel Noel hediyesiydi.”

"Ben sekiz yaşındayken bisiklet hediye etmişlerdi. O da benim aldığım en güzel Noel hediyesiydi."

Dante gülümsedi. "Gördün mü, birbirimize ne kadar benziyoruz."

"Ee," dedim, " 'Kamp' kelimesinden bahsedecektin."

"Sanki umurunda da."

"Yine de söyle. Başladığın sözü yarım bırakamazsın."

"Bu yeni bir kural mı?"

"Evet."

"Bu kurala uymakta benden daha çok zorlanacaksın."

"Yanlış yaptığımda hesabını soracağından şüphem yok."

"Kesinlikle."

"Tam bir Ari cevabı."

"Senden bulaştı."

"Başın gerçekten belada."

"Belki aradığım bela sensindir."

Şimdiye dek Dante'den başka kimseyle böyle eğlenmemiştim. "Ee, 'kamp' kelimesine gelelim."

"'Kamp.' Açık alan anlamına geliyor. Eskiden askeri tatbikatların yapıldığı coğrafi düzlükler için kullanılan bir terimdi. Aynı zamanda argoda eşcinsel erkeklerin abartılı tavırları için kullanılıyor, genellikle de birileriyle fingirdeşirlerken."

Bunu duyunca bir kahkaha attım. Ama tam olarak anladığımdan emin değildim. Dante yüzümdeki şaşkın ifadeden kafamın karıştığını anlamıştı.

"Hani gey olduklarını özellikle belli etmeye çalışan abartı tipler vardır ya. Gerçekten zevksiz tipler..." Sonra sustu. Bir şey düşündüğünü anlamıştım. "Village People mesela... hepsi sözünü ettiğim bu abartılı tavırları sergiliyor. Hem de tam anlamıyla."

Gülümsüyordum. "Village People mı? Village People ha."

Sonra Dante "Macho Man"i söylemeye başladı. Kendini iyice kaptırdı. Bir yandan da kendine gülüyordu. Sonra, "Sence ben gey gibi davranıyor muyum?" diye sordu. Birden, bu tek soruyla, soytarılığı bırakıp endişeli ve ciddi bir hale büründü.

"Bu da ne demek? Yani sen zaten geysin, değil mi? Ben de ge-
yim. Vay, bunu söylemek amma da acayip oluyor. Bir defasında
ben sizdeyken annenin kapalı kutu olduğunu söylemiştin ya? Bu-
nun ne demek olduğunu bilmiyordum, o yüzden eve gidip sözlüğe
bakmıştım. Sonra anlamını öğrendim ve bu söz içimde yaşamaya
başladı. O zaman bambaşka bir söz haline geldi çünkü bana aitti.
'Gey' kelimesi de böyle. Sanırım içimde yaşamaya başlaması biraz
zaman alacak."

Dante'nin düşündüğünü görebiliyordum. Sonra, "İngilizcede
seni tanımlayacak bir kelime yok Ari Mendoza" dedi. "Hiçbir dilde
yok."

"İltifatlar havada uçuşuyor derneğine hoş geldiniz."

"Adilik yapma. Az önce senin hakkında gerçekten muhteşem
bir şey söyledim. Bari teşekkür et." Sonra gerçekten nefret etti-
ğim ama benden başka herkesin çok hoşuna giden bir şarkı olan
"YMCA"yı mırıldanmaya başladı. Yüzünü aydınlatan gülümseme
bana çölde güneş batmadan hemen önceki ışığı hatırlatıyordu.

"Biliyorsun Ari, sen erkeklerden hoşlanacak türden biri değil-
sin."

"Bu her ne demekse."

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Elbette ne demek istediğini biliyorum. Hayır, gey gibi dav-
ranmıyorsun, yani Village People'dan biri olmak isteseydin bence
elemeleri geçemezdin. Hem zaten erkeklerden hoşlanmak belli bir
şekilde davranmayı mı gerektiriyor?"

"Galiba bazıları için öyle."

"Bunun üzerine çok düşünüyor musun Dante?"

"Sanırım evet. Ya sen?"

"Hayır. Çoğunlukla seni düşünüyorum."

"Güzel cevap."

"İçimden geçeni dümdüz söyledim."

"Düz kelimesini kullanmaktan mümkün olduğunca kaçınmak
için kendimizi eğitmeliyiz."

"Geyler için bir elkitabı mı var?"

"Bir tane yazmalıyız."

"Gey olmak hakkında bir bok bildiğimiz yok."

"Gidebileceğimiz bir kurs var mıdır?"

Ters ters baktım.

Parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Ya bütün dünya bilseydi?"

"Ne şanslıyız ki dünyanın bizi umursadığı yok. FBI tarafından soruşturulacak kadar önemli değiliz yani."

"Evet, galiba haklısın. Belki de kampa gitmemek daha iyi."

"Ah, şimdilik düzlük arazi kısmıyla ilgileniyoruz, abartılı-zevksiz kısmıyla değil."

"Sen asla o şekilde davranan biri olamazsın Ari."

"Nereden biliyorsun?"

"İçinde yok."

"İçimde ne olduğunu gerçekten bilmiyorum. Kimse ileride neye dönüşeceğini bilemez. Ya sen? Sen, Dante, tanınmış bir sanatçı olacaksın. Sen bir sanatçısın. Sanat yaptığın şey değildir, kim olduğundur."

Yüzünde ciddi ve öfkeli bir ifade vardı. "Gerçekten istediğim de bu. Sanatçı olmak istiyorum. Ünlü olmak umurumda değil. Para kazanmak da umurumda değil. Hayatım boyunca sanatçı olmayı hayal ettim. Ya sen Ari?"

Yaptığım listeyi düşündüm, yapmak istediğim şeyleri. Listedен çıkardığım iki şeyi düşündüm: *Gitar çalmayı öğrenmek* ve *Dante'yle sevişmek*. Müzik konusunda iyi olmasam da belki Dante'yle sevişmekte iyi olabilirdim. Ama daha önce hiç yapmadığım bir şeyde nasıl iyi olabilirdim ki? Ayrıca listemde uzun vadeli hiçbir şey yoktu. Hayata dair hiçbir planım yoktu.

"Şey, bir günlük tutuyorum. Belki kartograf olma yolculuğumda bana faydası olur. Hem belki asla seninki gibi büyük bir tutkum olmayacak. Ama yaşlandığım zaman kendime hayatımın bir önemi olup olmadığını sormak istemiyorum. Çünkü sadece düzgün biri olursam, sadece iyi bir adam olursam, hayatım da iyi bir hayat olarak geçmiş demektir. Sanırım pek hırslı olduğum söylenemez."

"Sende benim asla sahip olamayacağım bir şey var. Alçak gönüllüsün. Ve bu kelime senin içinde yaşıyor. Sen farkında bile değilsin."

Sanırım kafasındaki ben biraz fazla yüce gönüllüydü. "Ben mütevazı biri değilim. Kavga etmeyi seviyorum."

"Belki senin insanları koruma tarzın da budur."

"Bu da beni pek mütevazı yapmaz, değil mi?"

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin? Bence erkekler konusunda mükemmel bir zevke sahibim."

"Ben tam olarak erkek sayılmam ama kendine iltifat etmek için beni bahane olarak kullanman gerekiyorsa söyle bakalım, işbirliği yapmak bana neye mal olacak?"

Başını iki yana salladı. "Ari, sanırım az önce sana dolaylı olarak iltifat ettiğimi biliyorsundur. Biri sana güzel bir şey söylediği zaman ona teşekkür edilir."

"Ama..." Cümlemi bitirmeme izin vermedi.

"Teşekkür ederim. Tek söylemen gereken bu."

"Ama..." Beni yine susturdu.

"Özel olmadığını düşünmen seninle aynı fikirde olacağım anlamına gelmez."

“AĞAÇLAR!” DİYE BAĞIRDI DANTE HİÇ ELMA YA DA ÇAM ağacı görmemiş bir çocuk gibi. Başını camdan dışarı uzattı, saçları rüzgârda uçuşuyordu. Gözlerini kapatıp temiz havayı içine çekti, derin derin nefes alıp verdi. Kendini manzaranın bir parçası haline getirmek onun için normal bir şeydi. Belki ayakkabıları sevmemesinin nedeni de buydu. Günün birinde ben de Dante gibi dünyaya ait olmayı başaracak mıydım acaba?

“Dünyanın şekli bile değişiyor sanki” dedi.

Belki dünyanın şekliyle birlikte kalbin şekli de değişiyordu. Fizik, geometri, coğrafya ya da varlıkların şekli hakkında ve bunun neden bu kadar önemli olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyordum.

“Yerçekimi” dedi.

“Yerçekimi mi?”

“Sen yerçekimisin.”

Neden bahsettiği konusunda en ufak fikrim yoktu.

Yeniden sustuk.

Bir çöl dağının etrafına kurulmuş bir şehirden yola çıkmıştık ve kumullarda yalınayak yürümeye gidiyorduk... şimdi babamın pikabını yavaş yavaş sürerken ve kıvrımlı yolu tırmanırken benim pikabımın bu yolculuğu asla yapamayacağını fark ediyordum. Babamı dinlediğime memnundum. Dante’nin bana sürekli ne düşündüğümü sorduğu, benimse ona bunu neredeyse hiç sormadığım kafama dank edince, “Ne düşünüyorsun?” diye sordum.

“İnsanların çok karmaşık olduğunu düşünüyordum. Mantıklı sohbetler yapmadıklarını. Eh, çünkü insanlar mantıklı değildir.

Yani düşünürsen insanlar aslında o kadar da tutarlı değil. Oradan oraya atlayıp duruyorlar, dediğim gibi, düz çizgiler şeklinde düşünmüyorlar ve bunda bir sorun yok, zaten insanları ilginç yapan da bu, belki dünyanın dönmesini sağlayan da budur. Dünya dönüyor, dönüyor, dönüyor –hiçbir yere gitmeden, hiçbir yere varmadan– ve bir sürü insan düşünmeyi hiç bilmiyor, sadece hisleriyle...”

“Senin gibi.”

“Varacağım yer bu değildi. Evet ama... yani, evet, duygusalım. Belki fazla duygusalım. Bunda yanlış bir şey yok tabii. *Ama aynı zamanda düşünmeyi de biliyorum.*”

“Tam bir entelektüelsin.”

“Sen de öylesin Ari, o yüzden kapa çeneni.”

“Ben asla böyle bir iddiada bulunmadım” dedim.

“Okuyorsun. Düşünüyorsun. Ayrıca her saçmalığa inanmıyorsun.”

“Seninkiler dışında.”

“Bunu duymamış gibi yapacağım.”

Kendimi tutamayıp sırttım.

“Nasıl düşüneceğini bilmiyorsan duygusal olmak iyi bir şey değil. Onca beyaz insanın neden siyah insanlardan nefret ettiğini soruyorum, oysa onları zincirleyip buraya getiren kendileri.”

“Çünkü, şey, galiba kendilerini suçlu hissediyorlar.”

“Kesinlikle. Hem bunun düşünmekle bir ilgisi yok. Bak, suçluluk duygularını bastırmaya çalışıyorlar ama kendilerini suçlu hissediyorlar çünkü suçlu hissetmeleri gerekiyor. Bütün bu pislikleri içlerine gömüyorlar ama canlı canlı gömdükleri için pislikler orada dönüp duruyor ve duygularını mahvettiği için dışarı nefret olarak çıkıyor. Ve bu gerçekten çok saçma.”

“Bu teoriyi kendin mi geliştirdin?”

“Hayır. Keşke ben geliştirmiş olsam. Annemin teorisi.”

Gülümsedim. “Ah, terapist.”

“Evet. Annem gerçekten muhteşem.”

“Bence de.”

“Senin de hayranın.”

“Evet, şey, bunun nedeni...” Söylemekten kaçındım. Bu düşünce aklıma nereden gelmişti onu bile bilmiyordum.

"Hayatımı kurtarmış olman."

"Kurtarmadım."

"Evet, kurtardın."

"Bundan konuşmayalım."

Dante uzun süre sessiz kaldı. "Ben ezilmeyeyim diye kendini bir arabanın önüne attın, bunu yaparak da hayatımı kurtarmış oldun. Bu. Bir. Gerçek. Ve bu gerçek asla yok olmayacak Ari."

Bir şey söylemedim. Sonra, "Beni bu yüzden mi seviyorsun?" diye sordum.

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Bazen."

"Bu doğru değil Ari, seni suda yüzerken gördüğüm ilk andan beri seviyorum."

"Çöl kayboldu" dedi Dante. "Ya da kaybolan biziz."

Bazen Dante'nin bende neden ona yakınlaşma ve yakınında kalma isteği uyandırdığını düşünüyordum. Gerçi artık hiç uzağımda olmuyordu çünkü onunla birlikte olmadığım zamanlarda onu da yanımda taşıyordum ve bunun normal olup olmadığını merak ediyordum. Aşkın nasıl bir şey olması gerektiğini gerçekten bilmiyordum. Sadece benim için ne olduğunu biliyordum. Dante'nin neden böyle şeyler söylediğini de biliyordum.

"Kaybolan şeyler hep yeniden ortaya çıkar," dedim, "Susie ve Gina gibi."

Dante bana ters ters baktı. Gözlerinde bir soru geziniyordu. "Neden seni bu kadar rahatsız ediyorlar? Onlar iyi insanlar."

"İkisini de ana okulundan beri tanıyorum. Belki de onlara hak ettikleri değeri vermiyorum. Ama çok fazla abartıyorlar. Yazın büyük bölümünde burada değillerdi. Yoksa canımdan bezdirirlerdi. Seni de onlarla arkadaş olman için kandırmaya çalışırlardı. İyi olmadıklarını söylemedim. Onlar kötü olmak istediklerini sanan iyi kızlar ama kötü kız olmak içlerinde yok."

"Bunda ne kötülük var peki? Hem benimle arkadaş olmak istemelerinin nesi yanlış? Bence bu harika. Ayrıca ikisi de son derece güzel."

“Bunun konuyla ne ilgisi var?” Gülümsedim. Neden gülümse-
diğimi biliyordum. “İçimde güzel kızlardan çok güzel erkeklerden
hoşlandığıma dair bir his var. Bunu söylediğime inanamıyorum.”

“Söylediğin iyi oldu. Çünkü bu kim olduğunu anlamaya başla-
dığını gösteriyor.”

“Kim olduğumu hiçbir zaman anlayacağımı sanmıyorum.”

“Eh, daha fazlasını öğrenmek istersen bana sorarsın.”

Başımı iki yana salladım ve çam ağaçlarının birbirine geçtiği ya-
maçların arasında uzanan dağ yollarında pikabı sürmeye devam
ettim. Kampa ilk gidişimde babamın bizi bu yoldan götürdüğü ak-
lıma gelince kendi kendime güldüm.

“Komik olan ne?” Dante, hakkımda her şeyi öğrenmek müm-
künmüş gibi sürekli beni inceliyordu. Bilinmeyen beni.

DÜKKÂNLARLA DOLU, BİRKAÇ GALERİ VE BİR-İKİ meyhanenin de bulunduğu küçük bir kasaba olan Cloudcroft'ta durduk. Ben benzin alırken Dante etrafta gezinmeye başladı.

Bana el sallayıp peşinden galerilerden birine girmemi işaret etti. İçeride sakın, cana yakın ve sofistike görünen bir kadından başka kimse yoktu. Dante "sofistike" kelimesini severdi. Ben bu kelime-den kendisi kadar zengin olmayan insanlara nasıl kibar davranacağına bilen zenginleri anlıyordum. Yanılıyor da olabilirdim. Ama kadın gerçekten zengin ve kibar görünüyordu.

Gözlerini bir resme dikmiş olan Dante'nin yanında duruyordum; ona dokunmak, elimi omzuna koymak istiyordum. Ama yapmadım. Elbette yapmadım.

Kadın bize gülümsedi. "Yakışıklı gençler" dedi usulca.

Dante kadına gülümsedi. "Bize kur mu yapıyorsunuz?"

Kadın hafifçe kahkaha attı, gözlerinin etrafında beliren kırışıklıklar nedense onu biraz daha üzgün gösterdi. Siyah gözleri hoşuma gitmişti, soluk beyaz teninde bu gözler daha da siyah duruyordu.

Gözlerimi kadına dikmiş olduğumu fark ettim. Göz göze gelince yanlış bir şey yaparken yakalanmış gibi oldum. Hemen bakışlarımı kaçırdım.

"Bu resim hoşuma gitti" dedi Dante. Resimde mavilikten başka bir şey yoktu ve bu maviliğin gökyüzü mü yoksa bir su kütlesi mi olduğunu anlamak mümkün değildi. Belki de okyanustu. Maviliklerin içinden bir göz bakıyor, bu gözden gözyaşlarına benzeyen

bir şeyler süzülüyordu ama bunlar gözyaşı değildi, aşağı düşen bir dizi küçük oktu. Resmin kenarlarında yazılar vardı ama kelimeleri seçmek neredeyse imkânsızdı. "Gerçekten olağanüstü."

Ben resmin olağanüstü olduğunu düşünmüyordum. Yine de beğenmiştim. Ressamın bir şey söylemeye çalışması hoşuma gitmişti, ne söylemeye çalıştığını anlamasam bile. Ama resim bende durup inceleme isteği uyandırmıştı, belki "olağanüstü" derken Dante de bunu kastediyordu.

"Beğendin mi Ari?"

Başımı salladım. Onun kadar heyecanlanmadığımı anladığımı biliyordum. Bana hep ne düşündüğümü biliyormuş gibi gelirdi... bunun her zaman doğru olmadığını bilsem de.

"Oğlumun tablolarından biri. Bunların hepsi oğluma ait."

"Vay canına. Çok yetenekliymiş."

"Evet, öyleydi."

"Öyleydi mi?"

"Kısa bir süre önce öldü."

İkimiz de başımızı salladık.

"Çok üzüldüm" dedim.

"Gençti. Çok gençti." Sonra hüznü dağıtmak istermiş gibi geri çekildi. Dante'ye gülümsedi. "Tabloyu beğendiğine sevindim."

"Yazı ne diyor?" diye sordum.

"Oğlumun yazdığı bir şiir. Bir zarfın içinde tablonun arkasında bantlı duruyor."

"Okuyabilir miyiz?"

"Elbette."

Yanımıza gelip tabloyu duvardan indirdi. "Zarfı alın" dedi.

Dante zarfı dikkatle tablonun arkasından ayırdı. Kadın resmi tekrar duvara astı.

Dante zarfı elinde çok hassas bir şeyi tutar gibi tutuyordu. Gözlerini zarfa dikti. Zarfın *Bir şeyi önemli kılan nedir?* dediğini görebiliyordum. Dante zarfın içinden katlanmış bir kâğıt çıkarıp açtı. El yazısına bakakaldı. Başını kaldırıp kadına baktı, kadın biz geldiğimizde oturmakta olduğu antika masaya geri dönmüştü. Hem mükemmel hem de perişan görünüyordu.

"Adım Dante."

"Ne güzel bir isim. Ben de Emma."

Tam Emma gibi göründüğünü düşündüm. Bunu neden düşündüm bilmem. "Ben Ari" dedim.

"Ari mi?"

"Aristo'nun kısaltılmışı."

Kadının güzel ötesi bir gülüşü vardı. "Aristo ve Dante" dedi. "Ne kadar hoş. Bu isimler size yakışmış. Şair Dante ve filozof Aristot."

"Dante'nin şair olduğuna şüphe yok. Ama ben filozof olarak nitelendirilebileceğimi sanmıyorum. Ne şimdi ne de gelecekte."

"Hım" dedi kadın. "Bana hiç de sığ bir gençmişsin gibi gelmedi. Çok düşünür müsün?"

"Durmadan düşünür." Dante ne zaman lafa karışıp fikrini beyan edecek diye bekliyordum zaten. "Sürekli her şeyi düşünür. Gerçekten her şeyi düşünür, abartmıyorum."

"Çok fazla düşünüyorum" dedim.

"Çok fazla düşünmek diye bir şey yoktur. Herkes daha fazla düşünüp daha az konuşsa dünya daha iyi bir yer olurdu. Çok daha az nefret olabilirdi." Gerçekte kim olduğumuzu görmeye çalışıyormuş gibi bize baktı. "Yani olmadığını sandığın filozof olabilirsin Ari. Tevazu güzel bir niteliktir. Ona sıkı sarıl."

Dante elinde tuttuğu şiiri işaret edip kadına uzattı. "Bize okur musunuz?"

"Hayır, yapabileceğimi sanmıyorum." Sertçe reddetmemişti, yumuşak bir sesle söylemişti; sesinde bir burukluk sezer gibi olmuş ve içinde bir yarayla yaşadığını anlamıştım. "Neden bize *sen* okumuyorsun Dante?"

Dante gözlerini şiire dikti. "Hakkını verebileceğimden emin değilim."

"Bir şair nasıl şiir okuyacağını bilir."

"Ya mahvedersem?"

"Böyle bir şey yapmayacağından eminim" dedi kadın. "Sen yazmışsın gibi oku. İşin sırrı burada."

Dante başını salladı. Yazılara baktı ve okumaya başladı, yumuşak ve kendinden emin sesi boş galeriyi dolduruyordu:

"Bu bir tablo değil. Bu da bir şiir değil.

Bu okyanus değil. Bu da bir gökyüzü değil. Kelimeler bir tabloya ait değildir. Asla ressam olamayacağımı söyleyen bir resim öğretmeninin kelimeleri. Şiirler bir tabloya ait değildir. Ben de bu dünyaya ait değilim. Bu bir tablo değil. O da geceleri hiç tanımadığım bir sevgili için ağlayan gözüm değil. Bu resim ne çektiğim acılarla ne de kendi hapishanemin ıssızlığında geçirdiğim yalnız gecelerle ilgili.

Kör olacağım ve yakında hiçbir şey göremeyeceğim. Ama ne gördüğüm ne hissettiğim asla önemli olmadı ve size bakan göz gitmiş olacak. Gözlerimin, şiirlerimin ve sanatımın bir önemi yok... hiçbir şeyin önemli olmadığı bir dünyada bir önemi yok.

Annem bana önemli olanın sadece sevgi olduğunu öğretti... ve onun sevgisi kalbimde yaşıyor, bu alınıp satılabilen bir şey değil, o sevgi bu tabloda ve bu şiirde, sanat dediğimiz şey de işte bu yüzden önemli.

Başka bir erkeği seven bir erkeğin önemi yoktur çünkü o bir erkek değildir... tablolarının, şiirlerinin, düşündüklerinin, söylediklerinin ve hissettiklerinin bir önemi yoktur. İnsanlar buna inanır. Oysa bunlar yalan ve ben bu yalanların hiçbirine inanmıyorum. O yüzden ressam ve şair oldum, asıl önemli olanları yazıp çizebileyim diye... sadece benim için önemli olsalar bile. Zaten önemli olan tek şey de bu."

Emma'nın yüzünden sessiz gözyaşlarının süzüldüğünü görebiliyordum, "vakur" kelimesini düşündüm, onu tanımlamak için aklıma gelen tek kelime buydu. Annem de Ophelia Teyzemin cenazesinde aynı böyle görünüyordu. Emma Dante'ye bakıp sessizce, "Bir şair gibi okudun," dedi. "Gerçekten çok hoştu."

Dante gülümsedi. "Eh, oğlunuz kadar hoş olmasa da."

Dante... o ne söyleyeceğini daima bilirdi.

Emma oturduğu yerde öylece kaldı çünkü söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Dante ve ben de olduğumuz yerde dikilmeye devam ettik, sadece dikildik çünkü söyleyecek başka bir şeyimiz yoktu.

Bir annenin sevgisiyle çevrilmiş, tanımadığımız ve artık ölmüş olan bir adamın eserleriyle dolu o küçük galeride bir tür huzur vardı ve ben bunları daha önce hiç düşünmemiştim; şimdi düşünüyordum ve annelerin ne çok sevdiğini düşünmekten hoşlandığımı sanmıyordum çünkü bunu bilmek acı veriyordu. Oysa ben acı içinde yaşamak istemiyordum. Yine de bu bir aptal gibi kendinden nefret ederek yaşamaktan çok daha iyiydi.

Emma'ya gülümsedim. O da bana gülümsedi. Dante bana yaslandı, itiraz etmedim. Salondaki sessizlik adeta bir şarkı gibiydi. Emma, Dante ve ben sessizliğin şarkısını söylüyorduk. Bazen sessizlik söylemeye değer tek şarkıydı.

Hayatında daima hatırlayacağın bazı anlar vardır. Annemin sesi kafamdaydı. Sesinin içimde yaşaması beni mutlu ediyordu. Bu anı daima hatırlayacağımı biliyordum, hem tanıdığım hem de tanımadığım Emma adındaki bu kadını da. Ama bir şeyden emindim: Emma önemli biriydi. Bilmem gereken de sadece buydu.

Ne acayip, daha önce yetişkinlere pek dikkat etmezdim, eh çünkü onları ve benim gibi onların da bir hayata sahip olduğu gerçeğini düşünmezdim. Galiba her şeyden sorumlu olduklarını ve size ne yapmanız gerektiğini söylemekten hoşlandıklarını düşünüyordum. Kendi hislerim dışında hiçbir şey düşünmemiştim. Kahretsin, küçücük bir dünyada yaşamıştım.

Şimdi içinde yaşadığım dünya ise karmaşık ve şaşırtıcıydı ve diğer insanların acı çektiğini bilmek acı veriyordu. Yetişkinler. Acı çekiyorlardı. Ve bunu bilmek iyi bir şeydi. Şimdi içinde yaşadığım daha iyi bir dünyaydı. Daha iyiydi. *Ben de şimdi daha iyiydim.* Sanki önceden hastaydım. Şimdi iyileşiyordum. Belki de bu doğru değildi. Sadece eskiden aptal bir çocuktum. Ve bencil.

Belki de erkek olmak buydu. Tamam, belki henüz bir erkek sayılmazdım. Ama belki yaklaşıyordum.

Artık çocuk değildim, orası kesindi.

KAMP YAPACAK BİR YER ARAYARAK ORMANIN İÇİNDEKİ yoldan ilerliyordum. Dante düşüncelere dalmıştı, zaten bir yer bulma konusunda ona bel bağlamıyordum. Yol çatallanıp küçük bir patikaya ayrılıyordu, patikanın kamp yapmak için mükemmel bir açıklığa doğru uzandığını görebiliyordum. Gölgeleer yüzünden vakit olduğundan daha geç görünüyordu. Yine de karanlığın çökmesine fazla bir şey kalmadığını biliyordum.

“Hadi işe koyulalım.”

“Ne yapılacağını söyle.”

“Bu bir ilk.”

Birbirimize bakıp sırtttık.

Son kamp ateşinin yakıldığı yerde daire şeklinde dizilmiş taşlar vardı. Dante’yle birlikte evden getirdiğim kütükleri çıkardık. Hâlâ biraz külün ve yarısı yandıktan sonra söndürölmüş bir kütüğün bulunduğı yere birkaç kütük yerleştirdim. İnce dallar ve çıralarla dolu teneke kovayı getirdim.

“Hepsini buradan toplayabilecekken neden bunca şeyi evden getirdin?”

Yerden biraz toprak avuçlayıp elimde tuttum. “Her şey nemli. Babam her şeye hazırlıklı olunması gerektiğini söyledi. Çünkü neyle karşılaşacağını asla bilemezsin.” Gülümsedim ve toprağı Dante’nin göğsüne fırlattım.

“Hey!” Ama Dante hiç duraksamadı, anında ıslak toprakları kartopu oynar gibi birbirimize fırlatmaya başladık ve yorulana dek pikabın etrafında koşturup durduk.

“Üstümüzü başımızı kirletmemiz pek de uzun sürmedi ha?”

Omuz silktim. “Eğlenmeye geldik.” Dante yüzümdeki toprakları temizledi. Sonra da beni öptü.

Orada durup uzun süre öpüştük. Bütün vücudumun titrediğini hissediyordum. Onu kendime çektim, öpüşmeye devam ettik. Sonunda, “Kampı kurmamız gerek,” dedim. “Karanlık çökmeden.”

Dante başını eğip omzuma vurdu. İkimiz de toplanan bulutlara bakıp uzaktan gelen gök gürültüsünü dinledik. “Hadi başlayalım.” Dante bunu sesinden neredeyse hiç eksik olmayan o coşkuyla söylemişti. Ama sesinde başka bir şey daha vardı. Telaşlı ve hayat dolu bir şey.

Ateşin başında oturuyorduk. Paltolarımızı giymiştik, serin esinti sert bir rüzgâra dönüşecek gibiydi. “Fırtına çıkacak gibi duruyor” dedi Dante.

“Sence çadır dayanır mı?”

Başımı salladım. “Ah Dante, siz iman etmeyenler. Elbette dayanır.”

“Bir sürprizim var.”

“Sürpriz mi?”

Çadıra gidip bir şişe içkiyle geri döndü. Gülümsüyordu, kendisiyle pek gurur duyuyormuş gibi bir hali vardı. “Babamın içki dolabından yürüttüm.”

“Seni deli oğlan. Zırdeli oğlan.”

“Asla fark etmezler.”

“Bok etmezler.”

“Eh, sorsaydım evet diyebilirdilerdi aslında.”

“Gerçekten mi?”

“Bir ihtimal.”

Ters ters baktım.

“Ne derler bilirsin, *Af dilemek izin istemekten yeğdir.*”

“Gerçekten mi?” Başımı iki yana sallayarak gülümsedim. “Her defasında nasıl oluyor da...”

“Paçayı kurtarmayı başarıyorum, değil mi? Ben Dante’yim.”

"Ah, cevabın bu mu yani? Ukalalığın bu kadarı da fazla."

"Bazen ukalalığım tutuyor işte."

"Babanın viskisini çaldın."

"Küçük hırsızlıklar beni hırsız yapmaz... isyancı yapar."

"Babanın hükümetini mi deviriyorsun?"

"Hayır, zenginden alıp yoksula veriyorum. Babam viski zengini, biz de viski yoksuluyuz."

"Bunun nedeni reşit olmamamız. Ayrıca annen seni gebertecek."

"Gebertmek çok güçlü bir kelime."

"Babandan bir şişe viski çaldığına inanamıyorum. Dramadan hoşlandığın için mi yaptın bunu?"

"Dramadan nefret ederim. Sadece yaşadığımı hissetmek, sınırları zorlamak ve gökyüzüne uzanmak istediğim için yaptım."

"Evet tabii, yeterince viski içersen yere diz çöküp kusacaksın."

"Tamam, bu sohbetten sıkıldım. Sevdiğim adam beni desteklemiyor."

"Dramadan nefret ederim mi demiştin?"

Sorumu duymazdan geldi. "Kendime içki dolduruyorum. Çalıntı içkiden içmek istemiyorsan kendi başıma da seve seve içerim."

Plastik bir bardak alıp ona uzattım. "Doldur."

Kamp sandalyelerinde yan yana oturuyorduk. Öpüşüyorduk, konuşuyorduk. Elbette viski ve koladan oluşan son derece yetişkin tarzı içkimizi içiyorduk. Gerçi yetişkinlerin viskiyi kolayla içtiğinden pek de emin değildim. Aslında umursadığım da yoktu. Dante'nin anlattıklarını dinlemekten, bana yaslanmasından ve onu öpmekten mutluydum. Sadece o, ben, etrafımızı saran karanlık, yaklaşmakta olan fırtına ve kamp ateşi vardı ve Dante ateşin ışığında karanlıktan zuhur ediyormuş gibi görünüyor, yüzü ateşin ışığıyla parılıyordu. Kendimi hiç bu kadar hayat dolu hissetmemiştim ve kimseyi ya da hiçbir şeyi o anda Dante'yi sevdiğim kadar seveceğimi sanmıyordum. Dante dünyanın haritasıydı, önemli olan ne varsa Dante'ydi.

Sonra öpüşmemiz ciddileşmeye başladı. Cidden ciddileşiyordu. O kadar ciddiydi ki bütün bedenim titriyordu. Durmak istemiyordum, sonra kendimi inlerken buldum, Dante de inliyordu ve bu çok ilginç, çok güzel ve çok acayıpti; inlemek hoşuma gitmişti. Sonra şimşek çaktı ve ikimiz de sıçayıp gülmeye başladık. Yağmur başlayınca çadıra koştuk.

Yağmurun çadırı dövdüğünü duyuyorduk ama çadır güvenliydi ve her nedense fırtına kendimizi güvende hissetmemizi sağlıyordu; sonra yine öpüşmeye başladık, birbirimizi soyduk. Dante'nin tenini tenimde hissediyordum, fırtına, şimşekler ve gök gürültüleri sanki içimden geliyordu, kendimi hiç bu kadar hayat dolu hissetmemiştim, bütün vücudum Dante'ye, onun tadına, kokusuna uzanıyordu, bunu hiç bilmiyordum, bedenime olan bu şey, aşk denen şey, arzu denen şey bir açlıktı ve bitmesini hiç istemiyordum, sonra içimden elektrik geçer gibi oldu ve bu belki de ölüm gibi bir şey diye düşündüm, nefes alamıyordum, Dante'nin kollarına düşüyordum ve Dante adımı fısıldayıp duruyordu –Ari, Ari, Ari– ben de onun adını fısıldamak istiyordum ama içimde hiç kelime yoktu.

Sonra Dante'ye sarıldım.

Adını fısıldadım.

Ona sarılarak uyudum.

Uyandığımda şafak söküyordu.

Günün sakinliğini hissedebiliyordum.

Yanımda uyuyan oğlanın düzenli soluklarını duyabiliyordum. Ama o anda bana daha çok bir adam gibi görünüyordu. Kendi bedenim de bir oğlana aitmiş gibi durmuyordu. Artık bir oğlana ait değildi. Gerçekten sizi değiştiren bazı anlar olduğunu düşünüyorum, asla başladığınız yere geri dönemeyeceğinizi söyleyen anlar, siz de artık eskiden olduğunuz kişiye dönmek istemiyorsunuz çünkü artık başka birine dönüştünüz. Dante'ye baktım. Yüzünü inceledim, boynunu, omuzlarını.

Üstünü örtüp yavaşça kalktım. Onu uyandırmak istemiyordum.

Çadırın fermuarını açtım, hava soğuktu, cırılçıplak güneş ışığına çıktım. Soğuk esinti bedenime çarpınca ürperdim. Ama önemsemedim. Daha önce bedenimi hiç fark etmemiştim, bu şekilde değil. Bu o kadar yeni bir şeydi ki kendimi ses çıkardıktan sonra ansızın sesi olduğunu fark eden bir bebek gibi hissediyordum. Tıpkı öyleydi. Hiç bilmediğim türden bir heyecandı ve bu heyecanı bir daha tadamayabileceğimi de biliyordum. Orada öylece durdum. Gülümsemeden, gülmeden, elimden geldiğince kırıltısız durdum.

Derin bir nefes aldım. Sonra bir tane daha.

Sonra içimden gelen ve daha önce hiç duymadığım bir kahkaha duydum. Kendimi güçlü hissettim. Bir an dünyada hiçkimse beni yaralayamaz gibi geldi.

Evet mutluydum. Ama duyduğum sadece mutluluk da değildi. Annemin sevinç dediği şey bu olsa gerek diye düşündüm.

Bu oydu işte. Sevinç.

İçimde büyüyen bir kelime daha.

Dante uyandığında yanında yatıyordum. Bana gülümsedi, ben de başparmağımı yüzünde gezdirdim. "Merhaba" diye fısıldadım.

"Merhaba" diye fısıldadı o da. Orada birbirimize bakarak ne kadar yattık bilmiyorum, konuşmak istemedik çünkü söylediğimiz herhangi bir şey yanlış olabilirdi, kullandığımız herhangi bir kelime sessizliği ve bu sessizliğin güzelliğini mahvedebilirdi. Evet, kelimelerin anlaşmaya yaradığı bir gerçektir. Ne var ki yanlış anlaşılma da yol açabilirlerdi. Kelimeler kusursuz değildi.

Dante'yle aramızdaki bu sessizlik, bu sessizlik mükemmeldi. Ama bir yerde bu sessizliğin bozulması gerekiyordu. Tam bir şey söyleyecektim ki Dante, "Hadi yürüyüş yapalım" dedi.

Çadırdaki giyinirken onu izledim, farkına varmasını da umursamadım. "Beni seyretmeyi seviyor musun?"

"Hayır. Yapacak başka işim yok da ondan." Ona gülümsedim.

"Tam Ari'nin söyleyeceği türden bir şey."

"Öyle mi?"

Spor ayakkabılarının bağcıklarını bağladıktan sonra beni öptü.

Uyku tulumlarını, battaniyeleri ve Dante'nin yastığını toparladık. "Yastığım olmadan olmaz." Yastığını seviyordum. Dante kokuyordu.

Yüzümüzü yıkayıp dişlerimizi fırçaladıktan sonra pikabın yan aynalarında saçımızı taradık. Dante parmaklarıyla saçını taramaya hayli vakit harcadı, yine de saç hiç taranmış gibi görünmüyordu. Sanki rüzgâr saçlarında sürekli dans ediyordu.

Bazen uzun süredir uyuyormuşum da Dante'yle tanışınca uyanmaya ve sadece onu değil, içinde yaşadığım kötü, korkunç ve muhteşem dünyayı da görmeye başlamışım gibi hissediyordum. Dünya yaşamak için korkutucu bir yerdi ve hep öyle olmuştu ama korkmamayı öğrenebilirdiniz. Galiba hangisinin daha gerçek olduğuna karar vermem gerekiyordu, korkutucu şeyler mi yoksa... yoksa Dante mi? Dante, o benim dünyamdaki en gerçek şeydi.

Pikaba yaslanmıştım, Dante elini gözlerimin önünde sallıyordu.

"Hey Ari, neredesin?"

Sesi yumuşak ve sevecendi, başımı başına yasladım. "Kafamda."

"Ne düşünüyordun?"

"Annenle babanı düşünüyordum."

"Vay. Ne kadar hoş."

"Eh, annenle baban hoş."

Gülümsedi, güneş ışığında hayat dolu ve ıslıl ıslıl görünüyordu. Aklıma Dante'nin plaklarından biri geldi, şarkının adını hatırlamıyordum ama kadının melankoli dolu berrak sesini duyabiliyordum, şarkıda çiçeklerle ilgili bir kısım vardı, aşk için nasıl eğildiklerinden ve sonsuza dek öyle kaldıklarından bahsediyordu. Bu Dante'ydi. Aşk için eğiliyordu. Ben de Dante için eğiliyordum. Ama sonsuza dek kısmını bilemiyordum.

Sonsuzluk neydi?

Dante elimi tuttu, bir patikadan yürümeye başladık, ortalık o kadar sessizdi ki uzakta şırıldayan derenin sesini duyabiliyorduk. "Burada olmak ne güzel," dedi Dante. "O kadar insansız ki."

"Böyle bir kelime olduğunu sanmıyorum."

"Ben de. Ama sen mesajı aldın."

"Evet" dedim.

Manzaraya baktığımızı da nereye gittiğimizi umursadığımızı da sanmıyorum, bir önemi de yoktu. Sadece daha önce hiç yürümeliğimiz sessiz, ıssız bir patikada yürüyorduk ve ıssız olduğu halde patika hiç de ıssız gelmiyordu, patikanın bana tanıdık gelmemesi de önemli değildi çünkü korkmuyordum. Belki de korkmalıyım ama korkmuyordum. Ama Dante'nin korkabileceğini düşünerek sordum, "Kaybolmaktan korkuyor musun?"

"Hayır" dedi.

"Nereye gidiyoruz hiç bilmiyorum."

"Önemli mi?"

"Pek sayılmaz."

"Benim için de önemli değil. Ayrıca seninleyken kaybolmam imkânsız."

"Hayır. Bu sadece ben kaybolursam sen de kayboldun demek."

"Seninle kaybolursam kendimi kaybolmuş gibi hissetmem, dolayısıyla da kaybolmuş sayılmam." Güldü. O anda gülüşü bana rüzgâr vurduğunda yaprakların çıkardığı sesi hatırlattı. "Görüyor-sun, kaybolmaktan korkmamalıyız çünkü kaybolmamız imkânsız çünkü: El. Ele. Tutuşuyoruz."

Sadece sırttım. Evet, el ele tutuşuyorduk ve Dante elleri keşfediyordu, benim ellerimi, Ari adındaki ülkeyi keşfediyordu, ben de Dante adındaki ülkeyi keşfediyordum. Her şey çok dingin görünüyordu. Evet, doğru kelime buydu.

Dante yatağında uzanırken büyük koltuğunda oturduğumu ve onun eskimiş sözlüğünden bu kelimenin anlamını okuduğunu hatırlıyordum: *Sakin, huzurlu, kaygısız, rahat*. "İşimiz bitik Ari," demişti. "Bunlar ikimizde de yok."

Haklıydı. O da ben de yapı itibarıyla dingin değildik. Benim kafam sürekli bir yığın şeyle doluydu, Dante'nin kafası ise sürekli sanatsal bir şeyler yaratmakla meşguldü. Gözleri fotoğraf çeken ve her şeyi hatırlayan fotoğraf makineleri gibiydi.

Dereyi takip edince küçük bir gölcüğe döküldüğünü gördük, sonra birbirimize bakıp gülmeye başladık. Kim önce soyunacak yarışması yaparcasına soyunduk. Dante suya atlayıp bağırdı, "Hassiktir! Çok soğuk."

Peşinden ben de suya girdim. Su gerçekten soğuktu. Ama bağırmadım. "Öt," dedim. "Buna soğuk mu diyorsun?"

Birbirimize su atmaya başladık, sonra kendimi tir tir titreyen Dante'ye sarılırken buldum. "Belki de o kadar iyi bir fikir değildi" dedi. Bana yaslandı.

Güneş küçük açıklığa vuruyordu, gölcüğün yanındaki büyük kayayı işaret ettim. "Oraya uzanıp kuruyalım."

Kuruyana kadar sıcak kayanın üstünde uzandık. Dante'nin titremesi kesildi. Gözlerim kapalı yatıyordum. Dante'nin güldüğünü duydum. "Eh, işte buradayız, iki çıplak oğlan. Annem görse ne derdi merak ediyorum."

Gözlerimi açıp ona baktım. Onu kollarıma alıp öptüm. "Anne mi düşünüyorsun? Benim düşündüğüm bu değildi." Sonra onu yeniden öptüm.

Öptüm, öptüm, öptüm.

Kamp yerimize dönerken hiç konuşmadık. Dante'nin ne düşündüğünü merak ettiğimi fark ettim. Herhalde o da benim ne düşündüğümü merak ediyordu. Ama bazen bunları bilmeniz gerekmezdi.

Galiba Dante benimle ilgili her şeyi bilmek istiyordu. Bugün her şeyi bilmek istemediği için memnundum.

Elimi tuttu. Sonra da bana baktı.

Ne dediğini biliyordum. *Elini seviyorum* diyordu.

Evet, kelimeler bazen fazla abartılıyor.

Kampa döndüğümüzde vakit öğleyi geçmişti. Öğleden sonra fırtınalı geçecek gibi duruyordu. Bir şeyler yedikten sonra Dante bana ne düşündüğümü sordu. "Biraz kestirsek mi diye düşünüyordum."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Dante'ye sarılmış yatarken fısıldayıverdim, "Bacaklı'yı özledim."

"Ben de. Keşke o da gelebilseydi. Sensiz idare edebilir mi?"

"Evet. O güçlü bir köpek. Belki kedilerle barış yapmayı da öğrenir."

"Hayvandan çok şey bekliyorsun."

"Bazen o köpeğin hayatımı kurtardığını düşünüyorum."

"Senin de benim hayatımı kurtardığın gibi."

"Yine mi?"

"Affedersin."

"Şunu demek istiyorum, kendimi çok yalnız hissediyordum. Yani her zamankinden de yalnız. Koşarak sizin evin önünde geçiyordum. Bacaklı oradaydı, beni eve kadar takip etti. O köpeğe ihtiyacım vardı. Ona gerçekten ihtiyacım vardı. Ve o harika bir köpek. Sadık, akıllı ve cana yakın. Annem bile onu seviyor."

"Annen köpekleri sevmez mi?"

"Sever sevmesine de evde istemiyor. Ama nasıl olduysa izin verdi. Bazen annemin o köpeği benim sevdiğimden de çok sevdiğini düşünüyorum. Ama belli etmiyor."

"Anneler böyledir." Dante zor konuşuyordu. Uyumak üzere olduğunu anladım. Sonra ben de uykuya daldım.

Ne kadar uyudum bilmiyorum. Rüya görüyordum, çğlık atmuş olmalıydım çünkü Dante beni sarsarak uyandırdı. "Sadece bir rüyaydı Ari. Sadece rüyaydı." Ona yaslandım. "Abimi gördüm. Bu rüyayı daha önce de görmüştüm. Anlaşılan beni rahat bırakmayacak."

"Anlatmak ister misin?"

"Hayır. Yapamam, anlatamam."

Bana sarılmasına itiraz etmedim. O anda kimsenin bana sarılmasını istemediğim halde.

"Hava kararıyor" dedim.

"Ateşi yaktım bile."

Yüzüne baktım.

"Cin gibiyimdir."

"Vay vay vay. İzci Dante."

"Kapa çenenini."

Ateşte sosis kızarttık. Önemli bir şey konuşmadık, bu da okuldan, hangi okula gitmek istediğimizden bahsettiğimiz anlamına geliyordu. Dante Columbia'ya ya da Oberlin'deki şu üniversiteye gitmek istiyordu. Sonra sessizleştik. Belki de hayatımızın geri kalanında aynı şehirde yaşamayacağımızı ve birlikte olamayacağımızı, Ari ve Dante ne anlam taşıyorsa bunun sonsuza dek sürmeyeceğini düşünmek istemiyorduk. Sonra gerçekten sessizliğe gömüldük. Dante iki plastik bardak getirip içki doldurdu, viski ve kola. İçkiler biraz sertti ve kendimi bir parça, şey, bir parça sarhoş hissediyordum.

"Galiba Teksas Üniversitesi'ne gideceğim." Bunu söylerken bana bakıp gülümsedi.

Ben de ona gülümsedim, kadéh kaldırdık. "Bize ve Teksas Üniversitesi'ne" dedi.

"İşte buna içilir."

İkimizin de Ari ve Dante ve Teksas Üniversitesi hayaline inandığını sanmıyorum. Cesaret toplamak için karanlıkta ıslık çalmak gibiydi. İnsanlar karanlıkta ıslık çalmayı severdi.

Havaya dikkat etmiyorduk. Birden gök gürledi ve bir şimşek karanlığı aydınlattı. Sonra sağanak başladı. Hemen çadıra kaçıp gülmeye başladık. Bir mum yaktım, yumuşak ışık her şeyi yumuşatıverdi ama her yanımız gölgelerle çevrilmişti.

Dante yanıma sokulup beni öptü. "Seni soymamda sakınca var mı?"

Bu bana kollarımı ve bacaklarımı oynatamadığım zaman beni süngerle temizlemesini hatırlattı. Ama o zamanda ya da o anda yaşamak istemediğimden, "Hayır" deyiverdim, "Sakınca yok."

Gömleğimin düğmelerini açtığını hissettim.

Tenimde parmaklarını hissettim.

Öpücüklerini hissettim. Sonra kendimi bıraktım. Kendimi ona bıraktım.

NEDENSE İKİMİZ DE PEK ŞAKACI BİR RUH HALİNDE UYANDIK. Belki şarkı söyleyen bir kalbin sesine uyandığımız için. Bu ana kadar şarkı söyleyen bir kalp düşüncesi aklıma hiç gelmemişti. Dante beni gıdıklamaya çalışıyordu, aslında gıdıklanmaktan nefret ederdim ama nedense eğlenceli gelmişti, dizginleri ele geçirip onu gıdıklamaya başladığımda gülerek, "Dur! Dur!" diye bağırmaya başladı, sonra sevişmeye başladık, güne başlamak için hiç de kötü bir yol değildi.

Kampımızı toplayıp yağmur sularını elimizden geldiğince silkeleyerek çadırı katladık. Her şeyi pikabın arkasına yerleştirdik. Çamurun içinde yavaş yavaş ilerlerken araba saplanıp kalmasın diye dua ediyor, durmadan vites değiştiriyordum. Ağır ağır çamurlu olmayan daha geniş bir yola, sonra da anayola çıktık.

"Cloudcroft'ta durup kahvaltı yapmak ister misin?"

"Evet, sonra Emma'ya da uğrayabiliriz."

Dante çilekli krep sipariş etti. Ben de pastırmalı yumurta ve kızarmış buğday ekmeği. Yanına da salsa. Dante bir bardak portakal suyu içti, ben iki fincan kahve.

"Kahveyi hiç sevmiyorum."

Bu beni şaşırtmadı. "Ben kahveyi severim. Hatta bayılırım."

Dante yüzünü buruşturdu. "Hem de sade içiyorsun. Iyy. Acı acı."

"Acı olması benim için sorun değil."

"Senden de bu beklenirdi."

"Dünyadaki her şey tatlı olamaz."

"Benim gibi mi?"

"Gerçekten çok zorluyorsun."

Bana o sersem gülüşüyle gülümsedi.

"Cidden salaksın."

"Ne olmuş yani?"

Hesap gelince cüzdanıma uzandım.

"Koy onu cebine" dedi Dante. "Bu benden."

"Koca adam. O kadar parayı nereden buldun?"

"Sam'den."

"Sam mi? Babandan yani?"

"Kampa hiçbir şey getirmediğim için bir şeyleri ödemem gerektiğini söyledi."

"Babanın içkisini getirdin ya."

"Ha ha." Birkaç banknot çıkarıp garson kıza verdi. "Üstü kalsın" dedi zengin bir adam gibi.

Başımı iki yana sallayıp gülümsedim.

Restorandan çıkıp galeriye doğru yürümeye başladık. "Biliyor musun Ari? Yanında yürüyüp de elini tutmamak benim için çok zor."

"Tutuyormuşsun gibi düşün."

"Bu hiç adil değil. Bak" dedi başıyla önümüzde el ele yürüyen kızla oğlanı göstererek. Durup öpüşmelerini, birbirlerine bakıp gülümsemelerini, sonra yine el ele yürümeye devam etmelerini izledik. "Bu hiç adil değil."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Dante haklıydı, haklıydı da ne oluyordu? Dünyanın büyük bir bölümü her şeye bizim baktığımız gözle bakmıyordu. Dünya bu kızla oğlana bakıp gülümser ve *Ne hoş* diye düşünürdü. Oysa aynı şeyi Dante'yle benim yaptığımı görse yüzünü buruşturup *İğrenç* derdi.

Dante'yle galerinin kapısında durduk. Kapı açıktı, ziyaretçilerin içeri girip resimlere göz atması için bir davet. Emma *New York Times* okurken düşüncelere dalmıştı. Manşeti görebiliyordum: "AIDS'in yol açtığı duygusal yıkımla yüzleşmek."

Emma başını kaldırıp gülümsedi. "Aristo ve Dante," dedi. "Eh, kamp yaptığınız kesinlikle anlaşılıyor. Eğlendiniz mi?"

"Evet," dedi Dante. "Daha önce hiç kamp yapmamıştım."

"Hiç mi?"

"Açık havada vakit geçirmeyi seven türden biri sayılmam."

"Anlıyorum. Sen başını-kitaplardan-kaldırmayan türden birisin."

"Onun gibi bir şey."

"Öyleyse tabiatı seven Ari."

"Eh, sanırım öyle denebilir," dedim. "Küçükken yılda iki-üç kez kampa giderdik. Kamp yapmayı gerçekten severdim. El Paso yazın çok sıcak oluyor. Burası da hayli serin."

"Balık tutmayı sever misin?"

"Pek sayılmaz. Ama eskiden babamla balığa giderdim. Balık tutmaktan çok kitap okurduk gerçi. Ailedeki gerçek balıkçı annemdir."

Emma'da bir şey vardı. Galiba acısından kaynaklanıyordu, oğlunu kaybetmenin verdiği acıdan. Acıyı üstüne giymiş gibiydi ama bu onu zayıf göstermiyordu. Güçlü olduğunu hissedebiliyordum, güçlü ve inatçı. Bana annemi hatırlatıyordu, annemin abimden dolayı çektiği acıyı. Abim ölmemişti ama annem onu kaybetmişti.

"Uğramanıza sevindim. Size bir hediyem var." O tabloydu. Emma tabloyu sarmıştı. "Bunu almanızı istiyorum." Tabloyu Dante'ye verdi.

"Alamam. Bu oğlunuzun tablosu. Hem..."

"Oğlumun en sevdiğim tabloları evimde. Geri kalan da bu galleride. Bunu almanı istiyorum. Ama ikiniz için."

"Bu nasıl olacak?"

"Eh, tablo bir yıl birinizde kalır. Sonraki yıl da bir diğerinizde. Böyle devam eder." Gülümsedi. "Onu hayatınız boyunca paylaşabilirsiniz."

Dante gülümsedi. "Bunu sevdim."

Ben de sevmiştim.

Bir müddet sohbet ettik. Dante Emma'ya bir kocası olup olmadığını sordu.

“Hayatımın bir döneminde vardı. Onu seviyordum. Sevdiğiniz herkes sonsuza dek hayatınızda kalacak diye bir kaide yok. Pişman değilim. Pek çok insan hayatını yaptığı hatalarla sürdürür. Ben o insanlardan değilim.”

Bunun üzerine düşündüm. Belki de hayatını yaptığı hatalarla sürdürebilecek kişilerden olduğumu düşünüyordum. Belki de değildim. Galiba bunu yakında öğrenecektim.

Emma ve Dante bir sürü şeyden konuştular, bense çoğunlukla dinledim. Aslında ne dediklerini pek dinlemiyordum. Seslerinin tınısını dinliyordum. Ne hissettiklerini duymaya çalışıyordum. Gerçekten dinlemenin ne demek olduğunu öğrenmeye çalışıyordum çünkü hiçbir zaman iyi bir dinleyici olmamıştım. Ben düşünmeye âşıktım. Hem de delicesine.

Emma galeriden çıkmadan önce bize daima asıl önemli olan şeyleri hatırlamamızı söyledi, neyin önemli olup neyin olmadığına karar vermek ise bize kalmıştı. İkimizi de kucakladı. “Ve unutmayın, evren için tahmin edemeyeceğiniz kadar önemlisiniz.”

TEKRAR DAĞ YOLLARINI AŞIP ÇÖLE DÖNERKEN DANTE'NİN kucağında uzun bir not defteri vardı. Annesine vermek üzere kardeşi için yeni isim önerileri yazıyordu.

"Annen bu listeyi okuyacak mı dersin?"

"Elbette okuyacak."

"Sence ne kadar etkili olabilirsin?"

"Eh, bunu yakında öğreneceğime eminim. Şu isimler nasıl sen-
ce: Rodrigo, Maximo, Sebastian, Sergio, Agustin ya da Salvador?"

"Rodrigo hoşuma gitti."

"Benim de."

"Kız da olabilir. Neden kız kardeş istemiyorsun?"

"Bilmem. Erkek istiyorum işte."

"Heteroseksüel bir erkek kardeş."

"Evet. Kesinlikle."

"Annenle babanın onu senden daha çok seveceklerini mi düşünüyorsun?"

"Elbette hayır. Ama kardeşim onlara torun verecek."

"Çocuk isteyeceğini nereden biliyorsun? Annenle babanın torun istediğini nereden biliyorsun?"

"Herkes çocuğu olsun ister. Ve herkes torunu olsun ister."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum" dedim.

"Çoğunlukla doğrudur." Dante'nin yüzünde o *Bundan eminim* bakışı vardı.

"Bir gün baba olmak isteyeceğimden emin değilim."

"Neden?"

"Kendimi baba olarak düşünemiyorum. Gerçi bunu fazla düşündüğüm söylenemez ya."

"Beni düşünmekle fazla mı meşgulsün?" Sırıtiyordu.

"Evet, ondan olsa gerek Dante."

"Hayır, ben ciddiym Ari. Baba olmak istemez miydin?"

"Hayır, sanmıyorum. Bu seni hayal kırıklığına mı uğratar?"

"Hayır. Evet. Hayır ama..."

"Ama çocuk sahibi olmak istemeyen birinde sence bir sorun vardır."

Dante hiçbir şey söylemedi.

O kadar önemli olmadığını biliyordum. Ama Dante'nin önyargılı olabildiğini fark ettim. Daha önce bunun farkında değildim. Kendim önyargılı olmadığımından falan değil. Herkes önyargılıydı, özellikle de öyle olmadığını iddia edenler. Galiba bunu Dante'ye konduramamıştım. O da herkes gibi bir faniydi. Dante kusursuz değildi ki. Olması da gerekmiyordu. Ben de kesinlikle kusursuz değildim. Yanından bile geçmiyordum. Ve Dante beni seviyordu. Kusurlu, hapı yutmuş beni. Güzel. Çok hoş. Vay canına.

DANTE'YE AIDS HAKKINDA NE BİLDİĞİNİ SORMAK istiyordum. Şimdiye dek bunu düşünüp düşünmediğini sormak istiyordum. Dört binden fazla gey bu yüzden ölmüştü. Dante'yle birlikte kampa gitmeden iki gün önce annem ve babamla birlikte haberleri seyretmişim. San Francisco ve New York'ta mum ışığında gece nöbeti tutanları izlemiş ama üzerine konuşmamıştık. Konuşmadığımızı bir yandan seviniyordum. Dante'nin bu konuda bir şeyler bildiğine emindim çünkü annesiyle babası sürekli dünyada olup bitenlerden konuşturlardı.

Acaba Dante'yle ikimiz hayatımızı etkilemesi muhtemel bir şeyden bahsetmeye henüz hazır değil miydik? Tam da şehrin eteklerine varmışken bu nereden aklıma gelmişti?

Evin önünde durduğumda annem ve Bacaklı, verandanın basamaklarında oturuyordu; annem kitap okuyordu.

Bacaklı ayağa kalkıp havladı. Aklıma onu bulduğum gün geldi. Bacaklarımın alçada olduğu zamanlar geldi. Annemin yanına oturup kafasına bir öpücük kondurdum.

Dante gelip anneme sarıldı.

"Güzel," dedi annem. "İkiniz de is kokuyorsunuz."

Dante gülümsedi. "Ari beni gerçek bir kampçıya çevirdi." Basamaklara oturup Bacaklı'yı sevmeye başladı.

Gözlerimi devirdim. "Evet, Dante'yi bir Kartal İzci'ye çevirdim."

Babam evden çıktı. "Görüyorum ki tek parça halinde dönmüşsünüz." Dante'ye baktı. "Sana çok yüklenmedi, değil mi?"

“Hayır efendim. Hem çadır kurmayı da öğrendim.”

İçimdeki ukala *Seks yapmayı da öğrendik* demek istiyordu. Birden kendimden utandım. Yanaklarımın kızardığını hisseder gibiydim. Utanç. Bu kelime nereden geliyordu? Bir an için kendimi pis hissettim. Gerçekten çok pis bir şey yapmışım gibi hissettim.

Dante’yle olmak öyle kolaydı ki. Birbirimize dokunduğumuzda bu çok saf bir şey gibi geliyordu. Kolay olmayan ise yargılarla dolu dünyada yaşamayı öğrenmekti. Bu yargılar bedenime sokulmayı başarıyordu. Fırtınada denizde yüzmek gibiydi. Her an boğulabilirdiniz. En azından hissettirdiği buydu. Deniz sakinken birden fırtına çıkıyordu. Benim içinse problem fırtınanın içimde olmasıydı.

Tekrar kendi pikabımda olmak güzeldi. Dante ayakkabılarını çıkarmaya koyuldu. “Spor ayakkabılarla görünsen sence de daha iyi olmaz mı?”

Dante gülümsedi. Sonra ayakkabılarını bağladı.

Evinin önünde durduğumda Dante’ye bir göz attım. “Bedel ödemeye hazır mısın?”

“Dediğim gibi, muhtemelen fark etmemişlerdir bile.”

Omuz silktim. “Galiba birazdan öğreneceğiz. Tabii yalnız gitmek istiyorsan başka.”

Bana ters ters baktı. “Of, ne diyorsun sen, gel de annemle babama merhaba de.”

Bay Quintana koltuğuna oturmuş kitap okuyordu, Bayan Quintana da bir dergi. Kapıdan girdiğimizde ikisi de başını kaldırıp bize gülümsedi. “İs kokusunu buradan alabiliyorum” dedi Bayan Quintana.

“Kamp nasıldı?”

Bay Quintana’ya baktım. “Dante cin gibi.”

“Öyledir.” Bayan Quintana’nın bakışı saldırıya geçmek üzere olduğunu gösteriyordu. Kızgın görünmüyordu. Sadece gözlerinde o bakış vardı, farenin üstüne atılmak üzere olan bir kedi gibi falan. “Siz yokken neler yaptığımızı sormayacak mısınız?”

“Eh, aslını istersen sormayacaktım anne.” Dante başına geleceği anlamıştı. Yüzünde o *Hassiktir, yakalandım* bakışı vardı.

“Birkaç gece önce bazı arkadaşlarımız geldi.”

“Evet,” dedi Bay Quintana. “Ben de onlar gelecek diye bir şişe Maker’s Mark almıştım. Arkadaşımın en sevdiği viskidir.” Bayan Quintana’ya bir göz attı.

“İçki dolabına gittiğim zaman gördüm ki...” Bayan Quintana sustu. “Devamını anlatmamıza gerek yok, öyle değil mi Dante?”

Bunu Dante’ye bırakmam gerekiyordu. Kendini kapana kısılmış bir fare gibi hissediyor olabilirdi ama annesiyle babasına karşı hiç renk vermiyordu.

“Ee, şey,” diye başladı Dante. Bayan Quintana şimdiden gözlemini deviriyordu, Bay Quintana ise kendini tutamayıp durmadan gülümsüyordu. “Dağda hava soğuk olduğu için yanımızda içimizi ısıtacak bir şeyin bulunması iyi olur düşündüm, bu kadar sorun edeceğinizi gerçekten hiç...”

“Orada dur bakalım,” dedi Bayan Quintana. “Nereye varacağını tam olarak biliyorum. Eh, *madem bunu sorun ettiniz af dilemek izin istemekten yeğdir* diyeceksin.”

Dante Öf be *hassiktir* der gibi bakıyordu.

“Dante, seni gayet iyi tanıyorum. İyi huylarını da kötü huylarını da biliyorum. Üzerinde çalışman gereken kötü huylarından biri de dil dökerek her şeyden sıyrılabileceğini sanman. Bu korkunç bir huy Dante, ikimizden de almadığın bir huy.”

Dante bir şey söyleyecek gibi oldu.

“Daha bitirmedim. Alkol de dahil insanın ruh halini değiştiren maddeler üzerine daha önce konuşmuştuk, kuralları biliyorsun. Kurallardan hoşlanmadığını biliyorum –senin yaşında olup kuralları seven pek genç de tanımıyorum– ama kurallardan hoşlanmaman onlara uymaman için gerekçe oluşturmaz.”

Dante sırt çantasından şişeyi çıkardı. “Bakın, zaten çok az içtik.”

“Bunun için takdir mi bekliyorsun Dante? Babanın viskisini çaldın. Ayrıca reşit değilsin. Yani teknik olarak iki kuralı birden çiğnedin.”

"Şaka yapıyorsun değil mi anne?"

Dante babasına baktı.

Bay Quintana, "Dante," dedi, "şu anda yüz ifadeni görmem gerek." Sonra da kahkahalara boğuldu –Bayan Quintana da gülmeye başladı– bunun üzerine ben de gülmeye koyuldum.

"Çok komik. Ha ha ha." Dante bana baktı. "Bu yüzden içeri gelmek istedin, değil mi? Çıngar çıkıp çıkmayacağını görmek için. Ha ha!" Çantasını alıp yukarı yollandı. Peşinden gidecek oldum. Ama Bayan Quintana beni durdurdu. "Bırak gitsin Ari."

"Biraz kaba davranmış olmadık mı? Gülerek?"

"Hayır, kaba davranmış olmadık. Dante bize sürekli eşek şakaları yapar. Herkesten şaka kaldırmasını bekler. Kendisi de genelde şaka kaldırır ama her zaman değil. Bazen de hayatımıza küçük bir dramayla renk katmaktan hoşlanır. Ortada büyütülecek bir şey yok ve Dante de bunun farkında. Ayrıca annesi olarak şunu söyleyebilirim ki Dante'nin kuralları kendisinin koymadığını öğrenmesi gerekiyor. Dante yönetmekten hoşlanıyor. Canının istediğini yapabileceğini düşünen bir adama dönüşmesini istemiyorum. Evrenin merkezinde olduğuna inanmasını istemiyorum."

Başımı salladım.

"Şimdi istiyorsan yukarı çıkabilirsin. Ama kapıyı çalarsan ve Dante açmazsa üzülme."

"Kapısının altından not atabilir miyim?"

Bayan Quintana başını salladı. "Harika fikir."

Bay Quintana bana bir kalem ve bir not defteri verdi. "Seni biraz yalnız bırakalım."

"Çok nazıksınız" dedim. Bu pek de Ari'nin söyleyeceği türden bir şey değildi. Ama ağzımdan çıkıvermişti işte.

"Sen de çok nazıksın Ari" dedi Bayan Quintana. Evet, gerçekten harika biriydi.

Dante'nin babasının çalışma odasında oturup ne yazacağımı düşündüm. Sonunda şöyle yazdım: *Dante, bana hayatımın en güzel üç günlünlü yaşattın. Seni hak etmiyorum. Hem de hiç. Sevgiler, Ari.* Üst kata çıkıp notu Dante'nin kapısının altından attım, sonra da

evden çıktım. Eve giderken Dante'yi düşündüm, gök gürültüleri ve şimşekler bedenimin içinden geçerken onu öptüğümde, bedenine yaslandığımda hissettiklerimi, bedenimde hissettiklerimin ne kadar ilginç ve güzel olduğunu, kalbimin ne kadar canlı attığını düşündüm, mucizeler hakkında çeşitli şeyler duymuştum, şimdiye dek mucizelere dair hiçbir şey bildiğim yoktu, oysa şimdi mucizeler hakkında her şeyi biliyormuşum gibi geliyordu. Sonra hayatın havaya ne kadar benzediğini, her an değişebildiğini, Dante'nin ruh halinin de masmavi bir gökyüzü gibi berrakken bazen fırtına gibi karardığını düşündüm, belki bazı açılardan o da tıpkı benim gibiydi ve belki de bu iyi bir şey değildi... ama belki kötü bir şey de değildi. İnsanlar karmaşıktı. Ben karmaşıktım. Dante de karmaşıktı. İnsanlar da evrenin gizemlerinin bir parçasıydı. Önemli olan Dante'nin orijinal olmasıydı. Güzel olması, insan olması, gerçek olması ve onu sevmemdi önemli olan, hiçbir şeyin bunu değiştireceğini sanmıyordum.

Şekiz

EVE GİRDİĞİMDE ANNEM GÜLÜMSEDİ. ELİNDE TUTTUĞU telefonu bana uzattı. Telefonu aldım. Arayanın Dante olduğunu biliyordum. "Selam" dedim.

"Ben sadece... Ben sadece seni sevdiğimi söylemek istedim." İkimiz de bir şey söylemedik, sadece telefonun öbür ucundaki sessizliği dinledik. Sonra Dante, "Senin de beni sevdiğini biliyorum," dedi. "Keyfim yerinde olmasa da o kadar önemli değil, keyif dediğin nedir ki zaten." Sonra telefonu kapattı.

Annemin bakışlarını üstümde hissettim.

"Ne?" dedim.

"Şu an çok yakışıklı görünüyorsun."

Başımı iki yana salladım. "Duş almam lazım."

"O da var tabii."

Annemin biraz düşünceli, hatta üzgün durduğunu fark ettim.

"Bir şey mi oldu anne?"

"Yo, hayır."

"Anne?"

"Sadece biraz üzgünüm."

"Ne oldu?"

"Ablanlar taşınıyor."

"Ne? Neden?"

"Ricardo ve Roberto bir proje üzerinde çalışıyordu. Tucson'a nakil olmuşlar."

"Ablalarımın birlikte çalışan adamlarla evli olması tuhaf değil mi?"

“Tuhaf değil. Sanırım sık rastlanan bir şey olmadığı için olağandışı sayılabilir. Ama ikisi iyi arkadaş, bu ablalarının da işine geliyor. Etle tırnak gibiler. Hem bu iş büyük bir fırsat. Ayrıca onlar kimyager, yaptıkları şey onlar için bir iş olmaktan da öte.”

Başımı salladım. “Yani senin gibiler.”

Annem bana baktı.

“Yani öğretmenliğin senin için sadece bir iş olmadığını söylemek istedim.”

“Elbette değil. Öğretmenlik bir meslek ama aynı görüşte olmayan insanlar da var. Bu yüzden o kadar maaş alıyoruz.”

Annemin alaycılığını seviyordum. Eh, bana yöneldiğinde o kadar da sevmiyordum tabii. “Ne zaman gidiyorlar?”

“Üç gün sonra.”

“Üç gün mü? O kadar çabuk ha.”

“Bazen her şey çabuk olur. Çok çabuk. Galiba bunu beklemiyordum. Onları özleyeceğim. Çocukları özleyeceğim. Hayat bazen falsolu toplar atar biliyorsun. Galiba pek iyi vuruş yapan bir oyuncu değilim. Falsolu toplara nasıl vuracağımı asla öğrenemedim.”

Ne diyeceğimi bilemedim. *O kadar da uzağa gitmiyorlar* gibi aptalca bir şey söylemek istemiyordum. Hem bu durumda üzülme doğaldı. Bazı şeylere üzülme gayet normaldi. Ayrıca bazen söyleyecek bir şey olmazdı ama annemi üzgün görmekten nefret ediyordum. Üzülme annemin sık yaptığı bir şey değildi. Çerçeveletip banyosuna astığı şiiri düşündüm. Ve kendimi şiiri ona okurken buldum, “Bazı çocuklar gider, bazı çocuklar kalır. Bazı çocuklar ise yolunu asla bulamaz.”

Annem bana baktı, gülümseyecek gibiydi, ağlayacak gibiydi. “Sen özel birisin Ari.”

“Giden ablalarım. Yolunu asla bulamayan çocuk abim. Galiba ben de kalanım anne.”

Annemin yüzünden gözyaşlarının aktığını gördüm. Elini yanağına koydu. “Ari,” diye fısıldadı. “Seni hiç şu an olduğu kadar sevmemiştim.”

Uzun ve sıcak bir duş aldım, vücudumu yıkarken Dante’yi düşündüm. Bunu isteyerek yapmamıştım. Orada, kafamın içindeydi.

Bacaklı yatağımın ayak ucunda yatıyordu. Artık zıplayamıyordu. O yüzden onu kaldırıp yatağa koydum. Başını karnıma yasladı, "Sen dünyanın en iyi köpeğisin Bacaklı," dedim, "Bütün köpeklerin en iyisi." Elimi yaladı. Sonra ikimiz de uyuduk.

Rüyamda abimi –ve ablalarımı– ve kendimi gördüm. Mutfak masasında oturuyor, sohbet edip gülüyorduk ve hepimiz çok mutlu görünüyorduk. Uyandığımda gülümsüyordum. Oysa bunun sadece bir rüya olduğunu ve bu rüyanın asla gerçekleşmeyeceğini biliyordum. Hayat bir kâbus değildi ama güzel bir rüya da değildi. Hayat rüya bile değildi, hepimizin yaşamak zorunda olduğu bir şeydi. Hayatımı nasıl yaşayacaktım? Ve Dante olmadan hayatım neye benzeyecekti?

Erken uyandım, Bacaklı beni takip ederek peşimden mutfağa geldi. Biraz kahve yapıp, portakal suyu içtim ve günlüğümü çıkardım:

Sevgili Dante,

Neden bunu seninle konuşmak istemediğimi bilmiyorum, oysa ikimiz de Emma'nın oğlunun AIDS'ten öldüğünü anladık. Bu hastalık hakkında fazla bilgim yok ama geylerin bu yüzden öldüğünü biliyorum ve annem ve babamla birlikte akşam haberlerini izliyorum ama hiç konuşmuyoruz. Annen muhtemelen bu konuda çok şey biliyordur. Emma'nın okuduğu New York Times'ın manşetini gördün mü bilmiyorum: "AIDS'in Yol Açtığı Duygusal Yıkımla Yüzleşmek" yazıyordu. Babamın anneme dört bin adamın bu hastalıktan öldüğünü söylediğini duydum. Annem daha da fazla olduğunu söyledi. Kırk bin gey Dante. Galiba Emma'nın kederi ve yasıyla zarifçe başa çıkabilmesi beni gerçekten çok etkiledi. Ayrıca dün eve döndüğümüzde kendi küçük dramalarımızda kaybolduk ve Emma'nın verdiği tabloyu unuttuk. Bence bugün onu senin odana asmalıyız.

Dünya bizim için güvenli bir yer değil. Bazı kartograflar gelip kendi gördükleri şekliyle dünyanın haritasını çıkarmışlar. O haritada bize isimlerimizi yazacak bir yer bırakmamışlar. Ama işte buradayız, bu dünyadayız, bizi istemeyen bir dünyada, bizi asla sevmeyecek bir dünyada, bol bol yer olduğu halde bizim için bir alan açmaktansa bizi yok etmeyi ter-

cih edecek bir dünyada. Bu dünyada bize yer yok çünkü sürgünden başka şansımızın olmadığına çoktan karar verilmiş. Bu kelimenin tanımını okuyordum ve bu kelimenin içimde yaşamasını istemiyorum. Ana babamız bizi istediği için dünyaya geldik. Bunun üzerine düşündüm ve bizi bu dünyaya en saf nedenlerle getirdiklerine yürekten inanıyorum. Ama bizi ne kadar severlerse sevsinler sevgileri dünyayı bizi kabul etmeye bir santim dahi yaklaştırmayacak. Dünya aptal, kötü, zalim, acımasız ve çirkin insanlarla dolu. Bence yaşadığımız dünyada gerçek denen bir şey var ama bu gerçeğin ne olduğunu hiç bilmiyorum. Ve canlarının istediğinden nefret etmekte sakınca görmeyen bir sürü pislik var.

Sen benim dünyamın merkezin ve bu beni korkutuyor çünkü kendimi sende kaybetmek istemiyorum. Bunların hiçbirini sana söylemeyeceğimi biliyorum çünkü bunlar kendime saklamam gereken şeyler. AIDS'ten ölmekte olan adamların SESSİZLİK=ÖLÜM yazan bir poster var. Galiba bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Ama benim gibi biri için sessizlik kelimelerden kurtulduğum bir yer olabilir. Bunu anlayabiliyor musun Dante? Seninle tanışmadan önce kelimeleri hiç düşünmezdim. Benim için görünmezdiler. Ama şimdi görünür hale geldiler ve benim için fazla güçlüler.

Şimdi zihnim kelimelerle dolu, aşkla dolu, bir sürü düşünceyle dolu. Benim gibi insanlar huzur bulabilir mi acaba?

Günlüğü kapatıp kahvemi bitirdim. Koşu kıyafetlerimi giydim. Bacaklı'nın yüzünde üzgün bir ifade vardı.

Başımı kaldırıncaya annemin beni izlediğini fark ettim.

"Yine köpeğinle mi konuşuyorsun?"

"Evet."

"Köpekleriyle konuşan insanların daha merhametli olduğunu okumuştum." Parmaklarıyla saçımı taradı. "İyi koşular."

Onu yanağından öpmek istedim. Ama yapmadım.

Koştum. Daha önce hiç koşmamışım gibi koşarak kaçtım. Kaçtım, belki öfkeden belki de aşktan. Belki de kaçmak her zaman kötü bir şey olmadığından. Sonunda eve döndüğünüz müddetçe istediğiniz kadar kaçabiliyordunuz.

BABAMLA BİRLİKTE HABERLERİ İZLİYORDUM.

Bu babamla vakit geçirmenin bir yoluydu.

Haberlerde izlediği şey babamı çok sinirlendirdi. Onu hiç gerçekten kızgın görmemişim, bana kızgın olmadığı için seviniyordum. San Francisco sokaklarında protesto yürüyüşü yapanlara verip veristiren bir gaziyle ropörtaj yapıyorlardı. Adam bu sapıklar hükümete saygısızlık edip sokakları kirletsin diye savaşmadığını söylüyordu. "Hepsini Çin'e yollayacaksın."

"Keşke şu adamı tam karşıma oturtup erkek erkeğe gazi gaziye konuşabilseydim, o zaman böyle kendini beğenmiş bir göt gibi konuşmazdı," dedi babam. "Sırf anladığından emin olmak için anayasayı ve İnsan Hakları Bildirgesi'ni yüksek sesle okuturdum. Çünkü bunları hiç okumadığı belli oluyor."

Koltuğundan kalkıp tekrar oturdu. Sonra yine kalktı. Ardından yine oturdu.

"İnsanların bir savaşa katıldılar diye uzmanmış gibi ahkâm kesmesi beni delirtiyor. Hepimiz adına konuşabileceklerini sanıyorlar. Bu göt herif insanları Çin'e yollamaya hakkı olduğunu düşünüyor. Sana bir şey söyleyeyim mi, biz gazilerin çoğu hükümetten yakınmaya bayılıyor. Bir tek gazilerin buna hakkı varmış gibi, tam bir saçmalık."

Babamın küfretmeyi ne kadar sevdiğini unutmuştum.

"San Francisco'da yürüyen o insanlar sapık değil, onlar vatan-
daş ve bizim katıldığımız savaştan daha fazla insanı öldüren bir
salgında ölüyorlar. Ve hükümet yardım için parmağını bile oynat-

mıyor. Neden? Çünkü o insanlar gey ve galiba bazıları tarafından insan yerine koyulmuyorlar. Ama savaşa giderken bize sahip olduğumuz özgürlükleri savunmak için savaştığımızı söylediler. Sadece güttüğümüz politikayı destekleyen insanlar için savaştığımızı söylemediler.

O savaşta pek çok gencin öldüğünü gördüm. Pek çok genç kollarında öldü. Ve bazıları senden çok da büyük değildi. Öldüler, kanları üniformama bulaştı, cangılın sıcak yağmurunda çeneleri titreyerek öldüler. Kendi ülkelerinde ölme şansları olmadı. Onlara ait olmayan topraklarda öldüler. Gözlerinde bir soruyla öldüler. Erkekliğe daha yeni adım atmışlardı, sahip oldukları tek aile olan bir başka askerin kollarında öldüler. Kahretsin, evlerinde basketbol oynamalı, kız arkadaşlarını, erkek arkadaşlarını ya da kimi seviyorlarsa onu öpmeliydiler. Ülke için savaşanların çoğuna kahraman gözüyle bakıldığını biliyorum. Ama ben kim olduğumun farkındayım ve kahraman değilim. Adam olmak için kahraman olmaya ihtiyacım yok.”

Babam ağlıyordu. Konuşurken dudakları titriyordu. “Ne öğrendim biliyor musun Ari?” Bana baktı. Acısını görebiliyordum, savaşta ölen tüm o adamları hatırladığını biliyordum. O adamları hep içinde taşımıştı çünkü babam böyle biriydi. Ve şimdi anlıyordum ki hayatının her gününü bu acıyla yaşamıştı.

“Hayatın kutsal olduğunu öğrendim Ari. Bir hayat, herhangi birinin hayatı, *herkesin hayatı* kutsaldır. Ve televizyondaki bu göt herif bütün dünyaya onlar için savaşmadığını çünkü bunu hak etmediklerini söylüyor. Aslında tam da onlar için savaşıyordu. Seslerini duyurabilsinler diye savaşıyordu. Hem hayatı onlarınkinden daha kutsal değil.”

Ne söylesem hafif kaçacaktı. Zaten babamın acısını dindirmek, hayal kırıklığını geçirebilmek için söyleyebileceğim bir şey yoktu. Benim hiçbir şey bildiğim yoktu.

Babam gömleğinin koluyla yüzündeki yaşları sildi. “Herhalde babanın bu kadar çok konuşabildiğini sanmıyordun.”

“Konuşman hoşuma gidiyor.”

“Annen bu konuda benden daha iyidir.”

“Evet ama sende olup annemde olmayan bir şey var.”

“Neymiş o?”

“O küfür etmeyi sevmiyor.”

Babamın yüzüne kahkahadan daha güzel bir gülümseme yayıldı. “Annen kullandığımız kelimelerde daha disiplinli olmamız gerektiğini düşünüyor. Şiddete inanmıyor, şiddetin hiçbir formuna. Küfürün de bir tür şiddet olduğunu düşünüyor. Ayrıca ne sebeple olursa olsun insanların ona yalan söylemesine dayanamıyor. Yalanın en kötü şiddet türü olduğuna inanıyor.”

“Anneme hiç yalan söyledin mi?”

“Ona önemli hiçbir konuda yalan söylemedim. Hem insan annen gibi bir kadına neden yalan söylemek istesin ki? Annen insanın içini görebiliyor.”

“SEN MİSİN ARİ?”

Başımı kaldırıncı Bayan Alvidrez’i gördüm. “Merhaba,” dedim. “Benim.”

“Baban gibi yakışıklı bir adam olmuşsun.”

Annemin arkadaşları içinde en az sevdiğim Bayan Alvidrez’di. Hep yapmacık olduğunu düşünürdüm. İnsana bir sürü iltifatta bulunurdu ama bunları içten gelerek söylediğine inanmazdım. Aşırı tatlı bir ses tonuyla konuşmaya çalışırdı, oysa bunu yapmak için bir neden yoktu, tabii hiç de tatlı biri değilseniz başka. Galiba onu pek içten bulmuyordum ama ben ne biliyordum ki? Bayan Alvidrez annemin kilise üyesi arkadaşlarından biriydi ve birlikte yoksullar için giysi, Noel oyuncakları ve gıda yardımı kampanyaları düzenlemek gibi güzel şeyler yapıyorlardı. O kadar kötü biri olamazdı. Ama bazen biri hakkında kötü bir hisse kapılırsınız ve bu histen kurtulamazsınız.

“Annen evde mi?”

“Evet efendim,” dedim oturduğum basamaklardan kalkarak. “İçeri gelin. Ben annemi çağırayım.” Girmesi için kapıyı açtım.

“Ne kadar da terbiyelisin.”

“Teşekkür ederim” dedim. Nedense bunu iltifat gibi söylememişti. Daha çok şaşırmış gibiydi.

“An-nee,” diye seslendim. “Bayan Alvidrez geldi.”

“Yatak odasındayım,” diye seslendi annem. “Hemen geliyorum.”

Oturması için Bayan Alvidrez’i kanepeye buyur ettim. İzin isteyip mutfağa gittikten sonra bir bardak su doldurdum.

Bayan Alvidrez'i karşılamaya giden annemin sesini duydum. "Lola, bu ne sürpriz. Bana kızgın olduğunu sanıyordum."

"Eh, önemli değil. Basit bir meseleydi."

"Gerçekten öyleydi."

Aralarında kısa bir sessizlik oldu. Belki de Bayan Alvidrez o basit mesele yüzünden annemden bir özür bekliyordu. Ama annem oltaya gelmedi. Sonra annemin bana rahatsız edici gelen sessizliği bozan sesini duydum. "Bir fincan kahve alır mısın?"

Tam günlük yazmak üzereyken ikisi de mutfağa girdi. Onlara gülümsedim. Annem makineye kahve koyduktan sonra Bayan Alvidrez'e döndü. "Lola, sadece kahve içmeye gelmediğine eminim." Annemin Bayan Alvidrez'i en yakın arkadaşlarından biri olarak görmediğini söyleyebilirdim. Sesinde nadiren duyduğum bir sabırsızlık vardı. Bana kızdığı zaman kullandığı ses tonu değildi. Sigarayı bırakmayı reddettiği için babamla konuşurken takındığı ses tonuydu.

"Seninle yalnız konuşmayı tercih ederim."

Bu mutfaktan çıkmam gerektiğini işaret ediyordu. Kalkmaya yeltendim ama annem beni durdurdu. "Bana söyleyeceğin her şeyi oğlumun önünde söyleyebilirsin." Annemin Bayan Alvidrez'den gerçekten hoşlanmadığını ve her nedense evinde istemediğini anlamıştım. Annemin böyle davrandığını daha önce hiç görmemiştim. Biri çat kapı misafirlige geldiğinde elinde ne iş varsa bırakıp rahat ettirmeye bakardı. Ama o anda annemin hiç de misafirperver bir hali yoktu.

"Bu konuşmayı gerçekten çocukların önünde yapmak istemem. Uygun kaçmaz."

"Ari çocuk değil. Neredeyse koca adam oldu. Üstesinden geleceğine eminim."

"Daha ihtiyatlı bir anne olduğunu sanıyordum."

"Lola, seni tanıdığım bunca yıldır ikinci kez evimin kapısından giriyorsun. İlk sefer büyük oğlumun adı gazetelerde çıktığında beni teselli etmeye gelmiştin. Aslında beni teselli etmeye gelmemiştin. Ne tür bir anne olduğum konusunda beni kınamaya gelmiştin.

Ne dediğini kelimesi kelimesine hatırlıyorum, *Tanrı'nın istediği türde bir anne olsaydın bütün bunlar olmayabilirdi. Bağışla ama ne tür bir anne olduğuma dair fikirlerin umurumda değil.*"

"Sanırım bazı insanlar yapıcı eleştirileri yanlış anlıyor."

Annem dudağını ısıırıyordu. "Yapıcı mı? O kelimenin ne anlama geldiği konusunda sen ve ben farklı görüşlere sahibiz."

"Benden hiçbir zaman hoşlanmadın."

"Sana hep saygı gösterdim, hak etmediğin zamanlarda bile. Ayrıca bir ara senden gerçekten çok hoşlanıyordum. Ama bu uzun zaman önceydi, bana senden hoşlanmamı sağlayacak bir gerekçe bırakmadın."

Annemle Bayan Alvidrez arasında geçen bu küçük tartışma hoşuma gitmeye başlamıştı. Bu bir kavgaya dönüşürse kaybedenin Bayan Alvidrez olacağını biliyordum. Hiç şansı yoktu. Başımı önümden kaldırmıyordum. Gülümsediğimi fark etmelerini istemi-yordum.

"Ben kendi fikrimi söylerim. Bir şey yanlışsa kim ne düşünürse düşünsün inancım gereği bunu söylerim."

"Demek işin içine inancı da karıştırıyorsun. Ne söyleyeceksen söyle Lola, Tanrı'yı da bu işe karıştırma."

"Nereye gidersem gideyim Tanrı yanımdadır."

"Tanrı nereye gidersek gidelim hepimizin yanındadır Lola. Onu Tanrı yapan da budur."

"Evet ama bazılarımız Tanrı'nın varlığını diğerlerinden daha çok duyumsuyor."

Bu ifadeyi annemin yüzünde daha önce hiç görmemiştim. Ayrıca onu aklından geçenlerin çoğunu söylemeyeceğini anlayacak kadar iyi tanıyordum. "Tanrı'nın senin yanında olduğunda anlaş-tıysak sadede gelelim Lola."

Bayan Alvidrez doğruca annemin gözlerinin içine bakıp, "Lina'nın oğlu o hastalıktan ölmüş" dedi.

"Hangi hastalıktan?"

"New York ve San Francisco'daki erkeklerin öldüğü şu hasta-lık."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Diyorum ki inancımızın gerektirdiğine ters bir hayat tarzı seçtiği aşikâr olan Diego, AIDS'ten öldü. Anladığım kadarıyla ölüm ilanına kanserden öldüğü yazılacak. Bu yalanı hiç tasvip etmiyorum. Cenaze töreni de Katolik kilisesinde yapılmamalı. Bence içimizden bir grup Peder Armendariz'e gidip doğru olanı yapması gerektiğini söylemeli."

Annemin bir şey söylemeden önce birkaç kez derin derin nefes almaya çalıştığını fark ettim. Sonunda sessizce ama inmek üzere olan bir yumruk kadar sert bir sesle, "Beni dinle Lola," dedi, "dinle ki bakış açımı iyice anlayabilesin. Bunun Lina için ne kadar acı olduğu hiç aklına geldi mi? Şu anda ne yaşadığını hiç düşündün mü? Lina iyi ve düzgün bir kadındır. Cömerttir, naziktir. Kısacası sende olmayan bütün meziyetlere sahiptir. İnancımızın insanları kınamayı merkez aldığı fikrine nereden kapıldığını bilmiyorum. Lina ve ailesinin sadece acı çekmekle kalmayıp aynı zamanda büyük bir utanç hissettiklerine eminim. Hayatı boyunca gittiği kilisede oğlu için cenaze töreni yapılması onun için kimsenin reddetme hakkı olmayan bir tesellidir."

Henüz bitirmemişti ama susup Bayan Alvidrez'in gözlerinin içine baktı.

Bayan Alvidrez tam bir şey söyleyecekken annem onu durdurdu. "Lola, evimden defol. Defol ve bir daha ne sebeple olursa olsun kapımdan gireyim deme. Tanrı'nın toprağında yürüdüğüm bunca yıl boyunca misafirperverliğimi kimseden esirgemedim. Ama her şeyin bir ilk vardır. *O yüzden evimden defol.* Ve giderken Tanrı'yı da beraberinde götürdüğünü sanıyorsan bir daha düşün derim."

Bayan Alvidrez annemin sözlerinden hiç de incinmiş benzemiyordu ama sinirlendiği ve son sözü söylemek için can attığı belliydi. Ne var ki annemin yüzündeki öfkeyi görünce donup kaldı. Sessizce mutfaktan çıktı ve ön kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Annem bana baktı. "Yemin ederim o kadını boğabilirdim. Onu boğup hakimın karşısına çıkar, bütün dürüstlüğü ve samimiyetimle bunun meşru müdafaa olduğunu söyledim. Beraat edece-

ğimden de son derece eminim.” Ağır ağır mutfak masasına yürüyüp bir sandalyeye oturdu. Yüzünden yaşlar akıyordu. “Affedersin Ari. Çok üzgünüm. Olmak istediğim kadar iyi biri değilim.” Başını iki yana sallayıp duruyordu. Masanın karşısından elimi uzattım, annem elimi tuttu.

“Ne düşündüğümü bilmek istiyor musun anne? Senin gibi bir annem olduğu için çok şanslı olduğumu düşünüyorum. Gerçekten şanslı. Ayrıca şimdi anlamaya başlıyorum ki sen görüp göreceğim en düzgün insanlardan birisin.”

O anda annemin bana gülümseyişi çok hoşuma gitti. “Gerçekten artık erkek oluyorsun” diye fısıldadı. Masadan kalkıp arkama geçerek beni yanağımdan öptü. “Ablanların toplanmasına yardım edeceğim. Akşam eve geldiğimde oturup ziyaretlerine giderken Lina ve ailesine ne götüreceğimi düşüneceğim. Ayrıca Lina’ya çiçek yollayacağım. Cenaze evi için değil, onun için.”

“Cesur” kelimesi icat edilmiş olmasaydı sırf annemi tanımlamak için icat edilirdi.

Annemin çıktığını duydum, sonra kucığımda Bacaklı’nın kafasını hissettim. Uzun müddet Bacaklı’yı okşadım. Sonra anlamadığını bilsem de onunla konuştum. “İnsanlar neden köpekler kadar içten değil? Söylesene. Sizin sırrınız ne?” Bacaklı kapkara gözleriyle dikkatle bana baktı, o zaman köpeklerin insanların dilini anlamasalar da sevginin dilini anladıklarını fark ettim.

Günlüğümü çıkardım, ne yazacağımı bilmiyordum. Neden birden yazma sevdasına kapılmışım acaba? Bazen bir şey düşünüyorum ve onu yazıya dökmek istiyorum. Ne düşündüğümü görmek istiyordum, belki düşündüğüm şeyi kelimelere dökülmüş halde görürsem doğru olup olmadığını anlayabilirmişim gibi geldiği için. Neyin doğru olduğunu nasıl bilebiliriz ki? Galiba insanlar güzel kelimeler kullanarak sizi bir şeyin doğru olduğuna inandırabiliyor, söyledikleri şey kulağa güzel gelebilir ama bu o şeyin gerçekten güzel olduğu anlamına gelmez. Sanırım bu konuda endişelenme gerek yok çünkü yazdıklarımın güzel ya da Dante’nin diyeceği

gibi “hoş” olmanın yakınından geçtiğini bile sanmıyorum. Ama bu beni neden durdursun ki? Sonuçta yazar değilim. Sanat için yazmıyorum. İçimde söylemek zorunda olduğum şeyler var ve bunlar kendime söylemem gereken şeyler. Benim çözmeme gereken şeyler. Söylemem gereken şeyleri söylemezsem ölecekmişim gibi geliyor.

Sevgili Dante,

Annem iyi bir insan. Anne olarak demek istemiyorum. İnsan olarak. Dante, eskiden görünmez olduğumu düşünürdüm. Annemle babamın benim hakkımda, neler hissettiğim ve kim olduğum hakkında hiçbir şey bilmediğini düşünürdüm. Bunu pek de umursamadıklarını sanırdım. Özellikle de babamın. Çevremdeki hiçbir şeyi ve hiç kimseyi görmeyen kederli bir adamdan ibaret görürdüm onu. Beni sevmesini ister ve sevmediği için ondan nefret ederdim. Ve hep işime karıştığı için anneme kızardım, tek isteğinin hayatımı yönetmek ve bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemek olduğuna inanırdım. Benimle konuşmak istediği zaman ya öğüt verecek ya da bilmem gerektiğini düşündüğü bir şey öğretecek diye düşünür ve kendi kendime Tabii ya annem bir öğretmen ve ben de hayatım boyunca ondan ders almak zorundayım derdim.

Ben senin gibi değilim Dante. Sen annenle babanın seni sevdiğini daima anladın. Sen de onları sevdin. Ana babanı hor görmenin havalı bir şey olduğunu hiç düşünmedin. Başkalarının ne düşündüğünü hiç umursamadın çünkü kim olduğunu daima biliyordun. Nazik ve duyarlı birisin (evet biraz da asabisin ve belki biraz çabuk alınıyorsun). Ama duygusal-sın. Duygusal ve cesursun. Eskiden belki de seni korumam için bana ihtiyacın var diye düşünürdüm. Oysa senin korunmaya ihtiyacın yok. Çünkü sen çoğu insanın sahip olmadığı ve asla olamayacağı türden özel bir cesarete sahipsin. Ben asla senin içinde yaşayan türden bir iyiliğe sahip olamayacağım. Ama bana bir sürü şey öğrettin. Annemle babam hakkında düşündüğüm o şeylerin çoğu yalandı ve ben kendi yalanlarıma inanıyordum. Seni sevdiğimi benden önce babam fark etti. Sadece bu da değil, seni sevdiğim için beni yargılamadı. Şimdi babamın beni gerçekten sevdiğini anlamaya başladım. Evet beni oğlu olduğum için seviyor ama başka bir erkeği sevdiğim için beni yargılamıyor. Bunun nedeni de babamın iyi bir

insan olması. Tanrım, Dante, onları hiç birer insan olarak görmedim. Gerçekte görmedim. Biliyorsun uzun süre pisliğin teki gibi davrandım. Artık pislik olmak istemiyorum.

Anneme gelince, o biraz sana benziyor. Kim olduğunu ve ne düşündüğünü biliyor çünkü o gerçekten oturup her şey üzerine düşünen biri.

Dante, annem gerçekten iyi, şahane ve cesur bir kadın. Hayatım seni sevdiğim için, yani erkeklerden hoşlandığım için, bir savaşa dönüşecekse annem bu savaşta benimle birlikte savaşacağı için çok şanslıyım.

Biz şanslıyız Dante. Sadece anne babalarımız bizi sevdiği için değil, aynı zamanda iyi insanlar oldukları için de.

Şimdiye kadar bunu hiç düşünmemiştim.

Seni seviyorum Dante. Bu hayatımdaki her şeyi değiştirdi... ve bu çok önemli. Ama bunun ileride yaşayacağım hayat açısından ne anlam taşıdığını bilmiyorum. Bilmediğim çok fazla şey var. Asla bilemeyeceğim çok fazla şey.

On Bir

TELEFONDA DANTE'NİN SESİNİ DUYDUM. "SELAM" DEDİ.

"Selam."

"Ben pisliğin tekiyim. Ben... gerçekten... dün akşam beş yaşında bir çocuk gibi davrandım. Bazen bana ne oluyor bilmiyorum. Bazen karmakarışık bir duygu yumağından ibaretmişim gibi geliyor ve bu yumağı nasıl çözeceğimi bilmiyorum."

"Sen gerçek bir şairsin," dedim. "Şair gibi konuşuyorsun. Şair gibi düşünüyorsun. Sende bir problem yok Dante. Annen ve baban seninle eğleniyordu, belki bir şey de anlatmaya çalışıyorlardı ama sonuçta şaka yapıyorlardı."

"Biliyorum, ben aslında, bilmiyorum. Beni incitmek istemediklerini biliyorum, senin de öyle. Espriden anladığımı da biliyorum ama bazen bu espri anlayışı beni terk edip gidiyor. Sen bir tür aziz olduğumu falan düşünüyorsun. Oysa değilim Ari. Ben aziz değilim."

"Aziz olduğunu düşünmüyorum. Azizlerin erkeklerle seviştiğini sanmam. Ama bazen bir tür melek olduğunu düşündüğüm oluyor."

"Melekler de diğer erkeklerle sevişmez."

"Eh, belki bazıları sevişiyordur."

"Melek de değilim aziz de. Ben sadece Dante'yim."

"Bana uyar. Gelebilir miyim? Bacaklı'yı da pikaba koyup getirebilirim aslında."

"Harika olur."

"'Harika' kelimesi içimde yaşıyor mu? Yaşadığına dair bir bilgi gelmedi de."

Telefonu kapattım. Bacaklı'yı kucaklayıp pikabın ön tarafına oturtmam gerekti. Bacaklı Danteler'e giderken yüzümü yalayıp durdu. Evrenin gizemlerinden biri de köpeklerin neden durmadan dudaklarınızı yalamaya çalıştığı.

DANTELER'E VARDIĞIMDA BACAĞI'YI KUCAKLAYIP kaldırıma bıraktım. Verandanın basamaklarını sorun yaşamadan çıktı ve orada oturmakta olan Dante'nin yüzünü yaladı.

"Bu sabah annemden azar işittim. Bütün batı yarıkürede kimse bu kadın gibi ders veremez. 'Ayrıca ne kadar önemli ya da önemsiz şeyler de olsalar her hareketinin birtakım neticeler doğuracağını hatırlatmak benim görevim. Hayatta cazibeni kullanarak ilerlemene izin vermeyeceğim çünkü cazibeni kullanarak ilerlemek hile yapmaktır. Yaşamaya değer bir hayatta kestirme yollar yoktur.' Biliyor musun Ari, annem gecenin içinde bir alev gibi, rüzgâr mı çıkmış fırtına mı gelmiş önemli değil çünkü hiçbir fırtına annem olan o alevi söndürecek kadar güçlü değildir."

Ona önemli bir şey söylemek istiyordum ama önemli şeyler söylemeyi bilmiyordum. O yüzden fısıldamakla yetindim, "Dante, bir gün o alev sen olacaksın. Belki de şimdiden olmuşsundur."

"Belki de sen görmek istediğini görüyorsundur."

"Bu bir suç mu?"

"Olabilir Aristo Quintana. Olabilir."

EVE GELDİĞİMDE ANNEM MUTFAKTA GÜVEÇ YAPIYORDU. İki güveç tenceresi hazırlamıştı. Biri kırmızı, biri yeşil. "Bu kadar yemek ne için anne?"

"Ortegalar'a götürüp Lina'ya başsağlığı dileyeceğim."

"Neden biri öldüğü zaman yemek götürülüyor? Bu âdet nereden çıkmış?"

"Baban burada olsa göçmen âdeti derdi."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Bu ülkeye gelen insanların çoğu kendi ülkelerinde geçim sıkıntısı çektiği için geldi. İnsanlar yoksuldu. Biri öldüğü zaman pek çok insan ziyarete gelirdi ve ailelerin onlara ikram edecek hiçbir şeyi olmazdı. Bu da gurur kırıcı bir şeydi. Bu yüzden insanlar uğrayıp yemek bırakırdı, hem yiyeceğini paylaşmak, birlikte yemek yemek gibisi yoktur. Bu cenazeyi bir tür kutlamaya dönüştürür."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Buna hayat deniyor Ari."

Annem sürekli benimle konuşup bir şeyler anlatmaya çalışmıştı ve ben şimdiye dek söylediklerinin hiçbirini dinlememiştim. Şu anda kendimden utanıyordum. Annemin varlığından daima kaçmak istemiştim, bir tutsakmışım gibi. Hep evi terk etmek istemiştim, gidecek bir yerim olduğundan değil, sadece gitmek istediğim için.

Annemin yemekleri alüminyum folyoya sarışını izlerken şimdi onun yanında ne kadar rahat olduğumu düşünüyordum. Zekiydi, ilgi çekiciydi, espriden anlıyordu ve önemsiz şeylerle canını sıkıyor,

gününü mahvetmiyordu. Eskiden başka biri olmamı istediğini düşünürdüm. Aslında başka biri olmamı isteyen o değildi, bendim. Annem beni zorluyor, bana meydan okuyordu. Bense bundan hoşlanmıyordum. Ama bunu moralimi bozmak istediği için yapmıyordu. Bazı açılardan Dante'nin annesi gibiydi. İkisi de oğullarının düzgün birer insan olmasını istiyordu ve bu uğurda ellerinden geleni yapacaklardı. Ayrıca bunu başaramadığımız zamanlarda bizi kesin uyaracaklardı.

Yapmam gereken ödevlerim vardı ama Ortegar'a başsağlığı dilemek için annemle gitmeye karar verdim. "Cenaze yarın olduğu halde neden bu akşam gidiyoruz?"

"Çünkü," dedi annem, "yas tutanları sevgimizle sarmalamak bizim geleneğimizdir. Kendilerini avutulamaz hissettiklerinde varlığımız onlara teselli olur. Bu da önemli bir şeydir."

Babam bizi Ortegar'a bırakırken cenazelere katılmanın önemi dair bir teorisi olduğunu söyledi. "Cenazeler," dedi, "düğünlerden çok daha önemlidir. İnsanlar oğullarının düğününe katılıp katılmadığını hatırlamaz ama annelerinin cenazesine gitmediğinizi hatırlarlar. En çok ihtiyaçları olduğu zaman yanlarında durmadığınız için derinden incinirler. Ayrıca bir cenazeye gittiğimizde sadece ölünün yasını tutmayıp aynı zamanda hayatını kutladığımızı da unutmamak gerek."

Arka koltukta oturuyordum, annem başını çevirip bana göz kırptı. "Baban düğünlere katılma konusunda iyi değildir. Ama cenazeler söz konusu olduğunda hiç devamsızlık yapmaz."

Babam kahkahaya benzer bir ses çıkardı. "Liliana, hiç öğretmen gibi konuştuğunu söyleyen oldu mu?"

"Belki de öğretmen olduğum içindir. Diğer yandan kocam askeriye on sekiz yıl önce emekli olduğu halde hâlâ ordudaymış gibi küfür eder."

"O kadar çok küfür etmiyorum Lilly."

"Çok konuşmuyorsun da ondan."

Şakalaşıyorlardı, tıpkı bazen Dante'yle konuşurken yaptığımız gibi.

"Anlamadığın şu ki küfür etmek benim için yetişkinken de Ari'nin yaşındayken olduğu kadar eğlenceli. Hâlâ çocuk kalan tek parçam bu. İçimde çok fazla yetişkin var. Vietnam içimdeki çocuğun büyük kısmını öldürdü. Ama o çocuğun küçük bir parçası hâlâ içimde yaşıyor ve o çocuk küfür etmeye bayılıyor."

"Bu şimdiye kadar duyduğum en etkileyici küfretme gerekçelerinden biri." Annemin gözleri yaşlarla doluydu. "Savaştan hiç bahsetmiyorsun. Bunu daha sık yapmalısın. Kendin için değilse bile benim için."

"Deniyorum Lilly. Gerçekten deniyorum. Biliyorsun, savaştan önce de pek konuşkan biri değildim. Ama dinlemeyi iyi bilirim."

"Evet, bu doğru," dedi annem. Gözlerindeki yaşları sildi. "Tam senin hakkında bilinmesi gereken ne varsa bildiğimi düşündüğüm zaman beni şaşırtmayı başarıyorsun. Bence bu çok manipülatif. Beni kendine yeni baştan âşık ediyorsun."

Babamın yüzünü göremiyordum ama sırttığını biliyordum.

Küçük bir araba yolculuğunda ana babanız hakkında bildiğiniz ama *aslında bilmediğiniz* bir şeyi öğreniyorsunuz. Otuz beş yıl birbirlerine âşık kalmayı başardıklarını öğreniyorsunuz. Hep evliliklerde taraflardan birinin diğerini daha çok sevdiğini duyardım. Bunu nasıl bilebilirsiniz ki? Eh, galiba pek çok evlilikte eşlerden birinin daha çok sevdiği, diğerininse pek o kadar iplemediği açıkça belli oluyordu. Ama annemle babamın evliliğinde durumun eşit olduğunu söyleyebilirdim.

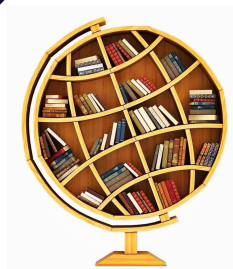
Peki insanoğlunun aşkı ölçülebilen bir şeymiş gibi ölçmek istemesine ne demeli?

Dostluğun Ülkesinde

Her insan –her birimiz– bir ülke gibidir. Kendinizi korumak, diğerlerini dışarıda tutmak için etrafınıza duvarlar örebilirsiniz, kimsenin sizi ziyaret etmesine izin vermez, kimseyi içeri almaz, kimsenin sahip olduğunuz hazinelerin güzelliğini görmesine müsaade etmezsiniz.

Duvarlar örmek yalnız ve kederli bir hayata neden olabilir. Oysa insanlara vize verip onlara sunacağımız zenginliği kendi gözleriyle görmeleri için içeri de alabiliriz. Sizi ziyarete gelenleri acınızı ve hayatta kalmanızı sağlayan cesaretinizi görmeleri için içeri alabilirsiniz.

Diğer insanları içeri almak –ülkenizi görmelerine izin vermek– mutluluğun anahtarıdır.

KÜÇÜK BİR ÇOCUKKEN İNSANLARLA DOLU BİR ODAYA girdiğimde içeride kaç kişi olduğunu sayardım. Tekrar tekrar sayardım ve bunu neden yaptığımı bilmezdim. İnsanları sayarak çok fazla zaman harcardım ve bunu amaçsızca yapardım. Belki de insanları insan olarak değil de sayı olarak görüyordum. İnsanları anlamıyordum ve ben de bir insan olduğum halde onlardan uzak yaşıyordum. Ortegar'ın evine vardığımızda hiç neden yokken bunları düşünüyordum. Evin insanlarla dolu olacağını ve bu insanların sayı değil insan olduğunu biliyordum, kalbi olan insanlar olduklarını da biliyordum. Onları buraya getiren de kalpleriydi.

Yemek tabaklarından birini taşıyordum, diğerini de babam taşıyordu. Sanırım ikimizin yüzünde de *Aman düşüreyim deme* diyen o ifade vardı.

Bayan Ortega kapıyı açtığında annemi gerçekten sevdiği ortadaydı. Anneme sarılıp omzunda ağladı. "Affedersin" dedi.

"Af dileyecek ne varmış?" dedi annem. "Yılbaşı partisinde değiliz, oğlunu kaybettin."

Bayan Ortega gülümseyerek kendini toparlamaya çalıştı. "Çiçekler için teşekkür ederim Lilly, çok düşüncelisin. Hep çok düşünceliydin. Gelmene çok sevindim." Peşinden oturma odasına girdik, Bayan Ortega annemin güveçlerini koymamız için yemek masasında yer açtı. Sonra bana bakıp başını iki yana salladı. "Annenin arkadaşlarının sana iltifat etmesinden nefret ettiğini biliyorum. Ama çok yakışıklı bir genç adam olduğunu söylemek zorundayım." Pek çok yetişkin, görünüşümle ilgili bir şeyler söylerdi, bunu hep çok

ilginç bulurdum. Doğuştan sahip olduğum yüzle ilgilendiğim yoktu. Hem bu iyi biri olduğumu göstermezdi. Kötü biri olduğumu da göstermezdi.

“Ayrıca tıpkı babama benziyorum” dedim.

“Ayrıca tıpkı babana benziyorsun” dedi Bayan Ortega. “Ama gözlerini annenden almışsın.”

Kendimi garip hissettim, ne diyeceğimi de bilemediğimden, “Çektiğiniz acıdan dolayı çok üzgünüm” deyiverdim.

Bayan Ortega yine ağlamaya başladı. Yeniden ağlamasına neden olduğum için kendimi suçlu hissettim. “Aslında demek istediğim... Ben, zaten hep yanlış şeyler söylerim.”

Bayan Ortega ağlamayı kesti. Başını iki yana sallayarak bana gülümsedi. “Ah Ari, kendine karşı bu kadar sert olma. Sen yanlış bir şey söylemedin.” Beni yanağımdan öptü. “Sen de annen kadar düşüncelisin.”

Benim yaşımda kimse yoktu. Ortalıkta koşuşan bir sürü küçük çocuk vardı, mutlu göründükleri için beni gülümsetiyorlardı. Ortogonaların kızlarından ikisi oradaydı, ikisi de benden büyüktü. O kadar büyük değillerdi, sadece beni umursamayacak kadar. Tıpkı benim de onları umursamadığım gibi. Bir de Cassandra vardı. En küçükleri oydu. Benim yaşımdaydı, okula birlikte gittiğimiz söylenebilirdi ama “birlikte” kelimesi bizim durumumuza pek uymuyordu.

Cassandra benden nefret ediyordu. Ben de ondan nefret ediyordum. Birbirinden hoşlaşmayanlar derneği gibiydik, gerçi “hoşlaşmamak” diye bir kelime olup olmadığından emin değildim. Karşı karşıya gelmeyelim de yüzündeki küçümsemeyi görmeyeyim diye dua ediyordum. Cassandra’nın güzelliği de üstünlük taslamasını kolaylaştırıyordu. Onu ortalarda görmeyince rahatlardım.

Bir süre sonra annemin arkadaşlarının, “Ari, ne ara koca adam oldun?” diye sormasından sıkıldım. Böyle durumları iyi idare edebiliyordum ama bu soruyu elli kez duyduktan sonra içimdeki ukala, *Dün. Evet, galiba dün oldum. Uyanıp aynaya baktım ki ne göreyim, koca adam olmuşum!* demek istiyordu. Tanımadığım birilerinden –güzel bir şekilde– bahseden insanların konuşmalarını dinlemek-

ten sıkılmaya başlamıştım. Bir kâğıt tabağa yiyecek doldurduktan sonra oturup görünmez olabileceğim bir yer aradım. O anda Bayan Ortega yanıma geldi.

“Cassandra avluda. Belki bir arkadaşına ihtiyacı vardır.” Cassandra’nın gerçekten bir arkadaşına ihtiyacı olabilirdi ama benim yanımda olmaksızın bir farenin arkadaşlığını tercih ederdi diye düşünüyordum; gerçekten büyük bir farenin, hatta hastalık taşıyan büyük bir farenin. Boş bir tüfekte savaşa giriyormuşum gibi hissediyordum, intihar saldırısı gibi falan. Bayan Ortega yüzümdeki ifadeyi fark etti. “Ari, birbirinizden pek hoşlanmadığınızı biliyorum. Ama onu orada yapayalnız görmek hiç hoşuma gitmiyor. Belki sen üzüntüsünü dağıtabilirsin.”

“Ya bana vurursa?” dedim. Tanrım, bunu gerçekten dedim.

Hiç değilse Bayan Ortega’yı güldürmüş oldum. “Sana vurursa hastane masraflarını ben karşılayacağım.” Hâlâ gülüyordu ve birini güldürmek ağlatmaktan daha iyiydi. Nazikçe arka kapıyı işaret etti.

Bitkilerle, mobilyalarla ve lambalarla daha çok açık havada bir oturma odasına benzeyen avluya çıktım. Cassandra’nın orada oturduğunu gördüm. Acıklı bir romandan fırlamış bir karakteri andırıyordu, bir keder denizinde yaşamaya mahkûm edilmiş yalnız biri.

Cassandra’nın oturduğu dış mekân koltuğunun yanında son derece rahat görünen minderli bir sandalye vardı. Cassandra insanı korkutacak kadar güzeldi. Ela gözlerini üstünüze dikse onun evinde gezinen bir *cucaracha*’ymışsınız ve birazdan üstünüze basıp sizi bu sefil hayattan kurtaracakmış gibi hissederdiniz. “Oturmamda sakınca var mı?”

Cassandra daldığı düşüncelerden sıyrılıp bana az önce bahsettiğim o bakışlarla baktı. “Burada ne arıyorsun?”

“Annemlerle birlikte geldim.”

“Eh, insanın hiç arkadaşı olmadığına ana babasıyla takılmaya razı oluyor herhalde.”

“Annemlerle takılmayı seviyorum. Zeki ve ilginçler, oysa Austin Lisesi’ne giden götlerin çoğu için bunu söylemek pek mümkün değil.”

"Peki sen o götlerden biri değil misin? Sanırım bütün götler birbirinden hoşlanmıyor." Üstün biri olabilirdi ama bu diğer insanlara nefes aldıkları için özür dilemeleri gerekiyormuş gibi hissettirmeye bir gerekçe değildi. "Neden bu kadar küçümseyerek bakıyorsun?"

"Benden nefret ettiğin gerçeğini kabullenip orada bırakmalıydım."

"Senden nefret ettiğim için özür dilememi mi istiyorsun?"

"Bana özür borçlu değilsin. Ben de sana borçlu değilim."

Başını çevirdi. Bu tavır bana pek yapmacık geldi. Aktrist falan gibiydi. Hakkımda hissettiklerinin gerçek olmadığına inanmak mümkün değildi. Öyle bir gerçektir ki.

"Sen küçük bir oğlansın. Küçük oğlanlardan hoşlanmam. Yetişkinleri tercih ederim."

"On iki yaşından beri yetişkin olduğunu unutmuşum. Belki merhametten yoksun olmanın nedeni de budur. Yetişkinler gibi sen de empati kuramıyorsun."

"Teşekkürler Doktor Freud. Psikiyatri çalışmalarına ne zaman başladın sahi? Benim de birkaç gözlemim var. Kendini erkek gibi hissetmeni sağladığı için kavga ediyorsun. Ayrıca zekânı fazla abartıyorsun."

"O kadar zeki olduğumu sanmıyorum."

"Eh, düşünceli olduğun kesinlikle söylenemez. İnsanları üzüyorsun. Gina ve Susie'yi üzdün, oysa senden gerçekten hoşlanıyorlar. Seninle arkadaş olmaya çalışıyorlar ama senin umursadığın bile yok. Susie'nin bir teorisi var. Senin hiç de kibirli olmadığını söylüyor. Sadece kendinden nefret ediyorsun."

"Eh, belki ediyordumdur."

"Kendinden nefret etmen için pek çok neden var. Listene eklemen için birkaç tanesini söyleyebilirim."

"Zahmet etme. Beni tanımayan biri olarak hakkımda her şeyi biliyor gibisin."

"Birini tanımak için illa etkileşimde bulunman gerekmiyor. Okulda bana hiç selam vermediğini biliyor musun?"

"Sen de Bayan Sempatik sayılmazsın. Bana her an tokatlayabilirmiş gibi bakıyorsun. Ama sen zaten herkese öyle bakıyorsun."

"Evime gelip bana hakaret edebileceğini mi sanıyorsun? Siktir git."

Sen de siktir git Cassandra dememek için kendimi tuttum. "İnsanların seni sindirmesine izin verirsen işin bitti demektir. Sen nesin biliyor musun Cassandra? Sen bir katilsin. Bakışlarını silah olarak kullanıyorsun. Kız kılığına girmiş dolu bir silahsın sen."

"Hakkımda tek bir şey bildiğin yok. Kaybetmenin ne demek olduğuna dair hiçbir fikrin yok. Abimi daha yeni kaybettim ve o kanserden ölmedi. AIDS'ten öldü, Bayan Alvidrez sayesinde pek çok kişi bunu zaten biliyor. Abimi son kez San Francisco'da bir hastanede gördüm. Onu tanıyamadım bile. Zaten ölmüş gibiydi. Abim bana hep değerli olduğumu hissettirirdi." Ağlıyordu, hem de huçkır huçkır ağlıyordu, abisini kaybettiği için ağlıyordu, öfkesinden ağlıyordu, acı çektiği için ağlıyordu ve bu gözyaşları *Bir daha kimsenin beni incitmesine izin vermeyeceğim, buna asla izin vermeyeceğim* diyordu.

"Ölmekte olan bir abinin karşısında elinden hiçbir şeyin gelmemesi ne demek biliyor musun? Abim zeki ve cesur biriydi... ve geydi, bu da erkek olmadığı anlamına geliyordu. Hatta insan bile. Öürse ölsün. Senin gibilerin umurunda bile değil. Abim gibi adamların sırf doğdukları için neler çekmek zorunda kaldıklarından hiç haberin yok. Abimin nasıl bir cesarete sahip olduğunu asla anlayamazsın."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü heteroseksüel erkekler duygusuz pisliklerdir."

Bunu söylemeyi düşünmemiştim, ağzımdan çıkıverdi. "Heteroseksüel olduğumu nereden biliyorsun?"

Cassandra bana baktı. Şaşkın gözlerle beni süzdü, hiçbir şey söylemedi, söyleyemedi, ama yüzünde o soru vardı.

"Benim gey olmadığımı nereden biliyorsun?" Bir yanım bunu söylediğime memnundu, diğer bir yanım ise pişmanlık duyuyordu. "Cassandra, ben geyim. On yedi yaşımdayım... ve korkuyorum." Aramızdaki sessizlik sonsuza kadar sürecek gibiydi. "Affedersin," dedim. "Sana söylemeye niyetim yoktu. Ağzımdan çıkıverdi. Affedersin, ben..."

"Şş" diye fısıldadı. O sert tavırları yok olmuş gibiydi. Sonra daha önce hiç görmediğim yumuşak bakışlarla bana baktı. Ve fısıldadı. "Belki bana söylememen gerekiyordu. Çünkü bu tür şeyleri sadece güvendiğin kişilere söylersin ve bana güvenmen için bir neden yok. Ama söyledin. Ben de duydum. Artık duymamış gibi yapamam." Galiba söyleyecek doğru şeyi bulmaya çalışıyordu ama doğru şey diye bir şey yoktu. "Sanırım bu çok şeyi açıklıyor," dedi. "Ah Tanrım. Ah Tanrım, ben pisliğin tekiyim." Sonra yine ağlamaya başladı, gerçekten ağlıyordu. "Ari, ben, ah Tanrım, ben bir pisliğim. Ben..."

"Hey hey beni dinle. Yapma. Öyle söyleme. Sen pislik değilsin. Gerçekten değilsin. Bunu sadece birkaç kişi biliyor. Beş kişi. Seninle altı oldu. Ve şimdi sana söylediğim için taşıman gereken bir yük daha yüklemişim gibi hissediyorum. Ve bunu istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Bütün gey aktivistler sessizliğin ölüme eşit olduğunu söylüyor ama benim için sessizlik, en azından şimdilik, hayatta kalmaya eşit."

Cassandra bana bakmaya devam ediyordu. Beni inceliyordu. Artık ağlamıyordu. Gülümsemeye çalıştı, sonra da, "Ayağa kalk" dedi.

"Ne?"

"Ayağa kalk dedim."

Yüzümde neredeyse alaycı bir şaşkınlıkla ona baktım. "Tamam, madem istiyorsun." Ayağa kalktım, Cassandra bana sarıldı. Omzumda ağlamaya başladı. Ben de ona sarılıp ağlamasına izin verdim. Ne kadar ağladı bilmiyorum ama bana kalırsa sonsuza dek omzumda ağlayabilirdi, içindeki acıyı boşaltması için sonsuza kadar orada kalmamız gerekse bile değerd.

Ağlaması bitince beni yanağımdan öptü. Sonra oturup yiyecek dolu tabağıma baktı ve "Bunu yiyecek misin?" dedi.

"Alabilirsin."

Tabağı aldı. "Açlıktan ölüyorum."

Yiyeceklere yumulduğunu söyleyebilirim. Kendimi tutamayıp gülmeye başladım.

"Ne var? Komik olan nedir?"

"Bu kadar güzel bir kız, yemeğe erkek gibi girişsin."

Cassandra bana küçümseyen gözlerle, adeta şakalaşır gibi şöyle bir baktı. "Bir sürü şeyi erkek gibi yapabiliyorum. Bir beyzbol topuna erkek gibi vurabiliyorum ve senden daha iyi vuruş yapabildiğime bahse girerim."

"Eh, beyzbol oynamadığım düşünülürse çıta yerlerde sayılır."

Cassandra gülümsedi. "Aklıma bir fikir geldi."

"Neymiş?"

"Neden bir centilmenlik yapıp..."

"Sanırım centilmen olmadığım konusunda anlaşmıştık." Evet, gülümsüyordum.

O da benim gibi kendini beğenmişçe gülümsedi. "Doğru. Ama oyunun kuralları değişti ve şimdi sende gerçekten potansiyel olduğunu görüyorum. Bu da yeni stratejiler geliştirmeyi gerektiriyor."

"Yeni stratejiler mi?" Bu beni gerçekten gülümsetti.

"Kesinlikle. Yani dediğim gibi, neden bir centilmenlik yapıp bize iki tabak yiyecek daha getirmiyorsun?"

Başımı iki yana sallayarak içeri yollandım. Kapıyı açarken dönüp sordum, "Her zaman böyle patronluk taslar mısın?"

"Her zaman," dedi. "Bu en iyi olduğum konulardan biridir."

"Eh, bir meziyet üzerinde ne kadar çalışırsak o kadar başarılı oluruz."

İçeri girerken Cassandra'nın güldüğünü duyabiliyordum.

Cassandra'yla uzun süre konuştuk. Bana dayakçı babasını, gey olduğunu söylediği zaman abisini nasıl dövdüğünü ve bunun annesiyle babasının evliliğinin sonu olduğunu anlattı. Babası evi terk ettiği zaman on iki yaşında olduğunu söyledi.

Babasının bir ilişkisi olduğunu öğrenince annesinin onu nasıl soyup soğana çevirdiğini anlatırken gülüyordu. Babasını ispiyonlayan da Bayan Alvidrez'den başkası değildi.

Yalnız bir hayat sürmüştü. Ama onu dinlerken kendine acıdığına dair bir hisse kapılmadım. Zamanını kendine acıyarak heba etmemişti. Benimse tek yaptığım bu olmuştu.

"Demek Dante adında bir erkek arkadaşın var."

"Evet. 'Erkek arkadaş' lafı bana hâlâ çok tuhaf geliyor. Ama ona başka ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Onu seviyor musun?"

"Ona deliriyorum. Birine âşık olmanın bir tür delilik olduğunu anladım. Sen hiç âşık oldun mu?"

"Az daha oluyordum. Az daha uçurumdan düşüyordum."

"Ne oldu peki?"

"Benden büyüktü. Üniversiteye gidiyordu. Ben kendimi kadın olarak görüyordum. Oysa o bana küçük bir kız gözüyle bakıyordu. Kendini adam gibi görüyordu. Ben onu oğlan gibi görüyordum. Felakete sürüklendiğimi bildiğim için beni bir daha aramamasını söyledim."

"Aferin sana Cassandra Ortega. İyi yapmışsın."

Ortegalar'ın evinden ayrılırken Bayan Ortega ve Cassandra bizi arabaya kadar geçirdi. Annemle babam cenazeyle ilgili bazı son dakika ayrıntılarından bahsettiği için hazırlıklara annemin de dahil olduğunu anladım. Cassandra ve ben geriden geliyorduk.

"Cassandra, hafızan iyi midir?"

"Neredeyse fotografik."

"Bir de utanmadan soruyorum. Öyleyse telefon numaramı verirsem onu fotografik beynine yazabilirsin." Numaramı verirken rakamları havaya parmağımla çizdim. Cassandra numarayı tekrarladı.

"Tamamdır" dedi.

Babam arabaya binmişti ama annem ve Bayan Ortega hâlâ konuşuyordu.

"Anladığım kadarıyla Gina ve Susie'ye bir şey söylememişsin."

"Hayır, söylemedim."

"Ari, onlara söylemelisin." Sesi yalvarır gibiydi. "Seni asla ele vermezler. Seni gerçekten seviyorlar. Özel hayatını başkalarıyla konuşmaktan hoşlanmadığın için bunu kimseye söyleme gereği duy-

mamanı anlıyorum... kendi iyiliğin için. Ama sana söz veriyorum, Susie ve Gina sana yardım eder, elbette ben de. Bunu bir lütufmuş gibi söylediğim için özür dilerim. Huyum kurusun. Gina ve Susie sadıktır. Onlara güvenebilirsiniz."

Başımı salladım.

"Olur. Aslında onların beni kızdırması, benim de sinir olmam bir oyun haline geldi ve hepimiz bu oyunu oynamaya alıştık. Aslında onlara gösterdiğimin yarısı kadar bile kızmadığımı da biliyorlar. Ama açıkçası onlarla birlikteyken ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi hiç bilmiyorum."

"Öğrenmenin zamanı geldi." Beni yanağımdan öptü. "Öğrenmenin zamanı geldi Aristo Mendoza." Başını iki yana sallayıp duruyordu. Sonra döndü. Eve doğru uzaklaşmasını izledim. Adını fısıldadım. "Cassandra Ortega." Bu isim şimdi benim için eskisinden bambaşka bir anlam taşıyordu. Eskiden adı korkutucu bir şeydi. Şimdiyse yeni bir dünyayı ziyaret etmem için bir davet gibiydi.

İki

YATMADAN ÖNCE GÜNLÜĞÜME BİR ŞEYLER YAZMAK istedim. Günlüğümü çıkarıp bir kalem aldım ve biraz düşündüm. Ne yazmam gerektiğinden emin değildim ama bir şeyler yazmam gerektiğini biliyordum. Belki bu kartograf olmanın bir yoluydu. Kendi yolculuğumun haritasını çıkarıyordum.

Sevgili Dante,

Annem ablamların taşınacağını söylediği zaman üç gün sonra taşınacaklar demişti. Ve hayatın bazen aniden makas değiştirdiğini söylemişti. Bu ifadenin ne anlama geldiğini bilsem de nereden geldiğini ve anlamını ne zaman ve nerede öğendiğimi hatırlamıyorum. Yön değiştirmek anlamına geliyor. Belli bir yönde giderken birden başka bir yöne sapıveriyorsun. Hiç beklemediğin bir şey oluyor, birden her şey değişiyor ve kendini hiç planlamadığın bir yere giderken buluyorsun.

Dante, sen hayatımı ve hayatımın yönünü değiştirdin. Ama bu değişiklik aniden olmadı. Bu akşam Cassandra Ortega'yla konuştum, sana daha önce ondan bahsetmiş miydim hatırlamıyorum. Çünkü ona karşı adeta katıksız bir nefret besliyordum. Ama bu akşam hayatında bir şeyler aniden makas değiştirdi. Nefret ettiğim kız birden hayranlık duyduğum birine dönüştü. Gerçek bir düşman olan, kız gerçek bir dosta dönüştü. Hayatta kimse bir anda arkadaşım olmamıştı. Ama Cassandra birden benim için önemli biri olup çıktı.

Kendimi biraz farklı hissediyorum ama tam olarak nasıl olduğunu bilmiyorum.

Bir zamanlar evrenin bütün sırlarını birinin elinde bulabileceğimi sandırdım.

*Sanırım bu doğru. Ben evrenin bütün sırlarını senin elinde buldum.
Senin elinde Dante.*

*Ama evrenin bütün sırlarını, küçük bir kızdan ziyade kadın sayılacak
bir kız tüm acısıyla omzunda ağladığında da bulabilirsin. Ayrıca kendi
gözyaşlarında dünyada var olan tüm acıları keşfedebilirsin, tabii gözyaş-
larının şarkısını dinlersen.*

*Şanslıysak, eğer çok şanslıysak evren bize hayatta kalmak için ihtiyaç
duyduğumuz insanları gönderir.*

BİR HAFTA. BİR HAFTA SONRA OKUL AÇILIYORDU. "OKUL" kelimesi bir leşin üstünde dönen akbabalar gibi üstümüzde dönüp duruyordu. Günlerden cumartesiydi. Yazın cumartesi günleri o kadar da önem taşımıyordu. Koşuya gittim. Koşudan sonra ter içinde kalmayı daima sevmişimdir.

Sonra verandanın basamaklarına oturup düşündüm. Kendime güldüm. *Ari, bir de hiç hobim yok dersin.*

Annem dışarı çıkıp yanıma oturdu. "Çok yaklaşma anne. Leş gibi kokuyorum."

Annem gülmekle yetindi. "Ben senin altını temizledim."

"İy. İğrenç."

Annem başını iki yana salladı. "Oğulların asla anlayamayacağı bazı şeyler var."

Başımı salladım, sonra aklıma o fikir geldi. "Anne, bugün için bir planın var mı?"

"Hayır," dedi, "ama yemek yapmak istiyorum."

"Harika."

"Neden? Sen de bir şeyler mi yemek istiyorsun?"

"Bir de ukalalığımı nereden aldığımı merak edersin." Hemen konuya girdim. "Anne, öğlen yemeğe arkadaşlarımı davet edebilir miyim?"

Annemin yüzünde o muhteşem ifade belirdi. "Bence harika olur. Ama sen kimsin? Ve oğluma ne yaptın?"

"Ha ha! Eh, sanırım Susie ve Gina'ya kendimden bahsetmeliyim, düşündüm ki onları yemeğe davet edersem belki..."

"Susie ve Gina sürekli seni rahat bırakmadıklarından yakındığın kızlar değil mi? Seninle arkadaş olma cesaretini gösterdikleri için sürekli kendinden uzaklaştırdığın şu kızlar?"

"Mesajını aldım anne." Kendimi pislik gibi hissediyordum. "Galiba anlamaya başladım. Sana tuhaf gelebilir. Ama birinci sınıftan beri arkadaşım olmaya en yakın kişi onlar. Artık onları kendimden uzak tutmak istemiyorum. Hem dediğin gibi arkadaşlara ihtiyacım olacak. Dante ve ben bu işin üstesinden tek başımıza gelemeyiz."

"Ari," diye fısıldadı annem. "Gözlerini açıp bu kızların seni ne kadar önemseydiğini göreceğinden umudum kalmamıştı. Seninle gurur duyuyorum."

"Sadece on iki yılını aldı."

"Hiç olmamasından iyidir." Bana bir öpücük gönderdi. "Haklısın. Gerçekten leş gibi kokuyorsun. Duş al. Ben de güzel bir şeyler pişireyim."

Dante'yi arayıp öğlen ne yaptığını sordum.

"Hiç. Yoksa beni yemeğe çıkarmayı mı düşünüyorsun?"

"Annem yemek yapıyor. İçinden gelmiş. İçinden geldiyse ziyafet var demektir."

"Harika! Beni hâlâ seviyor musun?"

"Ammma aptalca bir soru."

"Aptalca değil. Yağmurun altında bir arkadaşınla yürürken arkadaşının *Sence bugün yağmur yağacak mı?* diye sorması aptalcadır. Hamile olduğu her halinden belli olan annem odaya girdiğinde *Anne, otuz yedi yaşındasın. Gerçekten hamile olamazsın, değil mi?* diye sorarsam aptalcadır. İşte bu gerçekten aptalca bir soru olur."

"Tamam, aptalca bir soru değil. Şöyle demem gerekirdi: *Bana cevabını bildiğin sorular sormaya devam et, ben de...*" Nereye varacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Sen de ne?"

"Ben de seni öpeyim. Ama içimden gelmiyormuş gibi öpeyim."

"Bunu kıvrılabileceğini sanmıyorum."

"Nasıl bu kadar eminsin?"

“Çünkü kendimi biliyorum.” Şaka yaptığı zamanlardaki gibi abartılı bir ses tonuyla konuşuyordu. “Çünkü dudaklarını dudaklarım dokundurduğün zaman sende uyandırdığım tutkuya yenik düşeceksin.”

“Sana tek bir şey söyleyeceğim Dante: Ucuz aşk romanları yazma konusunda gelecek vaat ediyorsun.”

“Gerçekten öyle mi dersin? O zaman ben de romanlarımı sana adanım.”

“Görüşürüz. Lütfen gelirken akıllı Dante’yi getir, telefonda konuştuğum dangalak evde kalsın.”

“Tamam, dangalağı burada kırık bir kalple yalnızlık içinde ölme terk ederim.”

Telefonu kapattım. Dante gerçekten bir âlemdi. Kendisiyle dalga geçebilme yeteneğine hayrandım. Ben henüz o beceriye erişmemiştim.

Belki de hiçbir zaman erişemeyecektim.

DERİN BİR NEFES ALDIM VE ARAMAYA KARAR VERDİM. Kafamda buna korkunç arama adını takmıştım. Zaten korktuğum bir sürü şey vardı. Dante'yle tanışmadan önce sabahları uyanmaktan korkardım. Bu gerçekten ürkütücü gelirdi. Cassandra haklıydı. Susie ve Gina'nın gey olduğumu bilmeye hakkı vardı. Bu çok acayipti. Söyleyeceklerimi gerçekten aynanın önünde prova etmiştim. Aynaya bakıp kendimi işaret ederek, "Ari, sen geysin. Şimdi tekrar et: *Ben geyim*" demiştim. Aptalca olduğunu biliyorum ama belki de o kadar aptalca değildi. Ayrıca normalde bunun gibi aptalca şeyler yapan biri değildim çünkü aptallıktan hiç hoşlanmazdım, kelimenin kendisinden bile hoşlanmazdım. Dante her kelimenin saygıyı hak ettiğini söylerdi. Bence bu hayranlık verici bir şeydi. Ama bazen belli kelimelere biraz fazla saygı gösteriyorduk. "Siktir" kelimesi gibi. Bu kelimeye duyduğum saygıyı yitirmeyi gerçekten istemiyordum. Ya da belki bu kelimeyi kullanmak için ona saygı duymam gerekmiyordu. Babam olsa hangi tarafta yer alacağını biliyordum. Annemin ne düşüneceğine dair tahminde bulunmama bile gerek yoktu.

Bütün bunları korkunç aramayı geciktirmek için düşündüğümü biliyordum. *Ari, onlara söylemelisin.* Cassandra'nın sesi kafamdaydı. Harika, gerçekten harika. Kafamda yaşayan bir ses daha.

Telefon rehberinden Susie'nin numarasını buldum. Telefonun çaldığını duydum, sonra da Susie'nin sesini. "Susie? Ben Ari."

"Ari? Aristo Mendoza, Susie Byrd'ü mü arıyor? Biri beni çimdiklesin."

"Kes şunu. Amma abarttın. Seni birinci sınıftan beri tanıyorum."

"Çok güzel bir noktaya değindin. Beni birinci sınıftan beri tanıyorsun. Ve tek bir kez bile sesini telefonda duymadım."

"Seni telefon etmekten alıkoyan neydi peki?"

"Sen Ari. Beni alıkoyan sendin. *Ah, Ari'yi bir arayayım, bakalım neler çeviriyor?*"

"Tamam tamam anladım." Sonra içimdeki ukala devreye girdi. "Ee Susie, neler çeviriyorsun bakalım?"

"Ah, hiçbir şey. Oturmuş arkadaşım Ari arasın diye bekliyor, nihayet beni arayacağı gün bugün olsun diye dualar ediyordum." Sonra gülmeye başladı, kendini biraz fazla komik buluyordu anlaşılan.

"Susie, kafamı bozmaya başlıyorsun."

"Keşke bana bunu her söylediğinde kenara beş sent atsaydım."

"Seni aramak için on iki yıl bekledim diye özür dilememi mi istiyorsun?" *Hassiktir* dedim içimden. Hiç de iyi bir yaklaşım olmamıştı. Belki de özür dilemek o kadar da kötü bir fikir değildi.

Telefonun diğer ucunda kısa bir sessizlik oldu. "Ari, bana az önce ne dediğinin farkında mısın?"

"Maalesef, ben de söyledikten sonra fark ettim." O zaman söylenecek doğru şeyin ne olduğunu anladım. "Özür dilerim Susie. Dost edinme konusunda iyi değilim. Pek deneyimim de yok. Hem biliyorum ki Gina ve sen beni sırf eğlence olsun diye kızdırmıyordunuz. Gina ve senin için görünmez değildim, oysa görünmez olmak hoşuma gidiyordu. Yalnız kalmak istiyordum. Oysa siz bunu kabul etmiyordunuz. Gina ve sen beni görmeye zaman ayırdığınız için gerçekten mutluyum."

Böyle olacağını biliyordum. Susie ağlıyordu. O böyle yapardı. Gözyaşları adeta hayat tarzının bir parçasıydı. Ağlaması bitsin diye bekledim.

"Yalnızlığın beni üzüyordu Ari. Ayrıca sende bir şey vardı. İnsanlar ülkeler gibidir; ben ve Gina, arkadaşın Dante, hepimiz birer ülkeyiz ve arkadaşın Dante'ye vize vermiş olabilirsin. Ama öyleyse bile sadece tek bir kişiye. Oysa bir kişi yetmez. Arkadaşlara sahip

olmak seyahat etmek gibidir. Gina ve ben ne zaman istersen ülkelerimizi ziyaret etmen için sana vize verdik. Peki *sen* bize ne zaman vize vereceksin Ari? Seni ziyaret etmeyi çok istiyoruz. Güzel ülkeni bize göstermeni çok istiyoruz.” Yeniden ağlamaya başladı.

Ağlaması eskiden canımı sıkardı. Oysa şimdi bu kadar duyarlı olmanın çok tatlı olduğunu düşünüyordum.

Sonra, “Ben de tam bunun için aramıştım,” dedim, “Tüm evrakların incelendiğini ve Ari’nin ülkesine giriş için vizenizin onaylandığını haber vermek istedim. Yalnız, başınıza geleceklerden kendiniz sorumlusunuz.”

Gülümsediğini biliyordum. Onu aradığım için gerçekten mutluydum. Zor olmuştu ama değişmek zaten zor bir şeydi. Hem değişimin kendiliğinden olmadığını, olması için uğraşmak gerektiğini anlamaya başlamıştım.

“Dinle, Gina ve seni bugün öğle yemeğine davet edecektim. Son dakikada haber vermiş gibi olduğumu biliyorum, belki de işin vardır ve...”

Beni anında susturdu. “Geliyoruz. Tabii ki geliyoruz.”

“Ama daha Gina’yla konuşmadın. İşi olmadığını nereden biliyorsun?”

“İnan işi yoktur.” Bir an sustuktan sonra devam etti. “Samimiyetini sorgulamak gibi bir niyetim yok ama içimde bir şeyin peşinde olduğuna dair bir his var Ari.”

“Belki de öyledir. Ama kumpas peşinde değilim.”

“Kumpas. Bu kelimeyi severim.”

“Sevdiğini biliyorum. Beni bu kelimeyle tanıştıran sendin.”

Bir kahkaha attı.

“On ikide bekliyorum. Evimi biliyorsun.”

Telefonu kapattım. Titrediğimi fark ettim. Ne yaptığımı bilmiyordum. Eski Ari asla böyle davranmazdı. Ama eski Ari artık yok oluyordu, bazı parçalarını geride bıraktığını bilsem de. Dönüşmekte olduğum Ari ise henüz tam olarak gelmemiştii. Titremem bir türlü geçmiyordu. Korkuyordum. Tüm bunlarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Bir an paniğe kapıldım, nefes alamıyordum. Midem bulanıyordu, banyoya koşup kustum.

Derin bir nefes aldım. Sonra bir kez daha. Bir kez daha. Kendime her şeyin yoluna gireceğini söyleyip duruyordum.

Doğru olanı yapıyordum. Hayatımı başkalarının eline bırakmıyordum. Bunun Cassandra, Susie ya da Gina'yla bir ilgisi yoktu. Ama en derinimde tüm hayatımın başkalarının eline kalacağını zaten biliyordum. İçimde bir öfke hissedince tekrar titremeye başladım ve acaba deprem olduğunda toprak da böyle mi hissediyor diye düşündüm. Ama sonra *Hayır hayır dedim patlamak üzere olan bir volkan böyle hisseder*. Başım dönüyor, midem bulanıyordu, kendimi midemde ne kaldıysa klozete kusarken buldum. Neden bilmem ağlıyordum, ağlıyordum ve kendime engel olamıyordum, olmak istemiyordum.

Sonra hiçbir şey hissetmedim ve bir şey hissetmek istedim, o yüzden Dante'nin adını fısıldadım ve tekrar bir şeyler hissetmeye başladım. Bir an başka biri ya da kendimin bir başka versiyonu olmak istedim, kızlardan hoşlanan, dünyanın bir parçası olmanın nasıl bir şey olduğunu bilen, onun sadece bir köşesinde yaşamayan biri. Ama o adam olsaydım Dante'yi bu şekilde sevmezdim, bu aşk hayatta yaşadığım en güzel ve en acı verici şeydi, onsuz yaşamayı asla istemezdim.

Ayrıca genç olmam, on yedime yeni girmiş olmam umurumda değildi, birinin bu tür şeyler hissetmek için çok genç olduğumu düşünmesi de umurumda değildi. Çok mu genç? Bunu benim kalbime anlat.

BACAKLI'YLA BİRLİKTE VERANDANIN BASAMAKLARINDA oturuyorduk, Bacaklı artık yavru bir köpek değildi. Eve doğru yürüyen Dante'yi görünce yanına gitti. Dante çömelip onu kucakladı. Bacaklı'ya onu ne kadar sevdiğini tekrar tekrar söylerken gülümsedim.

Dante yanıma oturup sokağı kolağan etti, ortada kimselerin olmadığını görünce de beni yanağımdan öptü.

"Sana anlatacaklarım var." Ona Cassandra'yla aramızda geçenleri anlattım. Önemli hiçbir şeyi atlamadım, Cassandra'nın Gina ve Susie'ye söylemem konusunda haklı olduğunu, onları yemeğe davet ettiğimi ama konuyu, gerçeği, gey olduğumu ya da adına ne demek istiyorsanız onu nasıl açıklayacağımı hiç bilmediğimi söyledim. Bir yandan da gözlerini benden ayırmadan dinleyen Dante'yi izliyordum.

Sözümü bitirince Dante, "Bazen seni sevmek bana acı veriyor," dedi. "Bazen de çok çok mutlu ediyor." Beni sevmenin ona acı çektiğini söylemesi rahatlatıcıydı çünkü onu sevmek de bana acı veriyordu. Bunu bilmek tam olarak pislik sayılmazmışım gibi hissetmemi sağladı. Ayrıca onu mutlu ettiğimi de biliyordum.

"Hem artık Cassandra'dan nefret etme sevdasından vazgeçebilirsin. Durmadan Cassandra şöyle Cassandra böyle diye bahsetmezsin."

"Ondan pek fazla bahsettiğimi hatırlamıyorum."

"Eh, abartıyordum. Ama sana şu Cassandra denen kızla tanışmak istediğimi söylediğimi hatırlıyorum, sen de *Of hayır, ne tanışması demiştin.*"

Tam o anda Gina Navarro'nun Volkswagen'ı evin önünde durdu. Gina ve Susie eve doğru yürürken Dante ayağa kalktı, sonra ikisine de sarıldı. Bu şekilde mi olacaktı? Hassiktir. Dante şimdiden sevgimi gösterme şeklim olmayan bir davranışla çıtayı yükseğe koymuştu bile ama evet, evet, kalkıp ikisine de sarıldım.

Sonra Gina, "Yoksa bir UFO tarafından mı kaçırıldın?" dedi. "Seni değiştirip başka birine, eski halinin daha kibar bir versiyonuna mı çevirdiler?"

Ardından Dante'ye baktı. "Dante, itiraf et. Susie'yle nefret etmeye bayıldığımız gerçek Ari'yi nereye sakladın?"

Doğruca Gina'nın gözlerine baktım ve "Bu doğru değil" dedim. "Benden asla nefret etmedin."

"Haklısın. Ama istedim. Bu sayılmaz mı?"

"Hayır."

"Eh, sen bizden nefret ediyordun ama."

"İstedim ama etmedim."

Gina bir kahkaha atarak bana baktı. "Ama bu sayılır."

"Hiç adil değil. Hem nasıl oluyor? Ne tür bir hesap bu?"

"Şimdiye kadar öğrenmediysen söyleyeyim, kızlar erkeklerden farklı hesap yapar. Biz daha çabuk büyürüz. Erkeklerin hesabı çok basittir, bir artı bir eşittir iki. Kızlarınki teorik matematiktir, doktora yaparken gördüğün türden."

Dante'yi izliyordum, beni savunmak için hiçbir şey söylemiyordu. Bir şey söylesin diye onu dürttüm. "Hiç değilse Gina'nın abartılı iddialarına yanıt versen diyorum."

"Hayır," dedi Dante, "bugün kültürel antropolojiyle ilgileniyorum ve birbirlerini neredeyse on iki yıldır tanıyan ve duygusal bir durağanlığa saplanıp kalmış genç erkeklerle genç kadınları, ayrıca bu insanların duygusal dengeye katkıda bulunan uyum becerilerini geliştirebilmek amacıyla kendi davranışlarını incelemelerini gözlemliyorum. Bir sosyal bilimci olarak rolüme devam edebilmek için tarafsızlığımı korumak zorundayım."

Gina ve Susie bir an bakiştılar, sonra Gina, "Bu çocuğu sevdim" dedi.

Dante'ye baktım. "Tarafsızlık mı? Gina ve Susie'yi kucaklayarak karşıladın. Böylece benim de onları kucaklayacağım yönünde bir beklenti oluşturdun. Ben de Susie ve Gina'yı kucakladım." Susie başını iki yana salladı. "İnsanları kucaklamak seni öldürmez."

"Eh, gelecekte kucaklama beklemeyin. Dante istiyorsa sizi kucaklayabilir. Kendisi fark gözetmeyen bir kucaklama düşkünüdür. Bense kucaklaşmayı özel durumlara saklıyorum, arada sırada meydana gelebilecek anlık duygu patlamaları hariç elbette."

"Özel durumlardan kastın nedir?" Susie kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Doğum günleri, şükran günü, Noel, yılbaşı, sevgililer günü, ki o uyduruk bir gün ama evet sevgililer günü, üzüntü dolu günler -keyifsiz olmak sayılmıyor- ve kutlamayı gerektiren mutluluk dolu günler. İşçi bayramı, dört temmuz ve anma günü kucaklama günü sayılmıyor."

"Anladım." Gina söylediğim her şeyin yanlış olduğunu ve saçma oldukları için kurallarına uymaya hiç niyeti olmadığını belli eden ses tonuyla söylemişti bunu.

"Gerçekten anladın mı Gina? Beni başka birine dönüştüremezsin."

"Aynen Ari."

"Kavga mı ediyoruz?" Susie'nin yüzünde *Hiç mutlu değilim* ifadesi vardı. "Bizi yemeğe davet ettiğine göre bence daha kibar olmalısın. Biz kibar misafirler olacağız, sen de kibar ev sahibi."

"Tarafsız olarak bakmak gerekirse Susie'yle aynı fikirdeyim."

"Kültürel antropoloji için gözlem yapanlar konuşamaz."

"Ah, hiç de değil."

"Hem tarafsız olarak bakmak gerekirse mi? Ciddi misin? Senin tarafsızlığa alerjin var bir kere."

Dante biraz durup düşündü. "Haklısın. Sadece kafa buluyordum. Korkunç bir antropolog olurdum. Ama siz bayım, çok iyi bir antropolog olurdunuz."

Onu öpmek istedim. Bu çocuğu sürekli öpmek istiyordum.

O anda annemin sesini duydum. "Acıkan var mı?"

Elbette annem Gina ve Susie'yi kucakladı. Onları tanımıyor olsa da aslında gayet iyi tanıyordu. Ama onlardan hoşlanıyordu, bazen kadınlar arasında erkeklerde olmayan bir dayanışma oluyordu, bunun nedeni belki de kadınların buna ihtiyaç duyması, erkeklerinse duymamasıydı. Onları izliyordum, birbirlerine karşı gerçekten içten ve doğal bir sevgileri var gibiydi. Belki de anneler mahallenin bütün çocuklarına bir tür sevgi hissettiği için böyleydi. Hem annem Gina ve Susie'nin ana babasını okul toplantılarından, kiliseden, mahalle derneği toplantılarından tanıyordu. Babamla çıktığı yürüyüşlerde durup onlarla konuşur, hal hatır sorardı. Annem iyi bir komşuydu ve sanırım bu, onun için insanları sevmenin bir şekliydi.

Aşkı sadece iki insan arasındaki özel bir şey sanırdım. Yanılmışım.

Annem tabaklarımızı yaptığı *tacolarla*, *sopa de arroz* ve *chile relleño*'larla² doldurdu. Servis yapmayı bitirdikten sonra, "Ben konuşacaklarınıza mani olmayayım," dedi. Sonra bana baktı. "Baban gelince onunla yerim."

Susie başını iki yana salladı. "Bizimle yemelisiniz. Kalmanızı istiyoruz."

"Fazlalık gibi hissetmek istemem. Rahat konuşmanızı engellemek de istemem."

"Anne, burada olmanı istiyorum." Sanırım yüzümün ifadesinden gerçekten kalıp bizimle yemesini istediğimi –ve buna ihtiyacım olduğunu– anladı.

Gülümsedikten sonra kendine bir tabak doldurup Susie ve Dante'nin arasındaki boş sandalyeye oturdu.

"Aman Tanrım!" Gina bir çatal dolusu chile relleño'yu ağzına atmıştı. "Harika!" O esnada hepimiz yemeye koyulmuştuk.

"Bayan Mendoza, bunun tarifini anneme vermelisiniz."

"Dante, annenin tarifi bildiğine eminim."

"Hayır, bilmiyor. Onunkinin tadı böyle değil." Sonra anneme baktı. "Ama böyle dediğimi ona söylemeyin. Sadece onu davet edip yanında pişirin. O zaman izleyebilir."

"Bu kadar aşikâr bir taktikle annene hakaret edemem. Ayrıca

2. *Ísp.* Pirinç çorbası ve biber dolması anlamında (yay.n.)

anneninin iyi bir aşçı olduğundan eminim.”

“İyi bir aşçıyla şef arasında fark var.” Dante söylediği şeyden pek gurur duyuyordu.

Annem kendini tutamayıp Dante’nin saçını okşadı. “Gerçekten büyüleyici birisin Dante. İşte buna hiç şüphe yok.”

Herkes annemin yemeklerine odaklanıp kendini tıkmaya vermişken birden konuya gireyim de o korkunç ifşa konuşmasını yapıp kurtulayım diye düşündüm. Susie ve Gina’ya döndüm. “Susie, bana neler çevirdiğimi sormuştun ya hani? Eh, gerçekten bir şeyler çeviriyorum.” Midemde yine o hissi duydum, bir yanım başka bir yanımla savaşıyor, bir yanım konuşmak isterken diğer bir yanım şimdiye dek öğrendiğim tüm sözcükleri unutup kıramayacağım bir sessizlikte yaşamak istiyordu. Boğazımı temizledim. “Size söylemem gereken bir şey var.” Kalp atışlarım yavaşlıyordu. “Susie. Gina.” Sonra kelimeler boğazıma takıldı.

Susie bana bakıp duruyordu. “Yüzündeki bu ciddi ifade hiç hoşuma gitmedi Ari.”

“Bana bir saniye müsaade et.” Omzumda annemin elini hissettim, sırf annemin elini hissetmek bile biraz kendime gelmemi sağladı.

Susie’nin yüzünde kocaman bir soru işareti vardı. “İyi olduğuna emin misin Ari?”

“Evet,” dedim. “Sizi bugün asıl neden çağırdığımı söylemedim. Söyleyeceğim şey sizin için o kadar da önemli olmayabilir ama anlıyorum ki benim için sandığımdan da önemli.” Sonra kendimle yüksek sesle konuşmaya başladım. “Kes şunu Ari. Hadi söyle artık.”

Susie’nin başını iki yana sallayarak güldüğünü gördüm.

“Susie? Gina? Size Dante Quintana’yı takdim etmek istiyorum. Kendisi benim erkek arkadaşım olur, onu seviyorum. Aşk hakkında fazla bilgim olmadığını biliyorum ama aşka dair ne öğrendiysem annemden ve Dante’den öğrendim.”

Susie Byrd gözyaşı musluklarını açtı. Bunu bekliyordum.

Ama Gina ağlamıyordu. “Söyleyecek iki şeyim var,” dedi. “Birincisi söylediğin şeyin o kadar önemli olduğunu düşünmüyorum çünkü bence gey olmak çok da önemli bir şey değil ama senin için

çok önemli olduğunu biliyorum, az önce ne kadar zorlandığına tanık oldum, bu yüzden de benim gözümde çok cesursun. İkincisi de erkekler konusunda benden daha zevklisin."

Annem belki de ondan hiç duymadığım bir kahkaha patlatınca hepimiz gülmeye başladık.

Susie anneme baktı. "Anlaşılan siz bunu anlayışla karşılıyorsunuz Bayan Mendoza."

"O benim oğlum Susie. Jaime ve ben daima ana babalığın kutsal bir görev olduğuna inandık. İşler zorlaştı diye bu görevden asla çekilmeyeceğiz.

"Kız kardeşim Ophelia lezbiyendi. Ailem onu yüzüstü bıraktı. Ama Jaime ve ben onu seviyorduk. Jaime'nin Ophelia'yı kendi kardeşlerinden bile çok sevdiğini biliyorum. Ben de kocam ve çocuklarımdan sonra kimseyi Ophelia kadar sevmedim."

Gülümsedi. Annemi bir-iki kez ders verirken izlemiştim ve bu gülümseyişi tanıyordum. Öğretmen rolüne girmek üzere olduğunu anladım. Tamamen kendine hâkim, tetikte ve otoriter bir tavırla, "Gina? Susie?" dedi, "Size şimdiye dek kimseye söylemediğim bir şey söyleyeceğim. Bir itirafta bulunacağım: BEN HETEROSEKSÜEL BİR KADINIM."

Gina ve Susie önce anneme, sonra birbirlerine baktılar, sonra da kahkahayı patlattılar. "Bayan Mendoza, çok âlemsiniz."

Kendisi de güldüğü halde annem, "Bu size neden komik geldi?" dedi. "Çünkü söylediğim şey saçmaydı. Ama kesinlikle doğrudu da. Bunu daha önce hiç söylemedim. Neden biliyor musunuz? Bunu söylememi gerektiren bir şey olmadı. Çünkü kimse bana sormadı. Peki size şimdiye dek kimseye söylemediğim bir şey söyledim için hakkımda ne biliyorsunuz?"

"Hiçbir şey" dedi Susie.

Gina başını salladı. "Hiçbir şey."

"Hakkımda bildiğiniz tam olarak bu. Hiçbir şey. Ama içinde yaşadığımız dünya hiç adil değil. Herkes Ari ve Dante'nin gey olduğunu bilse pek çok kişi onlardan nefret etmek için bilmeleri gereken her şeyi bildiğini sanacak. Dünyanın düşüncelerine karşı

yapabileceğim fazla bir şey yok. Eminim bazılarının teşvik edilmesi gerektiğini söylediği bir davranışı teşvik etmekle suçlanırdım ama hayatımı asla başkalarının hakkımdaki düşüncelerine göre yaşamadım. Bundan sonra da yaşamayacağım.”

Sohbet gidişat değiştirip daha rahat bir havaya büründü, hepimizin rahatlamaya ihtiyacı varmış gibiydi. Dante çoğunlukla sessizdi ama çok geçmeden Susie ve Gina onu ilişkimizin nasıl başladığı hakkında soru yağmuruna tuttu. Dante sorulara cevap vermekten gayet mutluydu. Kendinden bahsetmeye bayılırdı, bunu kötü anlamda söylemiyorum.

Bense onları dinlemenin tadını çıkarıyordum. Üçü de çok komikti. Bir ara sorgu yerini gerçek bir sohbe bıraktı. Daha çok anemi izliyordum. Yüzündeki ifadeden ne kadar mutlu olduğunu anlayabiliyordum, bu kısa sürecek bir mutluluk olsa da.

Mutfağın kapısında babam belirdi. Terlemişti ve postacı üniforması üstünden dökülüyor gibi duruyordu. Alışılmadık biçimde konuşkandı. “Eh. Şimdiye dek Lilly’nin mutfağında böyle bir şey gördüğümü sanmıyorum.” Gördüğü şeyin keyfini çıkarır gibiydi. “Susie, annenle baban nasıl?”

“İyiler Bay Mendoza. Hâlâ hippilikten kurtulma yolundalar ama ilerleme kaydediyorlar.”

“Eh, sanırım hippie olmaktan kurtulmak Katolik olmaktan kurtulmaktan kolay olsa gerek.”

Annem ona ters ters baktı. Babam hemen durumu kurtarmaya çalıştı. “Ama hippie olmak kötü bir şey değil tabii, tıpkı Katolik olmanın kötü bir şey olmaması gibi. Yani kurtulmak kurtulmamak bir yana hepsi iyi şeyler.” Anneme bakışından ne demek istediğini anladım, *Kendimi affettirebildim mi?*

“Susie, bana bir iyilik yapıp babandan ödünç aldığım kitapları geri götürür müsün?”

“Tabii. Babam ikinizin de okuduğu bir roman hakkında sizinle konuşmak istediğini söylüyordu. Ama hangisiydi unuttum.”

“Galiba hangisinden bahsettiğini biliyorum.”

Annem aç olup olmadığını sordu ama babam aç olmadığını söyledi. "Duş alıp biraz dinleneceğim."

Babam koridorda gözden kayboldu. Susie'ye baktım. "Babanla babam kitaplar hakkında mı konuşuyor?"

"Sürekli."

"Ve sen bunu bana söylemedin."

"Zaten bildiğini sandığım bir şeyi sana neden söyleyeyim ki?"

Oturduğum yerde kendime daha bilmediğim neler olduğunu sordum. Birilerini suçlamak için değil. Annemin bir defasında söylediği gibi. Fotoğraf çektirmeye gitmediğini bilerek okul yıllığını açtığında fotoğrafının yerinde BALIĞA GİTTİ yazan bir karikatür bulduğunda neden şaşırırsın ki? Galiba ben de uzun süredir balıktaydım.

Annem kalkıp masayı toplamaya başladı.

"Anne, bulaşıkları ben hallederim."

"Aristo Mendoza, bu evde yaşadığın on yedi yıl boyunca bulaşıkları yıkamayı teklif ettiğini bir kez bile duymadım."

Gina'nın kınama dolu sert sesini duydum: "Hiç bulaşık yıkamadın mı?"

Susie daha da sert bir yargıda bulundu: "Şımarık velet."

Akışına bırakmanın daha iyi olacağını dündüm. "Ben işe girişmeden önce fikir beyan etmek, yorum yapmak, makale döşenmek isteyen başka kimse var mı?"

"Bulaşıkları makineye koymak o kadar da zor değil."

"Bizim bulaşık makinemiz yok." Annem omzunu silkti. "O makinelerden hiçbir zaman hoşlanmadım. Jaime ve ben bulaşık makinesiyiz."

Gina ve Susie *Vay canına* der gibi anneme baktı. Susie pek de inandırıcı olmayan bir sesle, "Eh, zaten bulaşıkları eski usul yıkamak daha iyi," dedi. "Çok daha iyi."

Bazen söyleniş tarzı yüzünden kimse söylenen şeye ikna olmaz, hatta söyleyenin kendisi bile. *Gerçekten bulaşık makineniz yok mu* diyen bakışları Susie ve Gina'yı ele veriyordu.

Annem söze karıştı. "Ari, bulaşık nasıl yıkanır biliyor musun?"

"Ne kadar zor olabilir ki?"

"Hiç de zor değil," dedi Dante. "Ben bulaşık yıkamayı biliyorum. Ari'ye öğretebilirim."

Dante'nin bulaşık yıkama konusunda bir şey bildiğine hiç inanmıyordum. "Bulaşık yıkamayı gerçekten biliyor musun?"

"Evet. Sekiz yaşımdayken annem öğrenme vaktimin geldiğini söyledi. Yemeğin üç bölüme ayrılabilceğini söyledi: pişirme, yeme ve bulaşık yıkama. Dediğine göre ben artık üçüncü bölümden sorumluydum. Ben de ikinci bölümü sevdiğimi söyledim. Annem bana ters ters baktı. Karşılığında ödeme yapılıp yapılmayacağını sordum ve iki saniye içinde çok yanlış bir şey sorduğumu anladım. Annem kendisinin de babamın da yemek pişirme karşılığında bir şey almadığını, benim de bulaşık için tek kuruş almayacağımı söyledi. Bir süre sonra annem beni oflaya poflaya bulaşık yıkarken görmekten bıktı. Bir gün müzik açıp benimle dans etmeye başladı, bulaşıkları da şarkı söyleyerek birlikte yıkadık. Gerçekten çok güzel vakit geçirmiştik. Ondan sonra bulaşıkları hep müzik açıp dans ederek yıkadım. Cidden işe yarıyordu."

Dante'yle masayı toplarken bir yandan da konuşuyorduk. Annem önlüğünü çıkardı. "Annen harika bir kadın Dante."

Annem mutfaktan çıkarken, "Anne, bu bulaşık yıkama meselesinin o kadar da önemli bir şey olmadığını biliyorsun" dedim.

"Güzel," dedi annem. "Öyleyse bundan sonra bulaşıkları sen yıkayabilirsin."

Koridorda uzaklaşırken güldüğünü duyabiliyordum. Annemin bazen iyi bir öğretmen ve hâlâ içinde yaşayan küçük kız arası davranışlar sergilemesi hoşuma gidiyordu.

YEMECTEN SONRA BACAKLI'YLA BİRLİKTE VERANDANIN basamaklarında oturuyordum. Gina ve Susie, Dante'yi de götürmüştü. Hepsi de Dante'yi eve bırakırken Ari ve Dante'nin nasıl Ari ve Dante haline geldiğine dair daha fazla şey öğrenmek için can atıyordu. Benden bir şey öğrenemeyecekleri kesindi ve bunu biliyorlardı. Ama sorun etmiyordum. Dante'nin Susie ve Gina'nın en sevdiği insanlardan biri olacağını zaten biliyordum. Kıskanç biri olmadığımı keşfediyordum.

Bacaklı köpeklere has o hareketle başını kaldırıp bana baktı. "Seni seviyorum Bacaklı" diye fısıldadım. Bir köpeğe onu sevdiğinizi söylemek kolaydır. Bu kelimeleri çevrenizdeki insanlara söylemekse o kadar kolay değildir.

DANTE, CASSANDRA'NIN ABİSİNİN CENAZESİNE BENİMLE gelmesinde bir sorun olup olmadığını sordu. "Evet Cassandra'yı tanımadığımı biliyorum, abisini de. Ama yanlarında olmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Sence mantıklı olur mu?"

"Mantıklı Dante. Hem de çok. Cassandra'nın sorun etmeyeceğinden eminim."

Annem cenazede beyaz bir elbise giyeceğini söyledi, bu bana garip gelmişti. Bütün Katolik Kız Kardeşler'in beyaz elbiseler giyip sıra halinde yürüyeceğini söyledi. "Diriliş için." Babam ve ben beyaz gömlek ve siyah takım elbise giyip siyah krawat takmıştık. Veranda-da annemi bekliyorduk, babam ikide bir saatine bakıp duruyordu.

Babam böyle anlarda neden sabırsızlanırdı bilmem. Our Lady of Guadalupe Katolik Kilisesi yakındı, yol beş dakika bile sürmezdi. "Ben gidip Dante'yi alacağım," dedim. "Kilisede görüşürüz."

O anda annem kapıdan çıktı. Babamın yüzü şimdiye dek hiç görmediğim bir ifadeye büründü. Belki de bu ifade daha önce pek çok kez belirmişti de ben fark etmemiştim. Annem hâlâ babamın nefesini kesebiliyordu.

Dante'yle birlikte babamın yanında oturuyorduk. Rahip kilisenin girişindeki tabutu kutsamak üzereydi. Susie ve Gina gelip yanımıza oturdu. Birbirimize başımızla selam verdik. Susie'nin kulağına eğilip fısıldadım, "Katolik değilsin sanıyordum."

Fısıldayarak cevap verdi. "Aptal aptal konuşma. Katolik cenazesine gitmek için Katolik olman gerekmiyor."

“Güzel olmuşsun” diye fısıldadım.

“Hiç değilse söylediğin aptalca şeyleri nasıl telafi edeceğini öğreniyorsun.”

“Şş” dedi Gina.

Babam başını sallayarak fısıldadı, “Gina’yla aynı fikirdeyim.”

Koro açılış ilahisine başladı. Katolik Kız Kardeşler saygılı ve ağır bir yürüyüşle ikişer ikişer içeri girmeye başladı. Altmış kişi kadardı, belki biraz daha fazla. Bu kadınlar dayanışmanın ne olduğunu biliyordu. Annem dahil çoğunun yüzünde keder dolu bir ifade olduğunu gördüm. Bayan Ortega’nın kederi onların kederiydi. Hep bu kadınların hayatlarından bir parça sıkıldıklarını, biraz da sıkıcı olduklarını düşünmüşümdür, Katolik Kız Kardeşler’e de sıkıldıkları için katıldıklarını. Yanıldığım bir şey daha. Bundan çok daha iyi nedenleri vardı. Çenemi kapalı tutmak bana hiçbir zaman zor gelmemişti ama belki zihnimi diğer insanların yaptığı anlam veremediğim şeyleri yargılamaya kapama konusunu da düşünmeliydim.

Ayin tipik bir cenaze ayiniydi, yalnız çoğu cenaze ayininden daha kalabalıktı. Ayrıca Diego gibi yirmili yaşlarda çok sayıda genç vardı, hepsi kilisenin arka tarafına oturmuştu, gözleri derin bir kederle doluydu ve yüzlerinde hoş karşılanmadıklarını biliyorlarmış gibi bir ifade vardı, bu duyguya mahkûm edilmeleri beni öfkelen-dirdi. İşte yine öfke doluydum, sanırım artık bu öfkenin asla geçmeyeceğini, ona alışmanın en iyisi olacağını anlamaya başlıyordum.

Dante’yle pikabıma binip mezarlığa doğru yol alan kafileye katıldık. Annemle babamı düşünüyordum. Babama ve ona öğretilen dine dair düşüncelerine katılıyordum –ve bana öğretilen. Babamın içinde bir yerlerde kendini hâlâ Katolik olarak gördüğünü de biliyordum. Annemse görüldüğü gibi tam bir Katolikti. Kilisesinin kusurlarını affetmekte hiç zorlanmazdı.

MEZARLIĞA DOĞRU YOL ALAN UZUN KONVOYU TAKİP ederken Dante de ben de pek konuşmadık. Diego'nun kilisenin önündeki şövaleye yerleştirilen büyütülmüş fotoğrafını düşünüyordum. Biçimli sakalıyla ve neredeyse saçları kadar siyah, tıpkı Cassandra'nın gözlerine benzeyen gözleriyle yakışıklı bir adamdı. Gülüyordu, rüzgâr gür saçlarını dağıttığına göre fotoğraf habersiz çekilmiş olmalıydı. Fotoğrafın çekildiği günü hayal etmeye çalıştım, virüs bedenine girip onu bu dünyadan koparmadan önce. Ölen binlerce adamı hayal etmeye çalıştım, isimleri ve aileleri olan, onları seven ve onlardan nefret eden insanlar tanıyan adamları.

Bir zamanlar hayattaydılar, sevmenin ve sevilmenin ne demek olduğunu öğrenmişlerdi. Birilerinin hesabını tuttuğu sayılardan ibaret değillerdi. Dante ne düşündüğümü sordu. "Babam Vietnam Savaşı esnasında ölümlerin sayıldığından söz etti," dedim. "Ülkenin öldürülen gençlerin yüzlerini incelemesi gerekirken cesetleri saydığını söyledi. AIDS salgınında da aynı şeyin olduğunu düşünüyordum."

"Kesinlikle olan bu," dedi Dante. "Hayatlardan çok sayıları görüyoruz. Ayrıca anneme aslında tüm dünyaya yayılan bir pandemiye gazetelerin ve medyanın AIDS'ten neden salgın diye bahsettiğini sordum. Bunun çok zekice bir soru olduğunu ve dünyaya gözlerimi dört açarak baktığım için sevindiğini söyledi. Annem belki de AIDS'e o kadar önem atfetmek istemediklerini düşünüyor. Çoğu insanın hastalığı önemsemek istemediğini. Sen ne düşünüyorsun Ari?"

“Bence annen hemen her konuda haklı.”

Cassandra’yı sadece kilisede annesiyle birlikte kalabalığın arkasından yürürken görmüştüm. Ona bakıp duruyordum, sonunda abisinin tabutunu çevreleyen kalabalığın yanında durduğunu gördüm. Siyah bir elbise giymiş, omuzlarına sarı ipekten bir Meksika şalı atmıştı. Orada dururken onu avluya ilk çıktığımda gördüğüm gibi kederli ve yalnız görünüyordu. Ama bu kez farklıydı. Üzüntüsüne rağmen başka bir şey daha vardı, fazlası vardı. Başını utançla eğmiyordu. Öğle sonrası güneşi sanki sadece ve sadece ona vuruyordu. Meydan okur gibi bir hali vardı. Yıkılmamıştı, yıkılmayacaktı da.

Susie ve Gina’ya işaret ettim. Cassandra’yı gördükleri zaman birbirimize baş salladık. Hepimiz gidip Cassandra’nın yanında durduk. Bir yanında Gina, diğer yanında ben duruyordum. Cassandra gözlerini cenaze arabasından indirilen tabuta dikmişti. Orada olduğumuzun farkında bile değil gibiydi. Ama sonra elimi tutup sıkıgını hissettim. Gina’nın elini de sımsıkı tuttuğunu fark ettim. “Yapayalnız kaldığında,” diye fısıldadı, “bunun farkına varanlar yanında duran insanlardır. Onlar seni seven insanlardır.”

Hepimizi yanağından öptü ve bunu bir kadının zarafetiyle yaptı.

Dokuz

Sevgili Dante,

Her yıl okul açılacağı zaman yatağımın altına girip orada kalmak istiyorum. Okul düşüncesi beni neden bu kadar geriyor bilmiyorum. Hep yazlarımı boşa harcamışım gibi hissediyorum, yani seninle tanışana dek hep öyle hissederdim.

Bu yaz harikaydı. Sana dokunmak ve dokunuşunu hissetmek. Yazlar hep Dante Mevsimi olacak.

Ne söylemeye çalıştığımı hiç bilmiyorum. Hiç.

Ama kesin olan bir şey var. Bu lisede son mevsimim. Sonra üniversite mevsimi başlayacak.

Galiba Dante mevsimim bitsin istemiyorum.

Ve korkuyorum.

Belki de bu mevsim her şeyi değiştirecek mevsim olacak. Adeta heyecanlanıyorum. Ama daha çok da korkuyorum.

Hadi yılın haritasını çıkaralım Dante. İsimlerimizi yazıp birkaç yol çizelim. Hiç görmediklerimizi görelim. Hiç olmadıklarımızı olalım.

Okulun açılmasından bir önceki gece Dante beni aradı. Merhaba bile demedi. "Bizim 'okul' kelimesinin Eski Yunancada 'boş vakit' anlamındaki bir kelimedenden geldiğini biliyor muydun?"

"Hayır bilmiyordum. Hem çok saçma değil mi? Ayrıca merhaba Dante. Nasılsın? İyi misin? Ben de iyiyim."

"Soracaktım."

"Kesin öyledir. Şaka yapıyorum."

"Kesin öyledir. Hem Antik Yunan döneminde yaşıyorsan boş vakit gayet anlamlı bir şey. Boş vaktin olsa ne yaparsın?"

"Seni düşünürüm."

"Güzel cevap Aristo. Peki gerçek cevap ne?"

"Seninle vakit geçirmek dışında koşarım, okurum, günlük yazarım."

"Ben boş zaman aktivitesi değilim."

"Haklısın. Sen sıkı çalışma gerektiriyorsun."

"Yanlıı. Bilgin olsun diye söylüyorum, ben zevk kategorisine giriyorum."

"Bunu biliyordum."

"Tabii ki biliyordun. Şimdi cevabına dönelim. Koşarım dedin ama idman kategorisine girdiğı için bu boş vakit aktivitesi sayılmaz. Ama okumak ve yazmak gerçekten boş vakitlerde yapılan şeyler kategorisine girer. Yunanlar da tam böyle düşünüyordu. Boş vakitleri olduğunda bunu düşünmek ve bugün 'eğitimsel amaçlar' diyebileceğimiz şeyler için kullanıyorlardı. Yani okula boş vakit aktivitesi olarak baksaydık belki yaklaşımımız da farklı olurdu. Ve hepimiz daha mutlu olurduk."

"Dünyada her şey o kadar bol ki, hepimiz mutlu olmalıyız kralar gibi."³

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Tabii ki dalga geçiyorsun."

"Dalga geçmiyorum. Sadece aklıma geldi. Gülümsüyorum ama bu *seninle dalga geçiyorum* gülümsemesi değil."

"Öyleyse seni gülümsetecek bir fikrim daha var. Yarın, okulun ilk günü, bizim için lisenin son ilk günü olacak. Ve bundan sonra Aristo Mendoza'nın Austin Lisesi'nde, Dante Quintana'nın Katedral Lisesi'nde ilk günü diye bir şey hiç olmayacak. Bu, okulun son ilk günü ve artık okulla ilgili her neyi yerine getiriyor olursak olalım yüzümüzde bir gülümsemeyle bunu son kez yaptığımızı söyleyebiliriz. Bu da yükümüzü azaltır."

Gülmeye başladım. "Okuldan o kadar da nefret etmiyorum, sen de öyle."

³ Robert Louis Stevenson'ın bir şiirinden (ç.n.)

“Eh, öğrenmeyi seviyorum, sen de sonunda öğrenmeyi sevdiğini kendine itiraf etmek zorunda kaldın. Ama okulun geri kalanı gerçekten bok gibi.”

“Çok acayipsin. Londra’da yaşasan BBC İngilizcesiyle konuşacakmışsın gibi bilgiçlik tasladıktan sonra birden dokuzuncu sınıf öğrencisi gibi konuşmaya başlıyorsun.”

“Dokuzuncu sınıfların nesi varmış? Dokuzuncu sınıfları sevmez misin?”

“Bir şey mi içtin sen?”

“Evet, kesinlikle. Kafayı buldum. Kafayı buldum ve çok mutluyum çünkü Aristo Mendoza diye bir adama çok derinden, kendimden geçercesine, bütünüyle, delicesine âşığım. Onu tanıyor musun?”

“Sanmıyorum, hayır. Eskiden tanırdım. Ama değişip başka birine dönüştü. Onu tanıdığımı sanmıyorum. Ama bu kadar derinden, insanı kendinden geçiren, bütünüyle, delicesine bir aşkla sevildiğine göre şu Aristo şanslı adammış doğrusu.”

“Ah, ben de şanslıyım. Güvenilir bir kaynaktan öğrendiğime göre tanımadığımı iddia ettiğin bu Aristo Mendoza da bana karşı son derece saf ve içten bir aşk duyuyormuş. Ayrıca onu görürsen söyle... yok hayır, onu göremezsın çünkü görersen de zaten tanımayacaksın. Çünkü onu eskiden tanıyordun, şimdi ise tanımıyorsun, o yüzden senden ona bir mesaj iletmeni istemem de anlamsız olur.”

“Eh, bilemezsin, bakarsın ona okulda rastlar ve tanırım, o zaman mesajını seve seve iletirim, yalnız mesajın ne olduğunu bilmiyorum.”

“Öyleyse şansın yaver gider de ona rastlarsan Dante Quintana’nın eskiden hiç gerçek dostu olmayan biri olduğunu söyle. Tabii gerçek dostunun olmamasına üzüldüğü yoktu çünkü mutluydu. Ana babasını seviyordu, okumayı seviyordu, plak dinlemeyi ve sanatı seviyordu. Resim yapmayı seviyordu ve okulda da yeterince seviliyordu, öyleyse evet, mutluydu.” Sonra telefonun diğer ucunda bir sessizlik oldu. “Ama Ari, aslında mutluluktan havalara uçtuğum yoktu. Sadece mutluydum. Beni öptüğün güne kadar gerçekten mutlu olmanın ne demek olduğunu bilmiyordum.

İlk seferden bahsetmiyorum. İlk defasında o kadar mutlu olmamıştım. Hatta mutlu bile olmamıştım. Mutsuz olmuştum. Ama beni ikinci kez öptüğünde gerçek mutluluğun ne olduğunu anlamıştım. Sanırım mutluluğuma ekstradan mutluluk eklediğin için sana teşekkür etmek istedim."

"Eh, etrafa saçacak ekstra mutluluğum vardı, ben de onu sana vereyim dedim."

İlk gün herkes okula erkenden gidiyordu. Ortama ısınacak zaman olsun diye. Tam okulun kapısından girerken kimi göreyim? Cassandra. Ve Gina. Ve Susie.

Artık kimsenin kullanmadığı ama annemle babamın çok güldüğü o eski tarz ıslıktan öttürdüm.

"Bu ıslık bizi cinsel obje olarak gördüğün anlamına mı geliyor?"

"Böyle şeylerle işim olmaz. Cinsel obje olarak görmenin ne demek olduğunu bile bildiğimden emin değilim."

"Bok değilsin."

Elbette onları cinsel obje olarak görmüyordum. Ben geydim. Ama bu güzel bir oyundu ve insanlar bizi duyabilirdi. Ve bütün okul Susie'nin feminist olduğunu bildiğinden –gerçi bu modası geçmiş bir kelimeydi ama Susie ikinci sınıfta bana dersimi vermişti– tartışıyormuş gibi yapabiliydik.

Cassandra'ya baktım. "Islığım yüzünden kendini cinsel obje haline gelmiş gibi hissettin mi?"

"Hayır, pek sayılmaz. Daha çok senin adına utandım." Tanrım, gülüşünün bu kadar nefes kesici olduğunu fark etmemiştim.

"Beceremediğim şeyleri benim adıma yaptığın için teşekkür ederim."

"İçinden gelmediği zaman insanlara teşekkür etmemelisin."

"İçimden gelmediğini nereden biliyorsun?"

"Samimiyetsizliği nerede görsem tanırım."

"Ben de güzel bir kadını."

"İşte bu samimiyetle söylenmiş bir şey."

"Öyle mi? Nasıl yani?"

"Yapmacıklık kılığında içtenlik. Bal gibi de içtenlik oluyor işte."

"Cassandra, sen delisin."

"Sen de benim kadar delisin. Sen bir erkeksin, cinsinin en iyi temsilcisi bile bir kadından daha delidir."

"Çünkü?"

"Bir penisinin olması hoşuna gidiyor mu?"

"Ne manyakça bir soru bu?"

Gina tek kelime etmemiştir ama bunun sohbete katılmak için iyi bir an olduğuna karar verdi. "Soruya cevap ver. Bir penisinin olması hoşuna gidiyor mu?"

"Vay vay. Aslında evet."

"Aslında evet?" Susie de kusur kalmayacaktı.

"Evet gidiyor! Evet, penisimin olması hoşuma gidiyor. Bunun için özür mü dilemeliyim?"

"Eh, Gina ve Susie'yi bilmem ama bence evet. Penisinin olması hoşuna gittiği için özür dilemek yerinde olabilir."

"Peki sen de şeyin olduğu için özür dilemeli misin yani, şeyin..."

"Vajina mı? Aradığın kelime bu mu?" Cassandra'nın yüzündeki kendini beğenmiş ifade hoşuma gitti.

"Kesinlikle. Aradığım kelime bu."

"Söyleyemiyorsun bile. Mesele de bu: Kadınlar bir vajinaya sahip oldukları için dünyayı onların yönettiğini falan sanmıyor. Aslında vajina dünyayı yönetme hakkımızı elimizden alıyor. Bu yüzden de özür dilememize gerek yok."

Nereye varmak istediğini biliyordum. Ben ondan çok öndeydim. Cassandra konuşurken bir not defteri ve kalem çıkarıp dört kelime yazdım, sonra sayfayı koparıp ikiye katladım.

"Diğer taraftan erkekler penisleri olduğu için dünyayı yönetme hakkına sahip olduğunu sanıyor. Bu gerçekten rezilce. Zaten dünyanın rezil bir halde olmasının nedeni de bu. Bu kadar çok savaşın nedeni de bu. Erkekler gibi asker olmak istediklerini söyleyen bir sürü kadın var. Ben onlardan değilim. Penisli olan insanlar bu savaşları çıkarıyor. Ve penisli olan insanlar bu savaşlarda ölebilir. Yani evet, penisin olduğu için özür dilemen gerekiyor."

Notu ona verdim. Açıp yazdığım dört kelimeyi okudu. *Haklısın. Ama ben geyim.*

Çantasından bir kalem çıkardı. *Yine de penisin var.*

Notu bana verdi. Ben de cevap yazdım, *Penisim olsa da olmasa da dünyayı yönetme hakkına sahip değilim. Ama hiç değilse bu sayede orduya katılma ve penisi olanlar tarafından başlatılan bir savaşta öldürülme hakkım da elimden alınmış oluyor.* Cassandra notu okurken gülümsedi. Notu Gina ve Susie'ye gösterdi, onlar da başlarını sallayıp birbirlerine baktılar.

"Şey, "dedi Gina, "Cassandra'nın söyleyeceği yok ama biri söylemeli. Tebrikler Ari! Tanrı bilir kaç raund sürecektir olan ve Susie ve benim takip edeceğimiz bir yıllık tartışmanın ilk raundunu kazandın. Penisi olsun olmasın iyi olan kazansın diyorum. Açıkçası penise ya da şeye sahip olmak ekstra puan kazandırmayacak, şeye..."

Cassandra Gina'nın sözünü kesti. "Evet, biliyorum, vajinaya sahip olmak da ekstra puan kazandırmayacak. Ayrıca *iyi olan kazansın* demeyelim. *Zeki olan kazansın* diyelim."

Kızlar -ya da kadınlığa girmek üzere olan iki kız ve zaten kadın olan bir kadın mı demeliyim- birbirlerine madalya takar gibi bir edayla bakışarak gülümsedi.

Cassandra beni yanağımdan öptü. "Kazanan şimdiden belli. Sana âşık oldum Aristo Mendoza ama seni de bu nota yapacağım gibi parça parça edeceğim." Notu çantasına koydu.

"Hey, o benim."

İlk zil çaldı. Sınıfa gitmek için on dakikamız vardı. Cassandra kolumu tuttu. "Not sende kalırsa kaybedersin. Biri onu bulup hakkı olmayan bir çıkarımda bulunabilir. Oysa bende güvende olur. Dediğim gibi, notu da sana yapacağım gibi parça parça edeceğim."

"Saçmalık. Notu yırtmayacaksın. Saklayacaksın."

"Evet, aşırı duygusal biriyim ben."

"Yapmacıklık kılığında içtenlik. Bal gibi de içtenlik işte."

"Bir tane patlatırsam sırtımayı görürsün."

"İçinden gelmeyen şeyler söylememelisin."

Bana anlam veremediğim bakışlarla baktı. Ne hissettiğini de nedenini de gerçekten bilmiyordum. "Austin Lisesi'nde geçirdiğim dört yıldır ilk kez bunun harika bir yıl olabileceğine inanıyorum."

Cassandra sola kıvrıldı; Gina, Susie ve ben de sağa dönüp Bay Blocker'ın edebiyat dersine yollandık. Okul günlerim güzel bir not-

la başlamış oluyordu, bana ilk raundu kazandıran notla. Sonunda hezimete uğrayacaktım. Dante'ye koşmam için iyi bir bahane olacaktı. Dante de beni öpücüklerle teselli edecekti. Bu bana o kadar da kötü bir şey gibi gelmemişti. Hiç de kötü değildi.

OKULUN İLK GÜNÜ KAVGA ETMEDİM. BUNU İKİNCİ GÜNE sakladım. Kavgayı ben başlatmadım. Bunu kendimi daha iyi hissetmek için söylemiyorum. Kendime pek çok konuda yalan söyledim ama karıştığım kavgalar konusunda asla.

Otoparka girerken beş çocuğun küçük bir oğlanı kıştırdığını gördüm. Oğlanın kim olduğunu biliyordum. Evet, efemine bir oğlandı, bu kelimeyi de bana Dante öğretmişti. Kibar bir oğlandı, akıllıydı, içine kapanık ve çalışkandı, hoş bir aksanı vardı. Kimseyi rahatsız etmezdi. Öyle ya da böyle uyumsuz tiplerden oluşan bir grupla takılırdı. On dördünden büyük görünmediği halde benimle aynı sınıftaydı. Adı Rico'ydu, arkadaşlarının ona şaka yollu Rica dediğini duymuştum, bu kendi aralarında bir espriymiş gibi.

Oğlanlar etrafını sarmıştı ve ona Rico gibilere söylenebilecek bütün isimleri sayıp döküyorlardı. *Joto, maricón, pinche vieja*, ibne, nonoş. Bunu pek eğlenceli buluyorlardı. Evet, çok komik. Tam olarak ne olacağını bilmiyordum ama içlerinden biri çocuğun kasıklarına bir tekme atınca ve çocuk yere düşünce nasıl olduğunu bile anlamadan kendimi kavganın içinde buldum. Oğlanlardan biri bana yumruk atmaya kalktı, birkaç yumruk yedikten sonra da asfaltı öptü, ardından diğerleri üstüme saldırdı. Nereden çıktığını bilmediğim dövmeli bir kabadayı kavgaya karışıp benden taraf oldu. Ufak tefek olmasına rağmen kaslıydı ve dövüşmeyi biliyordu. Bana ders bile verebilirdi. Tam yanımda durup güldü. "İkiye bir bebeğim. Şans onlardan yana sarıyorlar. Zaten bu yüzden ezikler." Kavga beş dakika bile sürmedi, bu dövmeli serse-riyle birlikte hepsini park etmiş arabaların lastikleri dibine seriverdik.

"Ben Danny," dedi oğlan. Yakışıklı olduğu gözümünden kaçmamıştı. "Danny Anchondo."

"Ben de Ari Mendoza."

"Herhalde tanıdığım Mendozalarla bir ilgin yoktur. Zaten tanıdığım Mendozaların da birbiriyle ilgisi yok. Ama şunu söylemem gerek, *vato*, soyadı Mendoza olup da dövüşmeyi bilmeyen birine daha rastlamadım. Bu şerefsizler ancak Rico gibilerine sataşır."

Yerde yatan oğlanlardan biri kalkmaya çalışıyordu. Danny ayağını oğlanın sırtına koydu. "Aklından bile geçirme. Rahatla. Keyfine bak."

"Derse geç kalacağım lan."

Danny oğlanın söylediklerini dalga geçercesine tekrar etti. "Derse geç kalacakmış. Bir daha ben ya da dostum Ari Rico'yla ya da arkadaşlarından biriyle uğraştığınızı görürsek derse girmek gibi bir sorunun kalmayacak çünkü kafanı koparıp götüne sokmuş olacağım."

Danny gidip Rico'nun yerden kalkmasına yardım etti. "İyi misin Rico?"

"Evet, iyiyim." Rico ağlamamaya çalışsa da kendine engel olamıyordu.

Danny ona çıkıştı. "Bunu görmelerine izin verme. Bu şerefsizlere en iyi yönünü sakın göstereyim deme."

Rico gözyaşlarını silip Danny'ye gülümsedi.

"Aferin. İşte böyle. Salla gitsin."

Rico başını salladıktan sonra sırt çantasını yerden aldı. Biraz yürüdükten sonra dönüp bağırdı, "Herkes sizin baş belası olduğunuzu söylüyor. Kimsenin bir halt bildiği yok." Başı önde, dönüp ilk dersine girmek üzere uzaklaştı.

Danny'ye döndüm. "Rico'yu nereden tanıyorsun?"

"Kız kardeşim onunla takılıyor. Erkeklerden hoşlanmaz. Arızanın teki. Dünyaya hareket çekmek hoşuna gidiyor. Ama insanlara daima yardım eder. Harbi kızdır." Sonra bana hakkımda bir şeyler biliyormuş gibi baktı. "Kim olduğunu biliyorum. Benim kankalarından birinin ağzına sıçmıştın."

"Affedersin."

"Affedersin mi? Ne için? O ve birkaç kişi ahbaplarından birini başka bir oğlanla öpüşürken yakalamış. Çocuğu hastaneye kaldırmışlardı, değil mi? Şimdi iyi mi?"

"Evet, iyi."

"Sen doğru olanı yaptın. Dostunun arkasında durmayana dost denmez. Ayrıca başka bir oğlanla öpüştü diye birini hastanelik etmek çok adice. Sen bir erkekle öpüşmek istemiyorsan öpüşmezsin olur biter. Sorun ne? Bana hep neden sürekli birilerini patakladığını soruyorlar. Dünya göt dolu da ondan."

Bunu duyunca bir kahkaha attım. Kendimi tutamadım.

"Ne gülüyorsun?"

"Çünkü bazen gerçeğin farkında olan birine rastlarsın. Bu yüzden de gülersin. Biri seni mutlu ettiği için gülersin."

"Pek çok kişiyi hiç de mutlu etmediğime eminim."

"Dediğin gibi, dünya göt dolu. Rico için yaptığın şey gerçekten çok güzeldi Danny."

"Evet ama Rico benim dostum. Oysa sen onu tanımıyorsun bile. Asıl senin yaptığın güzeldi piç herif."

Gülümseyişiyle dünyanın kalbini kırabilecek biri de Danny'ydi. Yumruklarımızı tokuşturduk.

"Görüşürüz Mendoza."

"Görüşürüz Danny."

Çok acayıpti. Danny'yi tanımıyordum bile ama hakkında ona güvenebileceğimi hissettiren bir şey biliyordum. İnsanların Danny hakkında en aşikâr olanı, asil bir kalbi olduğunu görmediklerini düşünüp üzüldüm. İçimde onu hep dostum olarak göreceğime dair tuhaf bir his vardı. Aynı zamanda bunun onu son görüşüm olmayacağına dair de.

Dünya bazı insanlara önyargılı davranıp yanlış hükme varıyor, onları bir kenara atıp isimlerini dünya haritasından siliyordu, bütün sistem işte böyle işliyordu. Belki Danny'nin kız kardeşi kendisine yöneltilen tüm bu önyargılar karşısında tam olarak ne yapılacağını biliyordu, fırsat buldukça insanlara yardım etmek ve dünyaya hareket çekmek.

Daha önce bu yönümün neden farkında olmadığımı bilmiyordum. İçimde sanki bir asi vardı. Bir kere de değişmesi gerektiğini düşünmediğim bir özelliğimi keşfetmiştim.

On Bir

BAY BLOCKER DERSTEN SONRA BENİ ALIKOYDU.
"Parmaklarına ne oldu? Kanıyorlar."

"Birkaç çocuğa rast geldiler."

"Kendine neden böyle şeyler yapıyorsun?"

"Kendime bir şey yaptığım yok. Ama o çocuklar onlara bir şey yaptığımı düşünüyor olabilir."

Bay Blocker bana şöyle bir baktı. "Bize yapılmasını istemediğimiz şeyleri..."

Cümlesini tamamladım. "Başkasına yapmamalıyız. Daha önce duymuştum. Sanırım anlamadığınız..."

"Neyi anlamıyorum Ari?"

"Pek çok şeyi."

"Yumruklarından çok daha üstün bir akla ve hayal gücüne sahipken neden kavga ettiğin gibi şeyleri mi?"

"Kavga ederken zekâmı ve hayal gücümü kullanmadığımı nereden çıkardınız peki?"

Bay Blocker bir şey söylemedi. Sonra, "Neler yaşadığını hiç anlamıyorum sanıyorsun," dedi. "Ama yanıyorsun."

Yüzümde bir şey gördü. "Seni hiç anlamadığıma inandığın için beni bir yumrukta yere sermek istiyorsun. Bu da kafanı bozuyor."

"Onun gibi bir şey" dedim.

"Albuquerque'de büyüdüm. Küçük bir gringo'ya göre zorlu bir mahallede yaşadım. Şikâyet etmiyorum. Birlikte büyüdüğüm çocuklar benim hiç görmediğim zorluklar yaşamıştı ve annem bunu görmemi sağlayacak kadar akıllıydı. On üç yaşımıdayken boksör

olmaya karar verdim. Golden Gloves'a katıldım. Golden Gloves'un ne olduğunu biliyor musun?"

"Elbette biliyorum."

"Elbette bilirsin. On sekiz yaşımdayken Golden Gloves'ta şampiyon olmuş bir boksördüm. Bu dünyada zorlukların üstesinden gelmek için yumruklarına başvuran tek kişinin sen olmadığını bilesin diye söylüyorum."

Tam Bay Blocker'dan nefret edecekken yeniden ondan hoşlanmamı sağlayan bir şey söylemişti. Bundan nefret ediyordum.

BAY BLOCKER'IN YAZDIĞI NOTU HEMŞİRE BAYAN ORTIZ'E verdim. "Bay Blocker ne iyi adam, değil mi? Kesin iyi de bir öğretmendir." Ellerimi buzla doldurduğu küçük bir leğene soktu. Bir yandan işini yaparken bir yandan da konuşuyordu.

"Evet," dedim, "gerçekten öyle. Geçen yıl da dersimize o giriyordu. Gerçi bazen biraz ısrarcı olabiliyor. Bundan hoşlanmıyorum." Yüzümde acı dolu bir ifade olduğunu biliyordum.

"Buz canını yakar. Ama ellerini çıkarma. Ben çıkarman gereken zamanı söyleyeceğim." Gerçekten canım yanıyordu. "Bebek gibi davranma. Kavgı etmeyi beceriyorsan biraz buzla da başa çıkabilirsin." Sargı bezi arıyordu, ellerimi saracağını anladım. Herkes *Bu halin ne Ari?* diye soracaktı.

"Tanrım," dedi Bayan Ortiz. "Kim olduğunu daha yeni fark ettim. Sen Liliana'nın oğlusun. Görür görmez gözüm bir yerden ısıyor demiştim zaten. Tıpkı babana benziyorsun." İçimden *ama gözlerini annenden almışsın* dedim. Bayan Ortiz de tam böyle söyledi. "Ama gözlerini annenden almışsın. İlkokulda annenin en yakın arkadaşydın. O zamandan beri de arkadaşız."

Konuşmayı seviyordu. Hem de nasıl.

"Sadece gevşe, hemen hallediyorum, sonra hiçbir şeyin kalmayacak Bay Aristo Mendoza." Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Liliana Mendoza. Ne harika kadındır."

ÖĞLE TATİLİNDE KENDİ BAŞIMA OTURURKEN BANA doğru geldiklerini gördüm: Cassandra, Susie ve Gina. Etrafımı çevirip oturdular. Nedense kendimi kapana kısılmış gibi hissettim. Başıma geleceği biliyordum. "Öt bakalım," dedi Susie. "Herkes Gina'ya, 'Ari'ye ne oldu? Yine kavga etti, değil mi?" diye sorup duruyormuş. Gina da koridorda yanıma gelip 'Ari yine kavga etmiş,' dedi. Sonra derse girdim, Kiko adındaki çocuğun bir gözü morarmıştı. Onunla arkadaş falan değiliz ama beni tanıyorsun, sormadan edemedim, o da, 'Git dostun Ari'ye sor,' dedi."

"Bana bir şey soran olmadı. Kimse henüz arkadaş olduğumuzu bilmiyor. Böyle de kalsın isterim." Cassandra kızgın mıydı değil miydi anlayamadım. "Ama bir grup *vato*'yu konuşurken duydum, birilerinin otoparkta kavga ettiğini ve içlerinden birinin kaburgaları kırıldığı için hastaneye kaldırıldığını anlatıyorlardı. Bu senin marifetin mi Ari?"

"Olabilir. Arkadaşım Danny Anchondo'nun marifeti de olabilir."

"Danny. O bizden bir yıl geride. Okulda benimle konuşan birkaç çocuktan biri. Ayrıca saygı duyduğum bir avuç çocuktan biri. Çok tatlı bir çocuktur."

"Aynı fikirdeyim," dedi Susie. "Gina bir ara onunla çıkmıştı."

"Evet, iyi gitmemişti. Ama arkadaş kalmayı başardık. Ondan nefret etmek pek mümkün değil."

Cassandra'ya baktım. "Beş çocuğun işini bitirdik. O çok tatlı dediğin çocuk doğuştan dövüşçü."

"Beş çocuk mu dedin?"

"Eh, Danny işe karışmadan önce birini zaten halletmiştim. Sonra ikisini ben, ikisini de Danny hakladı. Kavga çıkarıyorsan ne yaptığını iyi bileceksin, yoksa kendini kırık kaburgalarla hastanede bulabilirsin."

Susie bana bakıyordu. "Dövüşmeyi sevdiğini biliyorum. Ama seni dövüşürken düşünemiyorum."

"Cidden," dedi Gina, "Ben de düşünemiyorum."

"Ben düşünebiliyorum," dedi Cassandra. Bunu ikna edici bir sesle söylemişti. "Yeri gelmişken," diye devam etti, "tam önümde, sola doğru, Amanda Alvidrez var. Annesi kadar çirkeftir. Az önce bizi gördü. Bakma Gina. Onu görmedik. Bizim için görünmez, gerçi bön bön bize bakıyor, bir fotoğraf çekmediği kaldı. Ari, sargılı ellerini göstermeni istiyorum, onları öpeceğim."

"Ciddisin, değil mi?"

"Son derece ciddiym."

"Ben de bunu söylemenden korkuyordum."

Cassandra'ya sarılı ellerimi gösterdim, o da her iki avucumu sevecenlikle öptü. Elbette işin içinde sevecenlik falan yoktu ama etrafımızdakilerin gördüğü bu değildi. Cassandra hiç renk vermese de gülmemek için kendini zor tuttuğunu biliyordum.

"Korkunçsun Cassandra."

"Korkunç değilim Susie, dedikodu yazarlarına köşelerinde yazacak bir şey veriyorum. Aktris olacaksam pratik yapmam gerek."

Bunu duyunca kendimi tutamayıp gülümsedim. "Olmuşsun bile."

"Evet ama bir gün karşılığını almak isterim."

"Ne? Dostluğumuz yeterli bir karşılık değil mi?"

"Hiç de bile Bay Mendoza. Ama eminim ikinci teneffüste seni ilgi odağı haline getirdiğim için borcunu ödemenin bir yolunu bulursun."

"Benim istediğim de buydu zaten, ilgi odağı olmak."

"Ah, sen her zaman ilgi odağıydın," dedi Gina. "Bir köşede tek başına oturmayı sevmen ilgi çekmediğin anlamına gelmiyordu."

Susie güldü. “Ari, gerçekten kendini görünmez hale getirdiğini mi sanıyordun?”

“Aslında evet, galiba öyle sanıyordum.”

Susie başını iki yana salladı. “Bu kadar zeki bir çocuk böyle bir aptallık yapsın.”

Benim aklımdan da aynı şeyin geçtiğini söylemek istedim, hem de kaç kez.

On Dört

LİSE.

Öğretmenler.

Öğrenciler.

Bazı öğrencilere sorsanız öğretmenler hiç olmasın isterdi. Bazı öğretmenler de hiç öğrenci olmasın. Ama işler böyle yürümüyordu. Belli bir aşamada liseler doğmuştu. Burası öğretmenler ülkesiyle öğrenciler ülkesinin tanıştığı yerd; iki ülkenin kucaklaştığı, çarpıştığı, çekiştiği, birbirine girdiği, birbiriyle dövüştüğü ve her iki ülke vatandaşlarının çabalarıyla eğitim öğretim adı verilen şeyin gerçekleştiği yerd. Bunları çok fazla düşünmemin nedeni belki de annemin öğretmen olmasıydı.

Belki de annem öğretmen olduğu için ben de daha iyi bir öğrenci olmuşum. Belki de bu doğru değildi. Ama annem öğretmen olduğu için öğretmenlerime başka bir gözle baktığıma eminim. Onları insan olarak görüyordum. Sınıf arkadaşlarımdın çoğu böyle görüyor muydu bilmem.

Galiba lisede daha çok insanlara dair bir şeyler öğrendik, kim olduklarını, onları neyin değiştirdiğini, değişmeyi reddetmelerine ya da değişmemelerine neyin neden olduğunu. Lisenin en iyi yanı buydu. Hem öğretmenler de insandı. İçlerinde iyileri de kötöleri de vardı. İyi öğretmenler de kötü öğretmenler de size insanlar hakkında koridordaki öğrenciler kadar çok şey öğretiyordu.

Öğretmenler ülkesi.

Öğrenciler ülkesi.

Lise ülkesi.

Öğrenim ülkesi.

Herkesin bu ülkelere girme vizesine sahip olması herkesin bu vizeleri kullanabileceği anlamına gelmiyordu.

Öğretmenlerimizden biri üniversiteden yeni mezun olmuştu. Bu ilk öğretmenlik deneyimiydi. Adı Bayan Flores'ti ve son derece zekiydi. Bazı öğretmenler zihinsel bir enerjiyle dolu oluyordu. Ben Bayan Flores'e adeta melek gözüyle bakıyordum. Ayrıca derste de ders dışında da zekiydi. Sargılı ellerime baktığı anda ne olduğunu şıp diye anlamıştı. Ama sormadan edememişti. "Sen sakar mısın Ari?" Elinde sınıfın oturma planı vardı ve şimdiden hepimizin ismini ezberlediğinden emindim.

"Evet, galiba. Bazen ellerim yumruk haline geliyor ve başka birinin elleriymişler gibi hissediyorum, sonra da kazara bir şeylere çarpıyorlar."

"Ellerin yumruk haline gelip bir başkasının elleriymiş gibi hissettirse de aslında sana ait olduklarının farkındasın değil mi? Ellerin yaptığı her şeyden senin sorumlu olduğunun? Bunu unutmazsan ellerin de bu kadar sakarlık etmeyebilir."

"Eh, o kadar da kaza yapmıyorum."

"Tek bir kaza bile çok fazla sayılır, sence de öyle değil mi Ari?"

"Ne derler bilirsiniz: kazadır olur."

"Doğru. İşte bu yüzden dikkatli olmak gerekir. Sakar insanlar dikkat etmez."

"Belki de daha önemli şeylere dikkat ettikleri içindir."

"Ya da daha az önemli şeylere." Gülümsedi. "Ari, izin verirsen bir şey soracağım. Yumrukların nesnelere mi iniyor? Yoksa insanlara mı?"

"Yumruk indirmekten bahseden oldu mu?"

"İkimiz de yumruk haline gelmiş bir elin ne olduğunu bilecek kadar zekiyiz. Yumrukların nesnelere mi insanlara mı iniyor?"

"Bazen ikisini birbirinden ayırt etmek mümkün olmuyor."

Sınıftaki herkes gülmeye başladı, Bayan Flores dahil.

"Ari, yoksa sınıfın bilmişi sen misin?"

"Hayır."

"Neden sana inanmıyorum acaba?"

Bir el havaya kalktı. "Evet? Elena." Oturma planını gerçekten ezberlemişti.

"Ari'ye inanmalısınız. Üç yıl onunla aynı derslere girdim ve bu derslerin hiçbirinde tek kelime etmedi."

Bayan Flores gözlerini sınıfta gezdirdi. "Başka konuşmak isteyen var mı?" Bir elin kalktığını gördü. "Marcos, tartışmaya katkıda bulunmak mı istiyorsun?"

"Her şeyden önce isimlerimizi nereden biliyorsunuz diye kafayı yiyorum."

Bayan Flores'in yüzünde o muhteşem gülümseme belirdi. "Sınıfa girdiğinizde sizi üstünde adınız yazan sıralara oturtmuştum. Bir oturma planım var. Oturma planını ezberledim. Bu kadar basit."

"Yani bana adımla hitap ettiğiniz zaman aslında kim olduğumu bilmiyorsunuz."

"Elbette hayır. Ama inan bana çok yakında kim olduğunuzu öğreneceğim Marcos." Bunu söyleyiş şekli, sesindeki neşe –Dante olsa buna samimi bir ciddiyet derdi– bu dersi sevecektim.

Sonra Marcos, "Ayrıca Ari sınıfın bilmişi olmadığını söylediğinde ona inanmanız gerek," dedi. "O bilmiş ben olabilirim. Ari'nin sesinin neye benzediğini bile bilmezdim."

"Eh, anlaşılan sende bazı değişiklikler olmuş Ari. Hadi bu değişikliklerin iyi yönde mi yoksa kötü yönde mi olduğunu keşfedelim. Sana gelince Marcos, görünüşe göre sana rakip geliyor. Sadece Ari'den bahsetmiyorum. Kendimden bahsediyorum."

Marcos hemen atıldı. "Bu bir yarışma mı?"

"Hayır Marcos. Senin de Ari'nin de hiç şansı yok. Güldük eğlendik ama fazla abartmayın." Sınıfa bakındı. "Hadi yardım edin de isimlerinizin ardına biraz kişilik koyalım. Senden başlayalım Yvonne."

Bayan Flores bizi seviyordu. Bizi tanıyormuş ve dostlarıymışız gibi değil. Bizi Bay Blocker gibi öğrencilerinden keyif aldığı için seviyordu. İkisi de hem şakacı hem de ciddiydi ve daima, içgüdü-

sel olarak yapıyorlarmış gibi, spontane olarak gelişmiş olsa da bir tartışmayı alıp gerçek öğrenimin başladığı yere yönlendirebiliyorlardı. Böyle derslerde sadece kimyaya, edebiyata, iktisata ya da bir kanun taslağının nasıl yasalaştığına dair bir şeyler öğrenmiyordunuz, kendinize dair bir şeyler de öğreniyordunuz.

Bayan Flores'in dersinden sonra sınıftan üç kişi yanıma geldi. "Selam Ari, sana ne oldu?" diye sordu biri.

Boş boş yüzüne bakmakla yetindim.

"Demek istediğim eski Ari'ye ne oldu? Tek başına oturan, toplumla bağlantısı kesik Ari'ye?"

"Toplumla bağlantısı kesik?" Hiçbirinin ismini hatırlamıyordum, Elena'nın adını da sırf sınıfta lehime tanıklık yaptığı için biliyordum. Onların benim adımla nasıl hatırladığına dair hiçbir fikrim yoktu.

"Bu arada adım Hector." Tokalaşmak için elini uzattı, bunu biraz yadırgadım. Konuşmayı sürdürdü. "Toplumla bağlantısı kesik Ari şöyle oluyor: Hep maddeyle bağlantısı varmış gibi görünen ama sınıfın bir sosyal ortam olduğunu bilmeyen Ari."

"Elena, neden şu an kendimi saldırıya uğruyormuş gibi hissediyorum?"

"Ben senin neyi neden hissettiğini bilemem."

"Kafamı allak bullak ediyorsun."

"Erkeklerin kafasını karıştırmak çok kolay."

Bunu Elena'nın daima gerçeği söyleyen şu iyi insanlardan biri olduğu şeklinde yorumladım. "Kafaya takmamayı öğrenmiş gibisin," dedi Elena. "Yoksa yanılıyor muyum? Eski Ari *kafaya takmak* diye bir söz olduğunu bilmezdi."

"Yeni Ari 'kafaya takmıyor.' Kendisi bir uzman değil. Henüz."

Elena bana *Erkeklerle karşı o kadar sabırlı değilim çünkü erkekler genelde ahmak olur* der gibi baktı. "Lise dünyasına hoşgeldin demek için geldik. Öğrencilerle dolu olan lise dünyasına. İnsan olan öğrencilerle."

"Siz karşılama komitesi misiniz yani?"

"Kesinlikle! Kendi kendimizi bu göreve atadık. Austin Lisesi'ne hoşgeldin Aristo Mendoza." Beni tepeden tırnağa süzdü. "En kötü günlerinde bile hiç değilse manzaraya biraz güzellik katıyorsun. Ama aptalsın."

"Elena, birinin bana aptal diyebilmesi için bir sürü neden var."

"Benim nedenlerimi mi duymak mı istiyorsun? İnsanların senden hoşlandığı gerçeğine karşı son derece kayıtsızsın ve bu umurunda değil gibi. Ari, geçen yıl mezunlar balosunda üçüncü sınıflar prensi seçildin ve çıkıp boy gösterme zahmetinde bile bulunmadın."

"Kulağa çok saçma geldiğini biliyorum ama bence bu çok aşağılayıcı Elena. Herkes hep olmadığım bir şey olmamı istedi. Çıkıp herkesin karşısında dikilseydim ölürdüm. Nasıl arkadaşlık kurulacağını bilmeden biriyle nasıl arkadaş olabilirdim ki? Görünmezmişsiniz gibi davranmaya çalışmıyordum. *Ben* görünmez olmaya çalışıyordum."

"Bu çok üzücü. Zaten görünmez olman da imkânsız. Süper güçlerin falan mı var?"

Bu sözleri söyleyen çocuğun gözlerinin içine baktım. Gözleri benimkinden hiç de o kadar farklı değildi. "Üç yıldır bazı dersleri birlikte alıyoruz," dedim. "Ve adını bile bilmiyorum." Elena'ya baktım. "Listene neden aptal olduğuma dair bir neden daha ekle."

"Sen aptal değilsin. Eh, hiç değilse bizden daha aptal değilsin." Çocuk elini uzattı. "Ben Julio."

Tokalaştık. Bu ikinci tokalaşmamdı. Birden bu kadar basit bir harekete hayran olmuşum. Oğlanlar böyle şeyler yapmaz. Sadece adamlar yapar. "Ben Ari" dedim.

"Biliyorum. Seni herkes tanıyor."

Sanırım görünmez olmak konusunda çuvalladığım söylenebilir.

Öğretmenlerimizden biri, Bayan Hendrix, terfi etmişti. Dokuzuncu sınıfta matematik öğretmenimdi, şimdi ise son sınıf biyokimya dersine giriyordu. Bu dersi sevdiğim söylenemezdi. Bilim sevdalısı falan değildim. Bayan Hendrix bir defasında beni müdü-

rûn odasına götürmüştü çünkü okuldan sonra koridorda başka bir çocukla onun deyiimiyle münakaşa etmiştim. Bence "münakaşa" hoşlandığımı (ya da anlaşılan hoşlandığımı sandığımı) bir kızdan orospu diye bahsettiği için Sergio Alarcon'ın ağzının ortasına bir tane patlatmış olduğumu anlatmak için fazla iddialı bir kelimeydi. Sergio aslında İspanyolca "puta" kelimesini kullanmıştı. Bayan Hendrix anlayışlı davranmıştı ama birinin burnunu kanatmanın herhangi bir gerekçesi olamayacağına inanan insanlardandı.

Sınıfına girdiğimde o yarı doğal yarı zoraki gülümsemesiyle bana baktı. "Sınıfıma hoş geldin Bay Mendoza." Bütün öğrencilerine başına bay veya bayan ekleyerek soyadıyla hitap etmek gibi bir huyu vardı. Şimdiden birer yetişkin olmuşlar gibi hitap ederek öğrencilerini onurlandırmak ve yetişkinliğin bir hedef olduğunu hatırlatmak istediğini söylerdi. Eğer biraz gözlem yeteneği olsaydı çoğumuzun yetişkinliği peşinde koşmaya geçecek bir hedef olarak görmediğini fark ederdi.

Bazı öğretmenler bir şey öğretmek için olağanüstü çaba harcarken öğrencilerini kendilerinden nefret ettirmeyi nasıl beceriyorlar anlamıyorum. Bu gerçekten büyük yetenek istiyor. Bayan Hendrix onun yardımı olmadan hiçbir şey başaramayacağımıza inanmamızı isterdi.

Hakkımızı vermek gerekirdi çünkü ona asla inanmazdık.

Bayan Ardovino filmlerden fırlamış zengin ve yaşlı kadınlara benziyordu. Çok fazla derse giriyordu ve aşırı ciddi bir duruşu vardı. Beyaz saçlarını topuz yapardı, giyim kuşamı çok pahalı görünürdü ve makyaj yapmayı da iyi bilirdi. Sargılı ellerimi görünce not alıp alamayacağımı sordu. Omuz silktim.

"Alamam herhalde."

"İstersen iyileşene kadar dersi teybe kaydedebilirsin."

Kendimi yatağa uzanmış hafif İngiliz aksanı taşıyan bu sesi dinlerken hayal edemiyordum.

"Yok, sorun olmaz. Teybe ihtiyacım yok," dedim. "O kadar önemli bir şey değil. Sargılar yarına çıkmış olur."

"Ellerini mi yaktın? Çünkü yanıkla durum sandığından çok daha ciddi olabilir." Sokaklar hakkında hiç bilgisi yoktu. Bu bir öğretmen için

hiç de iyi değildi. Ayrıca bizim için de iyi olmayacaktı. Sesindeki tüm resmiyete rağmen şimdiden aptalın biri olduğunu düşünüyordum.

"Hayır, yanık değil."

"Doktora gittin mi?"

"Okul hemşiresine gittim. O pansuman yaptı."

"Hemşireler doktor değildir." Hadi ya, ciddi misin? Bu uyuz kadın kendini ne sanıyordu? "Peki doktora gitmene gerek olmadığını da hemşire mi söyledi?"

"İkimiz de öyle düşündük."

"Bazı okul hemşireleri gerçekten işinin ehlidir. Bazıları da değildir."

Bu öğretmen, gerçekten öğretmense, derse hazırlanmadığı için oyalama taktikleri mi kullanıyordu?

"Bu hemşire gerçekten profesyonel" dedim.

"Kendi kendine vardığın bu yargıdan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Arkamdaki çocuğun fısıldadığını duydum, "Hay ben senin."

Bayan Ardovino'nun bütün sınıfa yayılacak gibi duran bulaşıcı bir gülme krizine tutulduğumuzu duyması gerekirdi. Belki de fark etmemişti.

"Bayan Ardovino, hemşire gayet iyi. Ben de iyiyim. Her şey yolunda."

"Eh, madem bu kadar eminsin."

Beni delirtmeye kararlıydı.

"Son derece eminim." Bunu o kadar yüksek sesle söylemek istememiştim aslında.

Sınıf arkadaşlarımdan bazıları Bayan Ardovino'yla aramızdaki bu konuşmayı pek eğlenceli bulmuştu. Ben de gülmek istiyordum ama yapamazdım. Bayan Ardovino adına utanmıştım. Onun için Dantevari bir merhamet duyuyordum.

Arkamdaki çocuk sınıfın yarısının duyacağı şekilde fısıldadı, "Araf dedikleri bu herhalde."

Herkes yeniden gülmeye başladı.

"Bayan Ardovino," dedim, "bir kavgaya karıştım. Birine yumruk attım. Birkaç kişiye. Daha fazlası olsaydı onlara da yumruk

atacaktım. Eklemlerim kanıyordu, ellerim de şişmişti. Şu anda bile zonkluyorlar. Ama yarına bir şeyim kalmaz.”

“Anladım,” dedi Bayan Ardovino. “Zonklamasına üzüldüm. Belki sorunlarını birini, birkaç kişiyi, yumruklayarak çözmeye kalktığında sadece sorunu çözmemekle kalmayıp yeni bir soruna da neden olduğunu böylece öğrenmişsindir.”

“Kesinlikle öğrendiğim bu.”

“Mükemmel.”

“Mükemmel” dedim.

Arkamda oturan çocuk gülmekten yarılıyordu.

Ön sıraların birinde oturmakta olan bir kız ses çıkarmadan gülmeye çalışıyordu, elleriyle ağzını kapadığını ve sırtının sarsıldığını görebiliyordum.

Sınıfta sessiz sessiz gülmeler hâlâ devam ederken Bayan Ardovino durumun farkına varır gibi oldu ve bütün sesler kesildi. “Neden bilmem bir öğretmen bir öğrenciye ilgi gösterdiğinde sınıf arkadaşlarından bazıları bunu eğlence olarak görüp merhamet yerine barbarca gülerek karşılık veriyor.”

Gerçekten onun adına utanıyordum. Trajik denebilecek kadar komik bir figür oluşturunuyordu. Ayrıca bu işe uygun olmadığı halde öğretmenlik pozisyonuna getirilmiş olması beni biraz kızdınyordu.

“Eh,” dedi Bayan Ardovino, “Belki de dersi burada bitirsek daha iyi. Belki yarın hepimiz daha iyi iş çıkarırız.” Sınıf arkadaşlarım çıkmaya başladı, koridordan kahkahalar duyuluyordu. Bayan Ardovino değilse bile ben ağlamak istiyordum. Sınıfta bir tek ben kalmıştım. “Özür dilerim,” dedim, “hep benim yüzümden.”

“Hayır Bay...”

“Mendoza. Adım Aristo Mendoza. Arkadaşlarım bana Ari der.” Artık bunu söylerken yalan söylüyor sayılmazdım. Gerçekten birkaç arkadaşım vardı.

“Ne güzel bir isim. Ayrıca hayır, senin yüzünden değil. Sosyal durumları okumakta ve ona göre davranmakta pek iyi değilim.”

Birden kıkır kıkır gülmeye başladı. Sonra kıkırdama yerini kahkahalara bıraktı. Ardından kendini iyice kaptırdı ve daha sesli kahkahalar atmaya başladı. Güldü, güldü, güldü. “Kendi kuyumu

kazdıkça kazdım, bir türlü duramadım. Sen de çok bıkkın görünüyordun. Ben de aynen devam ettim.”

Bayan Ardovino da öğrencilerin güldüğü kadar çok gülüyordu. Sonra durdu ve kendini toplamaya çalıştı. “Arkandaki genç adam ‘Araf dedikleri bu herhalde’ diye fısıldadığı zaman neredeyse hep-ten koyverecektim. Sonra yüzündeki ifadeyi gördüm, ağlamak üzere olduğumu düşünüyordun ama o kadarcık disiplini var: Ağlamak üzere değildim. Kahkahalara boğulmak üzereydim. Ayrıca koyuvermem gerekirken kendime hâkim olmak için bu kadar çaba harcadığım için üzgünüm.” Sonra yine gülmeye başladı.

“Çok ilginç bir kadınsınız.”

“Öyleyimdir. Gerçekten ilginç bir kadınam. Ama yerim sınıf değil. En azından artık değil. İki yıl önce emekli oldum. Bu dersin asıl öğretmeni doğum iznine ayrıldı. Son anda derse girer miyim diye bana sordular. Ben de ilgilendiğimi söyledim ama en azından benimle mülakat yaparlar diye düşünüyordum. Yapmış olsalardı burada oturuyor olmazdım.”

“Kocam dedi ki, ‘Ofelia, kendini rezil edeceksin.’ Gerçekten de ettim.” Yine gülmeye başlayacak sandım. “Akşam eve gidip bugün olanları kocama anlatmak için sabırsızlanıyorum. Epey güleceğiz.”

Aklım başımdan gitmişti. Tamamen. Hiç bu kadın gibi birine rastlamamıştım. Teyzemle aynı ismi taşıması da hoşuma gitmişti.

“Sen neden eğlenceye katılmadın Bay Aristo Mendoza?”

“Bilmem. Önce komik geldi... ama sonra fikrimi değiştirdim.”

“Eh, ben neden gülmediğini biliyorum, sen bilmesen de. Durumu komik bulmadığın için değil, şenliğe katılırsan kalbinin kırılabileceğini düşündüğün yaşlı bir kadına gülersen kendinden utanacağı için gülmedin. Zor bir durumda olduğumu düşündün ve bu sana komik gelmedi. Annen ya da baban, ya biri ya da ikisi birden, çok çok kıymetli insanlar olsa gerek. Ama açıkçası hepinizin önünde kendimi küçük düşürdüm. Bugün kendimi rezil ettiğime memnunum. Mutluyum. Bu daha doğru bir kelime.”

“Bundan nasıl mutluluk duyabilirsiniz?”

“Kendi sınırlarımız konusunda dürüst olmamız gerek Aristo. Burada ilk dersime girdiğim an bir hata yaptığımı anladım. *Başka birini bulmanız gerekecek çünkü ben bu işi beceremiyorum* demeye cesaret edemedim. Bütün yıl bir yalanı sürdürmek zorundaydım çünkü dürüst davranmamış ya da davranmamıştım. Bir hata yaptığımı anladığında vazgeçmeyi bileceksin.”

Kalkıp çantasını ve kazağını aldı. “Senin kadar yakışıklı olan çoğu genç büyüyünce dünyayı kendi özel tuvaleti gibi kullanan adamlar haline gelir. Sen içinde bu tür bir ahlaksızlık barındırmıyorsun.”

Sınıftan çıktı, koridorda güldüğünü duyabiliyordum. Sessiz sınıfta oturup düşündüm, *Gerçekten çok enteresan bir gün oldu.* Ama bunun gibi daha fazla gün geçirseydim kafayı yerdim.

PİKABIMA DOĞRU YÜRÜYORDUM, ZONKLAMA GEÇMİŞ olsa da ellerim hâlâ şişti. O oğlanlara gerçekten sağlam geçirmiş olmalıydım. Bayan Ardovino'nun bir sorunu çözerken yeni bir sorun yarattığımı söylediği aklıma gelince gülümsedim. Bayan Ardovino. Ne acayip kadındı. Bayan Ortiz'in yaşındayken nasıl biri olduğunu merak ettim.

Zor bir yıl olacaktı. Bir kere Dante'yle farklı liselere gitmek beni mutsuz ediyordu. Kendimi bazen onu düşünürken buluyordum, özlerken.

Susie, Gina ve Cassandra'yı pikabımın yanında bulmak beni şaşırtmadı. O gün okulda olanlardan konuşuyorlardı. Sonunda, "Burada ne yapıyorsunuz?" dedim.

"Öğretmenlerden şikâyet ediyoruz."

"Hayır, pikabımın yanında demek istedim."

Cassandra gülümsedi. "Tahmin et."

"Araba süremem sanıyorsunuz."

"Sanıyorsunuz' kelimesi fazla oldu. Seni eve ben götürüyorum. Gina kendi arabasıyla bizi takip ediyor. Ben seni bıraktıktan sonra da beni alıp evime götürüyorlar. Böylece hepimiz sağ salim evlerimize varıp ödevlerimizi yapıyoruz. Anahtarları ver."

"Benim söz söyleme hakkım yok mu yani?"

"Sen zaten söyleyeceğini söyledin. Bu yüzden araba kullanamıyorsun ya."

"Cassandra, sen neden..."

"Kapa çeneni Ari. Bu, tartışmaya açık bir konu değil. Bana anahtarları ver."

"Şey, ben..."

"Ari" dedi Cassandra, sonra başını eğip *Ben bir boğayım ve az sonra sana boynuz vuracağım* hareketini yaptı.

"Cebimden anahtarları çıkaramam. Ellerim çok şiş. Deminden beri bunu söylemeye çalışıyorum."

"Neden söylemedin?"

"Çünkü söylememe izin vermedin."

"O zaman daha ısrarcı olmayı öğrenmek zorundasın."

Gina ve Susie gülererek uzaklaştı. "Arilerin orada görüşürüz."

Cassandra bana şakacıktan seksi seksi baktı. "Hangi cebinde? Yoksa aramamı mı istersin?"

Sağ taraftaki cebimi işaret ettim.

Cassandra elini cebime soktu.

"Gıdıklıyorsun."

"Öyle mi? Dante seni hiç mıncıklamadı mı?"

"Kes şunu."

"Utandın, değil mi? Bundan utanmamalısın."

Güldü.

"Tamam sus," dedim. "Konuşma. Sadece beni eve götür."

CASSANDRA PİKABI EVİN ÖNÜNDE DURDURDU. "NASILDIM?"

"Bana gerçekten iyi bir sürücü olduğunu mu söyleteceksin?"

"Doğruysa evet."

"İyi bir sürücüsün."

"Kızların iyi araba kullanamadığını sanıyorsun, değil mi?"

"Bunu hiç düşünmemiştim. Erkekler kızların araba kullanma ya da başka bir şey yapma konusunda ne kadar iyi olduğu üzerine düşünmez."

"Evet, düşünürler."

"Eh, ben düşünmem."

"Çünkü sen..."

"İzin ver cümleleri ben tamamlayayım. Çünkü ben geyim."

Bilmiyorum. Belki de bir gün içinde çok fazla şey oluyordu ama kahrolası gözyaşları birden akmaya başladı.

"Ah Ari. Özür dilerim. Sakın..." Sonra Cassandra da ağlamaya başladı. "Sert biri olduğumu biliyorum. Biraz yumuşamam gerekiyor. Seni üzdüğümü düşünmek beni mahvediyor."

“ARİ, TEKRAR BÖYLE DAVRANMAYA BAŞLAMANIN İYİ BİR fikir olduğu kanısına nereden kapıldın?”

“Anne, neden ne oldu diye sormuyorsun?”

“Gerçekleri bilmem gerekmiyor. Kavga kavgadır. Bu tür bir davranış benim için asla kabul edilebilir olamaz.”

“Biliyorum,” dedim. “Ama anne, tüm tercihlerimi senin kabul edilebilir bulup bulmaman üzerine yapamam. Artık çocuk değilim. Benim de hata yapmaya hakkım var.”

“Kimsenin kasıtlı olarak hata yapmaya hakkı yoktur.”

“Başka bir şeyden konuşabilir miyiz?”

“Güneş bugün El Paso, Teksas’ta beş elli yedide doğdu.”

“Çok güzel anne, harika.”

“Bu ukalaca taktikleri senden öğrendim.”

“Sana bu taktikleri kasıtlı olarak öğretmedim.”

“Tamam, bunu şimdi konuşmak zorunda değiliz. Ama bu konuşmayı muhakkak bitireceğiz.”

“Bu konferansı demek istedin herhalde.”

“Konferans. İyi dedin. Bu kelimenin negatif şeyler çağrıştırdığını düşünüyor olabilirsin ama genelde insan bir konferansa katıldığında bir şeyler öğrenir.”

On Sekiz

DANTE'NİN EVİNDE TAKILIYORDUK VE BU KEZ ODASI temizdi. Eh, yani az çok.

"Sence Cassandra çok çabuk mu kadın oldu?"

"Çok çabuk dediğin nedir Dante? Bence Cassandra kimsenin kurbanı olmamaya karar verdi. Babasından gördüğü duygusal istismar bunu kısmen açıklıyor ama tamamen değil."

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun, değil mi?"

"Evet Dante. Gerçekten hoşlanıyorum. Onunla aramda daha önce kimseyle olmayan bir bağ var. Sanırım bunu o da hissediyor."

Dante sessizdi.

"Bu seni rahatsız mı ediyor Dante?"

"Hayır, sayılmaz. Yok, bu doğru değil. Rahatsız ediyor. Onunla aranda benimle olmayan bir şey var."

"Yani?"

Dante bir şey söylemedi.

"Onu tehdit olarak görmen için bir neden yok Dante."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet. Ne istersen sorabilirsin."

"Sence biseksüel olabilir misin?"

"Sanmıyorum."

"*Sanmıyorum* pek rahatlatıcı bir cevap değil."

"Cassandra'ya hissettiklerimin cinsel bir yönü yok. Kızlar bana o anlamda çekici gelmiyor. Ama kızlardan hoşlandığımı keşfediyorum. Kadınlardan hoşlandığımı. Çok dürüst ve kırılgan olabiliyorlar. Hem bence kadınlar erkeklerden çok daha iyi."

Dante başını salladı. "Sanırım haklısın. Sadece, şey... hadi başka bir şeyden konuşalım."

BAZEN TEK BAŞIMA CHARCOALER'A GİDİYORDUM. BİR şeyler atıştırmaya. Neden bilmiyorum. Kısmen eskiden orada çalışmamın yarattığı nostaljiden. Ayrıca bana ihtiyaçları olduğunda hâlâ yardıma gidiyordum. Tabii nostalji bunun yalnızca bir kısmıydı. Bazen yalnız kalmaya çok fazla gereksinim duyuyordum. Her zaman pikapla çöle gidecek zamanım da olmuyordu. Ben de Charcoaler'a geliyor, bir burger, biraz soğan halkası ve bir Dr Pepper alıyordum. Pikabımda oturup yemeğimi yerken de radyo dinliyordum.

O pazar günü öğleden sonra siparişimi almak için servis penceresine yanaştığımda otoparkta Gina Navarro'nun mavi Volkswagen'ini fark ettim. Yanında durup, "Selam!" dedim.

"Ari! Burada ne yapıyorsun?"

"Senin yaptığını. Burger yemeye geldim."

"Yalnız başına mı?"

"Evet, eh, senin Kaplumbağa'da da bir araba dolusu insan görmüyorum."

Gina güldü. "Bu aslında yapmayı en çok sevdiğim şeylerden biri. Buraya gelip yalnız kalmak ve müzik dinlemek. Her zaman birileriyle beraber olmak istemiyorum. Bazen sadece var olmak istiyorum. Sadece olmak. Anlıyor musun?"

"Evet, anlıyorum."

İkimiz de gülümsüyorduk.

"Kimseye söylemem" dedi.

"Ben de kimseye söylemem."

Konuşmayı kestik. Bıraktım sadece var olsun. O da beni bıraktı.

Kendi düşüncelerimde ve soğan halkalarımın tadında kaybolmuştum ki Gina'nın Volkswagen'inin kornasını duydum. Giderken bana el salladı. Ben de ona.

Ve ikimiz de gülümsüyorduk.

Arkadaşlar böyledir. Her biri farklıdır. Her biri senin hakkında diğer arkadaşlarının bilmediği bir şey bilir. Galiba arkadaş olmak biraz da her biriyle bir sırrı paylaşmak. Bunun önemli bir sır olması gerekmiyor. Küçük bir sır da olabilir. Ama sizi arkadaş yapan şeylerden biri de bu sırrı paylaşmaktır. Bence bu son derece harika bir şeydi.

Arkadaşlık ülkesinde yaşamak hakkında bir sürü şey öğreniyordum. Bu ülkede yaşamak hoşuma gidiyordu. Çok hoşuma gidiyordu.

Yaşamakla Ölmek Arasında Ask Vardır

Kimse doğmayı kendi istemez. Kimse ölmek istemez. Dünyaya kendi isteğimizle gelmeyiz ve gitme vaktimiz geldiğinde karar bize ait değildir. Ama doğduğumuz günle öldüğümüz gün arasında yaptıklarımız, hayatı teşkil eder. Tecihler yapmanız gerekecek ve bu tercihler yaşamınızın şeklinin ve gidişatının haritasını oluşturacaktır. Bizler kartografız, hepimiz. Hepimiz dünya haritasına ismimizi yazmak istiyoruz.

DANTE'YLE "ARKADAŞ" KELİMESİNİ YENİDEN keşfediyorduk. Bir kelime öğrenirsiniz, anlamını kavrayıp aklınıza yazarsınız, sonra o kelimeyi yeniden öğrenir anlamını bir kez daha kavrarsınız ama bu kez taşıdığı anlam farklıdır. "Arkadaş" tüm evreni içeren bir kelimeydi ve Dante'yle birlikte bu evreni keşfetmeye yeni başlıyorduk.

"Arkadaş. Bu kelimeyi çok gelişigüzel kullanıyoruz" dedi Dante.

"Ben değil. Bu yüzden hiç arkadaşım yok."

"Bu doğru değil. Başa çıkabileceğin kadar arkadaşın var. Hem senden bahsetmiyorum. Çoğu insandan bahsediyorum."

"İnsanların çoğu kelimelere senin kadar saygı duymuyor. Tıpkı çoğu insanın içinde yüzdüğü suya senin kadar saygı duymadığı gibi. Bu senin derinlerindeki bir şey."

"Kelimeler senin de derinlerinde Ari."

"Yeterince derinde değil. Katiyen değil. Sen bana şiir okuduğun zaman şiiri sen yazmışsın gibi okuyorsun."

"Belki de hüsrana uğramış bir aktörumdür."

"Sen rol yapmıyorsun. Olduğun gibisin."

"Evet, eh, drama kraliçesi de olabiliyorum."

Bu beni güldürdü. "O konuda da çok içtensin."

"Ben mükemmel değilim Ari. Bana hep iblislerinle savaştığını söylersin. Benim de kendi iblislerim var. Bu aşkın senin için zor olduğunu biliyorum, yine de beni seviyorsun. Ama aşk benim için de zor, sadece yaşadığımız zorluklar birbirinden farklı."

"Ama bence harika iş çıkarıyoruz."

"Evet öyle Ari. Ama sandığımdan çok daha zor."

Başımı salladım. "Evet ama yaptığımız kampı düşünüyorum da o kampta bana zor gelen hiçbir şey yoktu."

Dante gülümsedi. "Hadi oraya yine gidelim." Gözleri bir anda çılgınca ışıldadı. "Benimle bir daha ne zaman sevişeceksin?"

"Bir yolunu buluruz."

Dante ve ben öğrenciydik. Bu ortak yanlarımızdan biriydi. Öğrenmek istiyorduk. İkimiz de kelimeleri ve anlamlarını öğreniyorduk, "arkadaşlık" kelimesinin "aşk" kelimesinden bütünüyle başka olduğunu öğreniyorduk.

Dante'yle sonumuzu merak ediyordum. Sanırım bunu o da merak ediyordu. Sonunda arkadaş mı olacaktık? Sevgili mi olacaktık? Yoksa aramızdaki farklılıklar bizi birbirimize düşman mı edecekti? Sevgili olalım istiyordum çünkü bu kelime hoşuma gidiyordu. Bu kelime okuduğum bazı kitaplarda geçiyordu. Ama on yedi yaşındakilerin sevgilisi olmazdı çünkü biz yetişkin değildik, sadece yetişkinlerin sevgilisi olurdu. On yedi yaşındakiler sadece yapmaları gerektiği halde seks yaparlardı ve bunun da aşkla bir ilgisi yoktu çünkü bize öyle söylenmişti, çünkü aşk hakkında hiçbir şey bilmiyorduk. Ama ben buna inanmıyordum.

Kimse bana Dante'yi sevmediğimi söyleyemezdi. Kimse.

Dante'ye hissettiğim tüm bu şeyleri hissedebileceğim hiç aklıma gelmezdi. İçimde bu duyguların olduğundan habersizdim. Ama bu bilgiyle ne yapmam gerekiyordu? Dante kız olsaydı, ben de gey olmasaydım bizim için bir gelecek hayal edebilirdim. Ama bizim için bir gelecek hayali yoktu. Çünkü yaşadığımız dünya hayal gücümüzü sansürleyip mümkün olan ve olmayan şeyleri sınırlıyordu. Ari ve Dante için bir gelecek yoktu.

Ari ve Dante için bir gelecek hayal etmek sadece bir fanteziydi. Hayatımı bir fantezi içinde geçirmek istemiyordum.

Benim yaşamak istediğim o dünya yoktu. Ve içinde yaşadığım dünyayı sevmekte güçlük çekiyordum. Benden nefret eden bir dünyayı sevebilecek kadar güçlü olup olmadığımı bilmiyordum.

Belki de çok fazla kaygılanıyordum. Dante'yle sahip olduğumuz şey şimdi'ydi. Dante aşkımızın sonsuza dek süreceğini söylüyordu. Peki ya sonsuza dek sürmezse ne olacaktı? Hem sonsuz neydi? Kimse sonsuza sahip olmamıştı. Annem önemli olanın anı yaşamak olduğunu söyler. *Gerçek olan tek şey şimdi'dir. Yarın sadece bir düşünceden ibarettir.* Annemin sesi daima kafamda.

Sevgili Dante,

Rüyamda bir nehir kıyısında yürüyorduk. El ele tutuşmuştuk, gökyüzünde kara bulutlar vardı, "Korkuyorum" dedin. Cevap vermedim çünkü konuşamıyordum. Sonra nehrin karşı kıyısında abimi gördüm. Bağırarak bize bir şey söylüyordu.

Nedense çok yakınında duruyormuşum gibi yüzünü görebiliyordum. Abim yüzüme tükürdü, sonra kendimi yine senin yanında dururken buldum, korkuyordum çünkü sen korkuyordun, dönüp sana bakınca bir deri bir kemik olduğunu gördüm, ölmek üzere olduğunu biliyordum, AIDS'ten öldüğünü de biliyordum. O zaman abimin bağırarak söylediği şeyi duydum: "İbneler! İbneler!" Binlerce yürüyüşçü bize doğru geliyordu, sen gitmiştin. Yürüyüşçüler yanımdan geçerken senin ölü bedenini havaya kaldırdıklarını ve gittikleri yere onu da götürdüklerini gördüm. Bağırma-ya başladım, "Dante! Dante!"

Yürüyüşçüler yollarına devam ettiler. Seni de götürdüler. Peşlerinden gidemeyeceğimi biliyordum.

Yalnız kalmıştım. Üşüyordum, gökyüzü tamamen kara bulutlarla kaplanmıştı, yağmur başladığında damlalar bedenime mermi gibi çarpmaya başladı. Bağırmaya devam ettim, "Dante!"

İsmi haykırarak uyandım, ter içinde kalmıştım.

Annem yatağımın kıyısında oturuyordu. Bir meleğe benziyordu. "Sadece bir rüyaydı Ari," diye fısıldadı, "Ben buradayım. Rüyalar sana zarar veremez."

Dante, hiç kâbus gördüğün oluyor mu?

Ayrıca kâbuslar neden günlerce peşini bırakmıyor? Sana ne anlatmaya çalışıyorlar? Annen rüyaların nasıl yorumlanacağını biliyor mudur?

Ertesi gün okul koridorunda yürürken kendimi yine yalnız hissediyordum, seninle tanışmadan önce olduğum kadar yalnız. Bir gün sen ve ben de AIDS'ten ölecek miyiz acaba?

Belki de hepimiz AIDS'ten ölürüz. Tüm ibneler ölüp gider.

Dünya biz olmadan yoluna devam eder. Sonunda istediğini elde etmiş olur.

“NEDEN BAYAN LIVERMORE’A ‘BAYAN BİRAZ DAHA CİĞER’ diyorlar?”⁴

“Gina onunla ilgili bir hikâye uydurdu. Bayan Livermore nefret ettiklerini bildiği için özel günlerde çocuklarına ciğer pişiren kötü bir anneymiş. Çocukların mutlu olmasını istemiyormuş. O yüzden onlara bir tabak dolusu ciğer ve kavrulmuş soğan yediriyormuş, çocuklar tabaklarındaki her şeyi bitirmeyi başardığı zaman da boş tabaklarının önünde dikilip ‘Biraz daha ciğer ister misiniz?’ diye soruyormuş. Pamuk Prenses’e elma veren kötü cadı gibi. Sonra onlara birer tabak daha ciğer dolduruyormuş, çocukların tek istediği ise kusmakmış. İkinci tabağı da son lokmasına kadar yemeleri için sıkıştırıyormuş. Çocuklarından biri onu üzecek olursa üçüncü kez bu çocuğun önüne dikilip gülümseyerek, ‘Biraz daha ciğer ister misin tatlım?’ diyormuş. Sonra da tabağına lop diye bir parça daha ciğer bırakıyormuş. Sonra gülümseyerek kendi kendine *Bu onlara güzel bir ders olur* diyormuş.”

“Vay canına, kadın o kadar da kötü biri değil. İyi bir anne olduğuna eminim.”

“Ben hiç de iyi bir anne olduğumu sanmıyorum. İyi herhangi bir şey olduğumu da sanmıyorum. Hem düşünecek olursan,” dedi Susie, “sınıfta bize yaptığı da tam olarak bu. Her gün bize biraz daha ciğer yediriyor. O kadına katlanamıyorum. Ari Mendoza, söylesene bu Livermore senin sinirini bozmuyor mu?”

4. İngilizcede Livermore (more liver) daha fazla ciğer anlamına gelir (ç.n.)

"Aslında bozuyor ama bak, mezun olmak için bu derse ihtiyacımız var, bu nedenle ona katlanmaya devam edeceğim. Moralimi bozmasına izin veremem."

"Sence de kadın aslında Meksikalılardan nefret etmiyor mu?"

"Bizden nefret etmiyor. Sadece ikinci sınıf olduğumuzu düşünüyor." Susie'ye sııttım.

Susie gülmedi.

"Şaka yapıyorsun herhalde."

Bakışlarıyla beni parçalayacak gibiydi.

"Evet evet," dedim. "Bak, kadının ırkçı olduğu gün gibi ortada. Chuy'ye, Jesus için bir takma ad olduğuna sevindiğini⁵ çünkü *Tanrı'nın adının kimseye verilmemesi gerektiğini* söyledi. İşte bu tür boktan düşünceleri var Susie. Kimin umurunda? O kadar da zeki biri değil."

"Eh, bırak istediği gibi düşünsün ama bunu söylemesi şart mı? Bu konuda biraz fazla kayıtsız davranıyorsun Ari. Bir gün sınıfa girip Hispaniklerin neden İncil okumadığını sorması saçmalığı neydi peki? Hem Chuy, 'Katolikler İncil'i sevmez. Biz sadece İsa'ya ve Guadalupe Bakiresi'ne taparız,' diye bağırdığı zaman espriyi anlamadı bile."

"O kadar da hakkını yeme Susie. Belki de 'İncil okumak eğitilmiş olduğunu iddia eden herkes için esastır' diye cevabı yapıştırırken espriyi anlamıştı."

"Bu saçmalık nasıl yanına kâr kalır? Sonra hukuk sistemimizden bahsettiği gün şey demişti" –Susie burada kadının taklidini yapmaya başladı– 'Dikkatle dinlemeniz çok önemli çünkü Meksika'da, sizin geldiğiniz yerde, hukuk sistemi diye bir şey yok.' Böyle abuk sabuk konuşmak zorunda mı? Sonra Chuy de cevabını vermişti, 'Eh, aslında Meksika'da hukuk sistemi var ama ben oralı değilim. Buralıyım. Meksika'da hukuk sistemi var ama yozlaşmış durumda. Hani Alabama gibi, sizin geldiğiniz yer olan Alabama.' Chuy çok fazla esrar çekmiş gibi görünebilir ama sıcıp batırmıyor."

"Kabul etmelisin ki dersler epey eğlenceli geçebilir."

5. Chuy Jesus adındaki kişilere verilen bir lakaptır (ç.n.)

“Bay Blocker ne diyor, ‘Okula eğlenmek için gelmiyorsunuz, öğrenmek için geliyorsunuz.’ Ayrıca dikkatli olmazsan büyüdüğünde bir hain olacaksın Ari Mendoza.” Sonra bana Cassandra Ortega’nınkilerle rekabet edebilecek o hoşnutsuzluk dolu bakışı yöneltti. “Bir gün kafam bozukken Bayan Livermore’un dersine gireceğim. İşte o zaman kızılca kıyamet kopacak.”

CASSANDRA'YLA BİRLİKTE BİZİM EVİN BASAMAKLARINDA oturuyorduk. "Ya müzik ya oyunculuk" dedi.

"Müziğe meraklı mısın?"

"Piyano çalışıyorum. Bu konuda iyiyim. Muhteşem değilim. Çok parlak değilim. Ama iyiyim. Kendimi geliştirecek zamanım var. Şarkı söylemeyi de seviyorum. Sen şarkı söyler misin?"

"Söylerim ama çok da ilgimi çektiğini söyleyemem."

"İlgini çekmiyor mu?"

"Müziği severim. Ama müzisyen değilim."

"Anladım." Elini uzatıp beni ayağa kaldırdı. Tanrım, cidden güçlüydü.

"Ne taraftan gidelim?" dedim.

"Bu taraftan. Canım acayip çikolata istedi."

"PayDay'e bayılırım."

"PayDay'e âşığım."

Önünden geçtiğimiz evin bahçesinde bir kadın gülleri buduyordu. Cassandra kadını selamladı, "Merhaba Bayan Rico."

"Cassandra, her zamanki gibi çok güzelsin. Sen nasılsın Ari?"

"İyiyim Bayan Rico."

"Ne hoş bir çift olmuşsunuz böyle."

"Evet" dedi Cassandra.

Yolumuza devam ederken Cassandra'ya baktım. "Hoş bir çift mi? Ne zaman biri buna benzer bir şey söylese kendimi tam bir sahtekâr gibi hissediyorum. Düzenbaz gibi."

"Eh, kimseye yalan söylemiyorsun. Başkalarının varsayımları seni bağlamaz. Ayrıca gerçekten de hoş bir çiftiz."

Bunu duyunca güldüm. "Evet ya. Kimdi o kadın?"

"Ona Bayan Rico dedin, o da senin adını biliyordu. Ben de tanıyorum sandım."

"Sen öyle dediğin için ben de Bayan Rico dedim."

"O da Katolik Kız Kardeşler'den biri. Yeminli Mali Müşavirlik firması var."

"Şu Katolik Kız Kardeşler, kesin herkesle irtibat halindeler. San ki herkesi tanıyorlar."

"Gerçekten tanıyorlar. İçlerinden biri Mary Kay ürünlerinin ulusal bazda gelmiş geçmiş en iyi satıcısıdır, bindiği pembe Cadillac'tan da belli zaten. Arabayı görmen gerek. Kadın Jackie Kennedy Onassis taklidi yapmaya bayılıyor. Kendisiyle dalga geçmekten keyif alıyor."

Bizim de Bayan Mary Kay'in yaptığını yapmamız gerek. Kadın iş dünyasında kendine bir yer açtı. Etrafındaki erkekler kıs kıs güldüyse de umursamadı. Bir sürü göt herifin bir araya gelse kazanamayacağı kadar para kazanıyor. Hem bu parayı dürüst yoldan kazandı. Haritaya ismini yazdı."

Gerçekten harika. Katolik Kız Kardeşler'in yapmayı başardığı da bu, dünya haritasına isimlerini yazmak. İşe koyulmak için kimseden izin almaya ihtiyaçları yok. Biliyor musun Ari, bizim de yok."

7-Eleven'a girdik. "Ben ısmarlıyorum" dedi Cassandra uzanıp bir kola alırken.

"Hayır, bu benden."

"Hayır değil. Erkekler hesabı ödemeyi neden sever biliyor musun? Çünkü hükmetmeleri gerekir. Ayrıca ben ödeyeceğim dediğim zaman karşı çıkman gerekmiyor, sadece 'teşekkür ederim' demen gerekiyor."

"Teşekkür ederim."

"İlk adımı attın. Bir dahaki sefere teşekkür ederken daha inandırıcı ol." Kaldırımın kenarına oturup birbirimize gülümsedik.

"Aylaklık ediyoruz" dedim.

"Eh, tam aylaklık edilecek türden bir gün." Cassandra kolasından bir yudum aldı.

“Biliyorsun ki kartograf olmak için sadece zekâ yeterli değil, aynı zamanda pek dost canlısı olmayan sulara dalacak kadar da cesur olmamız gerekiyor.”

Cassandra dinlediğimden emin olmak için bana baktı. “Bunu başarabiliriz. Dünya bir gün neler başardığımızı görünce çok şaşırarak. Ama biz şaşırmayacağız. Biz hiç şaşırmayacağız. Çünkü o zamana kadar içimizde neler barındırdığımızı öğrenmiş olacağız.”

Cassandra Ortega’nın sesi tam da hayatımda ihtiyaç duyduğum şeydi.

Bizim eve dönüp verandaya oturmuştuk. Bacaklı ikimizin arasında uyuyordu.

“Galiba koşuya çıkacağım. Seni eve bırakayım mı?”

“Ne harika bir fikir Ari. Ne. Harika. Bir. Fikir.”

O gün Cassandra Ortega koşu arkadaşım oldu.

Bacaklı’nın yanımda koşmasını özlüyordum. O köpek kendimi dünyada yapayalnız hissettiğim bir zamanda hayatıma girmişti. Nasılsa üzüntümü sezmiş ve bana kalbini vermişti. İnsanlar size bir köpeğin verebileceği şeyleri veremez, Bacaklı’nın içindeki sevgiyi, bana verdiği sevgiyi, bende yeniden yaşama isteği uyandıran o sevgiyi ifade edebilecek bir dil bilmiyordum.

Cassandra’nın koşunun o özel ve sessiz dünyasına girmesine neden izin vermiştim bilmem. Ama daha ilk sabahtan her şey yolunda gibiydi, sanki uyumluyduk. Cassandra doğuştan atletikti. Ayrıca benim gibi o da koşarken konuşmaktan hoşlanmıyordu. Sadece koşmak istiyordu. Koşarken koruduğumuz sessizlik bir şekilde bizi birbirimize yakınlaştırıyordu.

Bazı açılardan ikimiz de kayıptık. Ne gariptir ki kendimi bulduğumu ya da bulmakta olduğumu hissettiğim pek çok an yaşıyordum. Sonra kendimi yine kaybolmuş gibi hissediyordum. Sebepsiz yere. Sadece kaybolmuş hissediyordum. Belki Cassandra da aynı şeyleri hissediyordu. İkimiz de koşarken ihtiyacımız olan bir şeyi buluyorduk.

Böyle anlarda Cassandra’nın sessiz varlığı hoşuma gidiyordu. Bu anlar benim için kutsaldı. Sevdiğimiz her insanla farklı bir şekilde yaşadığımızı inanmaya başlamıştım.

HAYATIM ADETA BİR RİTME KAVUŞMUŞTU, OKULA GİTMEK, daha önce hiç yapmadığım bir şey olan okul arkadaşlarımla konuşmak. Okul arkadaşları iyiydi çünkü onları okulda bırakabiliyordunuz. Kulağa kötü geldiğini biliyorum ama bana göre hayatım gerçekten çok kalabalıktı. Evime gelip giden bir arkadaşı daha kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Kendimi hiç okul denilen bu yere ait hissetmemiştim. Şimdiyse okulun bir parçasıymışım gibi geliyordu. Ama bir de şu şey vardı, ben... gey denen şeydim. Bu kelimeyi kullanmaya ne zaman başladık? "Gey" in asıl anlamı "mutlu" kelimesiyle ilişkiliydi. Acaba kaç gey gerçekten mutluydu? Acaba bir gün aynaya bakıp: *Ari, gey olduğun için mutluyum* diyecek miydim? Böyle bir şey olacağını hiç sanmıyordum. Dante'ye olabilirdi ama bana değil. Bu asla lise ülkesinin bir parçası olamayacakmışım ya da olmayacakmışım gibi hissetmeme neden oluyordu. Dante buna "sürgün" diyordu. Daha iyi bir kelime bulunamazdı. Bir gün bizim evden çıkarken bana bir not verdi. "Ah, unutmuşum. Bunu yanımda taşıyıp duruyorum" dedi. Katlanmış kâğıdı avucuma koydu. O gidince notu açtım:

Annem daima sürgünde olmakla ait olmak arasında gidip gelerek yaşayacağımızı söyledi. Bazen sürgün olmanın getirdiği yalnızlığı hissedeceksin. Bazen de ait olmanın verdiği mutluluğu. Annem bu bildiklerini nereden öğrendi bilmiyorum. Ve annenin sözlerini duyup söylediklerini dinlediğim zaman yemin ederim aynı anne okuluna gittiklerini düşünüyorum. Anne Üniversitesi'ni bitirip doktora yapmışlar sanki. Not: Bu notu tarih dersinde yazdım. İçsavaşı ancak Michael Birader bu kadar sıkıcı anlatabilirdi.

Galiba mutluydum. En azından hiç olmadığım kadar mutluydum. Kafamda çözemediğim bir sürü şey olsa da hiç değilse kederli değildim. Okula gidiyordum. Ev ödevlerimi yapıyordum. Çoğu zaman Dante, Susie, Gina ve Cassandra bize geliyordu ve mutfak masasında çalışıyorduk. Bunun annemi mutlu ettiğini biliyordum, birlikte çalışmamızın nedeni bu olmasa da. Bazen de Cassandra'nın evinde çalışıyorduk.

Salı akşamları Dante'yle ikimiz çalışıyorduk, sadece o ve ben. O ödev verilen okuma parçalarını okuyor ya da matematik problemlerini çözüyor, ben de ya okuma yapıp notlar alıyordum ya da yazı ödevlerimi yapıyordum. Nedense sırf Dante'yle aynı odada olmak bile her şeyi kolaylaştırıyordu. Odada varlığını hissetmek hoşuma gidiyordu. Kendi kendine konuşurken sesini dinlemek hoşuma gidiyordu.

Dante'nin sık sık kitaplarından başını kaldırıp beni incelediğini fark ettim. Galiba en sevdiği kitap bendim. Bu beni korkutuyordu. Bazen bana baktığında içimden elektrik akımı geçmiş gibi oluyordu. Ve onu istiyordum. Ona duyduğum arzunun doyumsuz bir hale geldiği zamanlar oluyordu. Çok seks yapıyor falan değildik. Yapmıyorduk. Yapamıyorduk. Ya zaman olmuyordu ya da fırsat, ayrıca ikimiz de ana babamızın evinde sevişmek istemiyorduk çünkü bu bize saygısızlık gibi geliyordu. Ama ona duyduğum istek arzusunun çok ötesindeydi. Çünkü hislerim kendi bedenimi aşıyordu.

Sahip olduğumuz şey güvende olmaktı. Birbirimizi güvende hissettiriyorduk. Ama sorun aşkın asla güvenli olmamasıydı. Aşk sizi gitmeye hep korktuğunuz yerlere götürüyordu. Aşk hakkında ne biliyordum sanki? Bazen, Dante'nin yanındayken, aşk hakkında bilinecek her şeyi biliyormuşum gibi geliyordu. Ama benim için sevmek o kadar zor değildi. Asıl zor olan birinin seni sevmesine izin vermektir.

Alti

Dante,

Abimi düşünüyordum. Annemle gıda yardım merkezine gittiğimde iki kadını konuşurken duydum. Hakkımda güzel şeyler söylüyorlardı. Kadınlardan biri annem adına sevindiklerini çünkü iyi bir çocuk olduğumu, iyiliğe yoğun ve kronik bir alerjisi olan abime benzemediğimi söyledi. "Bazı insanlar doğuştan böyle oluyor" dedi.

Bence abim şiddete meyilli biriydi, hâlâ da öyle. Annem ve babam seni hastanelik eden çocuğun canına okuduğumu öğrendiği zaman bu yüzden o kadar üzüldü. Bunu yapmamalıydım. O zaman üzülmemiştim ama şimdi üzülüyorum. Tabii ki bu iki taraf için de geçerli değil: O çocuk seni hastanelik ettiğine hiç de üzgün değildi. Fırsatını bulsa yine yapardı. Bazen onu koridorda görüyorum, bir defasında arkadaşı tuvalette hemen yanımdaki pisuvardaydı ve "Bakmak ister misin?" dedi, ben de, "Taşaklarını boğazına sokmamı ister misin?" dedim. İnsanlar birbirlerine hiç rahat vermiyor. Hatta ne yaşıyor ne de başkalarının yaşamasına izin veriyorlar. Sadece senden kurtulmak istiyorlar.

Biliyorsun, abimin öldürdüğü kişiyi merak ediyordum. Transseksüel bir kadınmış. Gazetedeki haberden bir şey anlaşılmıyordu. Travesti bir fahişe olduğunu yazıyordu. Fahişe olduğunu nereden biliyorlar? İçimde bu haberi abim ve öldürdüğü kadının da dahil olduğu Meksikalı şehir serserilerine bir başka örnek olsun diye bastıklarına dair bir his var. Bazen şehir nüfusunun çoğunluğunu oluştursak da Meksikalıların hâlâ istenmediği hissine kapılıyorum.

BAYAN LIVERMORE SINAV KÂĞITLARIMIZI DAĞITTI.

"Hepinizin bilmesini istiyorum ki ben *sizin* yanınızdayım. Çan eğrisi sistemine göre not vermeye başladım çünkü Hispaniklerin eğitim ortamlarında rahat etmediklerini anladım ve bunu aklıma yazdım."

Susie'nin eli anında havaya kalktı, rüzgârda dalgalanan bir bayrak gibi.

"Bir şey mi söylemek istiyorsun Susie?"

"Evet, Hispaniklerin eğitim ortamlarında rahat etmedikleri bilgisine nereden eriştiğinizi öğrenmek istemiştim. Bir yerde mi okudunuz? Ku Klux Klan'ın eğitim bülteni falan mı var?"

"Ku Klux Klan'ın bu konuşmayla ne ilgisi var? O korkunç organizasyonla hiçbir alakam olamaz."

"Onlar organizasyon değil. Onlar yerli teröristler."

"Böyle uç düşüncelere sahip biriyle tartışmayacağım."

"Uç mu?"

"Sorunun cevabına gelince, bir yerde okumadım. Ama öğrencilerime daha faydalı olmam için bana ışık tutan zeki insanlarla konuştum. Ve öğrencilerimin gerçekten de eğitim ortamında rahatsız olduğunu gözlemledim. Bu sorunu yanıtlıyor mu?"

"Yanıtlıyor." Susie Byrd'ü tanıyordum, daha yeni başlamıştı. "Ben de kendi gözlem gücüne dayanarak öğrencilerinizin sadece sizin öğretmen olduğunuz eğitim ortamlarında rahatsız olduğunu düşünüyorum."

"Neden bana saldırmak yerine..."

Susie, Bayan Livermore'un sözünü kesti. "Bayan Livermore, ırkçı olduğunuzu biliyorsunuz, değil mi?"

"Bu haksız ve insafsızca bir suçlama. Öğretmenlerine haince iftiralarla saldırmaya hakkın olduğun fikrine nereden kapıldın bilemiyorum. Düzeni sağlayacaksam özür dilemeden bu sınıfta kalmana izin veremem. Neden alındığını da anlamadım, Hispanik değilsin ve söylediklerimin seninle hiçbir alakası yoktu."

Susie kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu, sonra dudağını ısırp kolyesiyle oynamaya başladı. Susie'yi tanıyordum, tepesinin attığını anlamıştım. Gerçekten tepesi atmıştı. "Söylediğiniz küçümseyici ve düpedüz hakaret sayılan şeyleri fark etmek için Hispanik olmam gerekmiyor. İlk dersinizde José'ye dediniz ki" –Susie Bayan Livermore'un konuşmasını taklit etmeye başladı– "Towa'da bir tortilla markası var, Şen José tortillaları, bir de havaya sombrero fırlatıyor.' Yetmezmiş gibi bir de sombrero'su var mı diye sorup..."

Bayan Livermore Susie'nin sözünü kesti. "Dostça davranmaya çalışıyordum, söylediklerimi neden aşağılayıcı bulduğunu anlamadım."

Susie gözlerini devirdi. "Ayrıca ne zaman aptal olduğunu düşündüğünüz biri sınavdan iyi not alsa kâğıdını verirken hep şöyle şeyler saçmalıyorsunuz" –Susie yine Bayan Livermore'un sesini taklit etmeye başladı– "'Çok çalışmış olmalısın, belki de yardım almışsındır.' Irkçı cadalozun tekisiniz!"

Susie'nin tek başına çakılmasına izin vermeyecektim, Bayan Livermore cevap vermeye fırsat bulamadan atıldım. "Aynı fikirdeyim." Sonra eklemeye karar verdim, "Tüm Hispanik öğrenciler adına, ayrıca öğretmen olan annem adına, sizden bir özür bekliyorum."

Bütün öğrenciler baş parmaklarını yukarı kaldırarak onaylıyordu ama Bayan Livermore'un öfkesi ve ilgisi tamamen Susie'ye ve bana yönelmişti.

"Ne yazık ki hakkında yanılmışım Ari Mendoza. Bir gömlek üstün olduğunu düşünerek..."

Sözünü kestim. "Diğer Meksikalılardan mı bir gömlek üstün?"

"Sözlerimi çarpıtma. Ama kendini bir grup insanın sözcülüğüne atayan birini ciddiye alacak değilim." Sonra hırlar gibi bir sesle, "Şimdi," dedi, "ikiniz de *derhal* benimle müdürün odasına geliyorsunuz."

Bayan Livermore kapıya doğru yürürken Chuy Gomez kendini tutamayıp bağırdı, "Hey, Bayan Livermore!" Bayan Livermore dönünce Chuy'nin ona hareket çektiğini gördü.

"Sen de! Durduk yere asilere katılıyorsun. Kurtlar tarafından büyütülmüş gibi davranıyorsun. Siz üçünüz bu eğitim kurumundan atılacaksınız."

"Kendimizi çok rahatsız hissettiğimiz eğitim kurumundan mı?" Chuy kapıya doğru yürüdü. Susie gülmeye başladı, bense kendime hâkim olmaya çalışıyordum. Bayan Livermore önden yürümeye başladı, biz de peşinden gittik.

"Bizi atmazlar" dedi Chuy.

Susie gözlerini devirdi. "Annem ve babam arında birinin gırtlığına çöker. Eskiden hippiymişler. Bu saçmalığa tahammül edemezler."

"Benim babam aktivist" dedi Chuy. "Bu çok saçma."

"Eh," dedim, "annemin de bizi ortada bırakacağını sanmıyorum."

Susie gülümsedi. "İçimden bir ses annenin Bayan Livermore'u çiğ çiğ yiyeceğini söylüyor."

Böylece kendimizi müdürün odasında bulduk. Bay Robertson'ın ceket ve kravata rağmen profesyonel görünmesine mani olan bir havası vardı. Pek sert biri değildi ama köşeye sıkıştığını hissettiği zaman sert yapmayı bilirdi. Bayan Livermore inci kolyesini çekştirerek tespih çekiyormuş gibi her inciyi tek tek elden geçiriyordu. Hepimiz oturmuştuk ama Bayan Livermore ayakta durup hepimizin tepesinde dikilmeye kararlıydı. Hep o konuşuyordu ve az çok mantıklı şeyler söylemeyi başarıyordu, böylece kendini disiplin nedir bilmeyen ve barbarca davranan zalim öğrencilerinin kurbanı gibi gösteriyordu.

"Yapılması gereken bu öğrencilere uzaklaştırma vermektir. Cezadan yana biri değilim ve mezun olmalarına izin verilmemesi konusunda ısrar etmeyeceğim. Ne de olsa bu son şansları." Susie'yle birbirimize baktık. Bayan Livermore açıkça üniversiteye gidemeyeceğimizi varsayıyordu.

"Ama bu öğrencilerin sınıfıma dönmesine müsaade edemem. Sadece bana değil, mesleğime de saygısızlık ettiler."

Susie lafa karıştı. "Kimse mesleğinize sizden daha fazla saygısızlık edemez Bayan Livermore."

Bayan Livermore parmağıyla Susie'yi gösterdi. "İşte bakın. Canlarının istediğini söyleme özgürlüğünü kendilerine nasıl hak görüyorlar siz de görün. Yaptıklarının sonuçlarına katlanmak zorunda olduklarının farkında değiller. Bu üç barbarın bir öğretmen olarak pozisyonuma saygı duymadığı açıkça ortada ve bunun" –Susie'yi işaret etti– "bu kişinin, bunun iftiralarına asla göz yummayacağım. Bana ne dediğini müdüre söyle, söyle hadi."

Susie en ufak bir pişmanlık duymuyordu. Bay Robertson'a baktı, "Ona ırkçı cadalog dedim."

Bay Robertson yüzünü buruşturdu.

"Ayrıca bu iftira değil, ben doğruyu söyledim. Hangi kısmı daha doğru bilmiyorum, ırkçı kısmı mı cadalog kısmı mı."

"Bu yüzden seni okuldan atabilirim."

"Atabilirsiniz." Susie hâlâ kızgındı. "Ama benim gibi bir not ortalamasına sahip ve hiç devamsızlığı olmayan bir öğrenciyi nasıl atacağınızı görmek isterdim."

"Benim burama kadar geldi. Bu insan müsveddelerini size bırakıyorum Bay Robertson. Sınıfıma geri göndermediğiniz müddetçe onlara ne yapacağınız umurumda değil." Sonra bana baktı. "Seni de gerçekten bir şey sanmıştım." Öfkeli bakışlarını Susie'ye çevirdi. "En beteri de sensin."

Susie ona sırtıttı. "Beyazların üstün olmadığının canlı kanıtıyım."

Bayan Livermore fazla abartılı bir tavırla bir hışım odadan çıktı ama Bay Robertson üzerinde istediği etkiyi yaratmıştı.

Chuy gülmekten yarılıyordu. "Susie Byrd, duydun mu? En beteri senmişsin. Biz Meksikalılardan bile betersin."

"Ah Tanrım," dedi Bay Robertson. "Hiçbiriniz başınızın ne kadar büyük bir belada olduğunun farkında değilsiniz galiba. Bayan Byrd, öğretmeninize o kelimeyi söylemek zorunda mıydınız?"

"Bay Robertson, Bayan Livermore'un ırkçı olduğunu bilmediğinizi söyleyemezsiniz. Şimdiye dek ondan hiç şikâyet gelmediğini

de. Hem bildiğim kadarıyla kadın ve ırkçıysanız aynı zamanda caddalozsunuz demektir. Lafı dolandırmaya hiç gerek yok."

"Lütfen biraz saygılı olabilir miyiz? Eğer ağzınızdan tek bir kötü kelimenin daha çıktığını duyarsam sizi okuldan uzaklaştırırım."

Bay Robertson durmadan dudağını ısırp ellerini ovuşturuyordu. Sigaraya ihtiyacı vardı. Kokusunu alabiliyordum.

"Hepiniz iyi öğrencilersiniz ve temiz bir sicile sahipsiniz. Ve Bayan Byrd'ün de belirttiği gibi hepimiz neredeyse hiç devamsızlık yapmıyorsunuz. Ama bu davranışınızı haklı çıkarmaz. Ari, Bayan Livermore'a onu kızdıracak ne söyledin?"

"Sadece Susie'yle aynı fikirde olduğumu söyledim. Sonra da tüm Hispanik öğrenciler adına konuşarak özür dilemesini istedim."

Bay Robertson eliyle yüzünü kapatıp güldü, gerçi sesi daha çok ağlamak istiyormuş gibi çıkıyordu.

"Ya sen Jesus?"

"Chuy."

"Evet evet, Chuy, sen bu küçük dramaya nasıl bir katkıda bulundun?"

"Tam sınıftan çıkarlarken Bayan Livermore'a seslendim. Sonra da ona hareket çektim."

Bay Robertson kahkahalara boğuldu ama bunlar mutluluk kahkahaları değildi, daha çok *Yeminle bezdim ve kendimi gülmekten alamıyorum çünkü gülmezsem ağlayacağım* türünden bir şeydi. "Ana babalarınızı çağırıp meseleyi onlarla konuşacağım. Siz de etüde kalacaksınız. Bayan Livermore'un anlattığı derslerin özetini alıp size vereceğim. Ödevlerinizi yapmaya devam edecek ve hepsini bana teslim edeceksiniz. Notlarınızı vermekten de ben sorumlu olacağım. Ucuz atlattınız, ayrıca önemli değil."

"Ve Bayan Byrd, konuşmalarınıza dikkat edin. Bu kabul edilemez."

"İrkçi öğretmenler kabul edilebilir mi peki?"

"Size bir şans tanıyorum. Daha fazla uzatmayın." Bay Robertson Chuy'ye baktı. "O parmağını ortadan kaldır. Gitar çalmak için falan kullan. Size gelince Bay Mendoza, siyasette bir geleceğiniz olabilir. Ama küçük konuşmalarınızın provasını öğretmenlerimin üzerinde yapmayın."

Skiz

"BAY ROBERTSON BENİ ARADI. BİRAZ DOSTÇA SOHBET ETTİK."

"Dostça mı?"

"Eskiden sınıfım onunkinin tam karşısındaydı."

"Neden onun yerine sen müdür değilsin?"

"Teklif edilmedi zannetme. Ama ben ait olduğum yerdeyim, sınıfta." Annem bana baktı. *Sinirim tepemde* bakışı değildi bu. Daha çok *Ne diyeceğime karar vermeye çalışıyorum* bakışıydı.

"Konferans mı dinleyeceğim?"

"Konferans sayılmaz. Sohbet diyelim. Sen, Susie ve şu diğer arkadaşın..."

"Chuy."

"Chuy. Sen, Susie ve Chuy çok cesursunuz. Ama..."

"Bunun arkasından 'ama' geleceğini biliyordum."

"Ama bu şekilde tepki göstermemeniz gerekiyordu. Bayan Livermore'la veliler gecesinde tanışmıştım. Hakkında pek olumlu şeyler düşünmüyorum. Ama o senin öğretmenin. Ve öğretmenlerin saygıyı hak ediyor. Öğretmen olmak kolay bir şey değildir. Tepkini başka şekilde gösterebilirdin."

"Ne gibi?"

"Endişelerini gidip Bay Robertson'a iletebilirdin."

"O adam mankafanın teki."

"İzin ver bitireyim. Ona Bayan Livermore'un dersine girmek istemediğini söyleyip nedenini açıklayabilirdin. Seni dikkate almadığını düşünüyorsan gelip babanla bana söyleyebilirdin, o zaman devreye biz girerdik."

Boş boş baktığımı biliyordum.

"Ari, Bayan Livermore hakkındaki düşüncelerine itirazım yok. Üçünüzün çok cesur olduğunu söylerken de samimiydim. Ama okuldan atılabilirdiniz. Ayrıca hepiniz kullandığınız dile dikkat etmelisiniz. Yoksa haklıyken haksız duruma düşersiniz."

"Belki de doğru söylüyorsun. Dersinde olay çıkarmak yerine bir plan yapmış olmalıydık. Durumun üstesinden en iyi bildiğimiz şekilde geldik. Ama anne babalarımıza koşup onları devreye sokmanın çözüm yolu olduğunu sanmıyorum. Böyle böyle büyüyüyoruz anne."

Annemin hemen itiraz edeceğini sanıyordum. Ama yapmadı. "Haklı olabileceğin ihtimalini göz ardı etmiyorum. Ama ucuz atlattın. Sana duymak istemeyeceğin bir şey söyleyeceğim. Bay Robertson'ın sizi bir-iki haftalığına okuldan uzaklaştırmamasının nedenlerinden biri arkadaşım olması. Yani istemeden de olsa bu işe karışmış bulunuyorum."

"Neyi bildiğin değil, kimi tanıdığın önemli yani, öyle mi anne?"

"Yazılı olmayan kuralları ben koymadım Ari. Tıpkı senin gibi ben de adil olmayan kuralların hüküm sürdüğü bir dünyada yaşıyorum. Hem unutma ki bunun nedenlerden *sadece biri* olduğunu söyledim. Diğer neden üçünüzün de gerçekten çok iyi öğrenciler olması. Kurallarımız olmalı Ari. Yoksa kaos olur. Ama korumaları gereken insanları korumuyorlarsa kuralları çiğneyebiliriz."

"İrkçi öğretmenlere müsamaha göstermek zorunda değilim diye düşündüğünü biliyorum. Ama hepimizin düşünce tarzında kök salmış bir ırkçılık yatıyor. Yaşadığımız dünyanın çocukluğumuzdan itibaren bize öğrettiği de bu. Bayan Livermore ırkçıysa ona böyle öğretildiği için ırkçı. Bu tür korkunç dersleri unutmak son derece zordur, özellikle de sana öğretilen şeyin yanlış olduğunun farkında değilsen. Pek çok beyaz insan –bütün beyazlar demiyorum– kendisinin daha iyi, daha Amerikan olduğunu düşünüyor, bunların çoğu kötü insanlar da değil. Onları merkez alan bir sistemin parçası olduklarının bile farkında değiller. Bu karmaşık bir konu Ari. Pek iyi açıklayabildiğimi sanmıyorum."

“Bence gayet iyi açıkladın. Gerçekten çok zekisin. Bunları düşünmen çok hoşuma gidiyor. Çünkü bunlar gerçekten önemli şeyler. Neler olup bittiğini anlamak için çok çaba harcaman hoşuma gidiyor. Ayrıca insanları yargılamamak için daha da fazla çaba harcıyorsun. Bir erkeğin büyüyünce annesi gibi olmak istemesi normal mi?”

BİR GECE TARİH DERS KİTABIMDAN BİR BÖLÜMÜ OKURKEN kafamı kaldırdığımda her şey gözüme bulanık göründü. Annem mutfağa girdi, yüzümde tuhaf bir ifade görmüş olsa gerekti. "Bir sorun mu var Ari?"

"Bilmiyorum. Kitap okuyordum, kafamı kaldırdığımda bulanık görmeye başladım. Bu ne anlama geliyor bilmem."

Annem bana gülümsedi. "Gözlüğe ihtiyacın olduğu anlamına geliyor. Göz doktorumdan senin için randevu alayım."

"Gözlük mü? Hiç bana göre değil."

"Eh, yapacak bir şey yok."

"Kendimi gözlükle düşünemiyorum."

"Gözlüksüz göremezsin."

"Hassiktir."

Annem parmaklarını saçlarımdan geçirdi. "Ari, gözlükle daha da yakışıklı olacaksın."

"Lens takamaz mıyım?"

"Hayır."

"Nedenmiş?"

"Çünkü ben öyle diyorum. Lens kullanmak zordur. Ayrıca pahalı da. Hem gözlük kullanmaya alışmadan lens de takmaman gerekiyor."

"'Çünkü ben öyle diyorum?' Ciddi misin?"

"'Çünkü ben öyle diyorum'dan sonra söylediklerimi duydun mu?"

"Gözlük takmak hiç Aristo Mendoza'ya göre değil."

“Anlaşılan Aristo Mendoza’nın gözleri öyle düşünmüyor.”

Aynada kendime bakıp duruyordum. Aslında gözlüğüm güzeldi. Yine de gözlüktü işte. Başka birine dönüşmüşüm gibi geliyordu. Yine de kabul etmeliyim ki gözlüğü ilk taktığımda gerçekten hayrete düştüm. Dünya netleşmişti. Sokak tabelalarını ve öğretmenin tahtaya yazdıklarını okuyabiliyordum. Bana doğru yürürken Dante’nin yüzünü görebiliyordum. Dante’yi yüzünü açıkça görebildiğim için değil yürüyüşünden tanıdığımın daha önce farkında değildim. Ne zamandır etrafımı bulanık gördüğümü bilmiyordum. Yaptığım buydu işte: dünyaya odaklanamayan gözlerle bakmak.

Şimdi görebiliyor olmak hoşuma gitmişti. Bu iyi bir şeydi. Gerçekten güzeldi.

“İşte yeni sen Ari.” Aynadan geri çekildim.

Dante kapıyı açınca bana uzun uzun baktı. “Hayallerimdeki Ari.”

“Of, kes şunu.”

“Seni öpmek istiyorum.”

“Benimle kafa buluyorsun.”

“Hayır. Şimdi sürekli seni öpmek isteyeceğim.”

“Sen zaten her zaman beni öpmek istiyorsun.”

“Evet ama şimdi sürekli kıyafetlerini parçalamak isteyeceğim.”

“Bunu söylediğine inanamıyorum.”

“Dürüstlüğün en iyi yol olduğunu sanıyordum.”

“Dürüstlüğün kelimelere dökülmesi gerekmiyor.”

“Sessizlik eşittir ölüm.”

Kendimi tutamadım, başımı iki yana sallayarak sııttım.

Dante elimi tutup beni içeri çekti. “Anne! Baba! Gelin de Ari’nin gözlüklerine bakın.”

Hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi hissediyordum. Kendimi Bay ve Bayan Quintana’nın karşısında dikilirken buldum. “Tam bir entelektüel olmuşsun Ari.”

Bayan Quintana başını sallayarak onayladı. "Her zamanki gibi yakışıklı. Ayrıca her nasılsa gözlük, saklamaya bayıldığın zekânı da ortaya çıkarmış."

"Zekâmı saklamayı sevdiğimi mi düşünüyorsunuz?"

"Elbette seviyorsun Ari. Kendine biçtiğin imaja uymuyor çünkü."

Anlıyorum der gibi başımı salladım. "Üç karşı bir. Birleşik bir cepheye karşı çıkmak zor."

Bayan Quintana gülümsedi, sonra birden iki büklüm oldu. Elini beline koyup oturduktan sonra derin bir nefes aldı. "Ah, bu seferki dövüşçü olacak. Galiba benim oğlan ya da kız dışarı çıkmak istiyor."

Bay Quintana'nın elini alıp tam bebeğin tekmelediği yere koydu.

Bay Quintana'nın ağlayacağını sandım. "Dante, elini şuraya koysana."

Dante elini annesinin karnına koyunca yüzünde o inanılmaz ifade belirdi, ünlemle biten bir cümleye dönüşüvermişti sanki. "Bu harika bir şey anne!"

"Ari," dedi Bayan Quintana, "Gel. Elini şuraya koy."

Ona baktım. "Ben..."

"Utanma. Sorun yok."

Elimi tutup karnına koydu. Onu hissettim, bebeği. Belki de "eli ayağı rahat durmuyor" sözü buradan geliyordu.

"Hayat Ari. Bu hayat."

CADILAR BAYRAMI. EVET, OYUNBOZANLIK EDEN BENDİM. Gina'nın evindeki partiye giderken kostüm giymeyi reddediyordum. Susie oyunbozan kılığında gelebileceğimi söyledi. Ha ha.

"Seni davet etmekten vazgeçeceğim" dedi Gina.

"Tamam. Beni davet etme. Ben de davetsiz gelirim."

"Bazen senden nefret ediyorum."

"Sen akran baskısının benim gibilerde işe yaramamasından nefret ediyorsun. Ayrıca, yeni gözlüğümü takacağım."

"O sayılmaz."

"Öyleyse takmam. GÖ Ari olarak gelirim."

"GÖ Ari?"

"Gözlükten önce Ari."

"Çok gıcıkısın biliyor musun? Neden kendini salıp oyuna katılmıyorsun? 'Oyun' derken 'eğlenmek'ten bahsediyorum. 'Bir oyundasın ve bir geceliğine istediğin herhangi biri olabilirsin'deki 'oyun.'"

"Ben zaten bir oyundayım. Bu oyuna hayat deniyor ve halihazırda bir rolüm var Gina. Heteroseksüel rolü oynayan bir geyim. Ve bu beni cidden çok yoruyor. Hem bu oyun değil, bu bir görev. O yüzden sakıncası yoksa kendimi bir düzenbaz gibi hissetmemi sağlayan her günkü sahte yüzümü takınıp geleceğim."

"Biliyorsun Ari, sende nefret ettiğim şeylerle sevdiğim şeyler aynı."

"Teşekkür edeyim bari."

"Senden nefret etmek imkânsız."

"Senden de."

"Sen benden daha inatçısın."

"Ah, işte bunu bilmiyordum Gina. Bence eşit durumdayız."

"Gerçekten kendini düzenbaz gibi mi hissediyorsun?"

"Ben bir düzenbazım."

"Değilsin. Liseyi sağ salım bitirmeye çalışıyorsun. Kimseye bir şey borçlu değilsin. Dediğimi tekrar et: *Ben düzenbaz değilim.*" Bekledi. "Seni duyamıyorum."

"Ben düzenbaz değilim" diye fısıldadım.

"Bu da bir başlangıç sayılır Ari. Bu dersi sık sık tekrarlamamız gerekecek." Evet evet, ikimiz de güldük.

Bazen herkes komedyen oluyordu. Bazen de öğretmen. Bazen de çok fazla konuşuyordum. Şu *sessizlik = ölüm* meselesiyle devam eden bir çekişmem vardı.

Cassandra tanrıça Athena kılığına girmişti. Dante, William Shakespeare. Açık ara en iyi kostümlere sahiplerdi. Kimse yanlarından bile geçemiyordu. Bunlar kesinlikle partinin en gösterişli kostümleriydi. Ama en komiği ve belki de en orijinali Susie'nin kostümüydü. Hayalet kılığına girmişti ki bu bir hayli klişeydi ama hayaletin kafasında bir hediye paketi vardı. Ve insanlar ona kim olduğunu sorduğunda, "Ben Noel hediyesinin hayaletiyim" diyordu. O zaman herkes gülmekten yarılıyordu.

Susie Byrd muhteşemdi.

Dante'nin de bizimle aynı okula gittiğini sanırdınız. Kolayca uyum sağlamayı iyi beceriyordu. Başkası olsa *Burada kimseyi tanı-mıyorum* diye bir köşede otururdu. Ben kesinlikle öyle yapardım mesela. Ama Dante yapmazdı. Dante Quintana yapmazdı.

Dante ona açıkça kur yapan bir kızla konuşurken kendi kendime gülümsedim.

Gina herkesi tanıyordu. Ya da tanıyor gibi görünüyordu. Hemen hemen herkes kostümlüydü ama herkes değil. Biz kostüm giymeyenlere kaşlar çatılarak bakılıyordu, özellikle de bana. *Değiştğini biliyorum Ari. Ama o kadar da değişmemişsin. Kostüm giymeyecek kadar*

özel hirisin ha? Giymezsin tabii. Bütün gece bu tarz bakışlara maruz kaldım. Bu da Kendine bir bak Ari, tıpkı babana benziyorsun gibi bir şeydi. Sadece gülümsedim ve kafaya takmadım.

Cassandra gerçekten tanrıçaya benziyordu. Bunu ona da söyledim.

"Bu bir iltifat mı?"

"Sanırım."

"Hiç de iltifatmış gibi gelmedi."

"Eh, bakışlarınla insanların ödünü patlatırsan daha fazla arkadaş edinemeyebilirsin."

"Daha fazla arkadaş edinmek gibi bir derdim vardı da sanki. Yeterince arkadaşım var. Ağgözlülüğe gerek yok." Beni yanağımdan öptü.

Cassandra'yı çözmüştüm. Yıl boyunca sürececek çekişmemizin bir raundunu daha kazandığını düşündüğü her sefer beni yanağımdan öpüyordu.

Bizim sınıftan birini işaret etti. "Kötü Cadı kılığında gelsem daha mı iyiydi sence?"

"Eh, belki İyi Cadı Glinda olabilirdin."

"Kötü Cadı'yı tercih ederim. Ya da," dedi, "ona ne dersin?" Başıyla Pamuk Prenses kılığına girmiş bir kızı işaret etti.

"Nedense seni 'Bir gün prensim gelecek' diye şarkı söylerken düşünemiyorum. Erkek kılığında gelebilirdin."

"Fahişe kılığında gelmek daha iyi."

"Fahişe olmak erkek olmaktan daha mı iyi?"

Biri müziği açtı. "Neden cevabını bildiğin sorular soruyorsun? Çenenin kapa da benimle dans et."

Dans etmeyi bilmiyordum. Yine de kabul ettim. Gerçi başımı aşağı yukarı sallayıp durmama dans etmek denebilir miydi bilmem. Cassandra ise dans edebiliyordu ve o dans ederken kimse bir partneri olup olmadığını fark etmiyordu bile. Bana aldırdıkları bile yoktu ama dansı Dante devralınca sevindim. Salonun bir köşesine çekildim. Tam rahatça yerleşmişim ki Susie beni buldu, "Hadi," dedi, "bütün gece dans edeceğiz."

Öyle de yaptık. Bütün gece dans ettik. Susie, Casandra ve Gina bana dansı andıran hareketler yapmayı öğretmeye başladı.

Vücudumu müziğe uydurmaya çalışırken dans eden Dante ve Cassandra'yı izliyordum. Dante dans etmeyi nerede öğrenmişti bilmem. Gerçekten müthiş dans ediyordu. Pek çok şey onun için çocuk oyuncağıydı. Herhalde salondaki bütün erkekler Dante'yi kısıkanıyordu. Bir bilselerdi.

Gece sona yaklaşırken DJ eski slow şarkılardan birini çalmaya başladı: "Hold Me, Thrill Me, Kiss Me." Cassandra elimi tuttu. "Bütün gece benimle dans etmedin." Onu kollarımda tutarken nedense doğru bir şey yapıyormuşum gibi hissettim. Aşk gibi bir şey değildi hissettiğim, o tür bir şey değildi. Rahatlatıcı ve sıcak bir duyguydu. Eh, aşk gibiydi işte, Dante'ye duyduğum gibi değil de isim koyamadığım türden bir aşk.

Dante'nin gözlerini üstümüzde hissedebiliyordum. Aklından bir şey geçtiğini biliyordum, bunun iyi bir şey olmadığını da biliyordum. Ama şarkı bitince... Village People durumu kurtardı. Cassandra Dante'yi tutup çekti, birlikte dansı başlattılar. Hep birlikte Y, M, C, A diye şarkıyı söylemeye koyulduk. Ben bile şarkıya katıldım.

Susie hayalet kostümünü çıkarıp attı, o ve Gina çok neşeli görünüyor. Acaba onlar kadar neşeli olmak bana neye mal olurdu?

KASIMIN İLK CUMA GÜNÜ DANTE'YLE BİRLİKTE PİKABIMLA çöle gittik. Biraz keyifsizdim. Galiba insanlarla fazla haşır neşir olmak beni yormuştu. Sessizliğe ihtiyacım vardı. Ve Dante'yle olmaya ihtiyacım vardı. Sadece o ve ben. Çöle, onu ilk öptüğüm yere gitmeyi epey olmuştu. Pikabın arkasına uyku tulumu koymuştum. Dante yolda şarkı söylüyor, konser için Noel şarkılarının provasını yapıyordu. Sesi çok güzeldi. Güçlü bir sesi.

"Seni dinlemeyi seviyorum," dedim, "ama öpmek daha çok hoşuma gidiyor."

"Gerçekten mi? Nereden öğrendin? Sana kim öğretti?"

"Bir çocuk. O kadar da zor bir şey değilmiş."

"Sıradan bir çocuk mu?"

"Evet."

"Onunla nerede tanıştın?"

"Bir yaz günü havuzda tanıştık. Bana suyun fiziğini öğretti. Vücudumuzun büyük bölümünün ve dünyanın yüzde yetmiş birinin sudan oluştuğunu öğretti. Suyun güzelliklerini ve tehlikelerini anlamazsam yaşadığım gezegeni de asla anlamayacağımı söyledi. Bir defasında yüzmenin özel bir şey olduğunu, dünyayla sevişmeye benzediğini söyledi."

"Bunları o sıradan arkadaşın mı söyledi?"

"Evet."

"Sana söylediğim tüm bu şeyleri nasıl hatırlıyorsun Ari?"

"Çünkü sen bana söyleyecek sözü olan insanları dinlemeyi öğrettin."

"Sana bunu ben öğretmedim. Sen kendin öğrendin." Beni öptü.
"Gel dünyanın bütün sularında beraber yüzelim."

Başımı salladım. Tek düşünebildiğim şeydu, *Ah Dante, keşke yapabilseydim. Keşke mümkün olsaydı. Keşke dünyanın sularının kartografları olabilseydik.*

Dante'ye sarılmak.

Onu öpmek.

Bedenini bedenimde hissetmek.

Ve hayat dediğimiz şeyin içimden aktığını hissetmek, aşk dediğimiz şeyin. "İstek" ya da "arzu" dediğimiz şeyin. Soluklarım normale dönünce başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. Yıldızlar o gece hiç görmediğim kadar parlaktı.

Dante'nin bir şiir fısıldadığını duydum: "Ah aşkım, gel birbirimize dürüst olalım."

Bazen "Seni seviyorum" diye fısıldamak çok gereksizdi.

GECE YARISI UYANDIM. KARANLIK BİR SOKAKTA koşuyordum, Bernardo da beni kovalıyordu. Korküyordum. Çok korkuyordum. Neden bilmem beni yakalarsa kötü bir şey olacakmış gibi hissediyordum. Bana zarar verecekmiş gibi.

Yattığım yerde sakinleşmeye çalıştım. Bacaklı beni yalıyordu, demek uykumda konuşmuş ya da bağırmıştım.

Bu rüyalar ne zaman son bulacak? Ne zaman bitecek?

ANNEM VE BABAMLA BİRLİKTE AKŞAM YEMEĞİ YİYORDUK, ben yemeğimle oynayıp duruyordum. Annemle babam konuşuyordu ama ben başka bir yerdeydim. Abimi gördüğüm rüya bütün gün aklımdan çıkmamıştı. Gözlüklerimi çıkarıp incelemeye başladım.

“Hâlâ alışamadın mı?”

“O kadar da kötü değilmiş. Gözlerimin bozuk olduğunun farkında değildim.” Daha fazla bekleyemeyeceğimi biliyordum çünkü bunu çok çok uzun zamandır sormak istiyordum. “Baba, bana bir iyilik yapar mısın?”

“Neymiş Ari?”

“Bernardo’yu görmek istiyorum. Gidip onu görmek istiyorum.”

Annem bir şey söylemedi. İkisi ne diyeceklerini bilemeden birbirine baktı.

“Hayatım boyunca taşıdığım bu büyük soru işaretinden kurtulmam gerek. Artık bu soru işaretiyle yaşamak istemiyorum.”

“Üzülmeni istemiyoruz Ari.”

“Anne, uzun zamandır üzülüyorum zaten. Sen ve babam, siz durumu kabullendiniz. Hayatınıza devam ettiniz. Bunun kolay olmadığını da biliyorum. Peki ya ben? Hayatımda bir delik varmış gibi, o deliğin orada olmasını artık istemiyorum.”

“Bir kez gidip onu gördüm.”

“Biliyorum baba.”

“Pek hoş değildi Ari.”

“Tahmin etmiştim. Ama bu sorunu çözdü mü? Sen ve annem için?”

Babam başını salladı. "Önce gitmekle hata yaptığımı sandım. Çok büyük bir hata. Eski yaraları deşmişti. Ama evet sonuçta çok önemli sorunları çözmeye faydası oldu."

Ağlamaya başladım. Kendime engel olamıyordum. Hıçkırıklarım arasından konuşuyordum. Hıçkırmak istemiyordum ama bazen açık yaralar çok fazla acı veriyordu. "Hayatımda aciz kaldığım bir sürü saçmalık var. Gey olmak konusunda elimden bir şey gelmiyor. Ve bundan nefret ediyorum. Oysa nefret etmek istemiyorum çünkü bu benim. Bilmiyorum, artık bu defteri kapatmam gerekiyor. Bernardo'yu seviyordum. Onu özliyordum. Sonra onu özlemeyi bıraktım. Ama hâlâ rüyalarımda onu görüyorum. Artık o rüyayı görmek istemiyorum. İstemiyorum anne."

Annemin yanıma oturduğunu hissettim. "Bazen," diye fısıldadı, "sevdiğimiz insanları korumak istediğimizde daha da çok zarar görmelerine neden oluyoruz." Parmaklarını saçlarımdan geçirdi.

"Üzgünüm anne. Baba? Çok üzgünüm."

Annemle babam yine birbirlerine baktılar. Öğrendikleri sessizlik dilinde birbirleriyle konuştuklarını biliyordum.

"Sanırım bir ziyaret ayarlayabilirim. Noel tatilinde gitmeye ne dersin? Olur mu?"

Başımı salladım. "Bunun sana acı verdiğini biliyorum anne. Biliyorum..."

"Şş" diye fısıldadı annem. "Şş. Seni kendi acılarından koruyamam Ari. Sen de beni benim acılarımdan koruyamazsın. Herhalde her ana babanın kendi kendine, *Keşke çocuğumun acısını alıp ben çekebilsem* diye düşündüğü anlar olmuştur. Ama acını senden almaya hakkım yok çünkü o sana ait."

Babamın sesini duydum. "Kaçmayı bıraktın Ari. Yüzleşmen gereken şeylerle yüzleşiyorsun. Yetişkinler böyle yapar."

Masanın karşısından elini uzattı.

Elini tuttum, tuttum ve bırakmadım. Bazen birinin elinde evrenin bütün sırlarını keşfediyordunuz. Bazen bu el babanıza ait oluyordu.

KASIMIN SONLARIYDI VE SÖMESTR PESTİLİMİZİ çıkarıyordu. Hepimiz hafiften isyana başlamıştık. Bir pazartesi sabahı alternatif tarzda giyinen şu Summer adındaki kız alışılmadık bir çift küpeyle okula geldi. Sınıfta oturmuş ders ziline çalmasını bekliyorduk; kızın biri Summer'a, "Küpelerin çok güzelmiş" dedi. Summer da, "Onlar altın kaplanmış spiral" diye yanıt verdi. Etrafındaki kızların hepsi gülmeye başladı.

Spiralin ne olduğunu bilmiyordum. Ama Bayan Hendrix biliyordu ve konuşmayı dinlemekteydi. "Summer, hemen müdürün odasına" dedi.

"Neden?"

"Bir de nedenini mi soruyorsun?"

"Sorduğum bu evet."

"Bunu komik mi zannediyorsun? İnsan cinselliği espri konusu değildir. Doğum kontrolü hakkında uluorta konuşmak liseli kızlar için yakışık almaz. Cinsel aktivitede bulunduğunu bütün dünyaya ilan ediyorsan ve herkesin içinde doğum kontrol reklamı yapıyorsan öğretmen olarak müdahale etmek de bizim vazifemizdir. Şimdi doğru müdürün odasına."

"Ben yanlış bir şey yapmıyorum. Hem canım isterse herkesin içinde doğum kontrol reklamı da yaparım. Burası özgür bir ülke. Müdürün odasına da gitmiyorum."

"Benimle gel" dedi Bayan Hendrix.

Summer gözlerini devirdi.

"Ari," dedi Bayan Hendrix. "Herkes ders kitabındaki yeni bölümü okusun, döndüğümde sınıfta gürültü olursa seni sorumlu tutarım."

Yüzüne bakakaldım.

"Beni anladın mı genç adam?"

"Neden ben?"

"Sorumluluk abidesisin de ondan."

"Ama..."

Bayan Hendrix *Bu saçmalığa vaktim yok* der gibi baktı. Sinirlenmişti. Başka tek kelime etmeyecektim. "Summer, benimle gel. *Derhal.*"

Onlar Bay Robertson'a kısa bir ziyarette bulunmak üzere çıktıktan sonra Sheila bana bakıp, "Kalk kalk," dedi. "Kalk da öğretmen masasına otur seni sorumluluk abidesi." Sheila nefret etmeyi sevdiğim kız olarak Cassandra'nın yerine geçmişti. Sekizinci sınıfta bir defasında bana tokat atmıştı, içimde hep yeni bir fırsat kolluyormuş gibi bir his vardı.

"Beni rahat bırak."

"Amma yalakasın."

"Yalaka mı?"

"Derse daima hazırlıklı gelen birine başka ne denir ki?"

"Öğrenci" dedim.

"Küçük ibne."

"Bu çirkin insanların kullandığı çirkin bir kelime." Galiba bakışlarım ona hiç beklemediği bir şey söylüyordu.

Gözlerini devirdi. Ama tek kelime etmedi.

Zil çalarken koridorda gezinenler de içeri giriyordu. Gidip tah-taya şöyle yazdım, *Bayan Hendrix Summer'ı ulusa karşı işlediği bir suçtan ötürü müdürün odasına götürdü. Bizim de kitaptaki yeni bölümü okuyup sessiz durmamız gerekiyor.*

Elbette Sheila bağırmaktan geri durmadı, "Sorumluluk abidesi olmak nasıl bir şey, sen bize onu anlat."

Herkes güldü.

Sheila yüzümdeki öfkeyi rahatça okuyabilsin diye sınıfa döndüm. "Fikrini tuvalete atıp sifonu çekmeye ne dersin?"

“‘Sorumluluk abidesi.’ Bu ‘ibne’nin eş anlamlısı mı oluyor? Bu abidenin başını belaya sokmamız lazım. Bayan Hendrix döndüğünde sınıfta gürültü patırtı olursa hesabını sorumluluk abidesinden soracağını söyledi. Ben ortalığı birbirine katalım derim.”

Oğlanlardan biri bağırdı, “Kapa çeneni Sheila.”

“Koyunlar sizi.”

Sınıfta belalı bir kız vardı. Erkek gibi giyinirdi. Adı Gloria’ydı, kimseye eyvallah etmezdi. “Tek kelime daha ettiğini duyarsam seni dışarı çıkarıp sütyenini boğazına tıkarım Sheila.” Sınıf birden sessizleşti. Herkes kitabını çıkarıp okumaya başladı.

Sevgili Dante,

Bugün sınıfta bir olay oldu. Ayrıntılara girmeyeceğim. Ama öğretmenimiz Bayan Hendrix insan cinselliğinin şakası yapılacak bir şey olmadığını söyledi. Eşcinsellikten bahsettiğini sanmıyorum. Onu kastetmediğine eminim. Bildiğin heteroseksüellikle ilgili konuşuyordu.

Sınıftaki kızlardan biri, Sheila, bana küçük ibne dedi. Bunu gey olduğumu düşünerek söylemedi. Bana hakaret etmek için söyledi. Sanki birine söyleyebileceğin en kötü şey ibne'ymiş gibi. Vay be.

Şükran Günü haftasındayız, ne için şükran duyduğumu düşünmeye başladım. Aklıma gelen ilk şey ne için şükran duymadığım oldu. Cinsel eğilimim için şükran duymuyorum. Talihsiz durumumu anlatmak için ne garip bir yol. Tamam, kendi kendime gülüyorum. Bunu bir gece annem ve babamla birlikte izlediğim eski bir filmde duymuştum. Kötü bir adam çaresiz genç bir kadına şöyle diyordu: Belki de seni bu talihsiz durumdan kurtarabilirim. Evet, kendimi talihsiz bir durumda görüyorum.

Gey olduğum için şükran duymuyorum.

Bu belki de kendimden nefret ettiğim anlamına geliyor.

Bunu sana söyleseydim ne hissederdin acaba? Bir yandan gey olmak istemezken diğer yandan seni nasıl sevebiliyorum? En çok şükran duyduğum şey sensin. Bu nasıl sence? Cinsellik hakkında tek bildiğim sensin. Sen ve ben. Tüm bildiğim bu. Ve aklıma gelen tek kelime "güzel." Dante, anlamadığım çok fazla şey var. Hâlâ kafamı karıştıran çok şey var.

Ama kafamın karışık olmadığı tek konu sana olan sevgim. Ben ibne değilim. Sen de öyle. Sana bu kadar güzel duygular beslerken kendimi çirkin bir kelimeyle etiketleyemem.

Ah, bir de sana sormak istediğim bir şey var. Sence ben sorumluluk abidesi miyim? Sadece sormak istedim.

DANTE BENİ ARAYIP BİR DUYURU YAPTI. DUYURU YAPMAYA bayılıyordu. "Şükran Günü'nü bizde kutluyoruz."

"Biz? Biz kim?"

"Sen, annen, baban, Cassandra ve annesi."

"Bu nasıl oldu?"

"Annem yemek yapma deliliğine tutuldu. Buna yuva yapma dönemi diyor."

"Yuva yapma mı?"

"Evet, dediğine göre pek çok kadın hamileyken bu dönemi yaşarmış. Yemek pişirip temizlik yapmak isterlermiş, yuva yapan kuşlar gibi işte. Bizim ev pırıl pırıl. Şu anda benim odam bile tertemiz. Girmeye tırsıyorum. Annemin yuva yapma dönemi çok ciddi bir mesele. Annem kendini hindi doldurmaya, patates pürelerine, kızılıcık soslarına falan verdi. Babam da ekmek yapacak. Cassandra'nın annesi de birkaç meze getirecek, senin annen de turta yapacak."

"Benim neden bunlardan haberim yok?"

"Çünkü sen Ari'sin, hiçbir şeye dikkat etmezsin. Yani neredeyse sosyal biri haline geldin ama yine de..."

"Neredeyse mi?"

"Biliyorsun ki hâlâ sosyal yönden mesafeli durduğun oluyor Ari."

"Sosyal yönden mesafeli mi? Bu da yeni bir Dante icadı mı? Neyse, bilmek istemiyorum."

Telefonu kapatırken Dante'nin güldüğünü duyabiliyordum. Kızmamıştım. Daha çok gıcık olmuştum. Sevdiğiniz insan bile sizi gıcık edebiliyordu.

Ben de Şükran Günü'ne bir katkıda bulunmaya karar verdim. Bir çiçekçiye arayıp Şükran Günü yemeğine uygun bir şey sipariş etmek istediğimi söyledim. "Masanın ortasına koyulacak bir çiçeğe ne dersiniz?" dedi kadın.

"Olur" dedim.

"Ayarlayabiliriz. Ama gelip sizin almanız gerek. Teslimatta hayli yoğunluk var da."

"Kendim alabilirim."

Böylece çarşamba günü okuldan sonra arabayla çiçekçiye gidip kibar hanımın parasını ödedim, kadın çalışanlarından birine kapıyı benim için açmasını söyledi, hatta çiçeği koltuğa yerleştirirken benim için pikabın kapısını bile açtı.

"Ben olsam yere koyardım," dedi. "O zaman aniden fren yaparsan devrilmez."

Bu insanlar işlerini iyi biliyordu.

Quintanalar'ın evine yollandım, şunu söylemem gerekir ki kendimle gurur duyuyordum. Hatta belki biraz fazla gurur duyuyordum.

Çiçeği pikaptan indirip kapıyı ayağımla kapamayı başardım, sonra dikkatle basamakları çıktım. Bir defasında yere düşürdüğüm kurabiyeler aklımdan çıkmıyordu. Zili çalmayı da becerdim, sonra birden, kendimi aptal gibi hissettim.

Kapıyı Bay Quintana açtı.

"Size bir şey getirdim." İçimde yaşayan o utangaçlığın ne zaman ortaya çıkacağı hiç belli olmuyordu.

"Onu görüyorum," dedi Bay Quintana. "Bir de sana ve Dante'ye sürekli ne kadar tatlı olduğunuzu söylüyorum diye şaşıırıyorsunuz."

"Oralara hiç girmesek Bay Quintana?"

Bay Quintana kocaman sırıtiyordu. "Biliyorsun ki bu yaptığın tam yetişkin işi Ari."

"Eh, herkesin başına gelebilir."

Başını yana eğdi. "Böyle gel." Beni yemek masasına götürdü, bu masayı hiç kullanmazlardı. Çiçeği masanın ortasına yerleştirdim. "Soledad, gel de şuna bir bak."

Bayan Quintana'nın üstünde mutfak önlüğü vardı ve uzun süredir mutfaktaymış gibi görünüyordu. "Sen mi getirdin Ari?"

Hafifçe omuz silktim.

Bayan Quintana beni yanağımdan öptü. "Bir gün," dedi, sonra göz kırptı, "bir adamı çok mutlu edeceksin."

Gülmem gerekiyor muydu bilmiyordum ama güldüm. Sonra da aptal gibi, "Şaka herhalde, değil mi?" dedim.

Bayan Quintana'nın gülümseyişi. Onu anlatabilecek bir kelime varsa o da "ışıl ışıl" dı. Belki de yakında bebeği olacak kadınların etrafında bir hale oluşuyordu. Gebelik Bayan Quintana'nın içindeki küçük kızı ortaya çıkarmış gibiydi. Bu çok hoştu ama diğer Bayan Quintana'nın dönmesini diliyordum.

Turta pişiren annemi izliyorum. Bir elmalı turta yapmıştı bile, fırında da cevizli turta pişiyordu. Babam için hep kirazlı turta yapardı çünkü babam balkabaklı turta sevmezdi. Cevizli turtaya ise herkes bayılırdı. Bense balkabaklı turta severdim. Balkabaklı turtaya bayılırdım.

"Neden pastaneden söylemedin?"

"Benim pastaneden bir şey söylediğimi ne zaman gördün? Doğum günü pastalarını bile pastaneden söylemem."

"Çok zahmetli iş."

"Pişirmeyi seviyorsan değil. Bu da Şükran Günü'nün bir parçası."

"Gerçekten öyle mi?"

"Evet. Hem de önemli bir parçası. Ayrıca bana bu kadar güzel turta yapmayı kim öğretti bilmek ister misin?"

"Kim? Annen mi?"

"Hayır."

"Ophelia Teyze?"

"Ophelia Teyzen bir defasında dondurulmuş elmalı turtayı yakmıştı. Aslında bir değil birkaç kez yakmıştı."

"Kim öyleyse?"

"Bayan Alvidrez."

"Bayan Alvidrez mi? Ciddi misin?"

"Evet, ciddiym."

"Şaka yapmıyorsun yani?"

"Şaka yapmıyorum."

Akşam yemeği aslında akşam yemeği değildi. Hepimiz öğleden sonra birde Quintanalar'da toplandık. Kapıya gelmiştik ki Bayan Quintana, "Kasılmalar başladı" dedi.

"Ah olamaz," dedi annem. "Yemeği iptal etmeliyiz."

"Saçmalama, muhtemelen yanlış alarmdır." Bayan Quintana'nın pek endişeli bir hali yoktu. Sonra yüzünde bir acı belirdi, hafifçe öne eğilip derin bir nefes aldı, sonra bir tane daha. Annem elinden tutup onu oturma odasına götürdü ve nazikçe oturmasına yardım etti. Bayan Quintana gülümsedi. "Geçti. Şimdi daha iyiyim."

"Kasılmalar ne zamandır var?"

"Gece aralıklı olarak devam etti. Ama düzensiz. Daha zamanı gelmedi diye düşünüyorum." Bay Quintana annemle babama birer kadeh şarap doldurdu. O ve Bayan Ortega biz gelmeden kırmızı şaraplarını almıştı.

"Bence gerçekten bu akşam doğuracaksın." Bayan Ortega endişeli görünüyordu.

"Hadi Şükran Günümüzün tadını çıkaralım" dedi Bayan Quintana.

"Şükran Günü yemeğini yemeden hastaneye gitmemeye kararlı. Dante ve ben inatçılıkta onu geçmeye çalışmaktan vazgeçtik." Bay Quintana başını iki yana salladı. "Dante bazen kafasını duvarlara vurmak istiyor."

Bayan Quintana acıyla inleyerek derin bir nefes aldı, sonra bir tane daha, bir tane daha. Şimdi yine normale dönmüş görünüyordu. "Eh, bakarsınız yemeği bulmaz." Güldü. "Dante'yi doğurduğumda yirmi yaşındaydım. On yedi yıl sonra da bu."

Sonra gözlerini kocaman açarak karnını tuttu. Soluk soluğa fısıldadı. "Sam, galiba şimdi beni hastaneye götürsen iyi olur." Sonra güldü. "Of Sam. Dante doğmak üzereyken de yüzünde bu panik ifadesi vardı."

"Arabayı ben kullanırım" dedi babam.

24 KASIM 1988 PERŞEMBE SAAT 22.43'TE SOFOKLES Bartholomew Quintana, Teksas El Paso'daki Providence Memorial Hastanesi'nde dünyaya geldi. Ertesi sabah onu kollarına alıp göz-yaşları içinde bana bakan abisini izliyordum. "Erkek Ari. Erkek." Ne düşündüğünü biliyordum. *Ve heteroseksüel olacak. Annemle babama benim asla veremeyeceğim torunları verecek.*

Gey olmak kafalarımızı ve kalplerimizi allak bullak mı ediyordu?

"Gel Ari," dedi Dante. "Sofokles onu kucağına almanı istiyor."

"Ah, bak sen" dedim.

Dante kardeşini bana verdi... dikkatle. Bayan Quintana, "Bu kadar özen göstermeniz ne tatlı," dedi. "Ama biliyorsunuz kırılmaz. O yüzden gevşeyin."

Dante annesine gözlerini devirdi. "Kavga edecek bir şeyimiz daha oldu anne."

"Altını nasıl değiştireceğini gösterene kadar bekle."

"O iş için gönüllü yazılmamıştım."

"Gönüllü yazılmana gerek yok. Zaten askere alınıyorsun."

Dante'yle annesinin birbirleriyle geçinme tarzları bana büyük keyif veriyordu. Gözlerimi kucağımda tuttuğum Sofokles'in siyah gözlerine diktim. İsmi kadar bilge bir görünüşü vardı.

"Doğuştan yeteneklisin Ari" dedi Bayan Quintana.

Gülümsedim, sonra da bir kahkaha attım.

"Komik olan ne?"

"Tam Dante'nin öğrettiği bir şiiri düşünüyordum. 'Dünyada her şey o kadar bol ki, hepimiz mutlu olmalıyız krallar gibi.'"

"O şiiri Dante'ye ben öğretmiştim."

"Siz mi?"

"Ben ya. Bahse girerim babasının öğrettiğini sanıyordun."

"Galiba öyle sanıyordum."

"Eskiden şiir yazdığımı biliyor muydun?"

"Anne? Gerçekten mi?" dedi Dante.

"Lisedeyken. Korkunç şiirlerdi. Berbat ötesi. Onları saklamıştım, bir gün dolapları temizlerken onları bir ayakkabı kutusunun içinde buldum. Hepsini atacaktım. Aslında attım da. Ama baban onları kurtardı. Bir yerlerde saklıyor. Onları neden saklamak istediğini hiç bilmiyorum."

"Çünkü onları siz yazdınız" dedim.

Gülümsedi. "Galiba haklısın."

"Annem bir şair ha. Onları okuyabilir miyim?"

"Babana sor. Nereye koydu bilmiyorum."

"Sofokles Bartholomew adı nereden çıktı?"

"Bartholomew yüksek lisans döneminde en iyi arkadaşımızdı. Yakınlarda AIDS'ten öldü. Anısını yaşatmak istedik. Sofokles adını da baban seçti. Büyük Yunan oyun yazarlarından biriydi. Müziğe ve atletizme olan yeteneğiyle ve muhteşem kişiliğiyle tanınırdı."

"Bu doğru mu?" dedi Dante.

"Sofokles hakkında ne biliyorsam babandan öğrendim. Bir defasında baban sarhoşken Bartholomew'le birlikte onun oyunlarından birini okumaya başladılar: *Kral Oidipus*. Fazla ilerleyemediler. Onları durdurdum."

"Neden anne?"

"Ne kadar içten de olsalar sarhoş master öğrencilerinin mühim bir oyunun hakkını verebileceğini düşünmüyordum da ondan." Bir kahkaha attı. "Ayrıca oyun çok sıkıcı gelmişti."

Sofokles'i Bayan Quintana'ya verdim. Bayan Quintana, "Sofokles" diye fısıldayıp bebeği alnından öptü.

"Bence harika bir isim. Pek Meksikalı değil ama harika. Sofokles Bartholomew Quintana. Gerçekten harika bir isim. Yani bu isim listemde yoktu... ama yine de."

“Beğenirsin diye düşündük Dante.”

“Küçücük bir bebek için büyük bir isim.”

“Adıyla büyüyecek.”

On Sekiz

EMMA'NIN BİZE VERDİĞİ TABLOYA BAKIYORDUM. BU İLGİNÇ ve büyüleyici bir tabloydu. Dante'den şiiri bana yeniden okumasını istedim ve sesinde kayboldum, okuduğu kelimelerle ilgilendiğim yoktu, sadece sesindeki inatçı yumuşaklığı dinliyordum. Şiiri bitirince hüznün dolu gözlerle bana baktı. "Bu şiir çok hüznü. Hepimiz sonunda hüzne mi boğulacağız Ari? Sonumuz bu mu olacak?"

Bir şey demedim, diyemedim.

Şiiri yeniden zarfa koyup masasının çekmecesine kaldırdı. Masanın üstündeki üniversiteye başvuru kâğıtlarını fark ettim. "Kaç üniversiteye başvurmayı düşünüyorsun?"

"Ee," dedi Dante, "dört ya da beş. Aslında sadece biri ilgimi çekiyor. Ohio, Oberlin'de küçük bir sosyal bilimler üniversitesi. Ayrıca Paris'te bir güzel sanatlar yaz programına başvuruyorum." Pek heyecanlı bir hali yoktu. Üniversite başvurularından da Paris'teki yaz okulundan da bahsetmek istemediğini anladım. "Ya sen?"

"Teksas Üniversitesi'ne başvuruyorum. O kadar."

Başını salladı.

İkimiz de hüznüydük.

Ohio, Oberlin'de Ari olmayacaktı.

Teksas, Austin'de Dante olmayacaktı.

İkimizin de odaya çöken sessiz hüznünden hoşlandığını sanmıyordum. Dante hüznülenmek istemediği için konuyu değiştirdi. "Geçen gün Susie'yle sanattan konuşuyorduk, en sevdiğin tablonun *Medusa'nın Salı* olduğunu söyledi."

"En sevdiğim tablodur gerçekten."

“O benim en sevdiğim tablo, sen de bunu biliyorsun.” Kavga çıkarmaya çalışıyordu ama sırf eğlence olsun diye. Ne zaman şaka yaptığını anlayabiliyordum. “Maalesef kendine başka bir tablo bulman gerekecek.”

“Hayır, hiç sanmıyorum.”

“Galiba sandığım kadar orijinal biri değilsin.”

“Orijinal olduğumu hiç iddia etmedim.”

Sonra bir kahkaha attı.

Ben de güldüm.

Sonra beni öptü. Artık hüznü değildik.

On Dokuz

OKUL KAPANDIKTAN BİRKAÇ GÜN SONRA CASSANDRA'YLA birlikte Rico'nun cenazesine gittik. Küçük kilisenin arka tarafında Danny'nin yanına oturduk. Burası küçük ve sade bir kiliseydi.

Annem cenazelerin yeniden dirilişle ilgili olduğunu söylerdi.

Bu cenazede ise diriliş yok gibiydi. Sadece Rico'nun tabuttaki cesedinin verdiği hüznün vardı. Bir de annesinin sessiz hıçkırıkları.

Cenazeden sonra Cassandra ve Danny'yle birlikte Charcoaler'a gittik. Danny herhalde yediklerinin tadını bile almamıştı çünkü hepsini anında mideye indirdi. "Amma acıkmışım ha."

Dışarıdaki sıralardan birine oturup pikabımın radyosundan gelen müziği dinledik. "Everybody Wants to Rule the World" çıkınca Danny ve Cassandra birbirine bakıp gülümsedi. "Danny, bu bizim şarkımız bebeğim." Cassandra Danny'nin elini tuttu, otoparkta dans etmeye başladılar. Danny bir anlığına mutlu olmuştu.

Bu hayat hikâyemi oluşturan pek çok sahne içinde küçük, sessiz bir sahneden başka bir şey değildi. Bana hiç de önemli bir an gibi gelmemişti.

Ama önemliydi. Cassandra için önemliydi. Danny için de. Ve benim için.

“KORKUYOR MUSUN ARI? ABİNİ GÖRECEKSİN DİYE?”

“Korkmuyorum. Karnımda kelebekler uçuyor. Midem allak bullak.”

“Umarım bu seni çok fazla sarsmaz.”

“Bu çok fazla ne kadar fazla oluyor?”

“Bunu yalnız yapman gerektiğini biliyorum. Ayrıca babanla vakit geçirmen de harika olacak. Ama keşke ben de gelebilseydim.”

“Sen de annen ve babanla birlikte Kaliforniya’daki akrabalarını zı ziyarete gideceksin. Bu da güzel bir şey.”

“Evet ama ben onlara uyum sağlayamam. Hem herkes İspanyolca konuşuyor olacak ve ben konuşamadığım için benden nefret edecekler, ayrıca hepsi İspanyolcayı çok güzel konuştuğumu sandığımı, oysa bunun doğru olmadığını düşünecek ve... eh, neyse siktir et.”

“İkimiz de yapmamız gerekeni yapıyoruz Dante, dünya bizim etrafımızda dönmüyor.”

“Evet evet. Bazen çok konuşuyorsun.”

“Bir az konuşuyorum bir çok. Anladım. Hem çok uzun bir seyahat de olmayacak.”

“Galiba bazen ayrılıp kendi yolumuza gitmemiz gerekiyor.”

“Ama sonra ikimiz de geri döneceğiz. Ben yine burada olacağım. Sen de burada olacaksın. İkimiz de şu anki yerlerimizde oturuyor olacağız.”

“Ve beni öpecek misin Ari?”

“Olabilir.”

“Öpmezsen seni öldürürüm.”

"Hayır öldürmezsin."

"Nasıl bu kadar emin olabilirsin?"

"Eh, her şeyden önce ölüler öpüşemez."

Birbirimize gülümsedik.

"Bazen Ari, birbirimizden uzaktayken... ayrılık sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor."

"Neden 'sonsuza dek' lafını bu kadar çok kullanıyoruz?"

"Çünkü birini sevdiğin zaman aklına gelen kelime budur."

"Ben 'aşk' kelimesini düşündüğüm zaman aklıma Dante ismi geliyor."

"Ciddi misin?"

"Hayır, gırgır olsun diye söylüyorum."

Uzun süre rahatsız edici bir sessizlik içinde oturduk "Mutlu Noeller Ari."

"Mutlu Noeller Dante."

"Bir gün Noel'i birlikte geçireceğiz."

"Bir gün."

Yirmi Bir

DANTE GİTMEDEN ÖNCE EMMA'NIN VERDİĞİ TABLOYU odamın duvarına astı.

"Sanki Emma'nın oğlu bu tabloyu yaparken benim adıma konuşuyormuş. Ve o şiiri yazarken."

"Gerçekten de senin adına konuşuyordu Dante. Hepimiz adına konuşuyordu."

Dante başını salladı. "Bazen konuşamayanlar adına da konuşabilmemiz gerek. Bu büyük cesaret istiyor. O kadar cesur olduğumdan emin değilim. Ama sen cesursun. Cesaretini kıskanıyorum Ari."

"Cesur olduğumu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bulacağın şeyden hoşlanmama ihtimaline rağmen abini görmeye gidecek kadar cesursun."

"Belki de hiç cesur değilimdir. Belki de sadece korkmaktan bıkmışımdır. Belki de sadece bencillik ediyorumdur. Artık abimi aradığımdan emin değilim. Belki de hiçbir zaman aramadım. Galiba yalnızca kaybettiğim bir parçamı bulmaya çalışıyorum."

Yirmi İki

DANTE NOEL'DEN DÖRT GÜN ÖNCE GİTTİ. GINA VE SUSIE üzgün olduğumu biliyormuş gibiydi çünkü tam da o gün uğrayıp Noel hediyemi getirdiler. Cassandra'yla koşuya çıkmıştık, yani evde değildim. Hediyei anneme bırakmışlardı.

“Onları içeri buyur ettim, sıcak çikolatayla birlikte biraz benim *bizcocho*’lardan yedik.” Annem misafirperverliğinden dolayı pek gururluydu. “Eve götürmeleri için onlara biraz da tamale verdim.” Annem yedirip içirmeye bayılıyordu.

Noel sabahı Gina ve Susie’nin hediyesini açtım. Gümüş zincire takılı gümüş bir haçtı bu. Bana bir de kart yazmışlardı:

Sevgili Ari,

Dindar olmadığını biliyoruz. Bazen Tanrı’ya inanıyorsun, bazen de inanmıyorsun. Hâlâ karar veremediğini söylüyorsun. Tanrı’nın senden nefret ettiğini düşündüğünü biliyoruz ve buna inanmıyoruz. Asla da inanmayacağız. Tanrı’nın seni korumaktan daha önemli işleri olduğunu düşündüğünü de biliyoruz. Yine de sana bunu aldık, sırf yalnız olmadığını hatırlatmak için. Hem insanların söylediği bütün aptalca ve kötü şeyler için Tanrı’yı suçlamamalısın. Ayrıca ikimiz de Tanrı’nın homofobik olmadığından son derece eminiz.

Sevgiler, Susie ve Gina

Gümüş zinciri takıp aynada kendime baktım. Boynuma bir şey takmak tuhaf gelmişti. Şimdiye dek ne bir takı ne de bu türden bir şey

almıştım. Göğsümdeki sade gümüş haça baktım. Susie ve Gina'yı düşündüm. Sevmeye ve sevilmeye çok kararlıydılar. Sevgileriyle kalbime girmeyi başarmışlardı, sevilmemeye son derece kararlı olan kalbime. Ayrıca kız olmanın ne kadar güzel olduğunu anlamamı sağlamışlardı.

Bu zinciri bir daha hiç çıkarmayacağımı biliyordum. Onu daima takacaktım. Belki Tanrı beni korurdu. Belki de korumazdı. Ama Gina ve Susie'nin bana verdiği hediyenin hatırası beni gerçekten koruyacaktı. Bu da bana yeterdi.

Sevgili Dante,

Seni özledim. Los Angeles'taki akrabalarını ziyarete gitmenin gerçekten çok hoş olduğunu biliyorum. Eminim hepsi Sofokles'e âşık olmuştur. Ben oldum çünkü. Bebekler insanda daha özenli davranma isteği uyandırıyor. Bütün kuzenlerini, dayılarını, teyzelerini kafamda canlandırmaya çalışıyorum. Kendini onlara yakın hissetmediğini biliyorum. Ama bakarsın bir şey olur ve kendini o kadar dışlanmış hissetmezsin.

Ama ben ne anlarım ki.

Bugün Noel ve kendimi annemin hindisi kadar dolmuş hissediyorum. Güneş batıyor, ev sessiz. Ablalarım, eşleri ve yeğenlerim bu akşam akraba ziyaretine gitti ve bu sessizlik hoşuma gidiyor. Yalnız kalmayı sorun etmiyorum. Yalnızlığa alışkınım, eskiden içimde anlam veremediğim bir yalnızlığın yaşadığını hissederdim, beni mutsuz eden türden bir yalnızlığın.

Artık tek başımayken o yalnızlığı hissetmiyorum. Dönüştüğüm Ari'yle vakit geçirirken çok daha rahatım. Yeni Ari çok kötü sayılmaz. Muhteşem biri değil. Ama çok kötü sayılmaz.

Kendim hakkında öğrenecek hep yeni bir şey var. Bana hep yabancı kalacak bir parçam var. Hep aynaya bakıp kendime, "Ari, kimsin sen?" diye sorduğum günler olacak.

Danny ve Rico'yu düşünüyordum. Rico'nun bir hayatı olmadı. Rico geydi ve seninle benim gibi değildi, başaramadı. Yoksul bir ailede doğmuştu. Danny bana dünyanın Rico gibi insanları barındırmak istemediğini söyledi. Dünya benim gibileri de istemiyor. Böyle söyledi. Keşke dünya senin ve benim gibi insanları anlasa diye düşünüp duruyorum.

Ama dünyanın anlamadığı bir tek biz değiliz. İnsanların beni ve seni önemsemesini istiyorum. Ama bizim de önemsememiz gerekmiyor mu?

Ricoları ve Dannyleri önemsememiz gerekmiyor mu? İnsan muamelesi görmeyen insanları önemsememiz gerekmiyor mu? Öğrenecek çok şeyim var. Okul koridorunda bir çocuğun diğeri için Z ile başlayan kelimeyi kullandığını duydum. Hakaret etmek istediği çocuk Siyahi değil beyazdı, biraz kafa karıştırıcı bir durumdu ama çok sinirlendim. O kelimedenden nefret ederim. Bunu söyleyen çocuğun peşine düşüp Hey baksana küçük şerefsiz demedim. Koridorda peşinden gitmem gerekirdi. Hiç saygısının olmadığını ona söylemem gerekirdi, ne diğer insanlara ne de kendine. Bir şey söylemem gerekirdi ama söylemedim. Gey hakları hareketinin AIDS pandemisi konusunda söylediği de tam olarak bu, evet, Sessizlik = Ölüm.

Dante bazen aklımdan o kadar çok şey geçiyor ki. Bütün dünyayı kaos sarmış ve bütün bu kaos benim içimdeymiş gibi. San Francisco'daki, New York'taki, Londra'daki ve Şikago'daki bütün isyancılar... bütün o isyancılar, kırılan bütün camlar ve kırılan kalpler benim kalbimi parçalıyor sanki. Nefes alamıyorum, bir türlü nefes alamıyorum. Yaşamak ve mutlu olmak istiyorum. Bazen oluyorum da. Bu günlüğe Rico'nun adını yazacağım.

Rico Rubio. Rico Rubio.

Rico Rubio buradaydı. Yaşıyordu. Şimdiyse ölü. Onu öldüren uyuşturucu değildi. Onu öldüren "nefret" kelimesiydi. Ve eğer nasıl karşı koyacağımızı öğrenmezsek o kelime hepimizi öldürecek. Seni sevmek o kelimeyle savaşmama yardımcı oluyor Dante.

Bir hafta sonra yeni bir yıl başlayacak. Belki yeni yıl hepimiz için daha iyi olur. Benim için daha iyi olur. Belki bir hafta sonra dünya yenilenir. Sofokles gibi. Sofokles dünyayı yeniler, öyle değil mi Dante?

Yeni bir yıl. Yeni bir dünya. Yeniden başlama şansı. Babamla birlikte abimi görmeye gideceğiz. Yani babam beni götürecektir... ama abimi ziyaret edecek olan benim. Annemle babam durumu kabullendiler. Ama ben kabullenemedim. Kendimi bunu yapmak zorunda hissetmeme saygı duydukları için annemle babamı seviyorum. Abimi görünce ne olmasını bekliyorum? Bilmiyorum Dante. Bilmiyorum. Belki önemli bir şey. Bir fark yaratacak bir şey. Belki biraz huzur bulurum. "Huzur" içimde yaşayan bir kelime değil. Bu yıl benimle ve abimle sona eriyor.

Sen o zamana kadar dönmüş olacaksın ve yeni yıl geldiğinde seni öpeceğim. Yeni yıla girerken herkes böyle yapar. Belki bizi onaylamayarak gö-

zıtlıktan bir dünyanın gözlerinden uzakta olmamız gerekebilir ama umurunda değil. Yeni yıla girerken seni öpmek istiyorum. Herkes ne yapıyorsa biz de onu yapmalıyız, gizli saklı yapmak zorunda olsak da.

İçimde seninle tanıştığım gün başlayan bir değişiklik hissettim. O günden beri bende meydana gelen değişiklikleri kelimelere dökebileceğimi ya da haritasını çizebileceğimi sanmıyorum. Berbat bir kartograf olma yolundayım. Düşünce şeklim, dünyaya bakışım –konuşma tarzım bile– değişti. Büyüdüğüm için ayaklarımı sıkı bir ayakkabıyla yürüyordum sanki. Sonunda yeni bir ayakkabıya ihtiyacım olduğu kafama dank etti, ayağıma uyan bir ayakkabıya. O ayakkabıları giyip sokakta yürüdüğüm ilk sefer daha önce yürümek gibi basit bir şeyi yaparken ne kadar zorlandığımı, ne kadar acı çektiğimi fark ettim. Artık yürümek bana acı vermiyor. Seninle tanıştığımdan beri bende meydana gelen değişikliklerin içinde yürümek bana işte böyle geliyor Dante. Mutlu adam tanımına tam uymuyor olabilirim. Ama ben olmak artık acı vermiyor.

Ve tüm bunlar bir gün bir yüzme havuzunda bana bakıp, kendi kendine Bu çocuğa yüzmeyi öğretebileceğime bahse girerim dediğin için. Beni gördüğün an görünmez olmaktan çıktım. Bana yüzmeyi öğrettin. Artık sudan korkmama gerek yoktu. Ve bana içinde yaşadığım evreni yeniden adlandırmam için gereken kelimeleri verdin.

Yirmi Üç

Sevgili Dante,

Noel'in üzerinden iki gün geçti ve...

Orada durdum. Söyleyecek bir şeyim yoktu. Galiba duygu yumağı gibi bir şeye dönüşmüştüm. Gözlerimi günlüğüme dikip kaldım. Annem mutfığa girip bir süre beni izledi. "Gergin misin?"

"Evet, şey, galiba biraz endişeliyim."

"Abine söyle..." Başını iki yana salladı. "Hayır." Bakışları dayanılmayacak kadar hüzünlüydü. "Artık çok geç. Hiçbir şey eskisi gibi değil. Bunu biliyorum. Bunların hepsini daha önce yaşadım. Benim her şeyi onaran bir tamirci olduğumu düşündüğünü biliyorum. Söylemiyorsun ama öyle düşünüyorsun. Haklı da olabilirsin. Ama tamir edilemeyecek pek çok şey vardır. Artık kendimi suçlamıyorum. Bu uzun zaman aldı. Söylenecek bir şey kalmadı."

Başımı salladım. Anladığımı söylemek isterdim. Ama anlamıyordum. Asla anne olup bir oğlu kaybetmenin ne demek olduğunu bilemeyecektim, hâlâ hayatta olan bir oğlu kaybetmenin.

"Umarım aradığını bulursun."

"Umarım anne. Çok fazla beklentiyle gitmiyorum. Belki de gidiyorum. Belki de kendimi kandırıyorum. Ama bunu yapmak zorunda olduğumu biliyorum."

"Biliyorum."

Başımı salladım. "Zamanı geldi. 'Bazı çocuklar gider, bazı çocuklar kalır. Bazı çocuklar ise yolunu asla bulamaz.'"

Neden bazen gülümsediğimizde gülümseyişimiz hüznümüzü silmiyor hep merak etmişimdir.

Annem beni kucakladı. "Ablalarını görmek için birkaç günlüğüne Tucson'a gideceğim. Onlara senden selam söylerim."

"Tito'nun hâlâ bende olduğunu söyle. Bodrumda bir kutunun içinde duruyor."

"Tito." Annem güldü. "O ayıya bayılırdın."

"Onunla konuşurdum. Bana hiç cevap vermezdi. Galiba onu bu yüzden seviyordum."

Yiemi Dört

UYANDIĞIMDA ANNEM YATAĞIMDA OTURUYORDU. "BEN Tucson'a gidiyorum. Sadece seni kutsamak istedim."

Kalkıp yatağın kenarına oturdum.

Annemin başparmağıyla alnıma haç çizdiğini hissettim. Fısıltıyla dua ediyordu. "Bütün ulusların babası, oğlum Ari'yi gözet. Onu koru ve kalbini ancak senin verebileceğin huzurla doldur."

Annem kendi göğsünde haç çıkardı.

Ben de haç çıkardım, bir yandan da bunu en son ne zaman yaptığımı hatırlamaya çalışıyordum.

Annem beni alnımdan öptü.

Bir an sessizce oturduktan sonra da odadan çıktı.

İnancı yüzünden annemi kiskandım.

Yeniden uykuya daldım.

Uyandığım zaman annemi rüyamda görüp görmediğimden emin olamadım.

Bacaklı'yı okşamak için elimi uzattım ama annemin onu da Tucson'a götürdüğünü unutmuştum. Bacaklı'nın eve kadar peşimden geldiği günü hatırladım. Soluklanmak için ön basamaklara oturduğumda beni yalamaya başlamış ve durmak bilmemişti. Sonra da başını kucağıma koymuştu. Sanki beni ilk gördüğü anda sevmişti. Ben de onu sevmiştim. Onu sevmiştim çünkü kaybolmuştum, o da kaybolmuştu ve kayıp bir oğlan artı kayıp bir köpek eşittir sevgiydi.

Duş alırken göğsümde sallanan haça baktım. Tanrı'yı düşündüm. Neden herkesin Tanrı'yı bu kadar çok düşündüğünü anla-

vamaz ve onu hiç düşünmemeye çalışırdım. Çünkü pek çok insan Tanrı'nın beni sevmediği kanaatine varmıştı. İnsanlar neden Tanrı adına konuşabileceklerini düşünüyordu acaba?

Abim beni hiç benim onu sevdiğim gibi sevmiş miydi? Ama bunun ne önemi vardı ki? Belki de beklenti içinde olmadığım doğru değildi. Belki de abimin içinde hâlâ kutsal bir şeyler kalıp kalmadığını bilmek istiyordum. Babam her insan hayatının kutsal olduğunu söylerdi, Vietnam'da savaşmanın ona bunu öğrettiğini. Babama bunu sormak istiyordum. Tam olarak ne demek istediğini bilmek istiyordum.

Sonra *Eh, İsa Bayan Alvidrez'le geçinebiliyorsa herkesle geçinir* diye düşündüm.

Tanrı evrenin tüm gizemlerini kendinde barındırıyordu. Dünyayı ve dünyada yaşayan herkesi seviyor muydu?

Dante'yi düşündüm. Dante'yle ortak yanlarımızdan biri kimse-
nin cevabını bilmediği sorular sormamızdı. Ama bu bizi sormaktan alıkoymuyordu.

Mutfağa girdiğimde babamın yüzünde garip bir ifade vardı. "Bu sabah Huntsville hapisanesinden aradılar. Yarın öğleden sonrayı abinle geçirmen ayarlanmış. Anlaşılan abin pek örnek bir mahkûm değil, aslında ziyaretçiye izin vermeyeceklermiş. Ama hiç ziyaretçisi gelmediği için onunla bir saatliğine görüşmene izin verecekler, yüz yüze değil, cam bir bariyerin ardından ve hoparlör kullanarak görüşeceksiniz."

Bir şey söylemedim. Söylenecek ne vardı ki?

"Abini bir saat görmek için bin yüz doksan kilometre yol gitmeye degeceğini düşünüyor musun? Bu on bir buçuk saatlik yol demek."

"Evet," dedim. "Bence değer."

Babam bana gülümsedi. "Bence de. Orası Austin'e hemen hemen üç saatlik mesafede. Geceyi Austin'de geçirip oradan Huntsville'e geçebiliriz. Abini saat birde görebilirsin."

"Bir tuhaflık var sanki. Bütün bunlar biraz garip değil mi baba?"

"Bakıyorum bit yeniği kokusunu almayı öğrenmişsin. Teksas Cezaevleri Bürosu'nda çalışan bir adam var. Adı Michael Justice." Ba-

ham güldü. "Şaka yapmıyorum, adı gerçekten bu. Vietnam'da birlikte savaşmıştık. Aslına bakarsan görüşmeyi iptal etmişlerdi. Mike'la konuşmak istedim. Onunla neden konuşmak istediğimi sordular. Ben de sana ne söylediysem onu söyledim, Vietnam'da birlikte savaştığımızı. Başka bir şey söylememe de gerek kalmadı. Mike işi halletti."

Hep ne bildiğinin değil, kimi tanıdığının önemli olduğunu söylerler. Bu her zaman o kadar da kötü bir şey değil.

Abimi altı yaşından beri görmemiştim. On bir yıl geçmişti ve abim artık bir hatıradan ibaretti. Ama bundan fazlasıydı. Elbette bundan fazlasıydı. İnsanlar anılardan ibaret değildir.

Düşünüp duruyordum: Bir saatte ne konuşulabilir? Belki de ne söylediğinin bir önemi yoktu. Ya da abimin ne söylediğinin. Ya da herhangi birinin ne söylediğinin.

Dante beni kelimelere âşık etmişti. Bazen onlardan nefret ediyordum. Bazen hiç işe yaramıyorlardı.

Bazen kelimeler sadece boşluk dolduruyordu. Acaba dünyanın oksijen stoğunu tüketiyorlar mıydı?

Bin yüz doksan kilometrelik bir yolculuk yaparken pek çok şey hakkında konuşabilirsin. Neden bilmem babama Susie, Chuy ve benim Livermore vakası dediğimiz olay hakkında annemle aynı fikirde olup olmadığına dair sorular sormaya başladım. "Ve bence Bay Robertson sik kafalının teki."

Babam bir kahkaha attı. "On yedi yaşındasın. Bunu düşünmek senin işin." Babamın bir şey daha söylemek istediğini ve kelimelerini tartmaya çalıştığını sezdim. "Biliyorsun ki ırkçılık üzerine konuşmak neredeyse imkânsızdır Ari. O yüzden çoğumuz ondan bahsetmeyiz. Galiba hepimiz bir şekilde işin içinde olduğumuzu biliyoruz. Irkçılık hepimizi gösteren bir parmaktır ve birkaç yılda bir konu alevlenir, o zaman hepimiz ondan biraz daha fazla bahsedimiz. Ve herkes elini kaldırıp, 'Irkçılık mı? Ben ırkçılığa karşıyım,' der. Hepimiz ırkçılığa karşıyızdır. Ve dayanışma içinde olduğumuzu hissederiz. Şurada burada birkaç değişiklik yaparız ama gerçek-

ten önemli bir değişiklik yapmayız. Yeni bir araba satın alıp aynı yonde yol almaya devam etmek gibi.”

“Ama neden?”

“Çünkü bazı şeyleri nasıl konuşacağımızı bilmiyoruz. Hiçbir zaman da öğrenemedik. Öğrenemedik çünkü değişmek istemiyoruz, kaybedebileceklerimizden korkuyoruz. Siyahların bizim sahip olduklarımıza erişmesini istediğimizi hiç sanmıyorum. Ve konu Meksikalılara gelince bu ülke bizi hem seviyor hem de bizden nefret ediyor. Biz göçmenlerden nefret eden bir göçmenler ülkesiyiz. Ama göçmenlerden nefret etmiyormuşuz gibi yapıyoruz.” Güldü. “Amerika Yerlilerinin göçmen olduğunu düşünen birkaç kişi tanıyorum.” Başını iki yana salladı. “Amerikalılar pek de iyi insanlar değil. Bunu bir Amerikalı olarak söylüyorum.”

“Ama baba, bunu nasıl değiştireceğiz?”

“Bunu sizin jenerasyonun bulması gerekiyor.”

“Hiç adil değil.”

Babam dünyanın en aptalca şeyini söylemişim gibi baktı. Sonra, “Bazen hava adildir,” dedi. “Biz günlük güneşlik bir gün geçiririz. Ama başka bir yerde yüzlerce insanı öldüren bir tornado meydana gelir. Tüm dünyada havanın adil olmadığı yerler vardır.”

Ne söylemek istediğini biliyordum. “Hiç adil değil” gibi şeyler söylemenin anlamı yoktu ve bu hiçbir işe yaramazdı. Belki de bana sadece oyun parkında kavga eden çocukların bu tür şeyler söylediğini anlatmaya çalışıyordu.

Bir müddet konuşmadık, babam düşüncelere dalmıştı, ben düşüncelere dalmıştım. Sonunda sordum, “Kaç savaşa katılmak zorunda kaldın baba?”

“Önemli tek bir savaşa. Onu William Faulkner adlı bir yazardan çaldım. Kendime uyarlıyorum. Kalbimin kendisine karşı verdiği savaş.”

“Sana bir defasında bir çocuğun annenin dersinde bir grup kertenkeleyi sınıfa nasıl saldığını anlatmış mıydım?”

“Ciddi misin? Annem kafayı yememiş mi?”

“Elbette hayır. Annen kertenkeleleri sever.”

"Gerçekten mi?"

"Evet. Evinde kertenkeleler varsa sivrisinek sorunun olmayacağına söylemişti çünkü kertenkeleler sivrisinekleri yiyormuş. Dedğine göre istenmeyen böcekleri yedikleri için küçük köylerde herkes kertenkeleleri evinde zevkle ağırlıyormuş. Annen de annesi attırana kadar bir akvaryumda kertenkele bakıyormuş."

"Annem? Benim annem?"

"Annenin ürkek bir küçük kız olduğunu mu sanıyordun? Kertenkelelerden neden korksun ki? Zararsızdırlar. Neyse, annen bir yıl korkunç bir sınıfın dersine giriyor ve saçını başını yoluyordu. Bir gün sınıftaki çocuklardan biri yirmi kadar kertenkeleyi sınıfa salmış. Annenin ilk yaptığı kapıya koşup kertenkeleler dışarı çıkmasın diye çatlakları temizlik bezleriyle tıkamak olmuş, bu arada kızlar bas bas bağıryormuş, oğlanlardan bazıları da bu işten pek hoşlanmamış. Annen kertenkelelerden birini yakalamayı başarıp elinde tutarak, 'Bu ufaklık kimin, bilen var mı?' diye sormuş.

"Bunu yapan afacanın kim olduğunu zaten anlamış. 'Jackson, onları kutularına geri koy, sonra da ait oldukları yere, çöle bırak,' demiş. 'Amerikan hükümetiyle bir dertleri yok.'

"Annen müdüre gitmedi. Hepsinin işin içinde olduğunu bilmesine rağmen öğrencilerinin hiçbirini cezalandırma yoluna başvurmadı. Ve o gün yirmi yedi hayran kazandı. En kötü dersi en iyi dersi haline geldi. Jackson Afrika kökenli bir öğrenciydi. Büyük annesiyle birlikte yaşıyordu. Kadın veliler gecesine gelemediğinden Jackson'ın durumunu konuşmak için Liliana kadına gitmeye başladı. Bu yıllar önceydi. Jackson'a ne oldu biliyor musun? Adalet Bakanlığı'nda çalışan bir avukat oldu. Her yıl hiç aksatmadan annene Noel kartı gönderir. Daima küçük bir de not yazar. Ve kartı 'Kertenkele' diye imzalar."

"Annem bu hikâyeleri bana neden anlatmıyor?"

"Bir çocuğun hayatını değiştirecek bir şey yaptığı her sefer adı gazetelere geçsin diye uğraşan biri değil de ondan."

Vay canına, diye düşündüm. Vay canına.

Babam arabayı yol kenarına çekti. Az ileride küçük bir kasaba vardı ama babam yolun kıyısına park etmeyi severdi. Bu içindeki münzeviydi. "Sigara içmem lazım."

İkimiz de inip bacaklarımızı esnettik. Babam gerinirken sesler çıkarmayı seviyordu. Bu da benim hoşuma gidiyordu. Sigarasını yakıp arabaya yaslandı. O anda kelimeler ağzımdan nasıl çıkıverdi anlamadım. "Gey olmaktan nefret ediyorum."

"Dönüşüm terapisi okulları var."

"İşe yarıyor mu?"

"Bir akşam yemeğe gittiğimizde Soledad ve Sam'le bunu konuşmuştuk. Ve cevap hayır. Hayır, işe yaramıyor. Ama insanlar yine de terapiye gitmeye devam ediyor."

"Öyleyse neden gidiyorlar?"

"Çoğunlukla aileleri gönderdiği için. Benim sevgi anlayışına pek uymuyor ama... Bazıları da kendi isteğiyle gidiyor. Belki işe yarar diye. Belki normal bir hayat sürebilirler diye. Aklı başında biri normal bir hayat sürmek ister mi ki?"

"Ama sen normal bir hayat sürüyorsun."

Babam başını salladı. Sonra parmağıyla kafasına vurdu. "Ama burada normal bir hayat yaşamıyorum." Sonra yine şakağına vurdu. "Bir gün böyle bir adam olarak doğduğun için evrene teşekkür edeceksin."

Sigarasını bitirişini izledim.

Teksas'tan geçerken sonsuzluğu görebiliyordunuz. Gökyüzü ileride ne olduğunu görmenize izin veriyordu. Görmek önemliydi. Ama bir zamanlar babamın kim olduğunu göremiyordum.

Şimdiyse onu görebiliyordum. Kim olduğunu görebiliyordum. Ve bence babam Teksas göklerinden de güzeldi.

Yirmi Beş

BABAM, ÖLDÜKTEN SONRA BU DÜNYADA BIRAKACAĞIN tek önemli şeyin ismin olduğunu söylerdi. Babamın sonsuza dek yaşamasını istiyordum. Ama böyle bir şey olmayacaktı. Ve ne zaman bir kütüphaneye girsem bir kitap alıp içine babamın adını yazacaktım. Adını bu dünyada tutabileyim diye.

Yirmi Altı

AUSTIN'DE BİR OTELDE ODA TUTTUK. HAVA MONT GİYECEK kadar serinse de fazla soğuk değildi. Eyalet başkentinde dolaşıyorduk, babam tarihi eser levhalarını okuyordu. "Teksas," dedi. Başını iki yana salladı. "Biliyor muydun, 1856'da Teksas'ta Meksikalıların yaşamasının yasaklandığı bir bölge vardı."

"Bunu nasıl yapabilirler?"

"Eh, bölgede bulunmayı suç haline getirerek. Teksas'ın Matagorda ilçesi."

"Yani Meksikalıların orada yaşaması yasadışı mı? O bölgedeki tüm Meksikalılar gitmek zorunda mı kalmış?"

"Ya da hapse atılmışlar. Ama Teksas tarihinde güzel şeyler de var. 1893'te muhtemelen boşanmak isteyen ama boşanamayan asi bir kadın Güneyli Kadınlar Linci Önleme Derneği'ni kurmuş."

İçimden gülmek geldi. Ama komik değildi. "Bunları nereden biliyorsun baba?"

Babam bana bakıp gülümseyerek başını iki yana salladı. "Kütüphane denen bir şey var. Ve bu kütüphanelerde kitaplar var. Ve..."

"Sen bir ukalasın baba. Şimdi bu huyumu nereden aldığımı anladım."

"Ah, bilmem. Bence annenin de bunda katkısı olmuştur."

"Eşcinselleri linç ediyorlar mıydı baba?"

"O kadarını bilmiyorum. Ama eskiden İngiltere'de eşcinselleri asıyorlarmış... yakıyorlarmış. Diri diri."

Bu soruyu sormamalıydım.

"Ari, insanlar sever. Kimi sevdiklerine neden sevdiklerine gelince, bunun nasıl olduğunu kim bilebilir? Ve insanlar nefret eder.

Kimden neden nefret ettiklerini kim bilir? Ben hayatımın anlamını annenle tanışınca buldum. Bu binlerce sorunun cevapsız kalmadığı anlamına gelmiyor. Kendi cevaplarımı bulmaya çalıştım. Sık sık da başarısız oldum. Hatalarım için kendimi cezalandırmamayı öğrendim. Ve –her zaman başaramasam da– gelen günü şükranla selamlamaya çalıştım.”

Eliyle saçlarımı karıştırdı. Küçüklüğümde beri bunu yapmamıştı.

“Nefretin sana verilen hayatı çalmasına izin verme.”

Otel odasında yatakta uzanıyordum. Abimi düşünüyordum. Kafamdan binbir düşünce geçiyordu. Babam yanımdaki yatakta yatıyordu. *Kralın Adamları* diye bir kitap okuyordu. Sonra kitabı kapatıp ışığı söndürdü.

“İyi misin Ari?”

“Evet, iyiyim.”

“Sen cesur bir çocuksun.”

“Bundan o kadar emin değilim.”

“Onunla ilgili neler düşünüyorsun bilmiyorum ama abin yıllardır kafanda yaşıyor. Sana onun hakkında bir şey söylemem gerek... abin pek de masum biri değil.”

“Ama o senin oğlun.”

“Evet. Ve bazen bir oğulun gitmesine izin vermen gerekir. Çünkü anlamadığım nedenlerle abin insanlığını yitirdi. Böyle insanlar vardır.”

“Onu görmek istediğim için kızıyor musun?”

“Sen yapman gerekeni yapıyorsun. Hayatı –abin de bu hayata dahil– kendi başına keşfediyorsun. Kimse seni bundan alıkoyamaz.”

Uzun bir süre konuşmadık. Sonra aklıma gelen bir düşünceyle gülümsedim. “Baba?”

“Efendim?”

“Senden hoşlanıyorum baba. Cidden hoşlanıyorum.”

Babam o müthiş kahkahasını patlattı. “Bazen birine ondan hoşlandığını söylemek sevdiğini söylemekten çok daha iyidir.”

Yirmi Yedi

BİR GARDİYAN BENİ KARŞILAYIP HAPİSHANEYE SOKTU. Korkmuyordum, oysa korkacağımı düşünmüştüm. Gergin değildim, oysa gergin olacağımı düşünmüştüm. Daha doğarken sıkılmış gibi görünen gardiyanlardan biri beni bir dizi pencerenin sıralandığı bir odaya aldı. İçeride kimse yoktu. "Sondakine geç." Son sandalyeyi işaret etti. "Görüşmen bitince dışarı çıkabilirsin, gitmeden önce danışmaya uğra. Danışmada ben varım." Hafifçe kıkırdadı. Adeta espri yeteneği olan sıkılmış bir adam.

Küçük bölmede bir dakika bile beklemedim. Abim olan adamı içeri soktular, işte yıllardır hayalini kurduğum abiyle karşı karşıyaydım, kalın bir cam parçası bizi ayırıyordu. Abimin siyah renkte, dalgalı gür saçları vardı, bıyıklıydı. Yirmilerinin sonunda bir adama göre yaşlı duruyordu. Sert görünümlü ve yakışıklıydı, siyah gözlerinde sıcaklıktan ya da yumuşaklıktan eser yoktu.

Hiçbir şey söylemeden birbirimize baktık.

"Demek küçük Ari sensin. Bak hele. Eminim kendini bir şey sanıyorsundur."

Söylediğini duymazdan geldim. "Uzun zamandır seni görmek istiyordum Bernardo."

"Ne için?"

"Sen benim abimsin. Küçükken seni gerçekten severdim. Gittiğin zaman seni özledim. Kimse senden bahsetmiyordu."

"Çok dokunaklı. Ben de bir zamanlar senin gibi sulugöz bir bektim herhalde. Kendimi böyle daha çok seviyorum."

"Anladığım kadarıyla sen beni görmeyi hiç istememişsin. Evet demene gerek yok."

"Yo yo. Seni görmek istedim. Merak ediyordum. Tabii merak ediyordum lan. Ama şatafatlı bir karşılama bekliyorduysan yanlış kişiye geldin. Seni hayal kırıklığına uğrattığım için kusura bakma."

"Hayal kırıklığına uğramadım. Buraya herhangi bir beklentiyle gelmedim. Sadece seninle tanışmak istedim."

"Kendi gözlerinle mi görmek istedin?"

"Neden olmasın?"

"Yani hayvanat bahçesine gelmek istedin."

"Senin bir hayvan olduğunu düşünmüyorum. Ve seni çok düşündüm."

"Boşa zaman kaybetmişsin. Ben seni hiç düşünmedim."

"Üzülmem mi gerekiyor?"

"Hassas oğlanların işi bu değil mi, üzülüp durmak?"

"Benim değil."

"Ağlamayacak mısın yani? Hayal kırıklığına uğradım."

"Beklentilerini düşürmen gerek."

Gülmeye başladı. Gerçekten gülüyordu. "Kim derdi ki bebek kardeşim koca adamlarla takılacak? Nasıl da hazırcevap." Korkunç bir şekilde sırtıttı. "Yaşlı bir adama benziyorsun. Bu çok kötü. Ama senin suçun değil." Dikkatle beni inceliyordu. Ama bir şey arıyor gibiydi. "Demek abinle tanışmak istedin. Neyi öğrenmek için? Röpörtaj yapmak için mi? Edebiyat dersin için 'Abimi Ziyaretim' başlıklı bir kompozisyon yazmak için mi? Benden daha iyi olduğunu hissetmek için mi? Kendinden hoşnut olmak için mi, *Bakın millet, ne kadar iyi bir çocuğum, birini öldürmüş abimi ziyarete gittim. Bana bakın, ne kadar da düzgün bir çocuğum, değil mi?*"

Sonra daha kibar davranmaya ya da muhabbet etmeye karar vermiş gibi bir tavır takındı. "Ee, kaç gidiyorsun, üçe mi, son sınıfa mı?"

"Son sınıftayım."

"Sınıf başkanı mısın?"

"Hayır, yanından bile geçmiyorum."

"Bahse girerim iyi bir öğrencisin."

"İdare ediyorum."

"Annem buna kesin bayılıyordur. Çocuklarının iyi öğrenciler olması hoşuna giderdi. Bu ona itibar kazandırır. Çocukları kötü notlar alan bir öğretmen... çok da havalı olmaz yani."

"Annem öyle biri değil."

"Bok değil. Eminim o geri zekâlıyı çok seviyorsundur."

"Annem hakkında böyle konuşma."

"Eh, o benim de annem oluyor. O yüzden de canım nasıl isterse öyle konuşurum. Ah, bahse girerim sen onun küçük prensisin. Ana kuzusu."

"Gerçekten götün teki misin, yoksa bana özel bir gösteri mi yapıyorsun?"

"Tatlı küçük oğlanlar için gösteri yapmam. Böyle yerlerde tatlı oğlanların başına ne gelir biliyor musun? Tatlı küçük oğlanlar tatlı küçük kızlara dönüşür. Ama asla öğrenme şansın olmayacak. Çünkü sen annen için eve iyi kızlar getiren iyi bir çocuksun. Eminim annem küçük kız arkadaşlarının hepsini pek beğeniyordur."

Ona baktım. Ona söyleyebilirdim, belki de söyleyemezdim. Ama aklımda başka bir soru vardı. "O kadını öldürmek zorunda mıydın?"

"Adamı."

"Eh, 'adam' seni hayli inandırmış belli ki. Başta kadın olduğuna inanmamış mıydın?"

Yüzündeki öfkeyi görebiliyordum. "Siktir. Adam ölümü hak etmişti."

"Kadın" dedim.

"Siktir git."

"Her iki şekilde de," dedim. "O bir bireydi. Bir insandı."

"Öf, demek buraya beni tasvip etmediğini bildirmeye gelen ahlakçı bir orospu çocuğusun. Siktir git. Git kendini güzel kız arkadaşlarının birinin kollarına al da seni pıspışlasın."

Belki de onun gibi bir adamın hakkımda ne düşündüğünü önemsemediğimden söylemeye karar verdim. "Benim kız arkadaşım yok, ben geyim."

Güldü. Güldü. Ve güldü. "Küçük bir ibne. Kardeş diye bana verilene bak. Götünü mü siktiriyorsun yani?"

Ayağa kalmaya yeltendim.

“Ne oldu? Bu kadar çabuk mu gidiyorsun? Eğlenmek için bir saatimiz var. Dayanamaz mısın?”

“Dayanabilirim. Sadece bunu yapmak için bir neden göremiyorum.”

“Siktir git! Ben bir hiçim. Sen bir hiçsin. Siktiğimin dünyasında herkes bir hiç. Ama küçük ibneler hiçten de beterdir.”

“Sana ne oldu?”

“Bana ne mi oldu? İyice bir bak. Ben dünyanın gerçek yüzünü yansıtan bir aynayım.”

Ayağa kalkıp ona baktım. “Hiç sanmıyorum. İşine nasıl geliyorsa. Belki de gerçek dünyayı yansıtan ayna benimdir.”

“Sen hayal görmeye devam et. Dünya bir ibneye benzemiyor.”

Gözlerinin içine baktım. “Geldiğime sevindim. Gidiyorum diye daha da seviniyorum.”

Bana el bombası gibi küfürler yağdırırken yürümeye başlamıştım bile.

Girerken imzamı attığım yere çıkarken de imza attım. Ne hissettiğimi bilmiyordum. Ama hissetmediğim bir şey vardı, içimden ağlamak gelmiyordu. Üzülmemiştım de. Nefret duymuyordum. Bir yanıml gülümsüyordu. Bazen geçmişe dair bir anı bizi hapseder ve hapiste olduğumuzu bile bilmeyiz. Abimle bir anım vardı ve gerçek olmayan bir sevgiyi temsil ediyordu. Ve kendi hapishanemin farkına varmak için bir hapishaneyi ziyaret etmem gerekmişti.

Abim, o gitmişti. Tanımak istediğim bir adam değildi. Bütün bunların nasıl olduğunu bilmiyordum. Bilmem de gerekmiyordu.

Bazı çocuklar gider, bazı çocuklar kalır.

Bazı çocuklar ise yolunu asla bulamaz.

Abimin hayatı ona aitti.

Benimki de bana.

O hapishaneden çıkarken kendimi özgür bir adam gibi hissediyordum.

Özgürdüm. Bir anıdan kurtulmuştım. Özgürdüm.

Yirmi Sekiz

FORT DAVIS'E YAKLAŞIYORDUK. GECEYİ ORADA GEÇİRMEYİ planlamıştık. Hava çok soğuktu, babam dışarıda kamp yapmak zorunda olmadığımızı söyledi. Ama ben istiyordum. "Biraz gece soğuşundan ne olacak?" Babam gülümsedi.

Babam küçükken oraya, amcasının yanına gidermiş. Söylediğine göre amcasını babasından daha çok seviyormuş.

Huntsville'den ayrıldığımızdan beri birbirimize tek kelime etmemiştik. Üç yüz kilometre boyunca tek kelime bile. Babam beni kendi halime bırakmıştı. Hiçbir şey sormamıştı. Sonunda, "Teşekkür ederim baba," dedim, "Her şey için teşekkür ederim."

"İyi misin?"

"İyiden de öteyim."

Babamın bakışları hoşuma gitti. Rahatlatıcı sessizliğimize geri döndük. Bir müddet sonra babam yolculuğumuza biraz müzik katmaya karar vererek radyoyu açtı. Eski bir Beatles şarkısı çalıyordu. Şarkı bana Dante'yi hatırlattı, bu şarkıyı birlikte çok dinlerdik: "The Long and Winding Road." Kendimi şarkı söylerken buldum. Şarkı söylemenin insana ne kadar iyi geldiğini unutmuştum. Sonra babam da şarkıya eşlik etmeye başladı.

Bir arabada babanızla birlikte şarkı söylemek ne garip, ne güzel şeydi.

Yirmi Dokuz

SALAŞ BİR LOKANTADA AKŞAM YEMEĞİ YİYORDUK. "BU lokanta hep buradaydı. Amcam bana bu lokantanın kapısının fotoğrafını çekip göndermişti. Unutmamak için saklamamı söylemişti. Kapıda üzerinde MEKSİKALILAR, KÖPEKLER VE AYAKKABISI OLMAYANLAR GİREMEZ yazan bir tabela vardı." Babam bir kahkaha attı. "Hiç değilse listede ilk sıradaydık. Hem köpeklerle ne dertleri vardı acaba?"

Bütün bunlara nasıl gülebildiğini bilmiyordum. İçinde yaşadığımız berbat dünyaya son derece kızgın olabiliyordu. Ama aynı zamanda dünyaya karşı çok sabırlı da olabiliyordu. İçinde bir hayli alaycılık barındırıyordu. Ama öfkeli bir adam değildi.

Kamp falan kurmadık. Güzel bir yer bulup uyku tulumlarımızı yere serdik. Babam ateş yakıp bir şişe viski çıkardıktan sonra bir sigara yaktı. "Senin için fazla soğuk değil mi?"

"Hoşuma gidiyor."

"Al," dedi babam, "iç bir yudum. Annene söylemeyiz." Viski-den bir yudum alınca adeta küçük bir patlama meydana geldi. Yüzümü buruşturmuş olmalıydım.

"Fazla içki içmiyorsun anlaşılan."

"Daha liseye gidiyorum."

"Bu pek çok çocuğun içmesine mani olmaz. Sen iyi bir çocuksun. Sana çocuk dememem lazım. Artık çocuk değilsin." Sigarasını içiyordu ve sigaranın ateşi onu daha genç gösteriyordu. Eskiden birbirimize iki yabancı gibiydik, aynı evin içinde farklı ülkelerde yaşayan bir baba oğul. Babam çözülmemiş bir gizemdi. Ona dair asla çözemeye-

çerçim bazı gizemler olsa da şimdi aramızda son derece içten bir şey vardı. Onun yanında kendimi çok rahat hissediyordum.

Gökyüzünde milyarlarca yıldız vardı. Milyarlarca. Bir yanımda Dante'nin de burada olmasını istiyordu, o zaman ona bu yıldızların altında sarılabılırdim. Belki bir gün onunla buraya gelirdik. Uyku tulumlarımızın içinde hiç konuşmadan yatıyorduk, yıldızların büyümesine kapılmıştık.

"Vietnam'dan döndüğümde anneni buraya getirdim. Annenin sana o gece hamile kaldığını düşünüyoruz."

"Gerçekten mi?" Bu düşünceyi sevmiştim. "Ciddi mi söylüyorsun?"

"Çok büyük bir ihtimalle. Olmayabilir de. Ama annen ve ben buna inanmak istedik. Bu yıldızlar yüzünden."

Uzun bir sessizlik oldu ama babamın konuşmak istediğini biliyordum, ben de dinlemek istiyordum. "Annen hayatta âşık olduğum tek kadın. Onu üniversitenin ilk günü gördüm. O güne dek gördüğüm en güzel kızdı. Bir arkadaşıyla konuşarak yürüyordu ve inanılmayacak kadar hayat dolu görünüyordu. Onu sınıfa kadar takip ettim. Edebiyat dersine giriyordu. Sosyal bilimler bürosuna gidip derse yazıldım.

"Arka tarafta bir sıraya oturdum. İzlemek için güzel bir yerdi. Annen çok zekiydi. Sanırım profesör daima söyleyecek ilginç bir şeyler bulduğu ve münazaraya katkıda bulunduğu için annene söz veriyordu. Profesör münazarayı seven bir adamdı. Bazen anneni kampüste görüp çaktırmadan takip ediyordum.

"Dönem sonunda arkadaşlardan biriyle bir Noel partisine gittim. Annen de oradaydı. Yakışıklı bir herif ona asılıyordu. Bense annenin başının çaresine nasıl baktığını izliyordum. Adamla ilgilenmiyordu. Ama çok rahat ve kayıtsız görünüyordu. Biri bana bir bira verdi, sigara içmek için arka bahçeye çıktım. Bahçede bir sürü insan vardı, aralık ayı olduğu halde hava o kadar soğuk değildi. Öylece dikilmiş etrafı izliyordum. Bir de baktım annen yanımda duruyor. 'Ee,' dedi, 'benimle konuşmayı düşünüyor musun yoksa gizlice izlemeye devam mı edeceksin?'

"Utancımdan yerin dibine geçtim. Ne diyeceğimi bilemedim. Ben de şöyle dedim: 'Konuşmayı hiç beceremem.'

"Ben yardımcı olayım. Adım Liliana.' Bana elini uzattı.

"Elini sıkıp 'Ben de Jaime' dedim.

"Öylece bana baktı. Sonra gülümsedi. 'Bir gün cesaretini toplayıp beni öpeceksin.' Sonra da yürüyüp gitti. Kendimi aptal gibi hissediyordum. Öylece kalakalmıştım, sonradan peşinden gitmem gerektiği kafama dank etti. Ama etrafa bakındığımda annen çoktan gitmişti. Herkese Liliana adında bir kız tanıyıp tanımadıklarını sormaya başladım. Bazıları onu tanıyordu ama telefon numarası onlarda yoktu. Sonra bir kız yanıma gelip katlanmış bir kâğıt parçası uzattı. 'Bu Liliana'nın telefon numarası. Onu aramazsan seni bulup canına okurum.' O kız annenin en yakın arkadaşı Carmela Ortiz'di."

"Bizim okuldaki hemşire."

"Evet. Tam bir baş belasıdır. Ama yıllar geçtikçe bana ısındı. Neyse, sonunda anneni aradım. Yılbaşı gecesini çıkmaya başladık. Ve onu o gece öptüm. O anda onunla evleneceğimi ve bir daha asla başka bir kadını öpmeyeceğimi anladım. Zaten fazla kadını öpmüşlüğüm de yoktu.

"Her zaman seyirci olmuşum. Daima izlerdim. Annen ve Carmela beni dürtmese annenle hiç evlenmeyebilirdim. Hem bunun nedeni sadece bir seyirci olmam da değildi. Annenin bana fazla olduğunu düşünüyordum.

"Biliyorsun Vietnam'da bana Trucha derlerdi. Trucha 'alabalık' demek ama argoda daima dikkatli, daima tetikte olan kişiler için kullanılır. O Yahudi çocuğu hiç unutmayacağım. Hemen hemen yirmisindeydi. Vurulmuştu ve çok kan kaybediyordu, yanımdaki havluyu çıkarıp kanamasını durdurmak için yarasına bastırdım, telsizle sihiyecilere haber verdim, geliyoruz dediler ama çocuğun dayanamayacağını biliyordum. Onu kollarımda tuttum, üşüyor ve titriyordu, 'Annemle babama söyle. Gelecek yıl onlarla Kudüs'te buluşacağımı söyle,' dedi. Sonra da öldü, gözlerinde hayat çekildikten sonra ölülerde beliren o uzak bakışlar vardı. Gözlerini ka-

padım. İyi bir adamdı. İyi bir askerdı. Döndükten sonra bu mesajı yerine bizzat giderek ilettim. Çünkü bunu hak etmişti. Çünkü ana babası bunu hak etmişti. Annesiyle babasının yüzündeki minnettarlığı –ve acıyı– asla unutmayacağım.

“Kimsenin sana savaşın güzel ya da kahramanca bir şey olduğunu söylemesine izin verme. İnsanlar savaş cehennemdir derken doğru söylüyor, *savaş cehennemdir*. Savaşı korkaklar başlatır ama onlar adına cesurlar savaşır.”

Babam sessizliğe gömüldü.

Annemle babamın birbirlerine nasıl âşık olduğunu öğrenmekten mutluydum. Annemin kıpırdamadan duran sessiz bir adamı harekete geçirmenin bir yolunu bulduğunu bilmekten mutluydum. Babam orada neler olduğundan çok az bahsetse de savaş hakkında konuşabildiği için mutluydum. Savaşın arkasında babamın kalbine yerleşen bir acı bıraktığını anlıyordum, kimsenin geçiremeyeceği, asla dinmeyecek bir acı.

EL PASO ŞEHİR SINIRINA GELDİĞİMİZDE BABAMA SORDUM, “hayatta bana faydası dokunacak tek bir öğüt verebilseydin bu ne olurdu baba?”

“Neden oğullar babalarına bu kadar iddialı sorular sorar?” Arabayı sürerken bana bir göz attı. “İzin ver bunu biraz düşüneyim.”

Annem biz eve vardıktan bir saat kadar sonra Tucson’dan döndü. Bana baktı. “Aradığını buldun mu?”

“Evet,” dedim. “Abimi aramıyormuşum. Kayıp bir parçamı arıyormuşum. Onu buldum.” Annemin gülümseyişi hoşuma gitti. “Ve başka ne buldum biliyor musun? Kocanın dilinin çözülebildiğini keşfettim. Ama havadan sudan konuşmayı hiç bilmiyor.”

“Hayır bilmez. ”

“Anne,” dedim. “Hiç bu kadar mutlu olmamıştım.”

Telefon çaldı. Dante olsun diye dua ettim. Sesini duydum. “Bu sabah erken saatte döndük. Babam bütün gece araba kullandı. Ben de az önce uyandım.”

“Babamla ben de birkaç saat önce geldik.”

“İyi misin peki?”

“Evet. Sana her şeyi anlatırım.”

Bunun ardından gelen sessizlikte sevince benzer bir şey vardı. Evet, sevinç.

Annemle babam arkadaşlarımla beni pizza yemeye götürdü -Dante, Gina, Susie ve Cassandra. Çok iyi vakit geçiriyorduk. Gina ve Susie bana aldıkları Noel hediyesini taktığımı fark etti.

"Boynundaki zincir nedir?" diye sordu Gina.

"İsa."

"İsa mı?"

"Evet," dedim. Zinciri çıkarıp ona gösterdim. "Tanıdığım iki kız bunu bana Noel'de hediye etti. Herhalde İsa'nın korumasına ihtiyacım olduğunu anladılar."

"Ne kadar da tatlılarmış" dedi Susie.

"Gerçekten tatlı kızlardır, insanlarla uğraşmadıkları zaman yani."

Babam bizi izlemekten büyük keyif alıyordu.

Herkes birbiriyle şakalaşıp eğleniyordu. Susie'nin yeni bir teorisi vardı. Zihni sürekli bir şeyleri çözmeye çalışmakla meşguldü, özellikle de cinsiyete dair şeyleri. "Yani bu çocukla çıkıyorum. Neden evet dedim bilmiyorum. Çocukta bir sorun var. Eski bir kız arkadaşını görünce bana kızın tam bir o... olduğundan -o kelimeyi bilirsiniz- bahsetmeye başlıyor. Sonra bütün eski kız arkadaşlarını ve ne kadar o... olduklarını anlatmaya koyuluyor. Ben de *Bu çocuk kadın düşmanı* diye düşünüyorum.

Bana sırnaşmaya kalktı. Ben de ona tokat attım. Beni bir şeylere zorlamaya falan çalışmıyor ama... Ama bir şey fark ettim. Kadın düşmanlarının çoğu kadınlarla evleniyor. Bir kadınla evlenmelerinin kadın düşmanı olmadıkları anlamına geldiğini sanıyorlar. Yanlış. Oy hakkı için yürüyen kadınları düşün. Kocaları neredeydi? Oy hakkı isteyen kadınların haklarına karşı savaşıyorlardı. Hepsi kadın düşmanı."

Cassandra başını salladı. "Eh, sonunda anladın."

"Beni araştırma yapmaktan kurtardın" dedi Gina.

"Ben kadın düşmanı değilim" dedi Dante.

"Eh, Ari de değil. Ama siz sayılmazsınız çocuklar."

"Neden? Geyiz diye mi?"

"Onun gibi bir şey" dedi Cassandra.

Dante ok gibi bakışlarla ona baktı. "Bu konu daha ayrıntılı tartışmayı gerektiriyor." Annemle babamı gösterdi. "Ama çocukların önünde olmaz." Babamın o kadar çok güldüğünü hiç görmemiştim.

"Ne güzel gülüyorsunuz Bay Mendoza." Dante etrafına bakındı. "Ee, içinizde yeni yıl için kararlar alan var mı?"

Gözlerimi devirdim. "Yeni yıl kararlarından nefret ederim. Kimse onları uygulayamaz."

"Ne olmuş yani?"

"Benim bir tane var," dedi Susie. "Yeni yıl bitmeden biriyle çıkacağım. Gerçekten hoş biriyle."

"Aa," dedi Cassandra, "yani bir geyle mi çıkacaksın?"

"Kes şunu. Hoş heteroseksüel erkekler de var."

"Bulunca bana da haber ver."

"Benim senin için bir kararım var Cassandra. Alaycılığa bir son vereceksin."

"Benim daha iyi bir kararım var," dedi Cassandra. "Daha iyi biri olacağım."

"Sen zaten iyi birisin."

"Evet ama iyi olduğumu insanlara göstereceğim."

"Gözüm üzerinde olacak" dedim.

"Ben de annemi darlamayı bırakacağım" dedi Dante.

"Bu ancak yılbaşının ertesi gününe dek sürer," dedim. "Hem güzel bir şeyi neden mahvedesin ki? Siz böyle anlaşıyorsunuz."

"İnsanlar değişebilir."

"Uyuyan yılanın kuyruğuna basma" dedi Susie.

Annem keyifle bizi izliyordu. "Eh, ben de çok çalışmaya bir son vereceğim." Bunu kararlı bir sesle söylemişti.

Babam başını iki yana salladı. "Lilly, bu kararı bir saatten fazla uygulayamazsın."

Annem babama baktı. "Kararlı bir kadının neler yapabileceğine dair hiçbir fikrin yok."

"Evet var. Yine de bu kararın bir saatten fazla dayanmayacağını söylüyorum."

Annem babama ters ters bakıp konuyu değiştirmeye karar verdi. Bakışlarını üstümüzde gezdirip, "Jamie'yle bir yılbaşı gecesi

çıkmaya başladığımızı biliyor muydunuz?" dedi. "Beni öpmüştü. Ben de onu öperek hayatımın hatasını yapmışım." Annemle babamın yüzündeki ifade çok hoşuma gitmişti. Doğruydı. Annemle babam birbirlerine hâlâ âşıktı.

Dante'yle onların verandasında oturup konuştuk. Konuştuk. Konuştuk. Ona yolculuğu ve olan biten her şeyi anlattım. Bana sorular sordu, ben de hiçbir şey saklamadan hepsini cevapladım. Verandanın basamaklarında ne kadar oturduk bilmiyorum. Bazen, Dante'yle birlikteyken, zaman sanki yok oluyordu ve bu da hoşuma gidiyordu.

Dante beni öptü. Bazen başka bir erkeğin dudaklarını dudaklarımda hissetmek tuhaf geliyordu. Ama Dante'yle öpüşmek beni mutlu ediyordu.

"Mutlu" artık içimde canlı bir kelimeydi.

"Ari, bu hayatımızın en güzel yılı olacak."

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Evet, kesinlikle böyle düşünüyorum."

Ötüz Bir

YILBAŞINA İKİ GÜN KALMIŞTI VE HAVA ÇOK GÜZELDİ. Rüzgâr soğuk esse de güneş ısıtıyordu, koşarken tüm dünyanın hayatla ışıldadığını düşünüyordum. Yıl sona eriyordu ve hayatımdaki kargaşa yerini bir düzene bırakıyor gibiydi. Sanki iyi olan her şey bir araya geliyor, her şey bir anlam ifade etmeye başlıyordu. Abim düşüncelerimden çıkmıştı, geri dönse bile artık küçükken onu sevmiş olmamın hissettirdiği acıyı duymayacaktım. Artık hayatıma da rüyalarım da musallat olamayacaktı.

Yeni yılda beni güzel bir şeyin beklediği umuduyla doluydum. Mutluydum.

Koşudan sonra duş alıp Bacaklı'yla konuştum. Bacaklı yaşlanıyordu. Ama gözleri hâlâ hayat doluydu ve kuyruğunu hâlâ yavru bir köpek gibi sallıyordu.

Annemle birlikte kahve içiyorduk, Bacaklı başını kucağıma koymuştu. "Arkadaşların muhteşem. Gerçekten muhteşem ve harika insanlar. İyi insanlar. O kahkahaların ve esprilerin arkasında çok ciddi genç zihinler taşıyorlar. Onlarla olmak hoşuma gidiyor."

Annemle bir müddet sohbet ettik. Abimle ilgili bir şey sormadı. Bunu konuşacak çok vaktimiz vardı. Ama bugün konuşmayacaktık.

"Ben markete gideceğim. Yeni yıl için şöyle güzel bir rosto yapmak istiyorum. Tabii yılbaşı gecesi için de menudo."

"Neden babamla dansa gitmiyorsunuz?"

"Dans baban için kâbus gibi. En son şeyde dans etmiştik... hatırlamıyorum bile. İş dansa gelince baban izlemeyi sever. Evde kalmak hoşuma gidiyor. Neden bilmiyorum ama yılbaşı gecesi

kendimi babana çok yakın hissediyorum. Galiba baban da böyle hissediyor. Kulağa sıkıcı gelebilir ama yılbaşı gecesini seviyoruz. Şarap içip müzik dinliyor, dinlediğimiz şarkılar ve bize ne ifade ettikleri hakkında konuşuyoruz. Saat on ikiyi vurunca baban beni öpüyor. Ben de kendimi yeniden genç bir kız gibi hissediyorum.”

Gerçekten yeniden genç kız olmuş gibi görünüyordu.

Saat on ikiyi vurup da eski yıl bitip yenisi başlarken öpüşen annemle babamı düşünüyordum. Onları birbirine sarılıp dünyanın kahrını unutmuş iki genç olarak hayal ediyordum. Sadece ikisi. Daha hayatlarının başındalarken.

Ev sessizdi.

Annem markete gitmişti, babam da geç kalkmıştı. Bense mutfak masasında günlük yazıyordum.

“Ne oldu baba?”

Babam mutfak kapısında duruyordu, yumruklarını sıkmıştı ve nefes almakta zorlanıyordu, bana baktı, yüzünde panik vardı, sonra da yere yuvarlandı.

“Baba! Baba!”

Babamı kollarımda tutuyordum, babam yüzüme bakıyordu ve ben ne yapacağımı bilmiyordum. Sonra fısıldadı, “Ari” ama başka bir şey söyleyemedi; annemin orada olmasını istiyordum, ne yapacağımı bilmiyordum, 911’i aramak istiyordum ama babamı bırakmak istemiyordum, ona sarıldım, o da bana sarıldı, sonra gülümsedi, huzura kavuşmuş gibiydi, sakince bana bakıp fısıldadı, “Liliana.” Sonra annemin adını bir kez daha fısıldadı. “Liliana.”

Hayatın babamdan çekildiğini gördüm, sonra hareketsiz kaldı, o hayat dolu gözleri bomboş ve çok uzaktı. Onu kollarımda salladım, salladım, salladım, haykırdığımı biliyordum ama haykıran bir başkasıymış gibi geliyordu. “Hayır. Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Baba. Baba. Olamaz. Olamaz. Hayır, baba! Baba!”

Ötüz İki

ANNEMİN EVE GİRİP DİZLERİNİN ÜSTÜNE ÇÖKEREK BABAMI son kez öptüğünü hatırlamıyorum. Babamın alnında haç çıkardığını hatırlamıyorum. Kollarımı nazikçe babamdan sıyırdığını hatırlamıyorum. Babamı kollarına alıp “*Amor, adios. Adios, amor de mi vida*” diye fısıldadığını hatırlamıyorum. Adli tabibin gelip babamın öldüğünü söylediğini hatırlamıyorum. Cenaze arabasının geldiğini, babamın cesedi bir sedyeye yerleştirilip evden çıkarılırken ve arabaya koyulup götürülürken verandada annemin yanında durup izlediğimi hatırlamıyorum. Dünyanın sonunun geldiğini düşündüğümü, neden hâlâ burada, bu dünyada, sonu gelmiş olan dünyada olduğuma hayret ettiğimi ise hatırlıyorum. Yere yıkıldığımı hatırlamıyorum. Her yerin karardığını hatırlamıyorum. Bütün bunları bana sonradan annem anlattı. “Baban kollarında öldü,” dedi. “Bu taşıyamayacağın kadar büyük bir yükü. Bedenin de buna kendini kapatarak tepki verdi.”

Hatırladığım şey ise yatağımda uyandığım ve doktora benzeyen bir adamın beni muayene ettiği, tansiyonumu ölçtüğüydü, sonradan bu doktorun Katolik Kız Kardeşler’den birinin oğlu olduğunu öğrendim. Her şey birbiriyle bağlantılı. Ve herkes Katolik Kız Kardeşler üyesi kadınlar vasıtasıyla birbiriyle bağlantılı gibiydi. Doktorun sevecen bir sesi vardı. “İyileşeceksin,” dedi. “Bayılmışsın. Buna senkop diyoruz, beyne yeterli oksijen gitmediğinde olur. Bir travma buna yol açabilir. Bir an nefes alamazsın. Baban kollarında ölmüş. Bedeninde sorun yok.” Hafifçe kalbime vurdu. “Ama kalbin için aynısını söyleyemeyiz.”

"Babamı tanıyor muydun?"

"Evet. Abinle beni balığa götürürdü."

"Sen abimin arkadaşı mıydın?"

"Küçükken arkadaşık. Baban orduya katılmadan önce. Abin iyi bir çocuktur ama bazen çok kabalaşabiliyordu."

"Peki... peki ne oldu?"

"Tam olarak bilmiyorum ama galiba abinin huncunu başkalarından çıkardığı bir sıkıntısı vardı. Affedersin."

"Sorun yok. Senin hatan değil."

Başını salladı. Saatine baktı.

"Gitmek zorunda olduğunu biliyorum. Gelmene gerek yoktu."

"Annen annemi aramış. Hastaneye götürülmen gerekip gerekmediğini bilememiş. Annem de beni aradı, bu kadınlar nasıldır bilirsin."

İkimiz de gülümsedik. "Evet biliyorum."

"İnsanı delirtip sinir ederler ama harika insanlardır. Ben de işten çıkıp sana bir bakmaya geldim."

"Doktor musun?"

"Henüz değil. Stajdayım."

"Adın ne?"

"Ah, affedersin. Kendimi tanıtmadım. Ben Jaime."

"Babamın adı da Jaime'ydi."

"Biliyorum. Harika bir isim, değil mi?" Güldü. Nazik biriydi. Çok nazik. Kendimi savunmasız hissettiğimin farkındaydım, tüm duygularım ayaklanmış gibiydi. Ama nedense umursamıyordum. Gözyaşlarının yüzümden akmasına izin verdim.

Doktor aynı annem gibi bakıyordu, acını görüyor ve saygı duyuyormuş gibi. Sonra gülümsedi. "Ama söylemeliyim ki en güzel isim seninki. Aristo. Adın kadar bilge misin?"

"Of, hayır."

"Bence bir gün olacaksın." Elimi sıktı. Gitmek üzere kalktı. Sonra, "Baban artık bir adam olarak var olmayabilir ama aslında ölmedi Ari," dedi.

"Babamın cennete gittiğini mi söylemeye çalışıyorsun?"

"Ah, cennete gidip gitmediğini bilmiyorum. İnancını geleneksel anlamda yaşayan biri değilim. Senin gibi Katolik olarak yetiştirildim. Ama Tanrı'ya Büyük Yaratıcı diyorum. Bilim bize hepimizin enerji olduğunu ve hepimizin birbiriyle bağlantılı olduğunu söylüyor. Ve enerji evrende bir kez var olduktan sonra bir daha kaybolmaz. Hayat bir enerji formundan diğerine geçer. Baban hâlâ evrenin bir parçası."

Emma'nın galeride bize söylediği şey geldi aklıma. *Evren için tahmin edemeyeceğiniz kadar önemlisiniz.*

"Teşekkür ederim Jaime. Sen iyi bir adamsın. Ayrıca öyle sakin-dirik değil, gerçekten muhteşem bir doktor olacaksın."

Jaime güldü. "O kelimeyi severim."

Birbirimize baş salladık. Jaime kapıdan çıkarken elimde olmadan onu bana evrenin getirdiğini hissettim. Çünkü söylediklerini duymaya ihtiyacım vardı.

Jaime odadan çıkar çıkmaz kapıda Dante belirdi, orada bir melek gibi duruyordu. Onu hep kısmen melek olarak düşünürdüm. Her zamanki gibi benim çektiğim acıyı kendisi de çekiyormuş gibi gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Kendimi kollarına bırakınca bir anda neredeyse sakın bir ruh halinden bir enkaza dönüşüverdim. Beni tüm bunlardan kurtarmasını söylemek istedim. Ama gözyaşlarımın arasından tek söyleyebildiğim, "Babam. Babam" oldu.

Dante'nin bedenini hissediyordum, ne kadar güçlü olduğunu, konuşurken sesinin yumuşaklığını, "Elimde olsa onu senin için geri getirirdim. Şu anda istediğim kişi olabilseydim İsa olur babanı diriltirdim."

Söylediği şey o kadar güzeldi ki gözyaşlarım kesiliverdi.

"Annem? Annem nasıl?"

"Annem ve babamla mutfakta."

Dante'yi yanağından öptüm. Sersem gibiydim. Kafamda bir kaos hâkimdi. Her yerde kaos vardı.

Annem ve Bayan Quintana mutfak masasında oturuyor, Bay Quintana da kollarında Sofokles'i sallıyordu. Anneme bakıp, "Eve geldiğini hatırlamıyorum," dedim. "Babam kollarımda bir an pa-

nikle bana baktı, sonra da birden sakinleşiverdi. Sakindi anne, sanki biliyordu ve kabullenmeye hazırdı. Bana bakıp ismimi fısıldadı. Sonra yüzünde bir gülümseme belirir gibi oldu. Resmen gülümsüyordu, sonra da fısıldadı, 'Liliana.' Sonra adını bir kere daha fısıldadı... 'Liliana.' Korkmuyordu. Kabullenmişti. Ama ben kabullenemiyordum. Kabullenemedim, hâlâ da kabullenemiyorum."

"Bunun için sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum Ari. Sayende babanın bu dünyadan huzur içinde ayrıldığını biliyorum. Ölürken korkmadığını, oğlunun, o yaralı kalbinin tüm gücüyle sevdiği oğlunun kollarında öldüğünü biliyorum, dudaklarında bir gülümseme ve benim ismimle öldüğünü.

O hayatta âşık olduğum tek adamdı. Ben de onun sevmek istediği tek kadındım. Hep evliliğimizin bir mucize olduğunu hissetmişimdir, belki gerçekten de mucize gibi hissettirdiği için, en azından benim için."

Annem daima ağırbaşlı olmuştu. Bu ağırbaşlı duruşunu hiçbir zaman bozmasa da o anda odadaki en büyük varlık bu gibiydi. Sessizce ağlıyordu, dram yoktu, kendine acıma yoktu, *Neden?* diye sormak yoktu. Neden bu kadar genç öldü? Elli yedi yaşındaydı. Annemden dört yaş büyüktü, gerçi annem hiç yaşlanmıyordu. Savaş anneme dokunmazken babamı yaşlandırmıştı. Ama annemin ağırbaşlılığı yasın uzun süre evimizde yaşayacağı gerçeğini silemezdi.

Dante'nin eli omuzumdaydı. Beni o el ayakta tutuyordu sanki. Bayan Quintana sessizdi.

"Dante'yi getirdiğiniz için teşekkür ederim" dedim.

Bayan Quintana gülümsedi. "Kendimi de getirdim," dedi. "Sizinle yas tutmak için ailemi getirdim. Bu açıdan eski kafalıyım."

Bayan Quintana annemin elini tuttu, gözlerinden yaşlar akıyordu. Her yerde yaşlar, keder yaşları, yas yaşları, inanamamanın yaşları vardı. Nehirler, dereler ve gözyaşları nereden geldi, insanlar neden güldü, ağladı, acı çekti, duygular neden akla ve bedene sahip oldu? Hepsi çözülemez ve acımasız bir gizemden ibaretti, karşıma sadece bir parça nezaket atılmıştı. Acı, sevinç, öfke, hayat ve ölüm –hepsi

aynı anda– her şey bu odadaki insanların yüzlerine yansıyor, sevgiyi hiç anlamadığım halde sevdiğim insanların. Ophelia Teyzemin anneme yazdığı mektuplardan birini hatırladım, şöyle yazmıştı: *Tanrı'nın seninkinden başka yüzü yok. Tanrı'nın benimkinden başka yüzü yok.* Hepimiz Tanrı'nın yüzü müydük? Bence bu güzel bir şeydi, yine de kimsenin yüzüme bakınca Tanrı'yı gördüğüne pek inanmıyordum. Dante'nin yüzü, evet. Benim yüzüm... pek o kadar değil.

Sofokles'in ki ise masum bir Tanrı'nın yüzüydü. Bay Quintana'ya gülümsedim. "Bir bebeğin nasıl tutulacağını iyi biliyorsun Sam."

Bay Quintana Sofokles'i bana verdi. "Uyuyor. Bebek tutmak iyi bir terapidir." Dante'nin saçını karıştırdı. "Bir tek Dante öyle düşünmüyor."

Dante de babasının saçını karıştırdı. Bu gerçekten çok tatlıydı.

"Bu arada Ari, az önce bana Sam dediğinin farkındasındır herhalde."

"Ah, hadi ya! Çok özür..."

"Hayır, özür dileme. O kadar doğal söyledin ki. Saygısızlıkla alakası yoktu. O yüzden bundan sonra bana Sam demeni istiyorum. Yoksa..."

"Yoksa ne?" dedim şakayla. "Beni pataklayacak mısınız?"

"Ah hayır," dedi. "Seninle asla dövüşmem. Beni çiğ çiğ yersin."

Dante'nin annesiyle babası ne kadar iyi insanlardı. Hem iyi tabiatlıydılar, hem de eğlenceden anlıyorlardı ve kalpleri de zihinleri gibi berraktı. Dante onlara çok benziyordu.

"Bana Soledad diyebilirsin Ari. Sorun etmem."

"Ah, işte onu yapamam. Mümkün değil. Ama Bayan Q'ya ne dersiniz?"

"Bayan Q." Bayan Quintana güldü. "Harika. Gerçekten harika."

Annem ve Bayan Q gerekli ayarlamaları yapmak üzere cenaze evine gitti. Sam Sofokles'i yeniden uyutmak için bir ileri bir geri yürüyüp duruyordu. Dante'yle ikimiz kanepeye oturup el ele tutuşmuştuk. Bu hem garip hem de güzeldi.

Tabii ki Dante işi burada bırakmayacaktı. "Bizi el ele görmek sana tuhaf geliyor mu baba?"

"Senin yaptığın pek çok şey zaten tuhaf Dante." Bay Quintana bize baktı, sonra başını bir sağa bir sola eğdi, bir espri yapacağını anladım. "Hım. Doğru yaptığınızdan emin değilim. Size ders vermem mi gerekecek acaba?"

Gülmedi ama yüzünde o oğlan çocuğu ifadesi vardı.

"Ee Profesör Quintana, bana not verseydiniz kaç verirdiniz?"

"Eh, eğer ikinize de not vermem gerekseydi sana C verirdim Dante. Kendini fazla kasıyorsun. Hiç rahat değilsin. Ari'ye de D. Utançtan ölecekmiş gibi görünüyor." Haklıydı.

"Bazen espriler yapıyorum. Şakalaşmak hoşuma gidiyor. Ama kendinizden utanmanızı istemiyorum. Bir şeyler garip ve rahatsız edici olabilir, ne olmuş? İki oğlan el ele tutuşuyor. Biri benim oğlum. Bu suç mu?" İhtiyacınız olduğunda polisler nerede?

"Bebeği alır mısın Dante? Dışarı çıkıp hava almam lazım." Dante Sofokles'i kollarına aldı, ikimiz de adeta bebeğin üzerine titriyorduk.

Sam dışarı çıktı.

"Baban iyi mi? Üzgün görünüyor."

"Babanı gerçekten severdi."

"Bunu düşünmemiştim."

Dışarı çıkıp Sam iyi mi diye bakmaya karar verdim. Verandanın basamaklarına oturmuş ağlıyordu. Yanına oturdum. "Affedersin," dedi. "Bugün iyi bir dostu kaybettim. Hayat dolu, bilgili ve iyi bir dostu. Senin önünde yasa boğulmak istemiyorum. Saygısızlık gibi geliyor. Seninkiyle karşılaştırıldığında benim acım nedir ki?"

"Babam olsa ne derdi biliyor musun?"

"Evet sanırım. *Sam, bu bir yarış değil* gibi bir şey söylerdi."

"Evet, öyle derdi." Bir müddet konuşmadan oturduk.

"Dünya çok sessiz geliyor."

"Gerçekten de öyle," dedim. "Sam, bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Galiba acı çektiğin için sana teşekkür etmek istiyorum. Belki de söylemek istediğim bu. Çünkü bu babamı sevdiğin anlamına geliyor. Artık babam yok. Ama sen varsın."

"Gözümün önünde koca bir adama dönüşüyorsun."

"Ben sadece bir çocuğum."

"Hayır değilsin."

Orada ne kadar oturduk bilmiyorum. "Bu duygu, bu acı, bu keder. Yeni bir şey. Beni ele geçiriyor sanki."

"Gerçekten de seni ele geçiriyor Ari. Ama bu sonsuza dek sürmeyecek."

"Bunu bilmek güzel."

İçeri girerken Dante'nin sesini duyduk. "Sofokles! Dünya haritasının her yerine sıçtın."

Sam'le birlikte kahkahayı bastık. "İşte bu yüzden Dante'yi yanımızdan ayırmıyoruz. Esprileriyle insanı her zaman güldürebiliyor."

"Evet, eh, şimdi Sofokles'in altını almam gerek."

"Hayat zor Dante."

"O konuya hiç girme baba" dedi Dante ama gülümsüyordu.

Kardeşinin bezini değiştiren Dante'yi izliyordum. Bayan Q bebek bezlerini dışarıda yıkatmak için bir firmayla anlaşmıştı. Dante kardeşine şarkı söylüyordu, "*Otobüsün tekerlekleri dönüyor dönüyor*. Küçük adam, bu kez gerçekten fena batırmışsın." Dante küçük plastik bir leğen getirdi, birlikte Sofokles'i mutfak eviyesinde yıkadık. Sofokles cıyaklıyor, agulayıp türlü sesler çıkarıyordu. "Tamamdır," dedi Dante, "kurula bakalım."

"Amma buyurgansın."

"Annemden kaptım. Şikâyetini ona ilet." Dante yanağıma bir öpücük kondurup Sofokles'i kollarımdan aldı. Mutfak masasına katlanmış yumuşak bir havlu yerleştirdi. Son derece kendinden emin bir hali vardı. Bayan Q'nun otoriter bir öğretmen olduğundan emindim.

"İşte tertemiz oldunuz Bay Sofokles." Sofokles'in Dante'ye bakışlarını seviyordum. Dante temiz bir bez çıkardı. "Ona şarkı söyle Ari. İnsanların ona şarkı söylemesine bayılıyor."

"Göreceğiz," dedim. "Şş küçük bebeğim, hiçbir şey söyleme. Annen sana bir alaycı kuş alacak." Dante de şarkıya katıldı. İkimiz birlikte söylemeye başladık. Dante Sofokles'i kollarında tutuyordu.

Yüzünde muhteşem bir ifade vardı. Gerçekten sormak istedim, *Sor-
kes, dünyaya bizi rahatlatmak için mi geldin? Bize umut vermek için mi?*

Sam'in kapıda durduğunu fark ettim, o da şarkı söylüyordu. Babamı düşündüm, aklıma birlikte Paul McCartney'e eşlik edişimiz geldi.

Uyanıp da evde bir hüznün hüküm sürdüğünü fark etmek çok tuhaf. Ve içinin de hüznle dolu olduğunu. Müstakbel doktor Jaime'nin haklı olduğunu biliyordum. Bir canlının enerjisi dünyaya bir kez girdikten sonra asla ölmüyor, işte buradayız ve her zaman burada, birbirimizle bağlantılı olacağız. Ama babam artık bu evde yaşamıyordu. Ve kendimi aldatılmış hissediyordum. Babam tam babam olmayı, ben de onun oğlu olmayı öğrenmişken bu dünyadan ayrılmıştı.

Ve sesini bir daha hiç duymayacaktım.

Onu bir daha hiç sandalyesine oturmuş kitap okurken görmeyecektim, o dalgın bakışlarını bir daha hiç görmeyecektim, hem de hiç.

Yüzünde o *Bugün de işimi yaptım* bakışıyla postacı üniforması içinde kapıdan girişini bir daha hiç görmeyecektim.

Ve odada kalmış sigara kokusunu bir daha hiç almayacaktım.

Annemle bakışmalarını bir daha hiç görmeyecektim.

Kalkıp duş aldım. Ablalarımın Tucson'dan yola çıktığını, evin kalabalık olacağını biliyordum ve ne zaman geleceklerine dair hiçbir fikrim yoktu. Tuhaf bir nedenden dolayı duş alırken kendimi çok yalnız hissettim ve keşke Dante burada olsaydı diye düşündüm. Onunla hiç duş almamıştım, nasıl olacağını merak ediyordum. Galiba kadınlar ve erkekler bunu sürekli yapıyordu. Sonra kendi kendime *Kes, kes, bırak şu düşünceleri* dedim.

Annem mutfak masasında oturuyor, telefonda biriyle konuşurken kahve içiyordu. Kendime bir fincan kahve doldurup annemin kafasına bir öpücük kondurdum. Annem telefonu kapatınca, "Senin için zor olacağını biliyorum ama babanın ölüm ilanını yazar mısın, böylece bire kadar gazeteye vermiş oluruz," dedi. "Danışmaya bırakırsın. Oradan alırlar."

Hayır diyebilirmişim gibi. Daha önce hiç ölüm ilanı yazmamıştım.

Annem bir not defterine bir şeyler yazmıştı. "Bu bilgiyi de dahil etmek isteyebilirsin." Geri dönüşüm için sakladığı gazetelerden de örnek olsun diye birkaç ölüm ilanı kesmişti.

"Anne, sen tam bir öğretmensin."

"Teşekkür edeyim bari."

"Bir şey daha," dedi. Benden şimdi isteyeceği şeyin ölüm ilanı yazmaktan çok daha zor olacağını anladım. "Cenazede konuşmayı sen yaparak babanı onurlandırır mısın?"

Galiba ikimiz de yine ağlamak istiyorduk ama sırf inattan bunu yapmayı reddediyorduk.

"Ah, baban arada bir günlük yazardı. Diğerlerini kaldırdım. Bazen günlüğüne her gün yazardı. Bazen de haftalarca yazmazdı. Ama son yazdığını okumanı istiyorum." Günlüğü bana verdi. Yazının olduğu son sayfayı açtım.

Ari ona hayatta işine yarayacak bir öğüt verseydim hangi öğüdü verirdim diye sordu. Soru bana çok iddialı geldi ama zaten çok iddialı bir oğlum var. Birbirimize o kadar uzaktık ki oğlumun benden öğüt istediğini hiç duymayacağım sanıyordum. Ama aramızdaki sevgiyi hak ettik sanırım. Ona bakınca böyle eşine az rastlanır, hassas ve güzel bir genç benden nasıl çıktı diye düşünüyorum. Cevap basit: Liliana'dan çıktı. Ari'ye hayatta işine yarayacak ne öğüt verebilirim? Ona şunu söylerim: Kimseye, hatta kendine bile, erkek olduğunu ispatlamaya kalkma. Çünkü sen bir erkeksin.

Babamın kelimelerine ve el yazısına bakakalmıştım. "Bunu alabilir miyim anne?"

Annem başını salladı. İkimizin de söyleyecek bir sözü yoktu. Ama kendime hayatımı bu sözlerle göre yaşayacağıma söz verdim çünkü böyle yaparsam daima aynada kendime bakıp babamın oğlu olduğumu söyleyebilirdim.

Annem bir liste yapıyordu, ben de bir not defteri almış babamın ölüm ilanını yazmaya çalışıyordum. Zilin çaldığını duydum. "Ben bakarım." Kapıyı açınca karşımda elinde elmalı turtayla Bayan Alvidrez'i buldum.

"Merhaba" dedim.

"Babanın ölümüne çok üzüldüm. Çok saygıdeğer bir adamdı."

"Teşekkür ederim."

Annem kapıya geldi, ben kenara çekildim.

"Sizin evde istenmediğimi biliyorum Liliana. Kendince nedenlerin var, buraya sana ya da evine saygısızlık olsun diye gelmedim." Göremiyordum ama duyabiliyordum ve bana Bayan Alvidrez ağlamamak için kendini zor tutuyormuş gibi gelmişti. "Jaime iyi bir adamdı. Duyduğun acı üstüne ağır bir yük gibi çöküyor olmalı. Jaime elmalı turtamı severdi, o yüzden düşündüm ki..." Cümlenin ortasında duruverdi. Ağlamamaya çalıştığını anladım. Ne olursa olsun gerçekten gururlu bir kadındı.

"İçeri gel Lola. Gel de birer kahve içip elmalı turtayı yiyelim, hem bana Jaime'ye dair hatırladıklarını anlatırsın, böylece onu bu yönleriyle de hatırlayabilirim. Son gelişinde kızgındım. Ama her zaman başımın üstünde yerin var."

Oturma odasındaki kanepede oturuyordum. Annem turtayı Bayan Alvidrez'den alıp bana verdi. Sonra Bayan Alvidrez'e sarıldı, iki kadın birbirlerinin omzunda ağladı. "Geldiğin için teşekkür ederim Lola. Teşekkür ederim."

Gözyaşları dinince annem turtayı benden aldı, ikisi birlikte mutfığa girdiler. Ben babamın ölüm ilanı üzerinde çalışmaya devam ettim, sonra başımı iki yana salladım. Mutfaktan gülme sesleri geliyordu.

Annem ve Bayan Alvidrez arasındaki bağ önemliydi. Bu bağa saygı duyuyorlardı. Yetişkinlerin birer öğretmen olduğu doğrudu. Size davranışlarıyla bir şeyler öğretiyorlardı. Ve şu anda annem ve Bayan Alvidrez bana Cassandra'nın yeni öğretmeye başladığı bir kelime öğretmişlerdi: "bağışlayıcılık." Bu içimde yaşaması gereken bir kelimeydi. Bu kelime içimde yaşamazsa "mutluluk" kelimesi de asla yaşamayacak gibi geliyordu.

Annem ve Bayan Alvidrez mutfaktaydı ve gülüyorlardı. Değerli bir şey kaybetmişlerdi. Ve şimdi bu çok değerli şey geri dönmüştü. Bağışlayıcılık.

Otur Üç

EV İNSAN DOLUYDU. YAŞAYANLAR ÖLÜYE SAYGILARINI sunmaya geliyorlardı. Gözyaşlarından ve hüzünden zaten yılmıştım, yine de arada bir ağlamak için arka bahçeye çıkıyordum. Bacaklı da peşimden gelip gözyaşlarımı yalıyordu, ben de ona ölmezse iyi edeceğini söylüyordum. Babamı kaybetmek, içinde yaşamak istemediğim bir cehennemdi. Ama seçme şansım yoktu.

Ölümün sadece benim başımda olmadığını biliyordum. Bugün binlerce değilse de yüzlerce insanın öleceğini biliyordum, kimi kazada can verecek, kimi haybeye öldürülecek, kimi de kanserden ölecekti.

Göstericilerin pankartını hatırladım: HER 12 DAKİKADA BİR AIDS'TEN BİRİ ÖLÜYOR. Cenazelerine kim gidiyordu? Cenaze konuşmalarını kim yapıyordu? Kim hayatlarına dair övgüler düzüyordu? İsimlerini kim yâd ediyordu?

Bir yerlerde bir adamın babamla aynı anda AIDS'ten öldüğünü düşünüyordum.

Belki bir kadının çocuğu Londra'da bir hastanede ölüyordu, belki bir zamanlar Nazi olan ve şimdi Bogotá'da saklanan varlıklı bir adam son nefesini veriyordu.

Belki de Suriye diye bir ülkede meydana gelen korkunç bir patlamada yedi kişi can veriyordu.

Ve Michigan, Grand Rapids'te bir cinayet işleniyordu.

Bir adam ve karısı şu anda korkunç bir araba kazasında ölüyordu belki.

Ve bir yerlerde aylardan bahardı ve bir yuvadaki serçe yavruları yiyecek için ötüşüyordu. Daha birkaç gün önce bana annemle nasıl

tanıştıklarını ve ona nasıl âşık olduğunu anlatan babam için bir yazı yazmaya Dantelere giderken Bacaklı pikapta yanımda oturuyordu.

Ve daha bir aylık bile olmayan Sofokles daha şimdiden yaşayanlar ve ölenler diyarına bağlanmıştı.

Otuz Dört

YILBAŞI GECESİ. ANNEM BABAMI ÖPEMEYECEKTİ. DANTE ve ben Gina'nın davet ettiği partiye gitmeyecektik, gerçi partiyi o vermediğinden kimseyi davet etme hakkı yoktu ya. Yeni yıl artık o kadar umut vaat etmiyordu. Annem ablalarımınla konuşuyordu, her şeyi planlıyor gibiydiler. Üçü de böyle konularda son derece pratikti. Belki de onları iyi birer öğretmen yapan buydu.

Boş gözlerle Noel ağacına bakıyordum, aşağı inip Tito'yu bulmuştum, küçükken ablalarımın bana hediye ettiği ve altı yaşına kadar birlikte uyuduğum oyuncak ayıyı.

Gözlerimi Tito'ya dikmişim, sonra ona sarıldım ve kendimi aptal gibi hissetmedim. Yıpranan tüyleri artık eskisi kadar yumuşak olmasa da Tito beni rahatlatmıştı.

Zilin çaldığını duydum. Kapıyı açınca Bayan Ortega ve Cassandra'nın verandada durduğunu gördüm. Bayan Ortega'nın elinde büyük bir tencere vardı, kokusundan menudo olduğunu anladım. "Şunu alır mısın Ari? Benim için biraz fazla ağır." Ben menudo tenceresini alırken Cassandra elindeki *bolillo* dolu büyük torbayı annesine verip kapıyı tuttu. Peşimden mutfağa girdiler. "Anne, Bayan Ortega menudo getirmiş." Annem başını iki yana salladı, gözleri yine yaşlarla doldu. İki kadın kucaklaştılar.

"Ay, Liliana, como me puede. Era tan lindo, tu esposo."

Cassandra anneme sarılıp usulca, "Çok üzgünüm Bayan Mendoza," dedi. "Eşiniz çok iyi bir adamdı."

Cassandra yetişkin bir kadın gibi davranmayı biliyordu, ben olsam böyle bir durumda ne yapacağımı bilemezdim ama o son de-

rahat davranıyordu. Cassandra elimden tuttu, birlikte oturma odasına gittik. "Dante, Susie ve Gina geliyor. Yılbaşı gecesini sizinle geçirmek istedik."

"Pek misafir ağırlayacak havada değilim. Affedersin, kabalık ettim. Sadece yorgunum... kahretsin Cassandra, sadece çok üzgünüm. Hiç bu kadar üzülmemiştim, ne yapacağımı bilmiyorum, sadece bir yere saklanmak ve acım geçene kadar da orada kalmak istiyorum."

"Ari, abimi düşünmediğim tek bir gün bile olmuyor. Acının geçmesi için çok uzun bir süre gerekiyor. Ama sen keçeli sıçan değilsin. Ölü taklidi yapamazsın."

O anda içimde hiç gözyaşı kalmamış gibi hissediyordum. Sadece bir sandalye, bir koltuk, beton bir zemin olmayı, hisleri olmayan cansız herhangi bir şey olmayı dileyerek oturuyordum.

"Biz senin dostunuz. Misafir gibi ağırlanmamız gerekmiyor. Seni neşelendirmek için de gelmiş değiliz. Sadece seni sevdiğimizi anlatmak için buradayız. Bırak seni sevelim Ari. Sevdiğin insanların acını görmesine izin vermek gerçekten güzel bir şey."

"Hiç de harika değil."

"Beni dinlemiyorsun. Güzel dedim."

"Başka şansım var mı?"

"Aslında var."

Tam o anda kapının zili çaldı, kapıyı açmamı bile beklemediler. Üçü birlikte içeri girdiler. Onları görünce kızmadım. Aslında kızabilirdim... ama kızmadım. Dante olsa diyeceği gibi ne iyi insanlardı. Orada durup ağlamaya başladım. Demek içimde gözyaşı kalmıştı. Tek tek beni kucakladılar, *Ağlama* ya da *Erkekçe davran* gibi aptalca şeyler de söylemediler, *O şimdi çok daha güzel bir yerde* gibi klişelere de girmediler. Sadece bana sarıldılar. Sarıldılar ve acıma saygı gösterdiler.

Noel ağacının etrafına oturduk, daha çok yerlere yayılmıştık. Dante'nin karnını başıma yastık yapmıştım. Diğer odadaki kadınların sesini duyuyorduk, bazen konuşmalar ciddileşiyor, bazen de kahkaha sesleri geliyordu. Cassandra kanepede duran Tito'yu gördü. "Bu da kim?"

"Tito," dedim. "Küçükken benim ayımdı, altı yaşına kadar onunla uyudum."

"Kimin aklına gelirdi?"

"Benimle dalga mı geçeceksin? Herkesin bir Titosu ya da ona benzer bir oyuncacı vardır."

"Bence çok tatlı. Ama ben peluş oyuncakları hiç sevmezdim."

"Ben de" dedi Dante.

"Ciddi mi?" Gerçekten şaşırmıştım. "Vay canına. O kadar da Bay Duygusal değilmişsin demek."

"Sen neye sarılırdın Dante? Bir sözlüğe mi?" Susie yine o ukala gülümseyişini takınmıştı.

Herkes güldü. Dante bile.

"Benim bir oyuncak bebeğim vardı," dedi Gina, "ama ona pek de düşkün değildim. Bir gün sinirliyken kafasını kesmiştim."

Buna ihtiyacım vardı. Sıkı bir kahkahaya.

"Benim Lizzie adında bir bez bebeğim vardı. Ona Susie demeyi öğretmeye çalışırdım. Hiç öğrenemedi. Saçlarını yoldurdum. Bir gün ona kızdığım için gece yatağın altında yatırmıştım."

"Ciddi misin? İçinizde en sevimsiz ama peluş bir ayı konusunda en duygusal olan ben miyim yani?"

"Pardon ama," dedi Cassandra, "buranın sevimsizi benim. Sakın çöplüğüme gireyim deme."

"Sen fazlasıyla iyisin."

"Eh tabii, bunu hepimiz biliyoruz. Ama korumam gereken bir saygınlığım var... bunun sızmasına izin veremeyiz."

Dante Tito'yu omuzlarından tuttu. "Üzgünüm dostum, ama artık Ari'nin Titosu benim."

"Ben de senin Titonum" dedi Susie.

"Ben de" dedi Gina.

"Ben de" dedi Cassandra. "Hepimiz senin Titonuz. Ve bunu atlatmanı sağlayacağız Ari. Söz veriyoruz."

O anda sonsuza dek dostum olarak kalacaklarını anladım. Daima hayatımda olacaklarını anladım. Onları daima seveceğimi anladım. Öldüğüm güne dek.

Gece yarısı hepimiz mutfakta toplanmış menudo yiyorduk. Dante bile menudo yiyordu. "Günün birinde gerçek bir Meksikalı olacaksın."

Peki hiç gerçek bir Amerikalı olacak mıyım? Asıl mesele bu. Eskiden soyadım buna engel olurdu. Ama şimdi sanırım tam bir Amerikan vatandaşı olmamın önündeki asıl engel gey olmam. İşte, gey bir adam gerçek bir erkek değildir, gerçek bir erkek değilsem gerçek bir Amerikan da olamam. Sanırım bu ülkenin her yerinde vardım için Scotty'ye yakaran insanlar var."

"Scotty mi?"

"Evet, *Uzay Yolu*'ndaki Scotty. Beni ışınla diye Scotty'ye yalvarıyorlar, beni ışınlayıp Klingon gezegenine bırak."

"Beni seninle birlikte ışınlamaları gerekecek."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum. Klingonlulardan biriyle savaşmak zorunda kalırsak işe yararsın."

Dante saatine baktı, sonra Susie'yle göz göze geldiler.

"Bu gece ben Dick Clark'ım ve yeni yıl için geri sayım vakti geldi... on, dokuz, sekiz, yedi, altı, beş, dört, üç, iki, bir, MUTLU YILLAR!"

Susie bir radyo istasyonu buldu, "Auld Lang Syne" çalıyordu. Önce annemi kucaklayıp fısıldadım, "Babamın dublörlüğünü yapamayacağımı biliyorum ama."

"Dublöre ihtiyacım yok," diye fısıldadı annem. "Ayakta durabilmek için ihtiyacım olan şeye sahibim, o da sensin." Beni yanımdan öpüp parmaklarını saçlarımdan geçirdi. "Mutlu yıllar Ari."

Çektiği acı bile gülümseyişini ondan çalamıyordu.

Dante beni öptü. Birbirimize hiçbir şey söylemedik. Sadece hayret eder gibi birbirimizin gözlerinin içine baktık.

Ablalarım beni kucaklayıp öptü, ikisi de babamıza benzediğim için ne kadar sevindiğini söyledi.

O gece mutfakta çok fazla mutluluk olmayabilirdi. Ama çok fazla sevgi vardı.

Belki bu daha da iyiydi.

1989'UN İLK GÜNÜ. GÜNLERDEN PAZAR.

Annem, ablalarım, ablalarımın eşleri ve yeğenlerimle birlikte ayine gittik.

Kendimi uyuşuk hissediyordum. İçimde ölmüş olan bir şey vardı. Konuşmakta zorlanıyordum. Ayinden sonra rahip annemle konuştu. Pek çok kişi annemi tanıyordu. İnsanlar onu kucaklıyordu ve onunla konuşurken kullandıkları kelimelerde adeta bir güzellik vardı.

Burası dışında herhangi bir yerde olmak istiyordum.

Eve gitmek, babamı verandada oturmuş bizi beklerken bulmak istiyordum.

Bu günün bir an önce bitmesini istiyordum.

Sonra pazartesi gelecekti.

Sonra salı gelecekti ve okuldaki son yılının son dönemi başlayacaktı ama okula gitmeyecektim. Babamın cenazesine gidecektim.

Sevgili Dante,

Kendi kendime tekrarlayıp duruyorum, babam öldü babam öldü babam öldü. Babamın cenaze konuşmasını tekrar tekrar yazıp duruyorum, babam öldü babam öldü babam öldü. Arka bahçede sigara mı içiyor diye pencereden dışarı bakıyorum, babam öldü babam öldü babam öldü. Mutfak masasında karşımda oturuyor, bildiğim ama kabul etmek istemediğim şeyler söylediğini duyuyorum: "Sorun Dante'nin sana âşık olması değil. Sorun senin Dante'ye âşık olman." Babam öldü babam öldü babam öldü.

Dante, çok üzgünüm. Kalbim acıyor. Acıyor. Ne yapacağımı bilmiyorum.

Otuz Yedi

ÖĞLEDEN SONRA DANTE UĞRUYOR. AĞLAMIS GİBİ göründüğümü söylüyor. Yorgun olduğumu söylüyorum. Odama kaçıp yatağıma uzanıyoruz, Dante bana sarılırken uyuyakalıyorum. Durmadan tekrarlıyorum, *Babam öldü babam öldü babam öldü.*

BABAMIN ASKER KÜNYESİNİ GINA VE SUSIE'NİN VERDİĞİ haça takmıştım. Duştan çıkınca zinciri boynuma taktım. Aynada kendime baktım. Tıraş oldum. Tıraş olmayı bana babam öğretmişti. Küçükken hayretle babamı izlerdim. Giyinip aynada kravatımı bağladım. Babam ilk komünyonumdan bir gün önce bana kravat bağlamayı öğretmişti. Ayakkabılarımı bağladım. Bunu da babam öğretmişti. Dört bir yanım onunla çevriliydi, babamla.

Babamın tabutunun arkasından yürümek çok tuhaftı, sekiz kişi tabutu taşıyordu, her bir yanında dörder kişi. Sam Quintana da tabutu taşıyanlardan biriydi, Susie'nin babası da. Yıllarca kitaplar üzerine tartışmışlardı ve benim bundan daha yeni haberim olmuştu çünkü babamın hayatıyla ilgilendiğim yoktu. Tabutu taşıyanların geri kalanı postacıları. Annemle birlikte tabutun arkasından kol kola yürüyorduk. Ablalarım ve eşleri de peşimizden geliyordu.

Dikkatimi ayine vermeye çalışıyordum ama kafam çok başka yerlerdeydi. Babam için konuşma yapacağımdan çok gergindim ve kilise ağzına kadar doluydu, Katolik Kız Kardeşler beyazlar giymiş birlikte oturuyorlardı, Bayan Alvidrez de aralarında idi.

Dante, Bayan Q ve Sofokles arkamızda oturuyordu. Vaaza başladığında rahibi duymuyordum. Dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordum ama işitme duyumu kaybetmiş gibiydim.

Komünyondan sonra rahip eliyle beni çağırdı. Annem elimi sıkıttı. Omzumda Dante'nin elini hissettim. Sıradan kalkıp kürsüye yürüdüm. Elimi cebime sokup babam için yazdığım yazıyı çıkardım. Kalbim deli gibi atıyordu. Daha önce hiç bir kilise dolusu insanın

önünde konuşmamıştım. Donup kaldım. Gözlerimi kapatıp babamı düşündüm. Benimle gurur duymasını istiyordum. Gözlerimi açtım. İnsan denizine baktım. Yas kıyafetleri içindeki ablalarımı ve annemi gördüm. Yazdığım kelimelere baktım ve başladım:

“Babam ABD Posta Hizmetleri’nde çalışıyordu. Postacıydı ve yaptığı işle gurur duyuyordu. Devlet memuru olmaktan gurur duyuyordu ve bu ülkeye bir postacı olarak hizmet etmek onu asker olarak hizmet etmekten daha çok gururlandırıyor.

Babam bir savaşa katıldı ve eve döndüğünde bu savaşın bir parçasını da beraberinde getirdi. Yıllarca sessiz bir adam oldu ama sonra yavaş yavaş bu sessizliği kırdı. Bana Vietnam’dan aldığı tek dersin her insan hayatının kutsal olduğunu öğrenmek olduğunu söylemişti. Ama sonra insanların her hayatın kutsal olduğunu söylediğini ama kendilerini kandırdıklarını da söyledi. Babamın nefret ettiği birkaç şey vardı; ırkçılık da bunlardan biriydi. Kendi ırkçılığından sıyrılmak için büyük çaba harcadığını söylerdi. Babamı muhteşem bir adam yapan da buydu. Dünyadaki sorunlar için diğer insanları suçlamazdı. Dünyanın sorunlarını kendi içinde bulup onlardan kurtulmak için mücadele ederdi.

Annem bana babamın günlüğünü verdi. Babam yıllarca birkaç günlük doldurmuştu, ne söylemek istediğimi bulmaya çalışırken o günlükleri karıştırdım. Günlüğünden bir bölüm okumak babamın beyninde oturmak gibiydi. On üç, on dört, on beş yaşındayken babamın, kalbini ve zihnini yaralayan bir savaşın hatırasında yaşayan bu sessiz adamın ne düşündüğünü öğrenmeye can atardım. Ama aslında düşündüğümünden çok daha fazla buradaydı. Babamın kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Ben de onu kafamda uydurmuştum. Bu da beni babamın ben on dört yaşındayken yazdıklarına getiriyor:

‘Amerika buluşlar ülkesidir. Bizler kendimizi hep yeniden icat eden insanlarız. Çoğunlukla kim olduğumuza dair buluşlarımız kurgudan ibarettir. Siyah insanların kim olduğunu biz uydurur ve onlara şiddete meyilli ve suçlu damgasını yapıştırırız. Aslında buluşlarımız onları değil, bizi yansıtır. Meksikalıların kim olduğunu

ıyı uyduruyoruz, böylece taco yiyen ve pinata parçalayan insanlardan ibaret hale geliyoruz. Savaşmak için nedenler buluyoruz çünkü tek bildiğimiz şey savaşmak, üstelik bu savaşlar bizi barışa ulaştıracak kahramanlıklarmış gibi davranıyoruz, oysa savaşmanın kahramanca bir yanı yok. Savaşta insanlar ölüyor. Gençler. Kendimize özgürlüğümüz uğruna öldüklerini söylüyoruz, bunun yalan olduğunu bildiğimiz halde. Bu kadar yaratıcı insanların barışı yaratamaması bence tam bir trajedi.

Ari ve ben bir savaş veriyoruz. Hem kendimizle hem birbirimizle savaşıyoruz. Birbirimizi kendi kafamızda uydurduk. Oğlum benden hoşlanmıyor ama hoşlanmadığı şey kendi icadı. Ben de aynunu yapıyorum. Bu savaşı sona erdirmenin bir yolunu bulacak muyız merak ediyorum. Ateşkes yapacak kadar, barışı hayal edecek kadar ve sonunda kim olduğumuzu görüp bu icat etme saçmalığını kesecek kadar cesur muyuz merak ediyorum.'

Sonunda babamla aramızdaki savaşa son verdik. Onu kafamda uydurmayı bıraktım ve sonunda kim olduğunu gördüm. O da beni gördü.

Babam yaşadığı dünyayı önemsiyordu. Çok daha iyisini yapabileceğimizi düşünüyordu ve sanırım haklıydı, yaşadığı küçük dünyadan daha büyük şeyleri önemsemesi hoşuma giderdi. Günlüğünün bir yerine şöyle yazmıştı: 'Diğer insanlardan nefret etmek için hiçbir neden yok, özellikle de diğer türden insanlardan. Diğer insanların neden bizden daha az insan olduklarına dair bahaneler uyduruyoruz. Bahaneler uyduruyoruz, sonra uydurduğumuz bu bahanelere inanıyoruz, o zaman gerçek haline geliyorlar, artık onların gerçek olduğuna inandığımız için gerçekten doğru haline geliyorlar ve bütün bunların nereden çıktığını, yani her şeyin uyduruk bir bahaneyle başladığını bile unutuyoruz.'

Babam sadece babam değildi. O bir adamdı. Etrafındaki büyük dünyanın farkında olan bir adamdı. Sanatı severdi, sanat hakkında kitaplar okurdu. Mimarlık üzerine birkaç kitabı vardı, onları da okurdu. Meraklı bir zihne sahipti, bir şeyler öğrenmek isterdi ve kendini evrenin merkezi olarak görmezdi, sadece kendi düşüncelerinin ve

duygularının önem taşıdığını düşünmezdi. Bu da onu mütevazı bir adam yapıyordu. Burada onun bir sözünü tekrarlayacağım. Derdi ki, "Tevazuya bu ülkede az rastlanıyor, onu aramaya çıksak iyi olur."

Babam tevazuyu aramakla kalmadı, buldu da. Kalp krizinden öldü, kollarımda benim ve annemin adını fısıldayarak öldü. Bir defasında bana anlattığı bir hikâye geldi aklıma, kollarında can veren genç bir askerin hikâyesiydi bu. Genç asker babamdan ona sarılmasını istemiş. Babam onun daha erkekliğe yeni adım attığını söylemişti. Ve bir Yahudi olan genç asker ölürken babama şöyle demiş, 'Annemle babama söyle. Gelecek yıl onlarla Kudüs'te görüşeceğimi söyle.'

Babam bu mesajı askerin ailesine iletmek için Los Angeles'a gitmiş. Bazıları böyle bir şeyi ancak çok özel birinin yapabileceğini düşünebilir. Ama babam olsa, yaptıklarıyla babamın kendi yaptıklarından duyduğu kadar gurur duyan bir öğretmen olan annemin sözünü söylerdi. 'Yapman gereken bir şeyi yaptığın için takdir edilmen gerekmez.'

Annem, babam ve ben bir yaz Washington'a gitmiştik. Dokuz on yaşlarındaydım. Babam Vietnam Anıtı'nı görmek istedi. Vietnam'da elli sekiz binden fazla asker öldü. Babam dedi ki, 'Onlar sayıdan ibaret değil. Onlar isimleri olan insanlardı. Ve şimdi, hiç değilse, isimlerini dünya haritasına yazdık.' Vietnam'da babamla birlikte savaşıırken ölen adamların isimlerini buldu. Parmağıyla her ismin üstünden geçti. Babamın ağladığını ilk kez o zaman gördüm.

Babam adını kalbime kazıdı. Adı hep orada kalacak. Adı bende yaşadığı için ben de daha iyi bir adam olacağım. Adım Aristo Mendoza, bugün bana kim olduğumu soracak olursanız gözlerinizin içine bakıp size şöyle derim. Ben babamın oğluyum."

Sözlerimi bitirirken annemin gözlerine baktım. Yüzünden yaşlar akıyordu, ayağa kalkıyordu, alkışlıyordu, gurur doluydu. Ab-lalarımı ve Dante'yi gördüm, ayağa kalktıklarını, alkışladıklarını. Sonra kiliseye toplanmış olan herkesin ayağa kalktığını ve alkışladığını fark ettim. Bunca insanın, bu alkışların benim için olmadığını biliyordum. Saygılarını sunmaya geldikleri adamı alkışlıyorlardı. Ve ben bundan gurur duyuyordum.

Otur Dokuz

ASKERİ BİR CENAZE TÖRENİYDİ. TROMPET ÇALINDIKTAN, ıssız notalar çölün berrak göğünde kaybolduktan sonra yedi asker silahlarını aynı mavi gökyüzüne çevirip ateş etti, silah sesleri kulaklarımda yankılandı. Sonra bir kez daha ateş ettiler, ardından bir kez daha. Askerler öğrendikleri o dikkatli törensel hareketlerle bayrağı katladı, askerlerden biri bayrağı anneme verip fısıldadı, “minnettar bir ulustan” ama bu sözlerin doğru olduğunu sanmıyordum, bence babam da bu sözleri doğru bulmazdı. Babam bu ülkeyi seviyordu. Bazen katlanabileceğinden de fazla sevdiğini düşünüyorum. Ama o gerçeği arayan bir adamdı ve bu sözlerin doğru olduğuna inanmayacağını biliyordum.

Rahip anneme haçı verdi, annemi kucakladıktan sonra önümde durup elimi sıkarken fısıldadı: “Bugünkü sözlerin... onlar bir çocuğun sözleri değildi... bir erkeğin sözleriydi.” Bunu içtenlikle söylediğini biliyordum ama bu doğru değildi. Ben bir erkek değildim.

Annem ve ablalarım siyah cenaze limuzinlerine doğru yürümeye başladı. Ama ben geride kaldım. Orada tek başıma durdum, veda etmek istiyordum oysa zaten etmiştim, ama hayır, bu doğru değildi. Bu vedanın uzun zaman alacağını biliyordum. Bunların hiçbirisi gerçek olmasın istiyordum ve nasıl kabulleneceğimi bilmiyordum. Gözlerimi babamın tabutuna diktim ve Vietnam anıtı önünde diz çökerken yüzünden akan gözyaşlarını düşündüm. Soğukta birlikte yıldızlara bakarken annemle nasıl tanıştıklarını ve ona nasıl hemen âşık olduğunu ne kadar yumuşak bir sesle anlattığını düşündüm.

“Baba,” diye fısıldadım, “gelecek yıl Kudüs’te.” Hissettiğim şey... korkunç bir acıydı. Dizlerimin üstüne çöktüğümün farkında değildim. Etrafımda karanlıktan başka bir şey yok gibiydi.

Sonra kendimi Dante, Susie, Gina ve Cassandra tarafından çevrilmiş halde buldum, Dante’nin beni tutup ayağa kaldırdığını hissettim. Ve dostlarım, hepsi benim kadar sessizdi ama biliyordum ki beni sevdiğelerini söylüyorlardı ve bana hepimizin birbiriyle bağlantılı olduğunu hatırlatıyorlardı. Benim yanımdaydılar. Sonra Cassandra’nın “Bridge Over Troubled Water”ı söylediğini duydum, sonra Dante de sesini Cassandra’nın sesine kattı, sonra Susie ve Gina da. O anda bir melekler korosunu andırıyorlardı, bu kadar çok sevebileceğimi ya da bu kadar çok acı çekebileceğimi hiç düşünmemiştim.

Bir parçam ölmüş gibiyse de diğer parçam canlıydı.

Dante benimle arabama kadar yürüdükten sonra fısıldadı, “Re-sepsiyonda görüşürüz.” Limuzine yaklaşırken annemin arabanın yanında bir adamla konuştuğunu görebiliyordum. Biraz daha yaklaşıncaya adamı tanıdım. “Bay Blocker?”

“Ari” dedi Bay Blocker.

“Sizin okulda olmanız gerekmiyor muydu?”

“Bugün yapacak daha önemli bir işim var.”

“Gelmişsiniz. Babamın cenazesine gelmişsiniz.”

“Evet.” Bana bakıp başını salladı. “Az önce annene hazırladığın konuşmadan çok etkilendiğimi söylüyordum. Aferin Ari. Bir kadınla kocasının yanında oturuyordum, alkışlar kesildikten sonra onlara dönüp, ‘O benim öğrencim,’ dedim. Gurur doluydum. Seninle büyük gurur duydum ve duyuyorum.” Elimi sıktı. Gözlerimin içine bakıp başını salladı. Anneme dönüp ona kucakladı, “Babasının oğlu olabilir. Ama senin de oğlun Liliana.” Dönüp yavaşça uzaklaştı.

“O iyi bir adam” dedi annem.

“Evet” dedim.

“Jamie’nin cenazesine gelmesi karakterini belli ediyor. Senin karakterini de.” Arabanın kapısını annem için açtım. “Ayrıca baban için yazdığın yazının bir kopyasını istiyorum.”

“Onu sana vereceğim.”

“Ben de ölünce sana geri vereceğim.”

“Umarım asla ölmezsin.”

“Sonsuza dek yaşayamayız.”

“Biliyorum. Dünyanın Dante ve benim gibiler öldüğü zaman yas tutmayacağını düşünüyordum. Dünya bizi istemiyor.”

“Dünyanın ne düşündüğü de ne istediği de umurumda değil,” dedi annem. “İçinde senin ya da Dante’nin olmadığı bir dünyada yaşamak istemem.”

EVE GİDİNCE ESKİ BİR BLUCİN VE TİŞÖRT GİYDİM. OTURMA odasında oturup ablalarımınla sohbet etmeye çalıştım. Ama duyamıyordum. Konuşamıyordum da. Galiba annem beni izliyordu. Beni elimden tutup odama götürdü. "Biraz uyu. Şu an tek ihtiyacın uyku."

"Hayır," dedim, "şu an tek ihtiyacım babam."

Parmaklarını saçlarımdan geçirdi. "Biraz dinlen."

"Ama tutmam gereken sözler var."

"Ve uyumadan kat etmem gereken miller."⁶

Birbirimize gülümsedik, hüznün dolu gülümseyişlerdi bunlar. Sonra, "Bazı çocuklar gider, bazı çocuklar kalır," dedim. "Ama ben asla gitmeyeceğim anne."

"Bir gün gideceksin."

"Hayır. Asla."

"Uyu hadi."

6. Robert Frost'un bir şiirinden (ç.n.)

Kuk Bir

UYANDIĞIMDA VAKİT GEÇ OLMUŞTU, NEREDEYSE ÖĞLEYDİ. Bacaklı hâlâ uyuyordu. Gittikçe daha çok uyur olmuştu. Yaşlanıyordu. Ama hâlâ muhteşem bir uyku arkadaşıydı. Onu okşadım. "Hadi kalk." Hafifçe havladı. "Annem bize kahvaltı hazırlayacak." Bu tuhaf hüznün ne zaman dinecekti?

Blucinimi giyip sırtıma bir tişört geçirdikten sonra bir fincan kahve içmek için mutfağa yollandım.

Ev sessizdi, annemin ve ablalarımın sesi dışında.

"Günaydın" dedim.

"Vakit öğleyi geçti."

"Ne olmuş yani?" Emmy'ye zoraki gülümsedim. "Kahveye ihtiyacım var."

Vera bana bakıp duruyordu. "Gerçekten bir yetişkin gibi görünüyorsun."

"Dış görünüşe aldanma." Kendime bir fincan kahve doldurdum. Annemin yanına oturdum. "Ev nasıl bu kadar sessiz?"

"Enişterelerin çocukları büyükannelerine götürdü. Dünürlerim senden çok etkilenmiş Ari."

"Nazik insanlar."

"İltifatlara nasıl karşılık vereceğini hâlâ bilmiyorsun." Emmy gitgide daha çok anneme benziyordu.

"İltifatlar güzel. Ama ne söylemem gerekiyor? Fazla dikkat çekmekten hoşlanmıyorum."

"Aynı babam gibisin" dedi Vera.

"Keşke olsam."

"Ari, babamla kavgalara son vermiş olmanız bizi çok mutlu etti."

"Beni de Emmy. Ama tam yakınlaşmıştık ki... bu hiç adil değil." Hafifçe güldüm. "Babam *bu hiç adil değil* lafından nefret ederdi."

"Bunu bilmiyordum."

"Biri *bu hiç adil değil* dediğinde babanızın ne düşündüğünü gayet iyi biliyorum. Ama ablalarınızla yaptığınız bu sohbete girmeyi reddediyorum."

"Neden? Birbirimizle hiç konuşmadığımız için mi?"

İki ablam da başını salladı.

Onlara baktım. "Artık kendimden nefret etmeme yönünde adımlar atmaya başladığım için üçümüz arasındaki iletişim eksikliğinden dolayı kendimi suçlamayacağım. Suçun sadece üçte birini üstleneceğim."

"Eh, biz daha büyüğüz," dedi Vera. "Belki de suçun sadece dörtte birini üstlenmen gerek. Ben de dörtte birini üstlenebilirim, Emmy de yarısını üstlenir. En büyüğümüz o, ayrıca patronluk taslamaya bayılıyor."

"En büyük ben olduğuma göre..." diye başladı Emmy, bunun üzerine hepimiz gülmeye başladık, Emmy bile bize katıldı. "Tamam, madem patronluk taslıyorum, ikimiz sana ulaşmak için yeterli çabayı göstermediğimizden herkes üçte bir suçlu."

"Eh," dedim, "babamın evreninde biri *bu hiç adil değil* dediği zaman aslında adaletten bahsetmiyor."

"Neden bahsediyor peki?"

"Babam tek yaptığımızın dünyaya ne kadar bencil olduğumuzu göstermek olduğunu söylerdi. Hem bir varsayımda hem de bir suçlamada bulunuyoruz. Günlüğündeki yazılardan birinde bundan bahsediyor. Okumak ister misiniz? Okumayı bitirince size gönderebilirim, böylece siz de okuyabilirsiniz. Yalnız onları bana geri göndermezseniz Tucson'a gelip çalmak zorunda kalırım."

"Çok isterim" dedi Vera.

"Bak sen," dedi Emmy. "Küçük Ari paylaşmayı öğrenmiş."

Emmy'ye bakıp başımı salladım. "Güzel. Sen de çok iyi gidiyordun. Ama mahvetmeden duramadın tabii."

"Bu numaradan kavgaları diğer tür kavgalardan daha çok seviyorum."

Vera hep iyi kalpli ara bulucu olmuştu. Çok nazikti. Ablalarımın ikisi de nazikti.

"Aslında babamla paylaştıklarınızı kıskanabilirdim," dedi Vera, "ama kıskanmıyorum. Birbirinize ulaşmak için çabalamanız beni gerçekten mutlu etti. Babamın içindeki bütün o sessizliğe ve senin içindeki tüm inatçılığa rağmen başardınız Ari."

"Senin sayende oldu." Emmy başını sallayarak gülümsüyordu. "Konuşmanda babamın günlüğünden alıntıladığın o bölüm gibi. Diğer insanları kafamızda biz uyduruyoruz. Kendimizi de öyle. Oysa çok çirkin ve çok kıt bir hayal gücüne sahip olabiliriz."

Annem güldü. "Doğru." Uzanıp elimi ellerinin arasına aldı. "Babanızın ölümünden ne kadar üzgün olsam da şu anda mutluyum. Bütün çocuklarım burada."

Emmy fısıldadı, "Bernardo hariç."

"Ah, o da burada," dedi annem. Hafifçe kalbine vurdu. "Hiç gitmedi ki. Daima burada olacak."

Annem bunca kayba dayanmayı nasıl öğrenmişti hiç bilmiyordum.

Mutluluk. Keder. Duygular kaypak şeylerdi. Hüzün, sevinç, öfke, aşk. Duyguları icat edip insanların içine yerleştirmek evrenin aklına nereden gelmişti? Babam olsa herhalde buna armağan derdi. Ama belki de duygularımız sorunun bir parçasıydı. Belki de sevgimiz bizi kurtarıyordu. Ya da belki nefretimiz dünyayı ve içindeki herkesi yok ediyordu. *Ari, Ari, Ari, Ari, bir an olsun düşünmeyi bırakamaz mısın?*

Ne hissediyordum? Bilmiyordum. Gerçekten bilmiyordum. Ne hissettiğimi bilmemeyi nasıl açıklayabilirdim?

Ablalarım eşlerinin ailelerini ziyarete gidince ben de odama gitim. Babamın günlüklerinden birini okuyordum, kelimelerde onun sesini duyabiliyordum, bana hiç ölmüş gibi gelmiyordu. Sanki odadaydı, sallanan sandalyeme oturmuş bana kitap okuyordu.

Okuduğum günlüğü alıp verandanın basamaklarında oturmaya karar verdim. Dışarı serindi ama güneş alışılmadık soğuğu kınyordu. Evin ön basamaklarına yürüdüm. Neden bilmem burası en sevdiğim yerlerden biriydi. Annemin de en sevdiği yerlerden biriydi.

Kaldığım yeri bulup okumaya başlamıştım ki annem dışarı çıkıp yanıma oturdu. "Okuduğun bölümü bana da oku."

"Babam İncil'den en sevdiği bölümü alıntılamış."

"Okusana."

"Her şeyin bir mevsimi, gökler altındaki her amacın bir zamanı vardır: doğmanın zamanı vardır, ölmenin zamanı..."

Sonra babam şöyle yazmış: 'Uzun zamandır kucaklaşmaktan kaçınıyordum, artık kucaklaşmanın zamanı geldi. Sessizlik zamanı geçti, şimdi konuşma zamanı. Ağlama zamanı geçti, şimdi gülme zamanı. Nefret zamanı geçti. Şimdi sevmeye zamanı. Liliana'ya evlenme teklif edeceğim.'

Annem omzuma yaslandı. "Bunları okumama asla izin vermedi."

"Şimdi birlikte okuyabiliriz anne. Sana nasıl evlenme teklif etmişti?"

"Bir akşam dersten çıkmıştım. Birlikte yürümeye başladık. 'Bende bir değişiklik var mı?' diye sordu. Ona bakıp duruyordum. 'Düncünden daha mı yakışıklısın?' Başını iki yana salladı. 'Saçını kestirmişsin.' Başını iki yana salladı. Sonra Oregon ve Boston sokaklarının kesiştiği yerde babam elimi kalbinin üstüne koydu. 'Kalp atışlarımı hissediyor musun?' Başımı salladım. 'İşte farklı olan bu. Bugün uyandığımda kalbim daha güçlüydü.' Elini yanağıma koydu. 'Benimle birlikte ebediyen yoksulluk içinde yaşamaya var mısın?' Ben de, 'Beni sevdiğin sürece yoksulluk çekmem,' diye cevap verdim. Sonra da onu öpüp 'Evet' dedim."

Dante'nin evden hiç kaçmadığını söylediği aklıma geldi. *Annemle babama deli oluyorum.* Benim annemle babama deli olmam uzun zaman almıştı.

Annemle bir müddet kendi sessizliklerimize gömülerek oturduk, yüzümüze çarpan soğuk rüzgâr kendimi canlı hissetmemi

sağlıyordu. Uzakta bulutlar vardı, yağmurun kokusunu alabiliyordum. Sanki babam bana en sevdiğim şeyi gönderiyordu. Belki de bana yağmuru gönderen evrendi. Belki de Tanrı. Belki de hiç fark etmiyordu. Her şey birbiriyle bağlantılıydı.

Yaşayanlar ölülerle bağlantılıydı. Ölüler de yaşayanlarla. Yaşayanlar ve ölüler hep birlikte evrenle bağlantılıydı.

Dünya, Evren, Aristo ve Dante

Evrende milyarlarca yıldır patlamalar meydana geliyor, yeni yaşamla nefes alan bir dünyayı doğuran patlamalar. Evren yaratır.

Bu evrenin bir parçası olan bir gezegende yaşıyoruz. Bir noktadan, minicik bir zerreten ibaret olsak da biz de bu evrenin bir parçasıyız. Her şey birbiriyle bağlantılı ve her şey evrene ait. Canlı olan ne varsa evrenin soluğunu taşıyor. Bir şey doğduğunda –bir köpek, bir ağaç, bir kertenkele, bir insan– evren için vazgeçilmez oluyor ve asla ölmüyor. Dünya “sürgün” diye bir kelime bilmiyor. Şiddet insan kalbinin karanlık ve inatçı kargaşasında başlıyor. Bütün nefretimizin kaynağı insan kalbi, bütün sevgimizin de. Vahşi kalplerimizi evcilleştirmek zorundayız, yoksa evrenin hepimizin içinde yaşayan kıvılcımını asla anlayamayacağız. Yaşamak ve insan kalbinin tuhaf ve güzel gizemlerini hiç anlamamak hayatlarımızı bir trajedi haline getirmek demektir.

DANTE GELDİ. GÖZLERİMİ GÜNLÜĞÜME DİKMİŞTİM. AMA o anda içimde hiçbir kelime yoktu. Bazen tam da ihtiyacınız olduğu anda kelimeler kaçıp gidiyordu.

“Yarın okula dönüyorum.”

Başımı salladım. “Ari, çok üzgün görünüyorsun. Sana olan tüm sevgim üzüntünü gidermeye yetmiyor. Keşke acını alabilseydim.”

“Ama bu benim acım Dante. Sen alamazsın. Alırsan onu özlerim.”

Soğukta Dante’yle evine kadar yürüdüm. Arka sokaklardan gidiyorduk, elini tutuyordum ve aramızda bir sohbetten daha iyi gelen bir sessizlik vardı. Evinin önünde onu öptüm, o da annem gibi parmaklarını saçlarımdan geçirdi. Bunun üzerine gülümsedim.

Eve dönerken yıldızlara bakıp fısıldadım. “Baba, hangisi sensin?”

PERŞEMBE GÜNÜ OKULA DÖNDÜM. LİSEDEKİ SON dönemimdi. Kendimi uzaklarda hissediyordum. Biraz boş. Biraz uyuşuk. Ağlamak istiyordum. Ama ağlamayacağımı biliyordum. Bay Blocker nasıl olduğumu sordu. Omuz silktim. "Emin değilim."

"Aptalca bir şey söyleyeceğim. Zamanla geçecek."

"Sanırım."

"Şimdi konuşmayı kesiyorum."

Bu beni gülümsetti.

Öğrenciler sınıfa akın ediyordu.

Sıramda otururken Susie ve Gina yanıma geldi. İkisi de beni yanağımdan öptü.

"Vay" diye bağırdı Chuy sınıfın arkasından.

Bay Blocker başını iki yana sallayıp gülümsedi.

"Önümüzdeki üç hafta konumuz şiir olacak."

Sızlanmalar yükseldi.

"Dahası da var" dedi Bay Blocker. "Şiir yazma imkânı da bulacaksınız."

Okula dönmek güzeldi. Bir denemede bulunuyordum, normale dönmek için.

Derste olanları hatırlamıyorum.

Aslında o güne dair hiçbir şey hatırlamıyorum, erkek üstünlüğü hakkındaki teorilerine dair Susie ve Gina'ya konferans veren Cassandra'nın sesi dışında. "Kes şunu!" dediğimi hatırlıyorum, "taşaklarım çekiliyor."

Ölüler diyarında yaşadığımı hissediyordum. Ama yaşayanlar diyarına dönmem gerektiğini biliyordum, ait olduğum yere.

Babam ölmüştü. Ama ben ölmemiştim.

ANNEMİN AĞLAMA SESİNE UYANDIM. ACISININ benimkinden daha büyük olduğunu biliyordum. Babamı çok uzun zamandır seviyordu. Aynı yatakta yatmışlar, dertleşmişler, birbirlerine kol kanat germişlerdi. Oysa şimdi babam yoktu. Yatağımda üzgün ve felç olmuş gibi yatıyordum. *Ah anne, çok üzgünüm. Ne yapabilirim?* Ama yapabileceğim bir şey olmadığını biliyordum. Acısı sadece ona aitti. Tıpkı benimkinin sadece bana ait olduğu gibi. Kimse şifa olamazdı. Yarası kendi kendine iyileşmek zorundaydı.

Yaruna mı gitmeliydim yoksa onu acısıyla baş başa mı bırakmalıydım bilmiyordum. Sonra bir sessizlik oldu. Hıçkırıklarının yeniden başlamasını bekledim.

Tekrar uyuyakalmış olmalıydı. Sonra odayı benim hıçkırıklarım doldurdu. Uyuyup kalana dek ne kadar ağladığımı hatırlamıyorum.

Dört

ANNEMLE KAHVE İÇİYORDUK. "DÜN GECE ACINI DUYDUM."

"Ben de seninkini" dedi annem.

Neden bilmem birbirimize gülümsedik.

DANTE TELEFONDAYDI. KONUŞUYOR DA KONUŞUYORDU. Bazen çok fazla konuşuyordu ve bu biraz sinir bozucuydu. Ama bazen de çok konuşması hoşuma gidiyordu. "Neredeyse başardık Ari. Resmen öttürüyoruz."

"Bu Ari numarası yapan Dante mi?"

"Biliyorsun bazen koridorda yanından geçenler gibi konuşuyorum."

"Ne kötü."

"Sus da dinle. Lise denen bu şeyin neredeyse sonuna geldiğimizden ve çok heyecanlı olduğumdan bahsediyorum. Hoşçakal Katolik erkek lisesi."

"Bunu erkeklerden hoşlanan bir erkek mi söylüyor?"

"Katedral'deki erkeklerden değil. Ben Austin Lisesi'ne giden bir çocuktan hoşlanıyorum."

"Bana ondan bahsetsene."

"Hayır. Sırlarımı açık edemem."

"Kapatıyorum."

"Sana deliriyorum."

"Ya ya, zırdeli olduğun ortada."

Aslında deli olan bendim. Ona deli oluyordum. Ya da filmlerdeki bazı kadınlar gibiydim. Bu kadınlar âşık oldukları adam için çıldırıyorlardı. Çılgınca âşık. Evet. Sanırım bu anladığım bir ifadeydi. İşte, aşk düşünceyle ilgili değildi, arzu denen şeyle bütün bedeni etkileyen bir durumdu. Ya da istek denen şeyle. Ya da her ne demek istiyorsanız onunla. Ve sizi arzudan çıldırtıyordu. Ya da sadece çıldırtıyordu.

dırıyordu. Ya da zırdeliye çeviriyordu. Aşktan deliye dönmüştüm. Evet. Kabul ediyorum.

Bir başka şey de şuydu ki acıdan da çıldırıyordum. Kulağa bir televizyon dizisinden berbat bir replik gibi geldiğinin farkındayım. Ama gerçek buydu. Evet. Her gün babamı düşünerek uyanıyordum. Yani çılgınca âşık olmak bana biraz denge sağlıyordu. Gerçekten çılgıncaydı.

OKULDAN SONRA OTOPARKTA PİKABIMA DOĞRU YÜRÜRKEN
Susie, Gina ve Cassandra'nın beni beklediğini gördüm.

"Bekleme yapmayın" dedim.

"Polisi ara" dedi Susie.

"Olabilir aslında."

"Mevzu nedir?"

"Yine uzaklaşıyorsun" dedi Gina.

"Uzaklaşmıyorum. Söz. Sadece üzgünüm."

"Tamam," dedi Cassandra, "onu anladık. Ama kendini dünya-
dan soyutlamak yararı iyileştirmez."

"Biliyorum."

"Güzel. Bugün cuma, senin eski mekâna gidip Charcoaler'da
birer burger yemeye ne dersin?"

"Olur" dedim.

"Heyecanlanmış numarası bile yapmıyorsun."

"Her şey sırayla."

"Öyle olsun bakalım."

"Ee gidiyor muyuz?"

"Evet, ben varım."

Sonra yapacaklarını bildiğim şeyi yaptılar. Yanağımdan öpüp
bana sarıldılar. Teker teker.

"Çok fazla öpülüp kucaklanmaktan öleceğim."

"Eh, seni öldürecek olsak boğardık."

"Çok daha direkt" dedim.

"Sevgiden kimse ölmemiş."

“Bilindiği kadarıyla.” Kendi üzüntümde debelenmeme izin vermeyeceklerini anlayabiliyordum. O an bunun için neredeyse onlardan nefret edecektim. Pikabıma atladım. “Akşama görüşürüz” dedim. El salladım. Yola koyulur koyulmaz gözyaşlarımın akmaya başladığını hissettim ve *Lütfen biri şu musluğu kapatabilir mi* diye düşündüm.

Yedi

ÜÇ DOSTUM BENİ YALNIZ BIRAKIR BIRAKMAZ KONTAĞI çevirip hareket ettim. Kendimi çöle doğru giderken buldum. Araba kullanıyormuşum gibi gelmiyordu. Daha çok pikap beni oraya götürüyormuş gibiydi.

Pikabı her zamanki yere park ettim. Sonra öylece oturdum. Babamı sigara içerken hayal ediyordum. Kendimi cezalandırmaktan vazgeçmemi söyleyen sesini duyuyordum. Ölmeden hemen önce gözlerinde beliren bakışı aklıma getiriyordum. Bir daha hiç görme-yeceğim o gözlerde çok fazla sevgi vardı. Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum. Ama şimdi hava kararmıştı. Güneş batalı uzun zaman olmuştu.

“Baba, baba. Sana ihtiyaç duyan ben olunca Tanrı seni neden aldı? Nedenini söyle. Anlamıyorum. Bu sikindirlik evrenden nefret ediyorum. Evren de benden nefret ediyor. Nefret ediyor, nefret, nefret.”

Bu kelimeleri ve başka şeyleri söylediğimi duyabiliyordum.

Sanki bedenimi terk etmiştim ve orada, benim bedenimde başka biri yaşıyordu. Ama sonra geri döndüm, sonra yeniden gittim. Pikaptan inip kumların üstüne oturarak tampona yaslandım.

Çöl göklerinde şimşekler ve gök gürültüleri vardı, sonra yağmur yağmaya başladı. Bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Yağmur tuzlu gözyaşlarıma karıştı. Pikaba dönmek için ayağa kalktım ama sonra kendimi dizlerimin üstüne çökmüş buldum. *Baba, baba.*

Dünyada yapayalnızdım.

Benden ve çöl yağmurundan başka bir şey yoktu.

Bir de kırık kalbimden.

“Ari! Ari!” Bu sesi tanıyordum. Bu sesi tanıyordum. Benimkinden daha iyi bir sestti.

“Dante?” diye fısıldadım.

“Ari!”

Beni kaldırıp kollarında taşıdığını hissettim.

Tanıdık sesler duydum. Kız sesleri. Kadın sesleri. Durmadan adımları söylüyorlardı ve her yerde sevgi vardı. Sevgi her yerdeydi. Elimi uzatıp onu tutmak istedim. Ama kımıldayamadım.

Skiz

SICAK SU DUŞTA TENİME ÇARPARKEN DANTE'NİN BENİ tuttuğunu hissettim. Ona baktım. Ne tür bakışlarla baktığımı bilmiyorum. Dante adımı fısıldayıp duruyordu. Gülümsediğimin farkındaydım.

UYANDIM VE GÜNEŞİN PENCEREDEN İÇERİ SIZDIĞINI gördüm. Dante'yle tanıştığım o sabahı, o yaz sabahını düşündüm. Güneş aynı pencereden içeri sızıyordu ve ben "La Bamba"yı dinlerken ayağımı ahşap döşemeye vuruyordum. O gün sanki başka bir hayatta yaşanmıştı. O günü benimle aynı adı taşıyan başka biri yaşamıştı. Bir bakıma gerçekten de başka biri yaşamıştı. Şimdi farklıydım. O çocuğu geride bırakmıştım. Ona veda etmiştim. Ve dönüştüğüm genç adama hâlâ merhaba diyordum.

Ama dönüştüğüm genç adamın babası yoktu. Hayır, bu doğru değildi. Babam hep vardı. Sadece onu şimdi yaşadığı yerde aramıyordım. Kalbimin içinde.

On

ANNEM ODAYA GİRDİ. YATAĞIMA OTURDU. "ÜZGÜN olduğunu biliyorum. Kalbinin kırık olduğunu biliyorum. Ama bazen başkalarını da düşünmek zorundasın Ari. Kendi yaralarının üstesinden gelip diğer insanları düşünmek zorundasın. Kendi göz yaşlarının içinde boğulabilir ya da başını kaldırıp gökyüzüne bakabilirsin. Dante ve kızlar... onları korkutuyorsun. Seni kaybetmekten çok korkuyorlar. Ben de öyle Ari. Seni kaybedersem, kendini acına teslim edersen bana ne olur biliyor musun? Babanı seviyor muydun? Öyleyse yeniden yaşamayı öğren."

Elini uzatıp parmaklarını saçımdan geçirdi.

Kalkıp odadan çıktı.

ANNEMİ ODASINDA BULDUM. BABAMIN EŞYALARINI gözden geçiriyordu. Ben içeri girince başını kaldırıp baktı. “Bunların bazılarını babanı seven insanlara veriyorum. Öncelik senin.”

Yatağa oturup gözyaşlarına hâkim olmaya çalıştı. Yanına oturup ona sarıldım. Sonra, “Pis bir espri duymak ister misin?” dedim.

İkimiz de gülmeye başladık. Hafifçe koluma vurdu. “Senin neyin var?”

Bütün gün babamın eşyalarını gözden geçirdik. Benim seçtiklerim şunlardı:

- Postacı üniforması
- Evlilik yüzüğü
- Ordu üniforması
- Cenazesinde verdikleri bayrak
- Fotoğraf dersinde çektiği anneme ait bir fotoğraf
- Vietnam’dayken annemle birbirlerine yazdıkları mektuplar (ama mektupları ablalarıma da okutacağıma söz vermem gerekti)
- En sevdiği gömlek
- Bir çift kösele ayakkabı (ayak numaralarımız aynıydı)
- Son sigara paketi
- Saati
- Beni eve getirdikleri gün babamın kucağında çekilmiş fotoğrafım
- Kameraya gülümserken çekilmiş bir fotoğrafım, ön dişlerim yok, Tito’ya sarılmışım

Her şey ayrılıp paketlenildikten sonra annem odaya bakındı. “Yeni bir yatak almayı düşündüm. Boş odalardan birine geçmeyi düşündüm. Ama sonra *Bu sadece kaçmak olur* dedim. Beni sevmiş olan adamın hatıralarından kaçmak istemiyorum. Yani bir yere kırmılamıyorum. Ama yeni bir nevresim takımı alacağım. Bu benim zevkime göre fazla erkeksi.”

Başımı sallayıp duruyordum. “Her şey yoluna girecek, değil mi anne?”

“Evet Ari, girecek. Baban bir defasında ‘Bana bir şey olursa lütfen yaşlı dul olma. Kendin ol. Yeniden âşık ol,’ demişti. Hı hı. Yeniden bok âşık olurum. Hayatta ihtiyaç duyduğum tek adam babandı. Gezegendeki geri kalan adamlar olmadan da yaşayabilirim.”

“Ben varım ya anne.”

“Sen sayılmıyorsun.”

“Neden? Gey olduğum için mi?”

“Bunca zekâna rağmen tam bir aptal olabiliyorsun. Hayır, gey olduğun için değil. Oğlum olduğun için.”

DANTE'Yİ ARADIM. "MERHABA, SENİ KORKUTTUĞUM İÇİN özür dilerim."

"Sorun değil Ari."

"Ve teşekkürler. Hassiktir, sonunda seninle duş alabildim ve kafam başka yerdeydi."

"Eh, yeniden deneyebiliriz."

"Beni gülümsetmeyi hep başarıyorsun."

Bir sessizlik oldu.

Sonra Dante'nin yumuşak sesi duyuldu. "İyi olduğuna emin misin?"

"Evet, eminim. Ayrıca diyorum ki bu akşam Charcoaler'a gidip biraz takılalım. Ben kızları ararım."

Almaya gittiğimde Dante verandada oturuyordu. Annemi görünce verandadan atlayıp gülümsedi. "Bayan Mendoza! Siz de bizimle mi takılacaksınız?" Bazı günler Dante onunla hiç uyuşmayan bir hipster edası takınarak konuşurdu.

Annem ona gülümsedi. "Umarım sakıncası yoktur."

"Neden olsun ki? Bazen Ari'den çok daha eğlenceli oluyorsunuz."

"Devam et Dante. Devam et."

Charcoaler'a varıp sipariş verdiğimizde Cassandra, Gina ve Susie'nin Gina'nın arabasına yaslanmış soğan halkası yediklerini gördüm. Siparişimiz hazırlandığında arabayı yanlarına park ettim, hep birden bağıryorlardı, "Bayan Mendoza! Harika!"

Bazen onları çok seviyordum. Kızlarda erkeklerde olmayan, asla da olmayacak bir şey vardı. Muhteşemdiler. Belki bir gün erkekler sürekli erkek olduklarını ispatlamaya çalışmak yerine kadın davranışlarını inceleyip biraz daha onlar gibi davranmaya başlardı. Bu gerçekten harika olurdu.

PAZAR SABAHİ CASSANDRA'YLA KOŞUYA ÇIKTIK. KENDİMİ canlı hissediyordum. Cassandra zihnimi okumuş gibiydi, "Ben de canlı hissediyorum."

Dante'yle pikaba atlayıp çöle gittik. Çöl her zaman oradaydı. Beni bekliyordu. Uzun bir yürüyüş yaptık. Bazen duruyorduk ve Dante bana sarılıyordu. Kelimesiz bir gündü. Kelimelerden kurtulmuş olmak güzeldi.

Güneş gökyüzünü ışığından mahrum bırakarak batarken Dante'yle pikabıma yaslandık. Dante'ye baktım. "Hey," dedim, "canlıyız. Öyleyse hadi yaşayalım."

"Hadi yaşayalım."

Sonra seviştik.

"Hadi yaşayalım" diye fısıldadım.

On Dört

ÖĞLE YEMEĞİNDE GINA, SUSIE VE CASSANDRA'YA BABAMIN annem ve kertenkelelere dair hikâyesini anlattım. Kendimi ağlar-ken buldum. Babamın hikâyeyi anlatan sesini duyabiliyordum. Ve üzgündüm. Ama biraz da mutluydum. Babam bana anlatacağım hikâyeler bırakmıştı. Herkesin anlatacak hikâyeleri vardı. Babamın da vardı. Annemin vardı. Benim de vardı. Hikâyeler içimizde yaşıyordu. Galiba hikâyelerimizi anlatmak için doğuyorduk. Biz öldükten sonra hikâyelerimiz yaşamaya devam ediyordu. Belki de evrene hayat vermeyi sürdürmek için ihtiyaç duyduğu enerjiyi sağlayan hikâyelerimizdi.

Belki de hepimizin bu dünyada yapması gereken hikâyeler anlatmaya devam etmektir. Kendi hikâyelerimizi... ve sevdiğimiz insanların hikâyelerini.

BİR SONRAKİ HAFTAYDI, İKİNCİ DERSTE YANGIN TATBİKATI yapmıştık. Gerçi bir gariplik vardı. Normal bir yangın tatbitakına benzemiyordu. Her zamanki gibi on dakikalık bir şey değildi. Öğretmenlerden bazılarının kendi aralarında konuştuğunu görebiliyordum, Bay Blocker yarılırcasına gülüyordu, diğer bazı öğretmenler de öyle, sonra bir başka öğretmen onları payladı ama ne konuştuklarını duyamayacak kadar uzaktaydım. Biri cırcırböcekleri hakkında bir şey söyledi. Bunun tuhaf olduğunu düşündüm. Bazıları da herkesin sevdiği akıllı ve uyanık bir çocuk olan Javier Dominguez'i sorguya çekiyordu. Ama Javier bir şey biliyorduyorsa da söylemiyordu.

Yirmi beş dakika kadar sonra sınıflarımıza döndük. O zaman belki de güzel bir gün olacağını ve zihnimi içimde taşıdığım acıdan uzaklaştıracağını düşündüm.

Öğle tatilinde haber duyuldu. Özel araştırmacı gazetecimiz Susie haberi ilk veren kişi oldu. "Biri Bayan Livermore'un sınıfına bir yığın cırcırböceği salmış."

"Ne?"

"Yüzlerce cırcırböceği. Her yer cırcırböceği doluymuş. Bayan Livermore çılgık çılgıka kaçmış, neredeyse aklını kaçıracakmış."

"Cırcırböceği mi?"

"Hem de yüzlerce."

"Deha diye buna derim," dedi Cassandra. "Eminim Bayan Livermore onları hamamböceği sanmıştır. Ve kafayı yemiştir. Meğer sadece cırcırböcekleriymiş. Gerçekten muhteşem."

"İnsan o kadar cırcırböceğini nereden bulur?"

"Sipariş edersin."

"Katalogdan falan mı?"

"Evet. Ya da evcil hayvan dükkânından."

"İnsan neden cırcırböceği sipariş eder ki?"

"Onlar yiyecek... kertenkeleler ya da yılanlar için."

"Öf, iğrenç."

"Sınıftaki öğrenciler keçileri kaçırmamış mı?"

"Ben olsam kaçırdım," dedi Gina. "Tüylerim diken diken oldu."

Bayan Livermore'un sınıftan kaçışını düşünürken gülümsediğimi fark ettim. Gülümsemek güzeldi.

"Var ya," dedi Susie, "orada olmak için ruhunu satardım."

PAZARTESİ SABAHİ PİKABIMLA OKULA GİDERKEN ŞARKI söylüyordum. Evet, şarkı söylüyordum. Bir iyi bir kötüydüm. Bir iyi bir kötü.

Etüd salonunda otururken interkomdan Bay Robertson'ın sesini duydum. "İsmini saydığım öğrenciler lütfen hemen odama gelsin: Susie Byrd, Jesus Gomez ve Aristo Mendoza." Birbirimize baktık. "Sizce cırcırböcekleriyle bir ilgimiz olduğunu mu düşünüyorlar?" Susie bana baktı. "Ben yapmamış olsam bile suçu üstelenebilirim. Kahraman olurum."

Koridorda yürürken gülüyorduk. "Çok heyecan verici."

"Susie, heyecan verici'den anladığım bu değil."

"Evet bu," dedi Chuy. "Harika. Ünlü olduk."

Arkadaşlarım deliydi, yani gerçekten deliydiler.

Bay Robertson'ın odasına varmıştık ki kapı ardına dek açıldı ve iki öğrenci hışımla dışarı çıktı. Bay Robertson sekreterine baktı. "Bu ikisi bugünden itibaren dersler bittikten sonra okulda kalacak."

Sekreter bir not defteri çıkardı. "Ne kadar süre için?"

"İki hafta."

"Uzun zamandır iki haftalığımız olmamıştı."

"Bu konuştuğun İngilizce mi Estella?"

"Kendi versiyonum" dedi Estella. İngilizceyi Meksika aksanıyla konuşuyordu, bunun dışında İngilizcesi mükemmeldi. Anlaşılan morali bozuktu. Bay Robertson bir şey söyleyecek sandım ama Estella daha bitirmemişti. "İngilizcemi düzeltmeye hakkınız olduğunu sanmıyorum çünkü yazdığınız mektupları size imzalatmadan önce gramer hatalarını düzeltmek zorunda kalıyorum."

Estella ezelden beri Bay Robertson'ın sekreterliğini yapıyordu ve kimseye eyvallahı yoktu. Öğrencileri de patronunu da idare etmeyi bilirdi. Yaptığı işin kıymetini biliyordu. Bay Robertson tek kelime İspanyolca bilmediğinden gerektiğinde tercümanlık da yapıyordu ki bu her gün gerekiyordu.

"Sana bu yüzden para ödüyorum Estella."

"İlçe bana bu yüzden para ödüyor."

"Estella, bugün değil. Hiç havamda değilim."

"Anlıyorum," dedi Estella, "ama Bayan Livermore bugün bir kez daha ararsa size yönlendireceğim. Dört kez aradı ve son arayışında belki de ortada bir dil engeli olduğunu söyledi. Bir daha ararsa İspanyolca konuşacağım, gerisini de artık siz halledersiniz. Ayrıca Bayan Robertson uğrayıp tansiyon ilacınızı bıraktı." Ona ilacı verdi. "Sanırım şimdi bir tane alsanız iyi olur. Ben size su getireyim."

Susie, Chuy ve ben birbirimize bakıp duruyorduk.

Bay Robertson eliyle içeri girmemizi işaret etti. "Herhalde tüm bunları çok eğlenceli buluyorsunuzdur."

"Eğlenceli," dedi Susie. "Bu kelimeyi severim."

"Gerekmediği zamanlarda cevap vermek zorunda mısınız?"

Bay Robertson kesinlikle havasında değildi.

Hepimiz oturduk. Estella bir bardak suyla içeri girip suyu Bay Robertson'ın masasına bıraktı. Bay Robertson kutudan bir hap çıkarıp suyla yuttu. Yaşlı ve biraz da örselenmiş görünüyordu, insan neden onun yaptığı işi ister ki diye düşündüm. Bir müddet konuşmadan oturdu, sakinleşmeye çalıştığı belliydi.

"Ee," dedi Chuy, "ödül falan mı kazandık?"

Bay Robertson yüzünü ellerine gömüp katıla katıla gülmeye başladı. Ama daha çok ağlamak istiyor gibi bir hali vardı. Chuy ise nispet yaparcasına sırıtıyordu. Bu çocuğu seviyordum.

"Sence ne tür bir ödül alabilirsiniz Jesus?"

"Chuy. Adım Chuy. Ne tür bir ödül mü? Ne pahasına olursa olsun gerçeği söylemek ödülüne ne dersiniz?"

"Ne gerçeği?"

"İrkçi olduğunu Bayan Livermore'un yüzüne söyledik."

"O ırkçı değil," dedi Bay Robertson ciddi bir sesle. "Sadece aptal." Elini alnına dayayarak yüzünü kapadı. "Bunu hiç söylemedim."

"Biz de duymadık," dedi Susie. "Ama ırkçılık ve aptallık bir arada olamaz diye bir kaide yok. İkisi birbirine çok yakışır."

"Ben bir eğitimciyim. Evet şimdi müdürüm ama bu eğitimciliğimden bir şey eksiltmez. Ve size 'ırkçılık' gibi kelimelerin gelişigüzel sarf edilemeyeceğini söylemek benim vazifem. Bu tür suçlamaları birine yöneltmeden önce iki kez, hatta üç kez düşünmeniz gerekir. Anlaşıldı mı?"

O anda söze karışmak zorunda hissettim. "Haklısınız," dedim. "Yıkıcı iddialarda bulunmadan önce üç kez düşünmemiz gerekir. Ama galiba 'ırkçılık' kelimesinin anlamını idrak edecek kadar zeki olmadığımızı ya da dünyayı o kadar tanımadığımızı sanıyorsunuz. Meselenin sadece Bayan Livermore'dan hoşlanmamamız olduğunu sanıyorsunuz. 'Irkçılık' kelimesini hiç kullanmamamız gerektiğini çünkü onu kullanma hakkını kazanmadığımızı düşünüyorsunuz. Bu kelimeyi kullanmanın uygun olup olmadığına karar vermeyi size ve diğer aydın yetişkinlere bırakmamız gerektiğini. Ama bize saygısızlık ediyor, bizi hafife almış oluyorsunuz. Ayrıca bize Bayan Livermore gibi davranmayı doğru bulmayan öğretmenlerimize de saygısızlık etmiş oluyorsunuz. Ayrıca bu şikâyeti ilk kez duymadığınızı siz de *ben* de biliyoruz. İşinizi yapmıyorsunuz. Tıpkı sınav kâğıtlarımıza not vermediğiniz gibi. Yetişkin olan sizsiniz. Biz çocukuz. Bizimle ilgilenmek sizin vazifeniz. Ve siz hiç de iyi iş çıkarmıyorsunuz."

"Burada oturup tüm bunları dinliyorsam bunun tek nedeni mesleğinde büyük itibar sahibi olan anneni tanıyor oluşumdur. Tek neden bu."

"Bunu zaten biliyordum." Bir şey daha söyleyecektim ama kendimi tuttum.

Bay Robertson kapıyı gösterdi. "Çıkın. Yıl sonuna kadar hangi nedenle olursa olsun hiçbirinizi bir daha bu odada görmek istemiyorum."

"Bizi neden çağırdığınızı söylemeyi unuttunuz."

Birden yüzünde utanç dolu bir ifade belirdi. "Ah evet, doğru ya İçinizde şu cırcırböcekleriyle ilgili bir şey bilen var mı?"

"Cırcırböcekleri mi?"

"Senin bu işte parmağın varsa hiç şaşırmam Chuy."

"Eh, olsaydı itiraf ederdim."

"Ben de" dedi Susie.

Bay Robertson bana baktı. "Zihnim başka şeylerle fazlasıyla meşgüldü."

"Ah, doğru ya." Bay Robertson çok sessizdi. "Baban için çok üzgünüm. İyi bir adamdı."

Başımı salladım. "Teşekkür ederim efendim. Eksik olmayın."

Bay Robertson gözlerini üstümüzde gezdirdi. "Ben canavar falan değilim biliyorsunuz."

"Biliyoruz," dedi Susie. "İşinizi yapmaya çalışıyorsunuz. Biz de bizimkini."

Bay Robertson gülümsedi. "Bayan Byrd. Dünyanın bir parçasını değiştireceksin. Biliyorum ki arada bir yoluna benim gibi insanlar çıkacak. Bunu fazla kişisel almamaya çalışacağım. Şimdi dışarı çıkın, hepiniz."

Babamın ne dediğini hatırladım, kötü adamlar ve kötü müdürler vardı. Ama Bay Robertson'ın söylediği şey yüzünden hâlâ öfkeliydim: Beni dinlemesinin tek nedeni annemi tanıyor olmasıydı. Bay Robertson'ın bunu söylediğini duyduğum anda kendimi görünmez hissettim. Bu da beni kızdırdı. Bay Robertson bizi görmüyordu. Sadece birer baş belası olduğumuzu düşünüyordu. Bizi çağırmasının nedeni de buydu. Bayan Livermore'un dersinde olanları duyduğu an aklına biz gelmiştik. Bizi gördüğü yoktu.

Dersin bitmesine yalnızca on dakika kalmıştı. En yakın çıkışa yöneldim. Biraz hava almaya ihtiyacım vardı. Susie ve Chuy de arkamdan geldi. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım.

"Ari, muhteşemdin."

"Öyle mi? Adam söylediklerimizin tek kelimesini bile duymadı."

"Yanılıyorsun," dedi Chuy. "Seni duydu. Hem de gayet net duydu."

"Biliyorsunuz, Bayan Livermore için üzülüyorum. Gerçekten. Ama gerçeklerle yüzleşmeyi nasıl öğreneceğiz? Doğruyu yanlıştan ayırmayı nerede öğrenmemiz gerekiyor? Ama belki de istedikleri budur. Gerçeği aramamızı istemiyorlardır. Doğruyla yanlış ayırmamızı istemiyorlardır. Sadece düzgün davranmamızı istiyorlardır."

Susie bana baktı. "Böyle konuşmana bayılıyorum."

"Neden? Susie Byrd gibi davrandığım için mi?"

Chuy gülmeye başladı. Sonra da Susie. Ben de gülmeye başladım. Ama üçümüz de aslında ağlamak istediğimizi biliyorduk. Hayal kırıklığına uğramıştık. Belki de fazla beklenti içine girmiştik.

Zil çaldı.

On Yedi

SINIFTAKİ CIRCIRBÖCEKLERİNİN GİZEMİNİ ÇÖZME İŞİNİ Susie'ye bıraktık. "David Brown yapmış. Tahmin etmeliydim. Beşinci sınıftayken entomolojist olmak istediğini söylerdi."

"Evet," dedim. "Hatırlıyorum. Sözlüğe bakmak zorunda kalmıştım."

Koridorda yürüdük, Susie çocuğun dolabına bir not bıraktı. *Sevgili Cırcırböceği, sen benim kahramanımsın. Merak etme, seni ele veremeyeceğim. Hepimiz seni seviyoruz. Susie Byrd.*

Ertesi gün David tepsisiyle yanımızdan geçiyordu. "David," dedi Susie, "gelip bizimle otursana."

David şaşırmış gibiydi. Boş gözlerle Susie'ye bakıyordu. "Pek sosyal biri değilim."

"Kimin umurunda? Sosyal becerilerine not verecek değiliz."

"Çok komiksin" dedi David.

Yanımıza oturdu, sıkıntılı ve tedirgindi, ona acıdım. Susie neden yalnız kalmak isteyen dünya münzevilerini hiç rahat bırakmıyordu?

"Bunu neden yaptın David? Cırcırböceklerini diyorum."

"Benim yaptığımı nereden biliyorsun?" Alçak sesle konuşmaya çalışıyordu.

"Bunun bir önemi yok. Sırrın güvende. Ee, neden yaptın?"

"Bayan Livermore'a bayılıyorsun herhalde."

"Herkes ondan nefret ediyor. Ben dahil."

"Herkes etmiyor. Ama ben ondan gerçekten nefret ediyorum. Bu fikri de bir bakıma Ari'den kaptım."

Yüzümde kocaman bir soru işaretiyle ona baktım. "Şey, şu masada oturuyordum. Senin annenin sınıfına salınan kertenkeleleri

anlattığını duydum. Sonra aklıma bu fikir geldi. Bir *Vay canına* anı yaşadım. Ne yapacağımı hemen buldum.”

“Peki neden cırcırböceği?” diye sordu Susie.

“Cırcırböceklerini severim. Hiç de öyle korkunç değiller. Şans getirdiklerine inanılır. *Cucaracha*’lar gibi değillerdir. Onları sınıfa salınca Bayan Livermore’un yüzünde şimdiye dek kimsede görmediğim dehşet dolu bir ifade belirdi, bağırarak sınıftan kaçışını görmeliydiniz. Herkes gülüyordu ama bazıları ona acıdı. Bense hiçbir şey hissetmedim.”

Gözlerini tabağına dikti.

“Belki bu beni kötü biri yapıyor. Üzgün değilim.” Masadan kalkmaya yeltendi.

“Otur da yemeğini ye,” dedi Susie. “Olaya şöyle bakmalısın. O cırcırböcekleri aslında yürüyüş yaparak adalet isteyen göstericilerdi.”

“Beni kendine âşık etmeye falan mı çalışıyorsun sen?”

HABERLERİ NEDEN SEYRETTİĞİMİ BİLMİYORDUM.

ACT UP'tan⁷ bir konuşmacı vardı. Muhabir soruyordu, "Stratejilerinizin tam da sizi dinlemesini istediğiniz insanları korkutmasından çekinmiyor musunuz?" Adam da cevap veriyordu, "Kimse bizi dinlemiyor. Kaybedecek bir şeyimiz yok. Ölüyoruz. Nazik davranmamızı mı istiyorsunuz? Kendimizi insanlara sevdirmeye çalıştığımızı mı sanıyorsunuz? Bizden nefret ediyorlar."

Evde yalnızdım. Televizyonu kapattım.

7. AIDS pandemisini durdurmak için çalışan politik bir grup.

OKULDAN SONRA PİKABIMDA OTURUYORDUK. DANTE'NİN okulu o gün ünlü bir aziz sayesinde tatildi ve Dante otoparkta beni bekliyordu.

Bana el salladı, yüzünde o gülümseme vardı. "Seni öpmek istiyorum Ari."

"İyi bir fikir değil."

"Haklısın. Kendilerini üstün zanneden ayrıcalıklı heteroseksüellerle çevriliyiz. Kafayı yerler. Neden heteroseksüeller aşırı hassas oluyor? Tanrım, ne kadar da narinler."

"Bu onların suçu değil. Bu şekilde düşünmeleri öğretiliyor."

"Eh, bize de o şekilde düşünmemiz öğretildi. Ama biz bunu aşmayı başardık."

"Belki gey olduğumuz içindir."

"Alakasız bile yok. Ayrıca az evvel bana gözlerini devirdin."

"Gözümün bir şey kaçtı da."

"Seni seviyorum."

"İnsanlar duyacak." Pikabımın kapısını açıp bindim. Dante de yan koltuğa atladı.

"İnsanlar mı duyacak? Ciddi misin sen? Lise öğrencileri insan değildir. Liseye başlamadan önce insandırlar. Liseden sonra da tekrar insan haline gelirler. Şimdilik sadece yer işgal ediyorlar."

"Sen ve ben öyle değiliz. Biz yer işgal etmiyoruz."

"Elbette. Geyler yer işgal etmez. Bundan çok daha iyiyiz. Ayrıca sekste de iyiyiz."

Evet evet, şu Dante gerçekten bir âlem.

Çölde sessizlik içinde bir yürüyüş. Bazen çölün sessizliği müzik gibi geliyordu. Dante'yle aramızdaki sessizlik de müziğe benziyordu. Çöl el ele tutuştuğumuz için Dante'yle beni ayıplamıyordu. Bir yere yürümek ve bir insanın elini tutmak gayet sıradan bir şey gibiydi. Bir ekeğin elini tutmak. Ama o kadar basit değildi.

Durup sırt çantamdan çıkardığım sudan içtik. "Sen su gibisin Ari. Su olmadan yaşayamam."

"Sen de hava gibisin Dante. Hava olmadan yaşayamam."

"Sen gökyüzü gibisin."

"Sen yağmur gibisin." Gülümsüyorduk. Bir oyun oynuyorduk. İkimiz de kazanıyorduk. Bu oyunda kaybeden yoktu.

"Gece gibisin."

"Güneş gibisin."

"Okyanus gibisin."

"Şafak gibisin."

"Seni seviyorum Aristo Mendoza. Bunu çok fazla söylediğimi düşünüyorsun. Ama bunu söylerken kendimi duymak hoşuma gidiyor." Omzuma yaslandı.

Orada, çölün sessizliğinde durduk, sonra Dante beni öptü. O anda evrenin merkezi olduğumuzu düşündüm. Evren bizi göremiyor muydu?

Dante beni öptü, ben de onu. Evren bizi görsündü. Gökyüzü görsündü. Geçen bulutlar görsündü. Beni öptü. Çöl bitkileri görsündü. Çöl söğütleri, uzaktaki dağlar, kertenkeleler, yılanlar, çöl kuşları ve roadrunner'lar görsündü. Ben de onu öptüm. Çölün kumları görsündü. Gece gelsin, yıldızlar iki genç adamın öpüştüğünü görsündü.

BAYAN LOZANO TAHTAYA ADINI YAZMIŞTI. CECILIA LOZANO. "Dönemin geri kalanında dersinize ben gireceğim. Biraz gerideyiz ama eminim arayı kapatırız. Bu sınıfta bazı sorunlar yaşandığını duyduğuma üzüldüm." Muzır bir gülüşü vardı. "Ve duyduğuma göre bazılarınız eğitim ortamlarında rahat edemiyormuşsunuz. Belki sıralar yüzündendir." Bize göz kırptı.

Hepimiz ona âşık olduk.

"Önce bana biraz kendinizden bahsedin. İsmi söylediklerim büyüyünce ne olmak istediğini söylesin. Bayan Susie Byrd, kendine bir meslek seçtin mi?"

"Bir gün Kongre'ye adaylığımı koymak istiyorum."

"Bravo. Bir tasarın var mı?"

"Zengini fakir, fakiri zengin yapmak."

"İşin hayli zor."

Ama Bayan Lozano'nun Susie'nin cevabını çok beğendiğini anlamıştım. Bayan Livermore olsa Susie'ye konferans çekerdi.

Lucia Cisneros büyümek istemediğini söyledi.

Bayan Lozano başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Bunu söylediğim için üzgünüm ama başka seçeneğin yok."

"Öyleyse Chico's Tacos'ta çalışmak istiyorum."

Herkes güldü.

"Neden Chico's Tacos'ta çalışmak istiyorsun?"

"Orası ailemin. Devralabilirim."

"Ben L&J'yi devralmayı tercih ederdim." Hey gidi Chuy.

"Orası ailene mi ait?"

"Hayır efendim."

"Eh, öyleyse bazı zorluklarla karşılaşacaksın demektir."

Herkes güldü.

Öğretmenler önemliydi. Size okula ait olduğunuzu, öğrenebileceğinizi, hayatta ilerleyebileceğinizi hissettirebiliyorlardı ya da sadece vakit kaybediyormuş gibi hissetmenize yol açabiliyorlardı. Herkes sırayla konuşurken ne cevap vereceğimi bulmaya çalışıyordum. Sonra Bayan Lozano'nun adımı söylediğini ve dudaklarımdan şu sözcüklerin döküldüğünü duydum, "Ben yazar olmak istiyorum."

Bayan Lozano çok mutlu olmuşa benziyordu. "Hayli zor bir meslek."

"Zor olması umurumda değil. Olmak istediğim bu. Yazar olmak istiyorum."

"Ne hakkında yazmak isterdin?" İçimden *Birbirlerine âşık* olan iki erkek hakkında bir hikâye yazmak istiyorum demek geldi. Onun yerine, "Sınırdaki yaşayan insanlar hakkında hikâyeler yazmak istiyorum" dedim.

Bayan Lozano başını salladı. "Kitabını alan ilk kişi ben olacağım."

"Ari, yazar olmak istediğini hiç bilmiyordum."

Susie'ye baktım. "Ben de."

"Dalga geçme. Sen ciddi misin?"

"İçimden bir ses yazar olacağımı söylüyor."

"Bence harika bir yazar olursun."

"Bana bir iyilik yap Susie. Kimseye söyleme, Gina'ya bile."

Susie'nin yüzünde gündoğumuyla yarışabilecek bir gülümseme belirdi. "Vay canına! Ari Mendoza'nın günün birinde benden bir sır saklamamı isteyeceği hiç aklıma gelmezdi. Bu mutluluk bana bir yıl yeter."

Bahar tatili yaklaşıyordu. Bizim okuldaki çocuklar plaja, Las Vegas'a ya da Los Angeles ve San Diego gibi yerlere gitmezdi. Bunlar para isterdi ve çoğumuzda beş kuruş yoktu. Yine de bahar ta-

nini severdik. Sağda solda takılırdık, bu o kadar da kötü bir şey değildi. Takılmayı severdik.

Herkes hevesliydi. Bahar tatili... sonra da mezuniyet. Diploma töreni. Son. Ve başlangıç. Neyin başlangıcı? Benim için kime güvenip kime güvenmeyeceğimi anlamaya çalışmakla geçecek bir hayatın.

Bir rüya gördüm. Galiba sonuç olarak iyi bir rüyaydı. Dante'yle birlikte koşuyorduk. Bir insan kalabalığı bizi kovalıyordu. Bize zarar vermek istediklerini biliyordum. Dante iyi bir koşucu olmadığı için geride kalmıştı. Geri dönüp yanına koştum, "Elimi tut" dedim; elimi tutunca iyi bir koşucuya dönüştü. El ele koşuyorduk. Ama kalabalık hâlâ peşimizdeydi. Sonra bir uçurumun kıyısına vardık, aşağıda dalgalar kayalıkları dövüyordu.

"Suya atlamak zorundayız" dedi Dante.

"Atlayamam." O suya atlayan birinin sağ kalacağını sanmıyordum. İkimizin de öleceğini düşünüyordum.

Dante korkmuyordu. Gülümsüyordu. "Atlamak zorundayız. Ben atlayınca sen de atla." Ona güveniyordum, o yüzden o atlayınca ben de atladım. Sonra yüzeye çıktığımı hissettim. Su ılıktı ve Dante'yle birbirimize gülümsüyorduk. Dante kumsalı işaret etti. Babamın gülümseyerek bize el salladığını gördüm.

O anda uyandım. Kendimi hayat dolu hissediyordum. Ve kendimi bu kadar hayat dolu hissetmemin nedeninin kısmen Dante olduğunu biliyordum.

İyi bir rüyaydı. Güzel bir rüya.

Uyanınca yataktan kalkıp mutfığa gittim ve kendime biraz kahve koydum. Anneme gülümsedim. "Neden okul için hazırlanmadın?"

Başını iki yana salladı. "Seni bilmem ama ben bahar tatilindeyim."

"Biliyordum. Bakalım gerçeklikle bağın sürüyor mu diye öyle dedim."

"Ari, kahveni al ve sessiz ol. Bazen konuşmamak daha iyidir."

Dante'yle onların evinde takılıyor, Sofokles'le oynuyorduk. Bu küçük adam ortalıkta gezinmeye bayılıyordu. Ve sesini keşfetmişti.

Sesler çıkartıyor ve bu seslerin ondan geldiğini biliyordu. Zevkle attığı ıgılları dinlemek hoşuma gidiyordu. Doğru kelime buydu, "zevk." Sofokles yaşamaktan zevk alıyordu. Günün birinde ismini dünyaya haykıracaktı. Umarım dünya onu duyardı.

Yirmi Bir

PAZAR GECESİ LİSE HAYATIMIN SON İKİ AYINA BAŞLAMAYA hazırlanıyordum. Ne öğrenmiştim? Öğretmenlerimin insan olduğunu öğrenmiştim, bazılarının da olağanüstü olduğunu. İçimde yazmak denen bir şey olduğunu öğrenmiştim.

Ve bazen sevdiğiniz insanlardan vazgeçmeniz gerektiğini öğreniyordum.

Çünkü bunu yapmazsanız her gününüzü keder içinde geçirirsiniz. Kalbinizi geçmişle doldurursunuz. Şu an için yeterince yer kalmaz. Gelecek için de. Kabullenmek... zordu. Ve gerekliydi. Gerekli... doğru kelime bu.

Ayrıca birini sevmenin ona âşık olmaktan farklı olduğunu öğreniyordum.

Benim gibi bir sürü insan olduğunu ve kim olduklarını bulmaya çalıştıklarını öğreniyordum. Hem bunun heteroseksüel ya da gey olmalarıyla da bir ilgisi yoktu.

Ve evet, hepimiz birbirimizle bağlantılıydık. Ve hepimiz yaşamaya değer bir hayatımız olsun istiyorduk. Belki bazı insanlar kendilerine neden doğduklarını ya da neden mutluluğu asla bulamadıklarını sorarak ölüyorlardı. Ben kendime bu soruları sorarak ölmeyecektim.

Yirmi İki

SUSIE, GINA VE CASSANDRA'YLA BİRLİKTE AKŞAMLARI bizim evde çalışıyorduk. Dante de bizimle çalışmaya geliyordu. Bazen masanın altından el ele tutuşuyorduk.

"Saklamanıza gerek yok," dedi Cassandra. "Ne çevirdiğinizi biliyoruz."

"Saklamıyoruz," dedi Dante. "Biz mahremine düşkün insanlarız."

Cassandra beni gösterdi. "O öyle. Ama sen duygusal teşhirci gibi bir şeysin."

"Bu doğru mu?"

"Doğru," dedi Cassandra. "Seni bu kadar güzel yapan da bu. Bir kalbin var ve onu saklamıyorsun. Ari'nin bu konuda hâlâ öğrenmesi gereken şeyler var."

"Söyleyene bak," dedi Gina. "Bayan Aman Ağladığımı Görmesinler."

"Kadınların kendilerini nasıl koruyacaklarını öğrenmeleri gerekiyor."

"Ders verebilirsin," dedi Susie. "Ben gelirim."

"Bu konuşma nasıl oldu da bana döndü? Konunun gidişatından hiç hoşlanmadım." Cassandra notlarını alıp çalışmaya başladı. "Sabah sınavım var."

Hepimiz çalışmaya döndük.

Dönemin geri kalanında hayatımız işte böyle geçti. Cuma ya da cumartesileri ya sinemaya gidiyor ya da çöle gidip sohbet ediyorduk. Bir sürü şeyden konuşuyorduk. Bazen Susie çıktığı çocuğu da getiriyordu, "Cırcırböceği"ni. Hepimiz ona böyle diyorduk, onun da hoşuna gitmeye başlamıştı.

Bir gece hep birlikte çöle gitmiştik ve Cassandra yanında iki şişe şampanya getirmişti. "Yılbaşı için alınmışlardı ama kismet değilmiş."

"Bizim yaşımızda içki içmek yasal değil. Yasaya karşı geliyoruz."

Susie öylece bana baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Biz toplumun kurtulmak istediği suçlularız."

"Belki de suç işlemiyoruzdur."

"Bal gibi de işliyoruz," dedi Dante, "ama mahkemenin vaktini bize dava açmakla harcayacağını sanmıyorum."

"Eh, ben bu suçu kasten işlediğimizi söylüyorum... ayrıca boş-ver gitsin." Gina şeytani bir kahkaha attı.

Cassandra şampanyayı açıp plastik bardaklar çıkardı. Sonra kadeh kaldırdı: "Ari ve Dante'ye. Çünkü aşkınıza âşığız."

Tatlıydı. Acayip tatlı.

Eğlendik. Sarhoş olacak kadar içkimiz yoktu. Çakırkeyif olacak kadar bile. Ben şampanyamın çoğunu Dante'ye verdim. İleride şampanyaya pek düşkün olmayacağımı anlamıştım.

Cırcırböceği'ni yanağından öpen Susie'yi izliyordum. "Benim haklı isyancım."

"Ben de öperdim ama o kadar hoş olmayabilir," dedim, "o yüzden öpüldün farzet."

Cırcırböceği şaşkın şaşkın gülümsedi. "Ne hoş bir şey söyledin."

İkinci bardaklar Cırcırböceği'ne kalktı. Kadeh tokuşturmadan Cırcırböceği atıldı, "Belki de Ari'nin annesinin şerefine içmeliyiz. Bana fikri veren oydu. Yani Ari vasıtasıyla."

"O zaman anneme" dedim, herkes bardağını kaldırdı.

Ama sonra Cırcırböceği'nin şerefine de kadeh kaldırdık. Büyüyüp dünyayı değiştirmesini diledim. Yola Susie'yle devam ederse ikisi birlikte dünyayı değiştirebilirlerdi. O dünyada yaşamak isterdim.

Biraz oynaşmak için Dante'yle gruptan kaçtık. "Oynaşmak" lafını kim uydurmuştu? "Koklaşmak?" "Kırıştırmak?" Kendimi toy bir ahmak gibi hissediyordum. "Ahmak" lafından nefret ediyordum. Ahmak olduğumu düşünmekten de nefret ediyordum.

"Tam liseli işi" dedi Dante.

"Evet ama teşhirci olamayacak kadar mahremime düşkün biriyim."

"Heteroseksüel insanlar arkadaşlarının önünde koklaşıyor ve biz onları teşhirci olarak görmüyoruz."

"Çeneni kapa ve öp beni Dante. Durmadan konuşursan nasıl sevişebiliriz?"

"Hey! Pikabında hiç seks yapmadığımızın farkında mısın? Yani içinde."

"Hadi canım, tam liseli işi."

"Katedral'de herkes arabada seks yapmaktan bahsediyor."

"Şaka yapıyorsun. O edepli Katolik oğlanlar mı?"

"Daha çok uyanık Katolik oğlanlar. Ne kadar edepli olduklarını bilemeyeceğim. Yani Katolik okulundakiler de erkek, rahip yardımcısı falan değiller."

Sonra arkadaşlarımızın bize seslendiğini duyduk.

"Geliyoruz," diye bağırdım, "geliyoruz!" Dante'nin elini бүktüm. "Sevişemedik bile."

"Her zaman seks yapmak zorunda değiliz."

"Bu sözlerinden pişman olacaksın Bay Quintana."

El ele arkadaşlarımızın yanına döndük.

"Ee, ne yapıyordunuz bakalım?" Gina cins cins sırtıyordu.

"Kertenkele kovalıyorduk."

Tuzağa düşmüştüm, Cassandra hiçbir fırsatı kaçırmazdı. "Herhalde birbirinizin kertenkelesini." Evet, güldüler de güldüler, gülmeleri bitince, "Liseli genç tavırları benim hiç hoşuma gitmiyor," dedim. "Gittikçe çocuklaşıyorsun Cassandra."

"Hayatımı kadın taklidi yaparak geçirdim. Bırak da biraz da genç kız olayım."

Cassandra'yı seviyordum. Konuşma tarzında değişik bir şey vardı, söylediklerinde değil onları söyleyiş şeklinde. Kaç kalp kıracağını merak ediyordum.

"Sence lisede çoğu insan seks yapıyor mu?"

"Bazıları yapıyor," dedi Susie. "Çoğu yapmıyor. Seks yapan kızlar bunu inkâr ediyor. Seks yaptığını söyleyen oğlanların çoğu da palavra atıyor."

“Ee,” dedi Gina, “seks yapmak ahlaken ne zaman kabul edilebilir oluyor?”

“Hiçbir zaman,” dedi Cassandra. “Belki de dinine göre değişir. Eğer Katoliksen ahlaken asla kabul edilebilir olmayacaktır, tabii çocuk sahibi olmak için yapıyorsan başka.”

“Amerika’da hepimiz seks konusunda çuvallamış durumdayız,” dedi Susie. “Evlenmeden seks yapıyorsan kimseye söylemezsin. Kimse de sormaz. Gerçekten bilmek istemezler. Böylece sorun da olmaz. Söyleme yeter. Ne zaman hamile bir kadın görsem yanına gidip, ‘Gördüğüm kadarıyla seks yapmışsınız. Bravo,’ demek istiyorum.”

Bu Cırcırböceği’nin çok hoşuna gitti.

Sonra Gina söze karıştı. “Bir erkek bir kızla çıktığı zaman kimse seks yaptıklarını düşünmüyor. Ama bir erkek başka bir erkekle çıkarsa herkes kesinlikle seks yaptıklarını düşünüyor. Çünkü herkes geyleri seks düşkününü biliyor.”

“Bu hiç adil değil.”

“Eh, eşcinsel olmanın sonu budur işte.”

Dante ve ben bunu pek komik bulmuştuk. Ama insanlar neden sürekli cinsel tercihlerimizden konuşuyordu? *Tercih*? Başkanlığa oynayan iki adaydan birini seçmek gibi bir şey değildi ki bu. Hiç ilgisi yoktu.

Yirmi Üç

CUMA GÜNÜ ÖĞLEDEN SONRAYDI VE KOŞUDAN YENİ dönmüştüm. Bazen yalnız başına koşmak iyi oluyordu. Gerçekten iyi. Verandanın basamaklarına oturmuş kalp atışlarımın yavaşlamasını bekliyordum, her yerimden ter fışkırıyordu. Annem evden çıktı. Yanıma oturdu.

“Çok güzel görünüyorsun anne.”

“Yemek yiyip bir şeyler içmek için arkadaşlarla buluşacağım. Aslında canım hiç gitmek istemiyor... ama baban olmadan yaşamayı öğrenmem gerek. Hem iyi vakit geçireceğimden de eminim. Çok hoş arkadaşlarım var. Beni nasıl güldüreceklerini de biliyorlar. Hayatıma biraz kahkaha katabilirim.”

“Aferin anne. Dante buraya geliyor. Herhalde Charcoaler’da takılırız. Sana iyi eğlenceler. Çok fazla içersen beni ara, gelir seni alırım. Açıklama da istemem.”

Annem güldü. “Belli bir saatte evde olmam da gerekiyor mu?”

Arabayla uzaklaşmasını izledim. Bacaklı’nın kapıyı tırmaladığını duydum. Çıksın diye kapıyı açtım, kendini yanıma bırakıverdi.

Tam o anda Dante’nin, babasının arabasından indiğini gördüm.

“Merhaba” dedi.

“Merhaba. Charcoaler’da takılıp radyodan müzik dinlemek ister misin?”

“Bana uyar.” Birbirimize gülümsüyorduk. “Koşarken tişörtünü hiç çıkarmaz mısın?”

“Hayır.” Yüzümde muzip bir gülümseme olduğunun farkındaydım. “Annem bu akşam dışarı çıktı, benim de duş almam ge-

rekiyor, belki bana katılmak istersin diye düşünüyordum. Belki de böyle şeylerden hoşlanmıyorsundur.”

“Duşta görüşürüz.” Tel kapıyı açmıştı bile, Bacaklı da peşinden gidiyordu.

Kendi kendime güldüm. *Sanırım bu evet demek.*

Yirmi Dört

HAYATIMIZ NORMALE DÖNMÜŞ SAYILIRDI. NORMAL. NE kelime ama. Gey bir erkek bu kelimeyi nasıl kullanabilirdi ki? Dante ve ben aşkımızın kolay olmayacağını anlamaya başlamıştık. Asla da olmayacaktı. "Aşk" artık yeni bir kelime değildi. Bu kelimeyi yeni tutması gereken bizdik, eski gibi gelse bile.

Bir akşam Susie, "Atlanta'daki Emory Üniversitesi'ne kabul edildim" dedi.

Dante yumruğunu havaya savurdu. "Kabul edileceğini biliyordum. Ari zaten biliyor ama ben de Oberlin'e girdim, bursla."

Dante'yi izliyordum. Mutlu olması çok hoşuma gidiyordu.

"Ben Teksas Üniversitesi'ne girdim" dedim.

"Evvettt." Gina dans ederek mutfak masasına oturdu. "Ben de."

"Oda arkadaşı olmak ister misin?"

"Hayır! Felaket yakışıklı bir adamla oda arkadaşı olmayacağım. Bütün taliplerimi korkutursun."

"Geleceğini düşündüğünü bilmek güzel."

Dante'yle bakıştık. Mutluyduk. Ve üzgündük.

Yirmi Beş

BİR PERŞEMBE AKŞAMI TELEFON ÇALDI. ANNEM AÇTI. Telefon onaydı, bana değil. Oysa Dante olmasını umuyordum. Ne zaman telefon çalsa Dante olsun diye dua ediyordum.

Verandaya çıktım, Bacaklı da peşimden geldi, nedense bir dinginlik hissettim. Güneş batarken verandada oturdum. Bu dinginliği, batan bir güneş tasvirini içime çekebilsem ve hep içimde yaşatabilsem diye düşündüm. Gözlerimi kapadım.

Annemin yanıma oturduğunu hissettim. "Bil bakalım ne oldu?"

"Kaç tahmin hakkım var?" Anneme baktım, o da bana baktı, baktı... "Anne, kötü bir şey mi oldu?"

"Hayır, kötü değil. Az önce annene gerçekten iyi bir şey oldu."

"Nedir o?"

Dudakları titredi, yüzünden yaşlar süzölmeye başladı. "Yılın öğretmenini seçildim."

Kendimi tutamadım. Avazım çıktığı kadar "Heyoooooo" diye bağırdım. Anneme sarıldım, sarıldım. "Ahhh anne, seninle gurur duyuyorum."

Annem kendini gülümsemekten alamıyordu. "Ama baban olsa ne derdi biliyorsun."

"Evet galiba biliyorum. 'Hele şükür' derdi."

"Kesinlikle öyle derdi."

"Eh, onun yerine ben demiş oldum." O kadar mutluydum ki çılgınca bir şey yapmak istiyordum, boş sokağa koşup bağırdım, "Annem yılın öğretmenini. Evet efendim, Liliana Mendoza yılın öğretmenini!"

"Ari, komşular delirdiğini sanacak."

"Deliyim zaten anne. Sana deliyim."

Komşulardan bazıları gerçekten de dışarı çıktı. "Sorun yok," dedim. "Delirmedim. Kutlama yapıyorum. Annem yılın öğretmeni seçildi."

Son derece kibar bir yaşlı hanım olan kapı komşumuz Bayan Rodriguez başını iki yana sallayarak gülümsedi. "Ah, bu harika. Çok çalıştın Liliana. Gerçekten harika." Gürültünün ne olduğunu anlamak için dışarı çıkan komşular gelip, "Seninle gurur duyuyoruz" gibi inanılmaz hoş şeyler söylediler. Annem batan güneş kadar parlak görünüyordu.

Komşular gittikten sonra annemle birlikte basamaklarda oturduk. İkimizin de ağladığını fark ettim. "Tanrım, keşke baban burada olsaydı."

"Keşke anne. Onu çok özlüyorum."

Kendimi anneme hiç o an olduğum kadar yakın hissetmemiştim sanırım. Aynı anda pek çok duyguyu birden yaşayabilmek ne tuhaf.

Cuma sabahı kendimi adeta kahraman gibi hissediyordum, hem de hiçbir şey yapmadığım halde. Annemin fotoğrafı *El Paso Times*'ın baş sayfasındaydı. Annemin eski öğrencilerinden birinin, Harvard Hukuk Fakültesi mezunu genç bir avukatın sözlerine yer vermişlerdi. "Üniversite hayatım boyunca sık sık onu düşündüm. Gördüğüm en iyi öğretmendi."

Bay Blocker'ın ağzı kulaklarındaydı. "Söyle annene o benim rol modelim."

Bütün öğretmenlerim annemin ödülüyle bir alakam varmış gibi beni tebrik etti.

Okuldan sonra otoparkta pikabıma doğru yürüyorduk. Susie, Gina ve Cassandra bana bakıp duruyordu. "Çok sessizsin Ari."

Nefes alıp vermeye devam ettim. Sanki soluğumu düzenleyemiyordum. Sadece pikabıma varmak istiyordum. Pikabıma varmam gerekiyordu. Sonra birkaç metre uzaktan onu gördüm.

"İyi misin Ari?" Cassandra'nın sesini duyabiliyordum. Sınav çekecek gibi pikabıma yaslandım ve başımı kaldırıp gökyüzüne baktım. "Çok mavi" diye fısıldadım.

"Ari?"

"Susie, kimse sana dünyayı iyileştirebilecek türden bir sesin olduğunu söyledi mi?"

"Yaa Ari."

"Babamı özlüyorum. Asla geri dönmeyecek. Bunu biliyorum. Durmadan kapıdan girip anneme ne kadar gurur duyduğunu söyleyeceğini düşünüyorum. Annem adına mutluyum. Çok çalıştı. Ve üzgünüm. Bazı günler hiçbir şey hissetmek istemiyorum. Her şeyin bir mevsimi olduğunu biliyorum. Ama neden her mevsim acı vermek zorunda? İncil her mevsimin sana neye mal olduğundan bahsetmiyor. Kucaklaşmaktan kaçınma zamanının sana neye mal olacağından bahsetmiyor."

Cassandra'nın omzuna yaslanıp ağladım.

Sonra Cassandra'nın fısıldadığını duydum. " 'Gözyaşı ekenler sevinç biçecek.' "

Yirmi Altı

OKULDAN SONRA DANTE GELDİ, ELİNDE SARI GÜLLERLE dolu bir vazoyu anneme verdi. "Quintana ailesi sizinle gurur duyuyor. Bu hepimizden... annem, babam, Sofokles ve benden. Ama en çok benden."

"Hayattaki hedefin herkesi gülümsetmek mi?"

Dante başını salladı. "Para peşinde koştuktansa bunu tercih ederim Bayan Mendoza."

Birbirimize yakın duruyorduk, annem, "Olduğunuz yerde kalın" dedi. Bir fotoğraf makinesiyle mutfığa geri geldi. Birkaç fotoğraf çekti. "Mükemmel."

Dante'yle odamda yere serdiğimiz uyku tulumlarında yatıyorduk. Bacaklı hemen yanımdaydı. İçimde yaşayan hiçbir kelime yoktu sanki. Dante'ye sarılmıştım, beni öpüp "Keşke her şey bambaşka olabilseydi" dedi.

"Bence de."

"Sence bir gün birlikte yaşayacak mıyız?"

"Böyle düşünmek ne güzel, değil mi?"

"Bu *Güneş de Doğar*'ın son cümlesi ve ironik olarak yazılmış. Trajik bir cümle."

"Kitabı bitirmediğini söylemiştin."

"Eh, sen okuyorsun diye ben de bitireyim bari dedim."

"Ben Jake değilim, sen de Leydi Brett... yani bir şansımız olabilir."

"Böyle düşünmek ne güzel, değil mi?"

Karanlıkta sessizce güldük.

Gök gürledi. Ardından yağmur başladı. Önce usul usul, sonra çatıyı dövercesine yağmaya başladı.

"Hadi" dedim. Dante'yi çekip ayağa kaldırdım. "Dışarı çıkıyoruz."

"Dışarı mı?"

"Seni yağmurun altında öpmek istiyorum."

İç çamaşırlarımızla dışarı fırladık. Yağmur buz gibiydi ve ikimiz de titriyorduk. Ama öptüğüm zaman Dante'nin titremesi kesildi, benim de öyle. "Seni güzel, deli oğlan" diye fısıldadı Dante ben ona sarılırken. Orada sonsuza dek durabilirdim. Dante'yi yağmurun altında öperek.

Yirmi Yedi

ANNEMİN YILIN ÖĞRETMENİ ÖDÜLÜ YÜZÜNDEN BİR SÜRÜ koşuşturma yaşanıyordu. Katolik Kız Kardeşler bizim evin önünde bir sokak partisi ayarlamışlardı, mariachi'ler de olacaktı. Evimiz çiçek doluydu. Annemin çok sayıda hayranı vardı. Çiçeklerin bir kısmı sonunda benim odama koyuldu. Çiçeklerden nefret ederdim.

Pembe Cadillac'lı kadınla bile tanıştım, annemi tebrik etmeye gelmiş ve ona Mary Kay ürünlerinden hediye etmişti. Âlem bir kadındı. Dante'ye bayılmıştı. "Kırk yaş genç olsaydım seni kapıp Las Vegas'a götürürdüm."

Dante'yle birbirimize baktık.

İlçe İdaresi bir ödül töreni düzenlemiş, anneme güzel bir plaket ve kabarık bir çek verilmişti. Annem idarenin çok cömert olduğunu söyledi. "Babam olsa onca çalışmanın karşılığında az bile olduğunu söylerdi."

Annem gülümsemekle yetindi. "Hep böyle mi yapacaksın Ari? Bana sürekli baban olsa ne söyleyeceğini mi hatırlatacaksın?"

"Galiba anne. Zor bir iş ama birinin yapması gerek."

Bence annemin aldığı en gurur verici şey eski öğrencisi Kertenkele'den gelen mektuptu. Annem mektubu okumama müsaade etti:

Sevgili Bayan Mendoza,

Jefferson Lisesi'ndeki eski sınıf arkadaşlarımdan birinden bazı haberler aldım. Sonunda çalışmalarınızın karşılığını aldığınızı söyledi. Yılın öğ-

rtmeni. Aldığınız ödülde gurur duyuyor olmalısınız... ama benim kadar gurur duyamazsınız.

Gönderdiğim Noel kartlarının birinde belki bundan bahsetmişimdir, masamda lise mezuniyetimde sizinle çekilmiş bir fotoğrafım duruyor. Ne zaman bir duruşmaya girecek olsam önce bu çerçeveli fotoğrafı elime alıyorum ve onunla konuşuyorum. Sizinle konuşuyorum ve diyorum ki, "Pekâlâ Bayan Mandoza, haydi birlikte o mahkeme salonuna girelim ve bu iş nasıl yapılır gösterelim." Sizi hep o mahkeme salonunda hayal ediyorum. Asla gurur duymayacağınız bir harekette bulunmuyorum. Sürekli benim için belirlediğiniz mükemmellik standardına ulaşmaya çalışıyorum.

Bana sık sık çok azimli bir avukat olduğumu söylüyorlar, karım da bu yönüme hayran. Kendini mesleğine adanmanın ne olduğunu sizden öğrendim. Galiba bir öğretmenle evlendiğimi size söylememiştim. O da sizin gibi tam bir eğitimci. Eşimin mesleğine olan bağlılığıyla ve öğrencilerine olan sevgisiyle gurur duyuyorum.

İyi bir insan olmadan iyi bir öğretmen olunamayacağını sizden öğrendim. Kadınlara saygı duyulması gerektiğini ve öğretmenlerin toplumumuz tarafından hak ettiği değeri görmediğini de bana siz öğrettiniz. Benim işimin eşiminkinden daha önemli olduğuna inanıp da toplumla aynı hatayı yapmamaya çalıştım.

Lakabımı nasıl aldığımı insanlara anlatmaktan hiç bıkmıyorum. Yeğenlerim bile bana Kertenkele Amca diyor. Geçmişe baktığım zaman anlıyorum ki o kertenkeleleri sınıfınıza salmak hayatta yaptığım en akıllıca işmiş.

Daha önce de söylediğimi biliyorum ama hayatımı kurtardığınız için size daima teşekkür edeceğim. Size karşı derin bir sevgi ve saygı besliyorum. Hep öğrenciniz olarak kalacakmışım gibi geliyor. Aramızdaki bağ daima hissedeceğim. Öğrenciniz olduğum için ne kadar gururlu, ne kadar mutlu, ne kadar şanslı olduğumu bir kez daha söylememe izin verin.

Sevgilerimle,

Jackson (namıdiğer Kertenkele)

Zarfın içinde bir de ucunda altın kaplama bir kertenkelenin salandığı altın bir zincir vardı. Annem kolyeyi boynuna taktı. "Sanırım bunu ölünceye dek takacağım."

Yirmi Sekiz

“ANNE, BİLİYORSUN Kİ BERNARDO’YU ZİYARETTEN döndüğümünden beri bunu düşünmeye zamanım olmadı.”

“Konuşmak ister misin?”

“Evet. Ama belki sen istemiyorsundur.”

“Bu doğru değil. Artık değil.” Annem bana baktı. “Ne düşünüyorsun?”

“Bernardo’nun öldürdüğü kişinin adını biliyor musun?”

“Evet,” dedi annem. “Adı Solitario Mendez’di.”

“Peki adamın... yani kadının nereye gömüldüğünü biliyor musun?”

“Mount Carmel Mezarlığı’na.”

“Bunları nereden biliyorsun?”

“Ölüm ilanları sayfasından. Hayatımın en kötü dönemi idi. Dünyaya başka bir insanı öldüren bir oğul getirdiğimi biliyordum.”

“Sen kötü bir şey yapmadın.”

“Biliyorum. Ama acı veriyordu. Ayrıca çok utanıyordum. Büyükle bir parçam öldü. Yeniden yaşadığımı hissetmek uzun zaman aldı. Hayat Ari, çirkin bir şey olabiliyor. Ama son derece güzel de olabiliyor. İkisi de. İçimizdeki çelişkileri yılmadan, umutsuzluğa kapılmadan kucaklamayı öğrenmemiz gerek.”

Yirmi Dokuz

CUMARTESİ SABAHİYDİ VE O GÜN NE YAPACAĞIMA KARAR vermiştim. Bir parça kâğıt alıp kısa bir not yazdım. Yavaş yavaş ve düşünüp taşınarak yazdım. Bir zarf alıp üstüne seçtiğim ismi yazdım.

Bir çiçekçi dükkânına gidip sarı ve beyaz renkli çiçeklerden bir buket satın aldım.

Mount Carmel Mezarlığı'na gittim. Meğer burası bölgenin en büyük Katolik mezarlığıymış. Paniğe kağıldım. Mezarı bulamayacağımı sandım. Pikabımla ofise gidip Solitario Mendez'in nerede gömülü olduğunu sordum. Nazik kadın bana bir harita verdi ve mezarın bulunduğu yeri gösterdi.

Mezarı bulmam fazla uzun sürmedi. Basit mezar taşının üzerinde adamın doğum ve ölüm tarihi yer alıyordu. Kadının. Yirmi dört yaşında. Bir hayata ya da korkunç bir ölüme işaret eden hiçbir şey yoktu. Kadının son saniyelerini kafamda canlandırmamaya çalışıyordum.

Orada durup isme baktım. Çiçekleri mezarın önüne yerleştirdim. Yazdığım notu çıkarıp yüksek sesle okudum. Bir dua olduğu söylenemezdi:

"Ben Aristo Mendoza. Seninle hiç karşılaşmadık. Ama birbirimizle bağlantılıyız. Her şey birbiriyle bağlantılıdır. Ve bu bağlantıların hepsi güzel, insani ve düzgün şeylere işaret etmez. Mezar taşında isim olarak SOLITARIO MENDEZ yazıyor. Ama ben sana başka bir isim vermek istedim. Umarım bu seni gücendirmez. Sana bir kötülük de ben yapmak istemem. Sana senin seçmediğin bir

isim vermek biraz küstahça olabilir ama bunu kötü niyetle yapmıyorum Seni Camila olarak düşünüyorum. Seni güzel biri olarak düşünüyorum, bence Camila da güzel bir isim. Bu ismi gittiğim her yere götüreceğim. Abimin sana yaptığı şeyi geri alamam ama sana duyduğum saygıyı ifade etmek için aklıma başka bir yol gelmedi. Belki ismini yaşatarak kendi hayatımı da daha anlamlı kılabilirim.”

Notu yeniden üstünde “Camila” yazan zarfa koydum. Zarfı kapatıp bir iple getirdiğim çiçeklere bağladım.

Camila’nın mezarına yaptığım ziyaretten kimseye bahsetmemeye karar vermiştim, utandığım için değil, ikimizin arasında bir şey olduğu için.

Uzun süre pikabımda oturdum. Sonra eve doğru yola koyuldum.

OKUL BİTİYORDU. DANTE'YLE TELEFONDA KONUŞUYORDUK.
"Mutlu muyum yoksa üzgün mü bilmiyorum. Liseden ayrıldığım için mutluyum. Üniversiteye gideceğim için heyecanlanıyorum. Ama üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Buradan ayrıldıktan sonra gittiğim yerlerde sen olmayacaksın. Ari ve Dante'ye ne olacak?"

"Buna bir cevabım yok."

"Bir plan yapmalıydık."

"Şimdilik mutlu olmakla yetinemez miyiz?" Rollerini değiştirmiş gibiydik.

"Evet," dedi Dante sessizce. "Belki de seni ne kadar sevdiğimi anlamıyorsun."

Bu beni kızdırdı. Sanki onu sevmiyordum. "Sanırım benim de seni sevdiğimi biliyorsun." Telefonu kapattım.

Hemen geri aradı. "Belki de gerçekten beni benim seni sevdiğimden daha çok seviyorsun," dedim. "Bunun bir yarış olduğunu bilmiyordum. Ne hissettiğini bilemem. Ama sen de benim ne hissettiğimi bilmiyorsun. Bu oyunu oynamamız beni deli ediyor."

Dante hattın diğer ucunda sessizdi. "Affedersin Ari. Bir türlü üstesinden gelemiyorum."

"Dante, her şey yoluna girecek. İkimiz için her şey yoluna girecek."

Otuz Bir

PİKABIMLA OKULDAN DÖNERKEN SUSIE VE GINA'NIN sokakta yürüdüğünü gördüm. Onları nerede olsa tanırdım. Camımı hep açık tutuyordum çünkü klimam yoktu. Durdum. "Sizi eve bırakayım mı hanımlar? Eli baltalı bir katil olmadığımı yemin ederim."

"Öyleymişsin gibi görünsen de sana inanıyoruz." Gina gülümsemişinde ortaya çıkan gamzelere bayılıyordum.

Pikaba atladılar. Kafamda dolaşıp duran bir soru vardı. "Benim için bir soruya cevap verir misiniz çocuklar? Nasıl oluyor da size nazik davranmadığım onca zaman boyunca daima bana karşı nazik davrandınız?"

"Hatırlamıyor musun?"

"Neyi hatırlamıyor muyum?"

"Birinci sınıf? Salıncaklar?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Birbirlerine bakıp duruyorlardı.

"Gerçekten hatırlamıyorsun, değil mi?" dedi Gina.

Boş gözlerle ona baktım.

"Okuldan çıkmıştık. Birinci sınıfa gidiyorduk. Susie ve ben salıncakta sallanırken kim en yükseğe çıkacak diye yarışıyorduk. Sonra sınıfın kabadayısı Emilio Durango... onu hatırlıyor musun?"

Hatırlıyordum. Benden uzak dururdu. Nedenini bilmiyordum. Ama umurumda da değildi. Çünkü insanların benden uzak durması hoşuma gidiyordu.

"O ve diğer iki çocuk bize salıncaklardan inmemizi söyledi. Biz de sallanmayı bıraktık. Sonra Emilio, 'Bu salıncaklar erkekler için,'

dedi, 'Kızlar sallanamaz.' Korkmuştuk, tam salıncaklardan inecektik ki sen geldin, Emilio'nun karşısına dikiliverdin. 'Salıncakların sadece erkekler için olduğunu kim söylüyor?' dedin. Emilio da, 'Ben,' dedi. Sen de, 'Kuralları sen koymuyorsun,' dedin. O da seni itti, yere düştün. Ayağa kalktın, Emilio seni yeniden itmeye kalktı. O zaman karnına öyle sert bir yumruk indirdin ki Emilio yere yapışıp mızımlanmaya başladı. 'Seni öğretmene söyleyeceğim,' dedi. Sen de Çok da umurumdaydı der gibi bakmakla yetindin. Sonra gittiler. Uzaklaşmalarını izleyip gittiklerinden emin olana kadar orada durdun. Sonra da bize gülümseyip gittin."

"Hayret. Hiç hatırlamıyorum."

"Eh, biz hatırlıyoruz. O zamandan beri Susie de ben de seni seviyoruz. Çünkü biz tatlı kızlarız ve insanların bizim için yaptığı iyi şeyleri unutmayız."

"Bir çocuğun karnına yumruk atmak pek de iyi bir şey sayılmaz."

"İyiymi. Hem de çok iyi."

Pikabı Susie'nin evinin önüne park ettim. Susie kapıyı açtı, ikisi de pikaptan aşağı atladı. Susie'nin kafasında benim için çoktan bir makale yazdığını biliyordum. "Kendine dair hikâyeni yazarken bazen seni iyi gösteren sahneleri çıkarma eğilimindesin Ari Mendoza. Sana bir önerim var. Bunu yapmaya son ver. Gerçekten. Bıraktığın için teşekkürler."

REHBERLİK DERSİNDEYKEN BAY ROBERTSON İTERKOMDAN konuşmaya başladı. "Hepinize günaydın. Bir eğitim-öğretim yılının daha sonuna yaklaşırken hepinizi tebrik etmek istiyorum. Gerçekten muhteşem bir yıl oldu. Tebrik ederim son sınıflar! Çok çalıştınız, diploma töreninde sizi kutlamayı iple çekiyoruz. Ama geleneğimiz olduğu üzere önce bu yılın okul birincisini ilan edip kendisini kutlamak istiyorum. Onun mükemmellik arayışı hepimize gurur veriyor. Bu yılın birincisinin Cassandra Ortega olduğunu ilan etmekten mutluluk duyarım. Hep birlikte kendisine en içten tebriklerimizi iletelim. Ayrıca aşırı heyecanlı bazı son sınıf öğrencilerinin okul malına zarar vererek kutlama yapmakta sakınca görmediği geçen yılın tekrarlanmasını istemediğimizi hepinize hatırlatmak isterim. Bu davranışı kendinize örnek almayın. Yoksa sonuçlarına katlanırsınız."

İnsanların "Senin adına çok sevindim" derken ne demek istediklerini şimdi anlıyordum. Hep bunun saçmalık olduğunu ya da insanların kibarlık gösterisinde bulunmaya çalıştığını düşünürdüm. Ama o anda koşup Cassandra'yı bulmak, ona sarılmak ve ne kadar muhteşem olduğunu, bunu hak ettiğini, birbirimizden nefret etmeye son verdiğimiz için çok mutlu olduğumu ve hayatımda olmasının benim için çok önemli olduğunu söylemek istiyordum. Cassandra benim için önemliydi.

Susie ve Gina'yla birlikte Cassandra'yı bulmak için koridorda koşmaya başladık. Bu kızların arasında nasıl bir arkadaşlık var

bilmiyorum ama hepsi birbirlerinin programlarını biliyorlardı. Cassandra'nın ilk dersine yetiştik, Susie kapıdan içeri bir göz attı, Cassandra yerinde oturuyordu. "Seninle konuşmamız gerek."

Cassandra'nın öğretmeni gülümsedi. "Acele etme." Öğretmenler bazen muhteşem oluyordu.

Cassandra koridora çıkınca ona sarıldık. "Başardın! Başardın!" Cassandra Ortega ağlamadı. Okulda kesinlikle ağlamadı. Herkesin önünde. Ama gerçekten ağladı.

"Aman Tanrım," dedi. "Aman Tanrım, beni seven dostlarım var."

"Elbette seni seviyoruz" dedi Susie.

"Cassandra," dedi Gina, "seni neden sevmeyelim? Sen muhteşem birisin."

Cassandra'ya sarılırken, "Gerçekten iyi iş çıkardın" dedim.

"Ah Ari, bana seni verdiği için evrene her gün teşekkür ediyorum."

BAY BLOCKER DERSLER BİTTİKTEN SONRA BENİ GÖRMEK istediğine dair bir not gönderdi.

Sınıfına gittim. “Merhaba Ari” dedi. Masasının çekmecelerinden birini açıp günlüğümü çıkardı. “Bunu sıranda bırakmışsın.”

“Çantamı yerleştirirken çıkarıp orada unutmuş olmalıyım.” İçimden *Hassiktir, hassiktir* diyordum çünkü benim olduğundan emin olmak için günlükten bir şeyler okumuş olsa gerekti.

Gözlerine bakamıyordum. “Artık kim olduğumu biliyorsunuz.”

“Kim olduğunu bilmek için bu günlüğe ihtiyacım yok. Kim olduğunu zaten biliyorum. Seni de böyle biri olduğun için seviyorum. Ama dikkatli ol Ari. Sana zarar vermek isteyen insanlar vardır. Kimsenin sana zarar vermesini istemem. Bana bak.”

Başımı kaldırıp ona baktım.

“Kimsenin kendinden utanmana neden olmasına izin verme. Kimsenin.” Günlüğümü uzattı.

Otur Dört

DANTE QUINTANA DA KATEDRAL LİSESİ'NİN OKUL birincisi olmuştu. "Ama konuşma yapmayacağım. Sadece çağırıp bir plaket verecekler, ben de teşekkür edeceğim."

"Ne olmuş? Konuşma yapmak kimin umurunda? Kendinle gurur duymalısın."

"Duyuyorum. Ama konuşma yapmak isterdim."

"Ne hakkında?"

"Gey olmak hakkında konuşmak istiyordum."

"Ne söylemek istiyordun?"

"Bağnaz olmalarının benim değil, *onların* sorunu olduğunu."

"Nedense içimde böyle bir konuşmanın bir Katolik lisesinde hoş karşılanmayacağına dair bir his var."

"Herhalde karşılanmaz. Neden hep *onların* ne duymak istediği önemli? Onlar bizim ne duymak istediğimizi umursamıyorlar."

"Biz ne duymak istiyoruz?"

"Kenara çekilip dünyayı devralmamıza izin verdiklerini."

"Ben dünyayı devralmak istemiyorum. Duymak istediğim bu değil."

"Sen ne duymak istiyorsun?"

"Bizden üstün olmadıklarını kabul etmelerini istiyorum."

"Mümkünmüş gibi."

"Of, dünyayı yönetmemize izin vermeleri mümkün olacak mı sanki?"

"Konuşmamıza izin verilmezse onları nasıl değiştirebiliriz?"

"Neden her şeyi biz yapmak zorundayız? Az önce dediğin gibi, homofobik olan biz değiliz, onlar."

“Evet ama onlar homofobinin kötü bir şey olduğunu düşünmüyorlar Ari.”

“Bunda haklısın. Heterofobi kötü bir şey mi peki?”

“Heterofobi diye bir şey yok Ari. Ayrıca biz heterofobik değiliz.”

“Sanırım değiliz. Ama bahse girerim annen ve baban mutlu olmuştur. Dante Quintana, okul birincisi.”

“Kulağa önemli bir şey gibi geliyor, değil mi?”

Başımı salladım.

“Evet. Annemle babam mutluluktan havalara uçuyor.”

“Asıl önemli olan da bu.”

Karanlıkta yatakta uzanıyordum. Uyuyamıyordum. Dönemin başında Dante’yle yaptığımız bir konuşma aklıma geldi. Paris’te yaz okulu olan bir enstitü umut vaat eden genç sanatçılar için burs veriyordu. Dante başvurmayı düşündüğünü söylemişti. Ben de mutlaka başvurması gerektiğini söylemiştim. Ama Dante konuyu kapatmış, bir daha da hiç açmamıştı. Başvurup vurmadığını merak ediyordum. Cevap gelmiş miydi merak ediyordum. Sormayacaktım. İsterse kendisi söylerdi.

OKULUN SON GÜNÜ SON ZİL ÇALDIĞINDA BAY BLOCKER'IN odasına gittim. Koltuğunda arkasına yaslanmış oturuyordu, yüzünde sakin ve düşünceli bir ifade vardı. Kapının eşiğinde durduğumu fark etti.

"Ari, içeri gel. Bir şeye mi ihtiyacın var?"

"Ben sadece... siz, şey, öğrenim deyince aklıma siz geliyorsunuz."

"Bu çok nazik bir düşünce."

"Evet, galiba."

İkimiz de başımızı sallayıp duruyorduk.

"Size bir şey getirdim. Bir hediye. Öğretmenlerimize hediye vermememiz gerektiğini biliyorum, not için rüşvet vermememiz gerektiğini. Ama artık benim öğretmenim olmasanız da –ve daima öğretmenim olarak kalacak olsanız da– ah kahretsin, her şeyi karıştırıyorum. Size bunu vermek istedim." Kendi paketlediğim küçük kutuyu uzattım. Bu önemli bir hadiseydi çünkü hediye paketlemekten nefret ederdim.

"Açabilir miyim?"

Başımı salladım.

Bay Blocker paketi özenle açıp kutunun kapağını kaldırdı. Başını sallayıp duruyordu. Bir çift küçük boks eldivenini kutudan çıkardı. Eldivenleri havaya kaldırıp gülmeye başladı. "Boks eldivenlerini asıp emekli oluyorsun."

"Evet, boks eldivenlerimi asıyorum."

Galiba ikimiz de bir şey söylemek istiyorduk ama söylenecek bir şey yoktu. Her şey kelimelerle söylenmiyordu. Ona teşekkür

ediyordum. Onun da bana teşekkür ettiğini biliyordum. Beni öğretmenlerin öğrencilerini sevdiği gibi sevdiğini biliyordum. Yani bazı öğretmenlerin. O da bunu bildiğimi biliyordu. Ona baktım. Bu bakış *Teşekkür ederim... ve hoşçakalın* diyordu.

HEPİMİZ İÇERİ GİRMEK İÇİN SIRA OLMUŞTUK. GÖZLERİMİ bordo renkli mezuniyet şalıma dikmişim, sınıfımın en iyi yüzde beşi. Bu yüzdeye girebilmem için sınıftaki çocukların çoğunun derslerde uyumuş olması gerekti. *Kendi kendinle negatif konuşmalar yapmak yok.* Şimdi kafamda Cassandra'nın da sesi vardı. Dante'nin gerçek sesini duydum. "Ari!" Kocaman gülümsüyordu. Beni kucakladı. "Seni buldum!" *Evet, demek istedim, bir gün bir yüzme havuzunda beni buldun ve hayatımı değiştirdin.*

"Babamla geldik. Annen ve Bayan Ortega'yla oturuyoruz. Annem gelemediği için üzüldü. Selam söyledi, Sofokles de öyle." Sonra kalabalığın içinde kayboldu.

Çok fazla insan vardı ve ben kalabalıktan nefret ederdim. Yine de mutluydum, karnımda kelekler uçuşuyordu ama nedenini bilmiyordum. Alt tarafı elime bir diploma vereceklerdi. O bayrağı kapıp her ne cehenneme gidiyorsam oraya doğru yarışma başlayacaktım.

Her şey bulanıktı. Etrafımda çok fazla insan olduğunda hep kendimi kapatırdım. Gina benimle aynı sırada oturuyordu ama yine de çok uzağımdaydı. Yanımda oturan kız yanındaki kızla konuşuyor da konuşuyordu. Sonra bana döndü, "Sen abimi dövmüştün."

"Gerçekten çok iyi bir çocuk olmalı."

"Bundan bahsetmek istemiyorum."

"Öyleyse neden açtın?"

"Canım istedi de ondan."

Eh, kafası müthiş çalışıyordu.

“Sana kibar davranacağım çünkü mezuniyet törenindeyiz.”

“Ben de sana kibar davranacağım. Adım Ari.”

“Kim olduğunu biliyorum. Ben de Sarah.”

“Tebrikler Sarah. Başardın.”

“Bana yağcılık yapmaya çalışma.”

Kibarlık da bir yere kadardı. Geçmiş peşinizi asla bırakmıyordu. Hep sizi takip ediyordu.

Biz Sarah’la fısıldaşarak sohbet ederken –tabii buna sohbet denirse– Bay Robertson bir şeyler söylüyordu. Öğretmenleri grup halinde takdim ederek ayağa kalkmalarını istiyordu. Biz de öğretmenlerimizi ayakta alkışladık. Bunu hak etmişlerdi. Fazlasını hak etmişlerdi.

Sonra Cassandra’yı takdim etti. Sözlerini, “Her açıdan parlak ve olağanüstü bir öğrenci. Bu yılın okul birincisi Cassandra Ortega’yı takdim etmekten onur duyarım” diye bitirdi. Cassandra kürsüye doğru yürürken herkes nezaket gereği alkışladı ama bu alkışlar coşkudan uzaktı. Buna üzüldüm.

“Bu yılın birincisi seçilmemin tek nedeni,” diye başladı Cassandra, “öğrenci birliğinin oy kullanmamış olması.”

Herkes güldü. Gerçekten *herkes* güldü. Harika. Cassandra bizi hemen avucuna almıştı.

Her zaman öğrenmeye ne kadar aç olduğundan bahsetti.

“Ama öğrenmemiz gereken her şey kitaplarda bulunmuyor. Daha doğrusu insanların da birer kitap olduğunu öğrendim. Bu kitaplar pek çok bilgelik barındırıyor. Dostlarım var. Evet, işe bakın. Cassandra Ortega’nın dostları var.”

Kahkahalar yükseldi. Ve bunlar dostça kahkahalardı.

“Diğer insanlara saygılı davranmayı başaramıyorsan kendini eğitilmiş biri olarak göremeyeceğini bana öğreten –biliyorsunuz ki iyi dostlar aynı zamanda birer öğretmendir– dostlarım var. Notlarım mükemmel olsa da iş diğer insanlara saygı duymaya geldiğinde sık sık çuvalladım ve bundan pişmanlık duyuyorum. Geçmiş için yapabileceğimiz bir şey yok ama hepimiz gelecekte yapacaklarımızı ve kim olacağımızı değiştirebiliriz. Gelecek bu akşamdan başlıyor. Şu andan.

“Çok sevdiğim abim geçen yıl AIDS’ten öldü. AIDS derslerde konuştuğumuz bir konu değil. Çoğumuz bunu evde de konuşmuyoruz. Herhalde kendiliğinden yok olup gitmesini bekliyoruz. Belki de umursamıyoruz çünkü hastalıktan ölenlerin çoğu gey erkekler. Ve geyleri önemsemiyoruz çünkü onlar hakkında korkunç şeyler düşünüyor, bunu hak ettiklerine inanıyoruz. AIDS’ten ölen ya da ölmekte olan erkeklere gerçek erkek gözüyle ya da gerçek insan gözüyle bakmıyoruz. Ama onlar gerçek erkekler. Hepsi de insan. Yaslarını tutan ya da onlardan nefret eden ya da onları seven kardeşleri, anneleri ve babaları var.

“Gerçek insan olarak görmeyince birinden nefret etmek kolay. Ama farklılıklarımızı görmezden gelmek de bir çözüm değil. Bu ülkede kadınlara eşit muamele edildiğini düşünmüyorum ama eşit muamele görmek için erkeklerin kadın olduğum gerçeğini görmezden gelmesini istemem. Kadın olmaktan memnunum. Erkekler ise erkek olmaktan çok daha fazla memnunar.”

Sözleri kahkahalar ve birkaç alkışla kesildi. Herhalde kahkaha atanlar erkek, alkışlayanlar kadındı.

“Bir arkadaşım var. Diğer cinsiyete ait biri. Adını açıklama gereği duymuyorum ama dost olmadan önce ondan nefret ediyordum. Ondan nefret etmekte haklı olduğumu düşünüyordum çünkü o da benden nefret ediyordu. Onu insan yerine koymuyordum. Bir gün aramızda bir tartışma geçti, sonra da tartışma bir sohbete dönüştü ve fark ettim ki beni dinliyordu, ben de onu dinliyordum. Sonra hayattaki en iyi dostlarımdan biri oldu. Onu görmeyi öğrendim. Çektiği zorlukları, yolculuğunu, acılarını öğrendim ve sahip olduğu sevgi kapasitesini öğrendim. Böylece kendi sevgi kapasitemi de öğrenmiş oldum.

“Uzun süre boyunca oyuncu olmak istedim. Sonra fark ettim ki tüm hayatımı zaten oyunculuk yaparak geçirmişim. Ama ‘Büyüyünce ne olmak istiyorsun?’ sorusu sadece hangi mesleği seçeceğimizle ilgili bir soru değil. Asıl soru ne tür bir insan olmak istiyorsun? Sevmek istiyor musun? Yoksa nefret etmeyi sürdürmek mi istiyorsun? Nefret etmek bir tercihtir. Nefret tedavisini bulamadığımız duygusal bir pandemidir. Sevmeyi seçin.

"1989 mezunları, lütfen ayağa kalkın." Hepimiz ayağa kalktık. "Yanınızdaki kişinin elini tutun." Hepimiz el ele tutuştuk. "Tuttuğunuz eller insanlara ait ve onları tanıyıp tanımamanızın bir önemi yok. Her biriniz Amerika'nın geleceğinin ellerini tutuyorsunuz. O ellerin değerini bilin. O ellerin değerini bilin... ve dünyayı değiştirin."

Büyük bir sessizlik oldu... sonra Cassandra Ortega için korkunç bir alkış tufanı başladı. Dinleyenlerin yarıdan fazlası kürsüye çıkmadan önce ondan nefret ediyordu... ve Cassandra onu görmemize izin vermişti. Kürsünün önünde durdu, sonra bize baktı, ışık saçıyordu. Sabah güneşiydi. Hepimizin beklediği yeni gündü. Ona âşık olmuştuk.

Herkes Cassandra'yla fotoğraf çektirmek istiyordu. Sabırla bekliyorduk. Bayan Ortega çok gururlanmıştı. Sınıf arkadaşlarımız tarafından sarılan kızını izlediğini gördüm. Mutlaka şöyle düşünüyordu, *Bu benim kızım. Evet, benim kızım.*

Annem yanımda duruyordu. "Birinin ilham perisi olmak nasıl bir duygu?"

"Güzel."

Annem bir kahkaha attı.

BİR PARTİYE GİTTİK, HİÇ DE PARTİ HAVASINDA DEĞİLDİM... Ama mutluydum. Cassandra, Dante, Susie ve Gina çok eğleniyordu. Ben de kendimce çok eğleniyordum. Galiba hep daha sessiz kutlamalardan hoşlanan biri olarak kalacaktım.

Arka bahçede dolaşıyordum. Şehrin ışıkları muhteşem bir manzara oluşturunuyordu, bahçenin arka tarafına doğru yürüyüp taş duvara yaslandım ve manzarayı seyretmeye koyuldum. Etrafta benden başka kimse yoktu, sonra bir ses duyar gibi oldum, birinin bahçenin köşesindeki bir çalının arkasında saklandığını fark ettim. O her kimse ağlıyordu.

Ona doğru yürüdüm, bir erkek olduğunu görebiliyordum. Sonra onu tanıdım. Julio? Karşılama komitesinden Julio? "Selam," dedim, "sorun nedir? Kutlama yapmamız gerekiyor."

"İçimden kutlama yapmak gelmiyor."

"Sınıfın yüzde onluk dilimine girmeyi başardın."

"Aman ne mühim."

"O kadar da kötü olamaz, değil mi?"

"Hayat herkes için kolay değildir."

"Hayat kimse için kolay değildir."

"Ama bazıları için daha zordur. Hayatımdan nefret ediyorum."

"Ben de öyleydim, iyi bilirim."

"Sanmam. Sen ucube gibi hissetmenin ne demek olduğunu bilmezsin. Uyum sağlayamadığını ve asla sağlayamayacağını bilmenin ne demek olduğunu bilmezsin. Ve gerçeği bilseler herkesin senden nefret edeceğini bilmenin."

O zaman neden bahsettiğini anladım. Ona güvenmeye karar verdim. Neden bilmem ama bu hiç de cesaret göstermek falan gibi gelmiyordu; normal bir şey gibi geliyordu.

“Çoğu kişi benim hakkımdaki gerçeği de bilmiyor çünkü bir hafta taşımayı sevmiyorum ve özel hayatımı sergilemekten de pek hoşlanmıyorum, o yüzden sadece ailem ve en yakın arkadaşlarım biliyor ama ben geyim.”

“Sen mi? Aristo Mendoza?”

“Evet.”

Ağlamayı kesti. “Sen Tanrı’nın gönderdiği bir melek falan mısın? Ben de geyim. Ama konuşma tarzımdan bunu zaten anlamışsındır herhalde. Kimseye de söylemedim. Kimseye değil. Söylediğim ilk kişi sensin.”

“Söylediğin ilk kişi ben miyim? Eh, galiba gurur duymam gerek ama bu gururu en yakın arkadaşlarına bağışlamalıydın.”

“Hayır.”

“Neden?”

“Ya söyledikten sonra benden nefret ederlerse? O zaman yapayalnız kalırım.”

“Ama Elena ve Hector senin en yakın arkadaşların. Sizi okulda hep birlikte görüyorum.”

“Onlar benim en yakın arkadaşlarım. Ezelden beri öyleydiler.”

“Senden nefret edeceklerini sanmıyorum.”

“Bunu bilemezsin.”

“Haklısın. Ama yanıldığımı sanmıyorum. Hem yanılıyorsam ve seninle ilişkilerini kesmek isterlerse... arkadaşlık etmeye değil değ-mediklerini bilmek istemez miydin? Julio, seni seven insanları asla hafife alma. Söyle onlara.”

“Söyleyemem.”

“Evet, söyleyebilirsin. Hoşuna gitse de gitmese de cesur olmayı öğrenmek zorundasın. Arkadaşların burada mı?”

“Evet, içeride dans ediyorlar.”

“İçeri gidip onları buraya getireceğim. Bak, ben arkadayım. Hiçbir yere gitmiyorum. Burada olacağım. Tamam mı?”

"Tamam," dedi. Durmadan başını sallıyordu. "Tamam, bir an önce söyleyip kurtulayım o zaman."

İçeri girdim ve Elena ve Hector'u buldum. "Julio'nun sizinle konuşması gerekiyor."

"Bir şey mi oldu? Julio iyi mi?"

"İyi. Sadece arkadaşlarıyla konuşmaya ihtiyacı var." Başımla işaret ettim, peşimden dışarı geldiler.

"Julio, işte arkadaşların. Söyle onlara."

"Ne oldu Julio? Ağlıyorsun. Sorun ne?"

"Bunu size nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum ama ben... ben ge-yim." Başını önüne eğdi. Gözlerinden dökülen yaşların dile dökülmemiş bir utançtan kaynaklandığını anlamıştım.

"Ah Julio, neden bize söylemedin?" Elena gidip ona sarıldı. Hector da kollarıyla ikisini birden sardı, üçü de ağlıyordu. "Sorun değil, kimin umurunda? Biz senin dostunuz. Bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyor musun?"

"Özür dilerim. Korkuyordum."

"Seni sevmeyiz diye mi korkuyordun?" Elena ona ters ters baktı. "Bize güvenmediğin için canına okumalıyım. Gerçekten."

"Ben de" dedi Hector.

"Bağışlayın. Ari bizi seven insanları asla hafife almamamız gerektiğini söyledi. Haklıymış."

"Seni bağışlıyoruz," dedi Elena. "Hadi bunu kutlayalım. Bu bir sosyeteye takdim partisi!"

Julio dehşet dolu gözlerle baktı. "Şaka yapıyorum," dedi Elena. "Bunu açıklaman için seni zorlayacak değiliz." Bana döndü. "Sürprizlerle dolusun. Hakkında söylediğim her kötü söz için, senin için düşündüğüm her kötü şey için... beni affet Ari. Bazen pisliğin teki olabiliyorum." Beni yanağımdan öptü. "Seni bunun için sonsuza dek seveceğim."

"Sonsuz uzun bir zaman Elena."

"Sonsuz' ne demek biliyorum Aristo Mendoza."

Gülüp şakalaşarak giderlerken onları izledim. Mutluydum.

Tam partiye katılmak için içeri girecekken Dante'nin bana doğru geldiğini gördüm. "Yine mi bunalım takılıyorsun?"

"Hayır. Ari olarak takılıyorum. Sessizlikte kutlama yapıyorum. Yıldızlara baksana Dante. Işık kirliliğinde bile onları görebiliyorsun."

Dante elimi tuttu. Büyük çalının arkasına saklanabilelim diye beni bahçenin köşesine götürdü. Sonra da beni öptü.

"Bir okul birincisi tarafından öpülmeyi hiç hayal etmemiştim."

Dante gülümsedi. "Ben de Cassandra'nın ilham perisinin öpücüğüme karşılık vereceğini hayal etmemiştim."

"Belki de hayat hiç hayal etmediğimiz şeylerden oluşuyordur."

Acaba hayatımı bir çalının arkasına saklanıp erkeklerle öpüşerek mi geçirecektim? Acaba bir gün kendi hevesimi kırmamayı öğrenecek miydim?

PARTİ HÂLÂ DEVAM EDİYORDU. AMA BİZ KAÇMAYA KARAR vermiştik. “Hadi mekânımıza gidelim” dedi Cassandra. Dante benim pikaba atladı. Cassandra ve Gina da Gina’nın arabasına. Susie Cırcırböceği’nin arabasına bindi. Hector, Elena ve Julio’yu da davet ettik, onlar da arkamızdan çöle geldiler, bana ve Dante’ye ait olan ve şimdi dost dediğimiz insanlarla paylaştığımız yere.

Cassandra bir kasetçalar getirmişti, güzel bir radyo istasyonu buldu, müzik dinleyerek dans etmeye başladık. Elena’yı Susie’yle tanıştırdım. “Birbirinizi seveceksiniz. İkiniz de ‘feminizm’i heceleyebiliyorsunuz.”

“Evet Ari, peki ya sen?” Elena, bir nanosaniye içinde cesaretini kırabilecek kadar ciddi bakışlar atabiliyordu.

“Gördün mi Susie? Tam kafa dengi bir kadın.”

Sonra Cırcırböceği’ni Elena, Hector ve Julio’yla tanıştırdık.

Elena sevinçten havalara uçtu. “Cırcırböceği oğlan sen misin? Sen bizim kahramanımızsın.”

Cırcırböceği alçak gönüllü bir adamdı. “Ben kimsenin kahramanı değilim.”

“Senin söz söylemeye hakkın yok” dedi Elena.

Hep birlikte bir şarkıya başladık: “Cırcırböceği’ni seviyoruz! Cırcırböceğini’ni seviyoruz!” Cırcırböceği’nin şimdiye dek takdir edildiğini hiç sanmıyordum. Herkesin takdir edilmeye ihtiyacı vardı.

Radyoda slow bir aşk şarkısı çalıyordu. Dante ve ben dostlar arasında hiç korkmadan dans ediyorduk. Dante, tam da ondan bekleneceği üzere, Julio’ya sordu, “Hiç bir erkekle dans ettin mi?”

Julio başını iki yana salladı. “Eh, az sonra edeceksin.” Dante onunla dans etti. Julio’nun yüzündeki müthiş gülümseme görülmeye değerdi.

Dans ettik. Hepimiz çölde dans ettik. Sevdığım çölde dans ettik. Güneş doğana kadar dans ettik. O gün şafak sökerken güneş sevdiğim insanların yüzünde ısıldıyordu. Hep birlikte dünyayı ateşe veriyorlardı.

Diploma töreni. Bir şey başlıyor demektir. Yarış motorlarının sesi kulaklarımızda uğulduyordu. Herkes yerini alsın, hazır...

Otuz Dokuz

OKUL KAPANDIKTAN SONRA DANTE'YLE HER GÜN YÜZMEYE gittik. Bir hafta boyunca sadece o ve ben. Danteler'in evinin karşısındaki Memorial Park'ta takıldık. Dante bana dalmayı öğretiyordu. "Sadece beni izle, hemen öğrenirsin." Öğrenmek umurumda değildi. Ben Dante'nin her hareketini hafızama kazımaya çalışıyordum, daima hatırlamak için.

Yüzdükten sonra Memorial Park'ta çimenlerin üstüne uzanıyorduk. Bizim ağacımız dediğimiz ağacın altına. "Paris'teki şu yaz okulu bursunu hatırlıyor musun?"

"Ben de geçen gün o iş ne oldu diye düşünüyordum."

"Eh, aldım. Burslardan birini kazandım. Paris Güzel Sanatlar Okulu'nda."

Yumruğumu kaldırarak havaya sıçradım. "Evveett!" Dante'yi kucakladım. "Ah, Dante! Seninle o kadar gurur duyuyorum ki. Vay canına! Bu harika! Vay canına Dante! Bu cidden harika!"

Ama Dante o kadar heyecanlı değil gibiydi. "Geri çevireceğim."

"Ne?"

"Bursu geri çevireceğim."

"Bunu yapamazsın."

"Evet, yapabilirim."

Uzandığı çimlerden kalkıp evine doğru yürümeye başladı. Peşinden gittim. "Dante?"

Odasına kadar onu takip ettim.

"Dante, Paris Güzel Sanatlar Okulu'nda özel bir uluslararası program bursu kazandın ve gitmeyeceksin, öyle mi? Sen delirdin mi?"

"Elbette gitmeyeceğim. Ben eylülde gidene kadar yazı birlikte geçireceğiz."

"Peki annenle baban ne diyor?"

"Hayatta bir kez ele geçecek bir fırsatı teptiğimi, bunun sanatımı geliştirmem için bir şans olduğunu ve gerçekten sanatçı olmak istiyorsam bu okulun büyük faydası olacağını söylüyorlar."

"Ben de onlarla aynı fikirdeyim."

"Ya biz ne olacağız?"

"Biz? Hâlâ biziz. Hâlâ Ari ve Dante'yiz. Ne değişecek ki?"

"Beni özlemeyecek misin?"

"Elbette seni özleyeceğim. Saçmalama. Ama bunu geri çeviremezsin, benim yüzümden böyle bir şey yapamazsın. Buna izin veremeyeceğim."

"Yani son yazımızı birlikte geçirmek umurunda değil mi?"

"Umurumda olmadığını kim söylüyor? Ayrıca bunun birlikte son yazımız olduğunu kim söylüyor?"

"Burada seninle olmamdansa Paris'te olmamı mı tercih edersin?"

"Ben bu şekilde bakmıyorum. Böyle söyleme. Gitmeni istiyorum çünkü seni seviyorum. Bu hep olmak istediğin şeyi olmana, büyük bir ressam olmana yardım edecek. Ben buna engel olmayacağım."

"Yani gitmemi istiyorsun."

"Evet, gitmeni istiyorum."

Dante'nin yüzünde hiç bu kadar hayal kırıklığı ve acı dolu bir ifade görmemiştim. "Yazı benimle geçirmek istediğini sanıyordum. Benimle Ari."

"İstiyorum Dante."

"Gerçekten mi?"

"Dante..."

Yüzünün ifadesi... öyle acı doluydu ki. Gözlerinin içine baktım. Tek kelime etmedi. Dönüp odasına girdi.

Merdivenden inip evden çıktım. Kendimi kaybolmuş gibi hissediyordum, sonra içimden *Sakinleşecektir dedim, Sonunda hep sakinleşir.*

BİR HAFTA BOYUNCA HER GÜN DANTE'YLE KONUŞMAK için telefon ettim. Her gün aradım. "Seninle konuşmak istemiyor" dedi Bayan Q.

"Anlıyorum."

"Ari..." Bayan Q bir şey söyleyecek gibi oldu, sonra içini çekti. "Sam ve ben seni özledik. Sadece bunu söylemek istedim."

Ahizeye doğru başımı salladım ama hiçbir şey söyleyemedim.

Aramayı bıraktım. Bir hafta geçti. Sonra bir hafta daha.

Dante aramadı.

Kuk Bir

ANNEM ODAMIN KAPISINDA DURUYORDU. "BİR MİSAFİRİN var."

Boş gözlerle ona baktım.

"Dante. Verandada oturuyor. Seninle konuşmak istiyormuş."

Verandanın basamaklarında Dante'yle Bacaklı'nın yanına oturdum. "Merhaba" dedim.

"Merhaba."

Sonra uzun bir sessizlik oldu.

"Bu kadar tepki göstermek istememiştim Ari. Gerçekten. Telefonlarına dönmediğim için de özür dilerim. Sen olmadan tamamen kaybolmuştum. Ama bu kez ayrılığın iyi bir şey olduğunu düşündüm. Üniversiteye başladığımız zaman artık birbirimizin hayatının bir parçası olmayacağız, o yüzden belki de ayrı kalmaya alışmamız iyi olur. Yani yeni sömestre başladığımızda kendi hayatlarımızı yaşamaya da alışmış oluruz. Sence de öyle değil mi?"

Başımı salladım.

"Ari, seninle benim bir geleceğimiz yok."

Başımı iki yana salladım. "Evet var Dante. Sadece hayal ettiğin gibi bir gelecek değil."

"Sadece dost olabileceğimizi mi söylemek istiyorsun? Sikeyim öyle işi."

Aramızda bir kez daha uzun bir sessizlik oldu. O anda iki yabancıymışız gibi hissettim. Farklı mahallelerde, farklı şehirlerde, farklı ülkelerde yaşayan iki yabancı. Orada ne kadar oturduk bilmiyorum ama hayli uzun bir süreydi.

Sonra Dante'nin sesini duydum, "Yarın Paris'e gidiyorum."

"Gitmene sevindim. İyi yapıyorsun. Bunu yapman gerçekten çok güzel."

Başını salladı. "Sana teşekkür etmek istedim Ari. Her şey için."

Ne tuhaf. Dante hep sulugöz oğlan olmuştu. Şu anda gözünde tek damla yaş yoktu. Ama benim gözyaşlarıma engel olmam mümkün değildi.

Dante bana baktı. "Seni üzmemek istemedim."

Durup derin bir nefes aldıktan sonra Dante'nin güzel yüzüne baktım, daima güzel kalacak yüzüne. "Biliyor musun Dante? Birini üzdüğün zaman bunu isteyerek yapmadığından bahsederek yakınamazsın."

Dante kalkıp yürümeye başladı.

"Böyle çekip gitme Dante. Sana söylemek istediğim bir şey daha var."

"Nedir?"

"Seni seviyorum." Sonra fısıldayarak söyledim: "Seni seviyorum."

Dönüp bana doğru baktı ama yüzüme bakamıyordu. Yere bakıyordu. Sonra başını kaldırıp yüzüme baktı. O tanıdık yaşlar yüzünden süzölmeye başlamıştı. Bir fırtınada çöl kumlarına yağan yağmur gibi.

Yavaşça dönüp uzaklaştı.

Kuk İki

GÜNLÜK YAZMAK İÇİN OTURDUM. GÖZLERİMİ TERTEMİZ boş sayfaya diktim. Dante'nin adını yazmaya başladım. Ama Dante'yle konuşmak istemiyordum. O yüzden günlüğümü bir kenara bırakıp bir not defteri aldım ve bir şiir yazmaya başladım. Şiir yazmayı bildiğim yoktu ama umursamıyordum çünkü acımı boşaltmak için bir şeyler yazmak zorundaydım. Çünkü bu acıyla yaşamak istemiyordum.

Bir gün bana dedin ki: bir özlem görüyorum.

İçimdeki adı konulmamış isteği gördün.

Gittin. Bir gökyüzü var ve ağaçlar.

Köpekler var ve kuşlar.

Bu dünyada sular var, bekleyen sular.

Sesini duyuyorum: Suyu dal!

Bana fırtınalı sularda yüzmeyi öğrettin...

Sonra da boğulayım diye terk edip gittin.

CASSANDRA, SUSIE VE GINA BİZİM MUTFAK MASASINA oturmuş limonata içiyorlardı.

“Onun canına okuyacağım.”

“Tam bir pislik.”

“O da tıpkı diğerleri gibi.”

“Diğerleri gibi değil Gina. O bir pislik değil Susie. Ve Cassandra, sen de kimsenin canına okumayacaksın.”

“Ama şu haline bak. Enkaz halindesin.”

“Evet, doğru. Ama kabullenmeyi öğrenmem gerekiyor. Ne de olsa daha çocuğuz.”

“Eh, o çocuk olabilir. Ama sen değilsin.”

“Sinemaya gidip başka şeyler düşünsek olmaz mı?” Tam da öyle yaptık. Bir filme gittik. Sonra da pizzacıya. Dante’den bahsetmedik ama oradaydı. Zihnimi ele geçiren bir hayalet gibiydi. Ama daha çok da kalbimi.

Kuk Dört

BİR HAFTA GEÇTİ. HER SABAH CASSANDRA'YLA KOŞUYA çıkıyorduk. Vaktimi okuyarak geçiriyordum. Bir kitapta kaybolmak günlerimi geçirmek için hiç de kötü bir yol değildi. Acımın bir gün geçeceğini biliyordum. Sabah koşularına çıkıyor, okuyor, Bacaklı'yla konuşuyor, annemle konuşuyordum.

Annemle bir sürü şey konuşmuştuk ama ne konuştuğumuzu hatırlamıyordum. Gözyaşlarının ötesinde bir kederin içinde yaşıyordum. Tam olarak bunalımda sayılmazdım. Daha çok letarjik ya da şey hissediyordum... Dante'nin öğrettiği o kelime neydi? Ha evet, "malez."

Yapacak başka bir şey yoktu, yaşamak dışında.

Kalbime yazılmış ismi düşünmemeye çalışıyordum. Onun adını fısıldamamaya çalışıyordum.

SAĞANAK YAĞMURUN SESİNE UYANDIM. TELEFON çaldığında kahve içiyordum. Bayan Q'nun sesini duydum. Dante'nin benim için birkaç şey bıraktığını söyledi. Bayan Q'nun ne kadar hoş bir sesi olduğunu neredeyse unutmuştum.

Quintanalar'ın evine vardığımda yağmur kesilmişti. Bayan Q verandanın basamaklarına oturmuş Sofokles'le konuşuyordu.

"Onunla ne konuşuyorsunuz?"

"Farklı şeylerden. Demin ona abisinin hayatını kurtardığın günü anlatıyordum."

"Sınav da yapacak mısınız?"

"Bilmiş seni."

Sofokles'i bana verdi. "Gidip sana bir şey getirmem gerek. Hemen dönerim."

Sofokles'i kucağıma aldım. Derin, meraklı siyah gözlerine baktım. Sakin bir bebektir. Sadece var olmak onu mutlu ediyordu ve çevresinde olup bitenleri de anlıyor gibiydi, tabii böyle bir şey olamayacağını biliyordum. Benim kollarımdayken hep çok uslu duruyordu. Ama Dante'nin kucağında mızımlanıyordu. Nedenini bilmiyordum.

Sam ve Bayan Q ellerinde tablolarla kapıdan çıktılar. Bayan Q'nun elinde Emma'nın bize verdiği tablo vardı, Bay Q'nun taşıdığı tabloyu ise tam olarak göremiyordum. Büyüklüğüne bakılırsa Dante'nin üstünde çalıştığı tabloydu. Korumak için tabloyu eski bir battaniyeye sarmıştı.

"Bize gelmeni özledik." Sam bana gülümsedi. "Şunu pikabının arkasına koyayım." Basamakları tekrar çıkıp diğer tabloyu aldı ve

onu da ön koltuğa koydu. Sonra basamakları sıçrayarak çıktı, o an Dante'yi görmüş gibi oldum. Sofokles'i kucağına aldı. "Bu küçük adam büyüyor."

"Dante'yi özlüyor mu?"

"Sanmıyorum. Ama sen özlüyorsun, değil mi?"

"Sanırım yüzümden belli oluyordur."

Bayan Q bana bir mektup verdi. "Dante bunu sana bıraktı." Bana bakıp başını yavaşça iki yana salladı. "Seni bu kadar üzgün görmekten nefret ediyorum Ari. Paris'e gittiği güne kadar Dante de tıpkı böyle görünüyordu. İkiniz arasında ne geçtiğini bize söylemedi."

"Ne olduğunu gerçekten anlamıyorum. Galiba o sadece, bilmiyorum, sadece, ah kahretsin, gerçekten bilmiyorum. Bakın, gitmem gerek."

Bayan Q pikaba kadar peşimden geldi.

"Ari, bizden uzak durma. Sam ve ben seni çok seviyoruz. Bir şeye ihtiyacın olursa..."

Başımı salladım.

"Aranızda ne geçmiş olursa olsun... Dante'nin seni sevdiğini unutma."

"Onu son gördüğümde hiç de öyle gelmedi."

"Buna gerçekten inandığını sanmıyorum."

"Neye inanacağımı bilmiyorum."

"Bazen karışıklık netlikten daha iyidir."

"Bunun ne demek olduğunu pek anlamadım."

"Bir yere yaz... ve üstünde düşün." Beni yanağımdan öptü. "Lilly'ye selamlarımı ilet. Söyle ona yarın akşamki yemeği unutmasın."

"Dante ne zaman annem ve babamla yemek yeseniz hep bizden konuştuğunuzu düşünürdü."

"Dante bu konuda yanılmış. Pek çok konuda yanılıyor."

Bana âşık olduğu zaman... yanılmamış mıydı peki? Bunu sormak istedim. Ama sormadım.

Hep aşkı bulmak, onu anlamak, içimde yaşamasına izin vermek istemiştım. Bir yaz günü Dante'nin sesini duyduğumda onu

bulmuştum. Şimdi keşke hiç bulmasaydım diye düşünüyordum. Kimse bana aşkın kalıcı olmadığını söylememişti. Şimdi aşk beni terk etmişti, içi boş bir kabuk gibiydim, Dante'nin uzak ve erişilemez sesinin yankılarından başka hiçbir şey barındırmayan boş bir beden gibi.

Kendi sesim de gitmişti.

Kuk Altı

GÖZLERİMİ DANTE’NİN BANA HEDİYE OLARAK YAPTIĞI tabloya dikmişim. Dante bir defasında, “Ari, resim yapabilseydin ne resmi yapardın?” diye sormuştu. Ben de, “İkimizi ele ele tutuşmuş çölün mükemmel gökyüzüne bakarken çizerdim” demişim. İşte şimdi baktığım buydu, hayalimdeki tablo.

Nefesimi kesmişti.

Yatağıma oturup Dante’nin bana bıraktığı mektubu açtım:

Ari,

Seni daima seveceğimi bilmeni istiyorum. Bunun sana acı verdiğini biliyorum. Bana da veriyor. Acılar içinde iki erkek. Sonsuza dek seninle kalmayı gerçekten isterdim. Ama bunun mümkün olmadığını ikimiz de biliyoruz. Sevilmesi güç biri olduğunu düşünüyorsun. Ama değilsin. Sevilmesi güç olan benim. İmkânsız olanı istiyorum. İlişkimizi bu şekilde bitirdiğim için çok utanıyorum, Aristo ve Dante’ye bu şekilde son verdiğim için. Her zaman söyleyecek bir söz bulurum sanıyorsun ama bu doğru değil. Senden ayrılırken “Seni seviyorum” demiştin. Ben de seni seviyorum Ari. Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum, ne yaptığımı da. Kalbini kırdığının farkındayım. Ama kendi kalbimi de kırdım. Ari, seninle olamayacağımı biliyorum. Ama nasıl vazgeçeceğimi bilmiyorum. Bu yüzden yoluma gittim, seni sevmediğim için değil, güzellikle ve asilce vazgeçmeyi öğrenemediğim için. Bir daha senin kadar güzel birini seveceğimi hiç sanmıyorum.

Dante

Mektubu tekrar tekrar okudum.

Sonra ne yapmam gerektiğini anladım.

Cassandra, Susie ve Gina'yı aradım ve bize gelmelerini istedim.

Üçü de gözlerini tabloya dikmişti. "Olağanüstü" dedi Cassandra.

Susie ve Gina baş sallamakla yetindi.

"Size bir şey soracağım."

Cassandra becerebildiği kadar İngiliz aksanıyla konuşarak, "Eh, sormaktan zarar gelmez tatlım," dedi. "Ama hoş bir cevap beklememelisin."

"Beni güldürmeye çalışıyorsun."

"İşe yaradı."

"Tabloya bakınca ne görüyorsunuz?"

Susie omuz silkti. "Bu kandırmacalı bir soru mu? Dante'yle el ele tutuşup çöle baktığınızı görüyorum."

"Sende bir çağrışım yapıyor mu?"

"İki erkeğin birbirine âşık olabileceğini anlatıyor sanki" dedi Gina.

"Kesinlikle. Ben Dante'nin aşkını görüyorum. Bu aşkın bana yöneldiğini de. Tabloyu benim için yaptı. Benim için."

Cassandra başını salladı. "Bu ne demek oluyor peki?"

"Beni seviyor. Ve beni kaybetmekten korkuyor. Ben böyle düşünüyorum."

"Ve çekip gidiyor? Seni sevdiği için? Seni kaybettiğinden emin olmak için. Harika."

"Çok acı veriyor."

"Vazgeçmek böyledir," dedi Susie. "Kim sevdiğinden vazgeçmek ister ki?"

"Ama sonsuza dek sürmeyeceğini biliyor olmalıydın." Bazen Gina'nın acımasız dürüstlüğünden nefret ediyordum.

"Sonsuz kimin umurunda?"

"Dante vazgeçti. Belki senin vazgeçme zamanın da gelmiştir Ari."

"Dante vazgeçti ha? Bok vazgeçti. Ben Paris'e gidiyorum."

Kuk Yedi

“İKİ HAFTADA PASAPORT ALINIR MI?”

“Sanırım. Daha pahalıya patlar. Ama evet alınır, neden sordun?”

“Paris’e gidiyorum.”

Annemin yüzünden ne düşündüğünü anlamaya çalışıyordum.

“Emin misin?”

Başımı salladım.

“Tamam.”

“Bütün söyleyeceğin bu mu?”

“Yüzündeki acıya dayanamıyorum. Acının kolay kolay dineceğini de sanmıyorum. Dante’yle aranızda yarım kalan bir şeyler var. Bunu yapmak doğru mu bilmiyorum. Doğru olsa bile zamanlama doğru olmayabilir. Ama yanlış olduğunu da söylemiyorum. Geçenlerde bana hatırlattığın gibi, bu senin hayatın. Ama insanın her şeyi onaramayacağını gayet iyi biliyorum.”

“Anne, Dante’yle ayrıldığımıza inanmıyorum.”

Annem uzun müddet bana baktı. Sonra gülümsedi. “Bak sen şu işe, artık sevmekten korkmuyorsun.”

Parmaklarını saçlarımdan geçirdi. “Birlikte pasaport dairesine gitmeye ne dersin? Sana bir de Paris bileti alırız. Neyse ki baban sana bir miktar para bıraktı. Ophelia Teyze’nin evini de satınca okul masraflarına hayli katkısı olur. Yüksek lisans masraflarına da yeter, yapmayı düşünüyorsan tabii. Gerçi baban ve Ophelia’nın hayal ettiği şeyin bir oğlanın peşinden dünyayı dolaşırken masraflarını karşılamak olduğundan pek emin değilim ya.”

“O bir oğlan değil anne. O Dante Quintana.”

O AKŞAM QUINTANALAR'IN EVİNE ARABAYLA GİTMEDİM. Yürüdüm. Öğleden sonra yağmur yağmıştı ve hava serindi, sokaklarda hâlâ yağmur sularının oluşturduğu dereler akıyordu. Yağmur kokusunu içime çekip Dante'yle yağmurdan sonra yürüyüşe çıktığımız o günü düşündüm, o günün hayatlarımızın gidişatını nasıl değiştirdiğini. Üstünden çok uzun zaman geçmiş gibi geliyordu.

Quintanalar'ın zilini çaldım.

Kapıyı Sam açtı. "Merhaba Ari" dedi yüzünde o tanıdık ve sevecen gülümsemesiyle. Beni kucakladı. "Hadi içeri gel."

Bayan Q, Sofokles'i koltukta yanına bırakmakla meşguldü.

"Anladığım kadarıyla Paris yolculuğu yapmaya karar vermişsin."

"Anladığım kadarıyla siz ikiniz dün akşam yemekte annemle bunu uzun uzun konuşmuşsunuz."

Bayan Q güldü. "Uzun uzun diyemem. Konuşacak başka şeylerimiz de vardı."

"Ah tabii," dedim. "UFO'lar mesela."

Sam'in sırtışı... o anda tıpkı Dante'ye benziyordu. Tabii aslında tam tersiydi.

"Kararın kesin yani."

"Evet."

Bayan Q'nun doğru şeyi söylemeye çalıştığının farkındaydım, en azından yanlış şeyi söylememeye çalıştığının. "Kalbimin bir parçası ikiniz için de kırık. Bazen Dante'nin inadı tutuyor ve ne yapacağı belli olmuyor. Aşırı duygusal, bazen akli başından gidiveriyor. Yazı seninle geçirmeyi kafasına koymuştu.

Pek çok güzel huyu olmakla birlikte Dante'nin de bencillik ettiği oluyor. Aynı şey senin için de geçerli Ari. Senin de yazı birlikte geçirmeyi onun kadar istediğini biliyorum. Dante seni ne kadar sevdiğini görüyor ama senin onu ne kadar sevdiğini görmeyi unuttuyor. Sevgini farklı şekillerde gösterdiğin için onu ne kadar sevdiğini anlayamıyor."

"Dante'yle aramızda yarım kalan bir şeyler var. Kendime üzerime düşeni yaptığımı söyleyebilmeliyim. Bir gün büyük ihtimalle yollarımızın ayrılacağını biliyorum çünkü daha genciz. Ama bence yollarımızın ne zaman ayrılacağı konusunda benim de söz hakkım olmalı. Ve ben *daha değil* diyorum."

Bayan Q başını iki yana sallıyordu. "Bu dünyada beni ağlatabilen pek az kişi var Aristo Mendoza. Sen de onlardan birisin."

"Bu şimdiye dek bana söylenmiş en güzel şeylerden biri olabilir."

"Bak sen." Sesi aynı anda hem ciddi, hem inatçı, hem de sevecen olabiliyordu. "Bu eve ilk geldiğinde neredeyse tek kelime konuşmuyordun, utangaç ve kendine güvensizdin. Söyle bakalım, ne zaman büyüüp adam oldun?"

"Olduğumu kim söylemiş?"

"Ben," dedi Bayan Q. "Yine de Paris'i hiç bilmiyorsun."

"Dostumuz Gerald Marcus'ta kalman için bazı ayarlamalar yaptım," dedi Sam, "Kendisi Paris'te yaşayan bir Amerikalıdır. Bir zamanlar danışman hocamdı, nazik ve yüce gönüllü bir adamdır. Onunla konuştum bile, dairesinde seni ağırlamaktan mutluluk duyacak. Seni havaalanından almayı bile teklif etti. Havaalanına indiğinde üstünde ismin yazılı bir pankart tutuyor olacak. Anladığım kadarıyla bir planın var."

"Evet." Bir zarf çıkardım. "Benim için Dante'yi arayıp bunu ona okur musunuz? İçinde özel bir şey yok. Sadece benimle buluşmasını istediğim tarih, saat ve yer yazıyor."

Bayan Q zarfı benden aldı. "Ben hallederim."

Başımı salladım. "Size nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum. Gerçekten. Dante'yi kaybetmek sadece Dante'yi kaybetmek anlamına gelmiyor. Sizi de kaybetmek anlamına geliyor." O tanıdık

yaşların yüzümden aktığını hissettim. "Affedersiniz. Ağlamayı öğrenmiş olmaktan nefret ediyorum. Cidden nefret ediyorum."

"Gözyaşlarından utanmamalısın. Sam hep ağlar. Dante'yi seviyoruz. Sam ve ben seni de seviyoruz. Bu asla değişmeyecek. Dante'yle aranızda olanlar sadece ikinizi ilgilendirir. Bu evde her zaman başımızın üstünde yerin var. Sakın bizden uzaklaşayım deme Aristo Mendoza."

"Tamam," dedim. "Söz veriyorum."

Kırk Dokuz

ÇANTALARIM HAZIRDI, SAM'İN HAVAALANINA GÖTÜRMEK için gelip beni almasını bekliyordum. Annemin yüzünde bir gülümseme vardı. "Daha önce hiç havaalanı görmedin, değil mi?"

"Hayır. Hiç."

Bana iki hap verdi. "Bu mide bulantısı için... ne olur ne olmaz diye. Huzursuzluğa kapılıp seni mahvetmekten başka işe yaramayacak düşüncelerle boğuşmaya başlarsan da bunu al. Seni hemen uyutur. Nasıl olsa on bir saatlik bir uçuş olacak."

"Anne, sen muhteşem bir annesin."

"Teşekkür ederim. Annelik iyi olduğum konulardan biridir."

Verandada beklerken Gina'nın arabası evin önünde durdu. Üç eşit haklar savaşçısı arabadan indi. "Tam zamanında yakaladık. Şans için sana sarılmamız gerekiyordu."

"Sizi hak etmiyorum. Hiçbirinizi hak etmiyorum."

"Bizi hak etmiyor musun? Bazen tek bir şey bile öğrenmediğini düşünüyorum. Kapa o çeneni. Dua et kaçırmaman gereken bir uçağın var, yoksa hemen şimdi canına okurdum."

Annem başını iki yana salladı. "Bu kızlar bir harika."

Tam o anda Sam'in arabası evin önünde durdu.

Anneme sarıldım. "*Que Dios me lo cuide*" diye fısıldadı. Alnımda haç çıkardı.

Susie ve Gina beni bir kez daha kucakladı. Gözleri öyle umut ve sevgi doluydu ki. Umutlarını da yanımda götürüyordum. Ta Paris'e kadar.

Cassandra gözlerimin içine baktı. "Seni seviyorum'dan başka söylenecek bir şey yok."

“Ben de seni” dedim.

Arabayla uzaklaşırken Sam’e sordum, “Kadınlar olmasaydı halimiz ne olurdu?”

“Cehennemde yanıyor olurduk,” dedi Sam, “işte olacağı bu.”

Sam havaalanında bagajıma yardım etti. Bir bavulum, bir de sırt çantam vardı. Bana bir zarf verdi. “Gerekli tüm bilgiler bunun içinde.” Elbette havaalanına gelirken izlemem gereken yolu iki kez anlatmıştı. Dante’nin nerede ve ne zaman buluşacağımızı bildiğini de en az üç kez söylemişti. Ben de ona zamanı ve yeri belirleyen ben olduğumu, bu yüzden de unutmayacağımı hatırlatıp durmuştum. Sam benden daha gergindi.

Beni kucakladı. “Dante’ye sevgilerimi ilet. Unutma Ari, ne olursa olsun her şey yoluna girecek.”

İlk kez uçağa bindiğimden biraz korkarım sanmıştım ama korkudan çok heyecan hissediyordum. Yerim cam kenarındaydı, uçak havalanırken içim bir hoş oldu ve bir an için korkuya kapıldım. Sonra yaz bulutlarının dinginliği içimi huzurla doldurdu. Bütün uçuş boyunca camdan dışarı baktım. Kendimi manzaraya iyice kaptırmış olmalıydım çünkü kalkmamızla inmemiz neredeyse bir olmuştu sanki.

Paris uçuşum için kapıyı bulmam zor olmadı. Heyecanım gitgide artıyordu. Gerçekten küçük bir çocuk gibi heyecanlıydım. Aktarma için fazla beklemem gerekmedi, çok geçmeden kendimi pasaportumu ve biletimi uzatıp uçağa binerken buldum.

Koridor tarafında oturmam harika olmuştu. Cam kenarında oturup karanlığa bakmak biraz korkutucu olabilir diye düşünüyordum. Uçağa binen insanları izliyordum, bazıları gülüyordu, bazıları gergindi. Bazıları İngilizce, bazıları Fransızca konuşuyordu. Uçak havalandıktan kısa süre sonra akşam yemeği servisi yaptılar. Yemeğimin yanında minik bir şişe şarap vardı. Tavuk ve makarnayı yedim ama hiç tat almadım. Şarabımı içtim.

Huzursuzdum, aklımda binbir düşünce vardı, kendimi gergin bir enkaza çevirmek üzereydim. Annemin öğüdünü dinlemeye karar verip beni uyutacağını söylediği hapı içtim. Yanımdaki kadının uyandırmasıyla kendime geldim. "İnmek üzereyiz" dedi kadın.

Kalp atışlarımı hissedebiliyordum.

Paris. Paris'teydim.

Pek çok kişi gümrükten geçerken sinir olmuş gibi görünüyordu ama bunlar deneyimli yolcular olmalıydı. Bence gümrükten geçmek ilginçti. Çok fazla insan vardı ve havaalanı devasa büyüklükteydi. Kendimi çok küçük hissediyordum ama nedense hiç korkmuyordum. Yoksa ayılamamış mıydım? Son derece ayıktım ve gördüğüm her şey ilgimi çekiyordu. Paris. Paris'teydim. Ne yapacağını ve nereye gideceğini bilmek hiç de zor değildi. Diğer insanları takip ediyordum. Bir defasında yolumu şaşırdım ama uçakta yanımda oturan kadın yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark etti ve "Bu taraftan" dedi. Fransızca aksanı çok hoştu.

Gümrükten geçtikten sonra yolcu karşılama alanına geldim. Üstünde ismim yazılı bir pankart tutan yaşlıca bir adam vardı. "Ben Ari" dedim.

"Ben de Gerald. Paris'e hoş geldin."

Gerald seçkin ve tuzu kuru yaşlı bir adam gibi görünse de çok daha genç bir adamın gözlerine ve gülümseyişine sahipti. Konuşkan ve cana yakındı, kendimi rahat hissetmemi sağladığı için mutluydum. Gerald kaybolmayayım diye, alıştırma olsun diye, beni Louvre'a kadar götürüp geri getirdi. Ama metroda yolunu bulmak zor değildi. Hem de hiç. Kafam düşündüğüm kadar karışmamıştı. Gerald bu konuda doğuştan yetenekli olduğumu söyledi. Öğle yemeği için beni güzel bir kafeye götürdü. Şarap ısmarladı. İçki içecek kadar büyük olmadığımı söyledim.

"Amerikan zırvası. Amerikalılar bazı konularda saçmalayabiliyor. Anavatanımı hiç özlemiyorum. Hem de hiç."

Bir açık hava kafesinde bir kadeh şarap içmek, gerçekten güzel gelmişti. Herkes hayat doluydu. "Yetişkin" gibi göründükleri söylenebilirdi. "Yolun Paris'e nasıl düştü Gerald?"

"Çok erken emekli oldum. Varlıklı bir aileden geliyordum. Ben de payıma düşen sıkıntıları çektim... ama hep konfor içinde çektim." Kendi kendine güldü. "Paris'e gelip birkaç ay kaldım. Bir adamla tanıştım. Sevgili olduk. Sonra beni başka bir erkek için terk etti. Tesadüf bu ya, başka bir Amerikalı için. Üstüne üstlük adam neredeyse benim kadar yaşlıydı. Buna çok kırılmış falan değildim. Onu o kadar sevdiğimi sanmıyorum. Entelektüel açıdan dengim değildi. Bu arada, bunun yaşla ilgisi yoktur.

İlişkim sona erince ben de burada kaldım. Gerçek aşkım bu şehirdi. Artık vatanım burası. Nedense buraya ilk geldiğim an kendimi vatanımda hissetmiştim."

"Amerika'yı özlediğin oluyor mu?"

"Hayır. Bazen öğretmenliği özlüyorum. Genç, hırslı ve parlak zihinlerle uğraşmayı özlüyorum. Sam'inki gibi zihinlerle. Sam'in tezine ben danışmanlık yapmıştım. Şiire karşı bir tutkusu vardı. Ah, nazikti de. Tanıdığım en nazik adamdı. O da, muhteşem karısı Soledad da. O kadar hayat doluydular ki bence profesörlerin yarısı onları kıskanıyordu. Sam en sevdiğim öğrencilerimden biriydi. Öğrencileri kayırmamamız gerektiğini biliyorum ama sonuçta insanız. Paris'e geldiğinde Dante'yle tanıştım. Annesine de babasına da o kadar benziyor ki. Çok zeki."

Başımı salladım.

"Anladığım kadarıyla buraya bir amaçla geldin."

"Evet."

"Senin yaşında aşka nadiren rastlanır. Ne hissettiğini bilemeyecek kadar gençsin. Ne yaptığını bilemeyecek kadar da. Ama bunların hepsi iyi şeyler. Aşk her yaşta nadiren bulunur. Yaşın ilerlediğinde de işin kolaylaşmıyor. Aşk söz konusu olunca kimse ne yaptığını bilmez."

Bunu duyunca içimden gülümsemek geldi. Gerald annemle babam hakkında sorular sordu. Babamı yeni kaybettiğimi söyledim. Uzun süre konuştuk. Gerald'ı çok sevmiştim. İlginç biriydi, sohbet

etmeyi de dinlemeyi de biliyordu, ayrıca çok içten bir havası vardı. Yemekten sonra yürüyüşe çıktık. Gerald'ın Paris'e neden âşık olduğunu görebiliyordum. İki yanında ağaçların sıralandığı geniş bulvarları ve oturan, kahve içen, sohbet eden ya da tek başına düşünen insanlarla dolu kaldırımları vardı.

Aşkın şehri. "Aşk" ne tuhaf bir kelimeydi. Gerçekten tarifini hiçbir sözlükte bulamazdınız.

"Gitmek istediğin bir yer var mı? Eminim görmek istediğin bir sürü şey vardır. Paris'e ilk gelişinde turist gibi davranmaktan utanmaya gerek yok."

"İlk ve belki de son kez."

"Saçmalama. Bir gün mutlaka yine geleceksin."

"Şu anda buradayım... önemli olan da bu."

Gerald hafifçe sırtıma vurdu. "Bunca yol gelmiş olman hayranlık verici. Demek Dante..." Sustu. "Dante'nin harika bir genç olması gerektiğini söyleyecektim. Ama belki de asıl harika olan sensindir."

"Belki ikimiz de öyleyizdir ama ben aptal bir kalple doğmuşum galiba."

"Ne güzel ne hoş bir şey söyledin."

Bu beni utandırdı. Gerald utandığımı fark edince konuyu değiştirdi. "Yürüyerek de dolaşabiliriz. Paris sokaklarında yürüyerek tanıyabileceğin bir şehirdir."

"Eyfel Kulesi'ni görmek isterdim. Mümkün mü acaba?"

"Elbette. Bu taraftan."

Bilmediğim bir şehrin sokaklarında yürürken kendimi bir kartograf gibi hissediyordum.

Metrodan inip Eyfel Kulesi'ne doğru yürümeye başladığımızda ileriye işaret ettim.

Bir parkta toplanmış insan denizini gördüm, çoğunun elinde pankartlar vardı. Uzaktan Eyfel Kulesi'ni görebiliyordum. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. "Burada ne oluyor Gerald?"

"Ah evet, unutmuşum. Belki de buraya bugün gelmek iyi bir fikir değildi. Yerde ölü gibi yatarak gösteri yapıyorlar. Pek çok insanın öldüğüne ve hükümetin umurunda bile olmadığına dikkat çekmeye çalışıyorlar. Umarım bu moralini bozmaz."

"Hayır hayır. Bence harika. İnanılmaz. Şimdiye dek gördüğüm en harika şeylerden biri."

Gitgide yaklaşırken bu insan denizine bakıyordum. Binlerce insan. Binlerce. Aklıma Cassandra, Susie ve Gina geldi. Burada olsalardı protestoya katılırlardı. Böyle bir şey hiç görmemiştim, böyle bir şey göreceğim aklıma bile gelmemişti. "Çok güzeller. Tanrım, gerçekten çok güzeller."

Gerald kolunu omzuma attı. "Bana gençliğimi hatırlatıyorsun. Masumiyetini kaybetmemişsin."

"Hiç de masum bir yanımda yok."

Gerald başını iki yana salladı. "Yanılıyorsun. O masumiyeti elinden geldiğince uzun süre korumaya bak. Yaşlandıkça alaycı oluyoruz. Dünya bizi yıpratıyor. Mücadeleyi bırakıyoruz."

"Ama sen mücadeleyi bırakmadın, değil mi?"

"Ben burada savaş veriyorum." Hafifçe şakağına vurdu. "Şimdi sıra sende, kendin için mücadele etme sırası. Savaşamayanlar için. Hepimiz için."

"Neden hep savaşmak zorundayız?"

"Çünkü düşünmek bile denemeyecek şekillerde düşünmeye alışmışız. Nasıl özgür olacağımızı bilmiyoruz çünkü köleleştirdiklerimizi nasıl özgür bırakacağımızı bilmiyoruz. Böyle bir şey yaptığımızı bile bilmiyoruz. Belki de başkaları da sahip olursa kendi özgürlüğümüzün değerinden bir şeyler yitireceğini sanıyoruz. Ve korkuyoruz. Biri bizim sahip olduklarımızdan isterse bize, sadece bize ait olan bir şeyi alacak diye korkuyoruz. Ama bir ülke kime aittir? Söylesene. Dünya kime ait? Bir gün dünyanın hepimize ait olduğunu anlayacağımızı düşünmek hoşuma gidiyor. Ama ben o günü göreceğim kadar yaşamayacağım."

Sesi hüznün doluydu. Hüzünden de fazlası vardı, bıkkınlığa, acıya benzer bir şey, hayalleri yavaş yavaş elinden alınan bir adamın sesi. Acaba bana da mı böyle olacaktı? Dünya umudumu benden koparıp alacak mıydı? Hayallerim daha yeni doğmuştu. Tanrım, umutlarıma, hayallerime sarılabilmeyi umuyordum.

Onca gürültünün arasında seslerini duyurmaya çalışarak yük-

sek sesle konuşan o insanlara bakıyordum. Öfkelen ışığın ölümü karşısında. Bu Dante'nin en sevdiği şiirlerden biriydi. Dante.

"Pankartlarda ne yazıyor?"

"'*Sida La France doit payer.*' ACT UP Paris. ACT UP'ı biliyor musun?"

"Evet."

"Şöyle yazıyor: 'Fransa AIDS'in bedelini ödemeli.'"

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Bir şeyi görmezden gelirsek bedelini öderiz. Hükümetler işlerine gelmeyen şeyleri görmezden gelmeye bayılır. Yokmuş gibi davranmak kimseye bir şey kazandırmaz. Acısını hepimiz çekeriz. AIDS pandemisi liderlerimizin yardım etmesini, tedavi için yatırım yapmalarını gerektiriyor. Liderlik etmek merhamet ister. Politikacılarımızdan bazıları bunu önemsiyor. Çoğu ise önemsemiyor. Bazıları önemsiyormuş gibi rol yapma zahmetine bile girmiyor."

Başımı salladım. Gerald'ı sevmiştim. Kim olduğunu biliyor gibiydi. "Şuradaki adam var ya. Elinde pankart olan. O pankartta ne yazıyor?"

"AIDS sevgilimi benden aldı. Fransa onu bir sayı olarak biliyor. Ben hayatımın merkezi olan adam olarak biliyorum."

"Onunla konuşmak istiyorum. Benim için tercüme yapar mısın?"

Gerald başını salladı. "Tabii."

Adamın yanına gittim. Gençti. Benden büyüktü ama gençti. "Ona bunca ölümün karşısında sevmenin güzel bir şey olduğunu söyler misin? Ona çok cesur olduğunu söyler misin?"

"*Excusez-moi, monsieur. Mon jeune ami américain voulait que je vous dise qu'il pense que c'est une belle chose à aimer face à tout ce mourant. Il voulait que je te dise qu'il te trouve très courageux.*"

Adam elindeki pankartı Gerald'a verip bana sarıldı. İngilizce fısıldadı, "Hepimiz cesur olmayı öğrenmek zorundayız. Aşkımızı elimizden almalarına izin veremeyiz."

Beni bıraktı. Birbirimize baş salladık. Sonra, "Amerikalı olamayacak kadar yakışıklısın" dedi.

Ona gülümsedim. “Amerikalı olduğumdan emin değilim.”

Eski Ari olsa başka bir ülkede bir yabancıyla konuşmaya cesaret edemezdi. O gitmişti, eski Ari gitmişti. Onu nerede bıraktığımı bilmiyordum ama geri istemiyordum.

ÖĞLEYE DOĞRU LOUVRE'A GİTMEK ÜZERE YOLA KOYULDUM. Hiçbir şey düşünmemeye çalışıyordum. Louvre durağında metrodan indikten sonra müzenin girişine yürüyüp sıraya girdim. Dünyanın en ünlü müzelerinden birine girmek için bilet almam yirmi dakikadan fazla sürmedi.

Saatime baktım. Daha önce hiç saat takmamıştım. Bu babamın saatiydi. Babam yakınlarımda bir yerlerdeymiş gibi hissediyordum. Tuhaf bir histi. Elimde Louvre'un bir haritası vardı, ona göre ilerleyerek *Medusa'nın Salı'nı* buldum. Sonra da tablonun önünde kalakaldım. Hayal kırıklığına uğramamıştım. Devasa bir tabloydu. Onu tanımlayacak bir kelime varsa o da "fevkalade"ydi. Uzun süre tabloyu seyrettim.

Bu tabloyu yapmak. Dünyaya insanın kalbini hayatla doldurabilen bir sanat eseri bırakmak. Böyle bir yeteneğe sahip olmak nasıl bir duyguydu acaba?

Saatime baktım. Tam olarak bir buçuktu. Tablonun önünde dururken kendimi çok küçük ve önemsiz hissediyordum. Sonra Dante'nin yanımda durduğunu hissettim.

Her zaman geç kalan Dante zamanında gelmişti. Benim için.

Tabloya bakmaya devam ettim. Onun da tabloya baktığını biliyordum. "Sürekli gelip bu tabloya bakıyorum. Ve seni düşünüyorum."

"Bu tabloyu bir kitapta ilk kez gördüğümde âşık olmuştum. Bir tabloya âşık olabileceğimi bilmiyordum. Tıpkı başka bir erkeğe âşık olabileceğimi bilmediğim gibi."

Söylemek istediklerimizi ifade edecek kelime yokmuş gibi sessizliğe gömüldük. Üzgünüm demek istediğini biliyordum. Ben de

üzgünüm demek istiyordum. Ama bu çok gereksizdi çünkü artık ortada üzülecek bir şey kalmamıştı. O anda "Seni seviyorum" demek de çok gereksizdi çünkü bazen bu kadar aşikâr bir şeyi söylemek basit kaçıyordu, o yüzden en iyisi sessizliği korumaktı çünkü bu sessizlik eşine az rastlanır ve kutsal bir sessizlikti.

Dante'nin elimi tuttuğunu hissettim, evrenin bütün sırlarını barındıran eldi bu, avucundaki her bir çizgiyi ezberleyene kadar asla bırakmayacağım el. Tabloya, gemi kazasından kurtulanlara bakıyordum, fırtınada dalgalarla boğuşuyor, hayatın onları beklediği yere, kıyıya varmaya çalışıyorlardı.

Bu tabloyu neden sevdiğimi biliyordum. Ben o saldaydım. Dante o saldaydı. Annem, Dante'nin annesi, babam, Cassandra, Susie, Gina, Danny, Julio ve Bay Blocker. Ve Bayan Livermore ve Bayan Alvidrez, onlar da o saldaydı. Genç yaşta ölenler, babam ve Ophelia Teyzem, Cassandra'nın abisi, Emma'nın oğlu ve Rico ve Camila, dünyanın fırlatıp attığı tüm kayıp insanlar... o salda bizimle birliktediler, hayalleri ve arzuları da öyle. Sal batarsa fırtınalı denizin sularına gömülecektik... ve kıyıya kadar yüzecektik.

Sofokles ve dünyanın yeni gelmiş tüm sakinleri için kıyıya varmak zorundaydık. Hepimizin birbiriyle bağlantılı olduğunu öğrenmiştik, bütün fırtınalardan daha güçlü olduğumuzu da, Amerika kıyılarına varacaktık ve oraya vardığımızda bizi nefretle dolu berbat yerlere yerleştiren eski haritaları kaldırıp atacaktık, haritasını çizdiğimiz yeni yollar *hepimizi* hayal dahi edemediğimiz yerlere ve şehirlere götürecekti. Biz yeni Amerika'nın kartograflarıydık. Yeni bir ülkenin haritasını çıkaracaktık.

Evet, fırtınadan daha güçlüydük.

Yaşamayı çok istiyorduk.

Bu paramparça sal olsa da olmasa da kıyıya varacaktık. Bu dünyada yaşıyorduk ve kalmak için savaşıacaktık. Çünkü bu dünya bize aitti. Bir gün "sürgün" kelimesi yok olup gidecekti.

Gelecekte Dante'yle bana ne olacağı umurumda değildi. Sahip olduğumuz şey şu an'dı ve o anda başka bir şey istemiyor, başka bir şeye gereksinim duymuyordum. Yaşadığımız her şeyi, birbiri-

mize öğrettiklerimizi düşündüm, bu öğrendiklerimizi asla unutamayacaktık çünkü bunlar kalbimize kazınan derslerdi, kalplerimiz “aşk” denilen o yabancı ama tanıdık, basit ama çözülemez kelimeyi anlamayı öğrenmişti.

Dante gözlerini tablodan ayırıp bana döndü.

Ben de ona döndüm. Gülümseyişini özlemiştim. Bu kadar basit bir şeyi, bir gülümsemeyi.

“Öp beni” dedim.

“Hayır,” dedi, “*sen beni öp.*”

Ben de onu öptüm.

Öpüşmemiz hiç bitmesin istiyordum. Ama sonsuza kadar öpü-
şemezdik. “Aslında,” diye fısıldadım, “sana evlenme teklif edece-
tim. Ama buna izin vermezler. O yüzden belki de düğün faslını at-
layıp direkt balayına geçsek daha iyi olur diye düşündüm.”

“Beni nereye götüreceğine karar verdin mi?”

“Evet,” dedim. “Seni Paris’e götürmeyi düşündüm. Vaktimizi
aşkın şehrinin haritasına isimlerimizi yazarak geçireceğiz.”

Teşekkür

Yazmayı hiç planlamadığım bir kitap yazmak beş yılımı aldı. Aristo ve Dante içimde bir yerlerden gelmişti ve onlarla işim bitti sanıyordum. Ama onların benimle işi bitmemişi. Söylenmemiş çok fazla şey bıraktığıma dair güçlü bir hisse kapıldığım için *Aristo ve Dante Evrenin Sırlarını Keşfediyor* tam olarak içime sinmedi. Nedense çok basit kaçmış gibi geldi. Yavaş yavaş başladığım şeyi bitirme fikri üzerine düşünmeye başladım. Peki söylemediklerim nelerdi? Bunun cevabını ancak kitabın devamını yazarak bulabileceğime karar verdim. Dürüst olmak gerekirse bu, şimdiye dek yazdığım en zor kitap oldu.

Kitabı yazarken zorlanmam beni şaşırttı. Zaman zaman kalbimin kendi kendisiyle savaştığını hissettim. Kitabı sevgileriyle beni destekleyen, bana ve yazdıklarına inanan insanlar sayesinde bitirebildim. Bunu daha önce de söylemiştim ama tekrar söylemekte yarar var: Kimse bir kitabı tek başına yazmaz. Bu kitabı yazarken yanımda olanlara teşekkür etmek istiyorum. Öyle anlar oldu ki hayatımı hayal edilemeyecek kadar güzel bir sevgiyle dolduran insanlar kitabımı yazarken sanki benimle aynı odadaydılar. Bazıları yanıma adeta hayalet gibi geliyordu. Bazıları neredeyse hiç ses çıkarmadan usulca. Daha “gerçek” yollardan gelenler de vardı. Çoğunlukla seslerini telefonda, mesajlardan ve e-postalardan duyuyordum. Pandeminin ortasında kitap yazmak bazı şeyleri değiştiriyor.

Teşekkür listemin başında temsilcim Patty Moosbrugger var. Yıllar boyunca benim için bir temsilciden çok daha fazlası oldu, en iyi dostlarımdan biri haline geldi. O olmasa ne yapardım hiç bil-

miyorum, bilmek de istemiyorum. Kitabın büyük kısmını pandemi esnasında yazdığım için günlük hayatımın bir parçası olan üç kişiye teşekkürü bir borç bilirim. Onlar olmasa hayatıma nasıl devam ederdim bilmem. Danny, Diego ve Liz benim ailem oldular ve bana yazarken ihtiyaç duyduğum manevi desteği sundular. Onların varlığı, sabrı ve sevgisi olmasaydı eminim bu kitap da yazılamazdı. Kız kardeşim Gloria daima yanımda, daima kalbimdeydi, daima beni gözetten bir bekçi gibiydi. Benim koruyucu meleğim oldu ve öyle de kaldı. Son bir yılda dostlarımı pek az görebildim ama çok kez odada benimle birlikte olduklarını, ben yazarken sessizce oturduklarını hayal ettim. İsimleri benim için son derece kutsaldır: Teri, Jaime, Ginny, Barbara, Hector, Annie, Stephanie, Alvaro, Alfredo, Angela, Monica, Phillip, Bobby, Lee, Bob, Kate, Zahira ve Michael. Bir adamın kaç dostu olabilir? Kalbinin alabileceği kadar.

Hayatını öğretmenliğe ve eğitimciliğe adanarak bu ülke dahil tüm ülkelerin can damarını oluşturan insanlara teşekkürü gerekli görüyorum. Bu kitaptaki varlıkları toplumumuza sağladıkları katkılara ve hayatımızda meydana getirdikleri değişikliklere bir teşekkürdür. Özellikle bugün yazar olmamda büyük payı olan danışman hocalarıma teşekkür etmek istiyorum: Ricardo Aguilar, Arturo Islas, Jose Antonio Burciaga, Diane Middlebrook, W. S. DiPiero ve Denise Levertov. Bilhassa kariyerime ilk başladığımda danışman hocam olan Theresa Melendez'e teşekkürü bir borç bilirim. Yazar olmam için beni ilk cesaretlendiren oydu. Yeteneğim olduğuna ve bu yeteneğimi geliştirmem gerektiğine inanan oydu. Tüm danışmanlarım içinde en iyi kalbe ve en keskin zekâya sahip olandı, hâlâ bu dünyada olduğu için minnettarım. Hem bir erkek hem de bir yazar olarak gelişimimde harcadığı emeğin hakkını ne yapsam ödeyemem. Teşekkür ederim Theresa.

Katolik Kız Kardeşler'e yaptıklarından dolayı teşekkür etmek istiyorum. Annem de Katolik Kız Kardeşler'in bir üyesi olmaktan gurur duyardı, romanımda Katolik Kız Kardeşler'e de yer vermekle annemi onurlandırmışım gibi hissediyorum. Vietnam'da savaşan herkese teşekkür etmek istiyorum. Bu romandaki kurgusal varlık-

larıyla onlara olan saygımı ifade ediyorum. AIDS pandemisinin tüm kurbanlarına ve sevdiklerini kaybetmenin acısını yaşayanlara saygılarımı sunuyorum. Pek çok kişi gibi ben de sevdiğim insanları kaybettim, abim Donaciano Sanchez, danışman hocam Arturo Islas ve yakın arkadaşım Norman Campbell Robertson da bunlara dahil.

Harika bir yaratık olan küçük köpeğim Chuy'ye de teşekkür etmek istiyorum. Sınırsız sevgisiyle günlerime anlam kattı. Yalnız geçen geceleri atlatmamı sağladı. Her gün bana verdiği umutla doluyorum.

Ve son olarak çalışmalarını sanat seviyesine yükselten muhteşem editörüm Kendra Levin'e emeklerinden dolayı teşekkür ediyorum. Kendisi yalnızca muhteşem bir editör değil, aynı zamanda muhteşem bir insan. Bu kitapta onunla çalışmaktan ne kadar mutluluk duyduğumu anlatamam. Teşekkür ederim Kendra.

"Bir yanımda Dante'ye âşık olmanın bütün zorluklarından kaçmak istiyordum. Ari artık Dante eşittir aşk demek olabilirdi ama aynı zamanda eşittir zorluk da demekti. Hem dünyayla saklambaç oynamak anlamına da geliyordu. Ama koşmak sanatıyla kaçmak sanatı arasında bir fark vardı."

Aristo ve Dante Evrenin Sırlarını Keşfediyor'da iki gencin eşsiz güzellikteki büyüme hikâyesini okumuştuk. Kendini çok yalnız hisseden Aristo, Dante'yi havuzda ilk gördüğü andan itibaren evrenin mucizelerini birlikte keşfetmeye başlamış, arkadaşlıkları aşka dönüşürken el ele vermişlerdi.

Aristo ve Dante Dünyanın Sularına Dalıyor'da ise Aristo ve Dante onlara karşı olan gerçek dünyada el ele kalabilmenin yollarını keşfedecek; zorbalarla savaşmayı, yeni arkadaşlıklar kurmayı, kendini anlatmayı ve acılarla yaşamayı öğrenecekler.

Ari ve Dante her genç gibi fırtınadan daha güçlü. Sadece, henüz bunun farkında değiller. Bir gün, yeni dünyanın haritalarını onlar çıkaracak. Ve aslında onlara ait olan bu dünyada, diledikleri gibi yaşayacaklar.

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-8021-82-0

9 786258 021820

DE
X